NEW YORK TIMES BESTSELLER

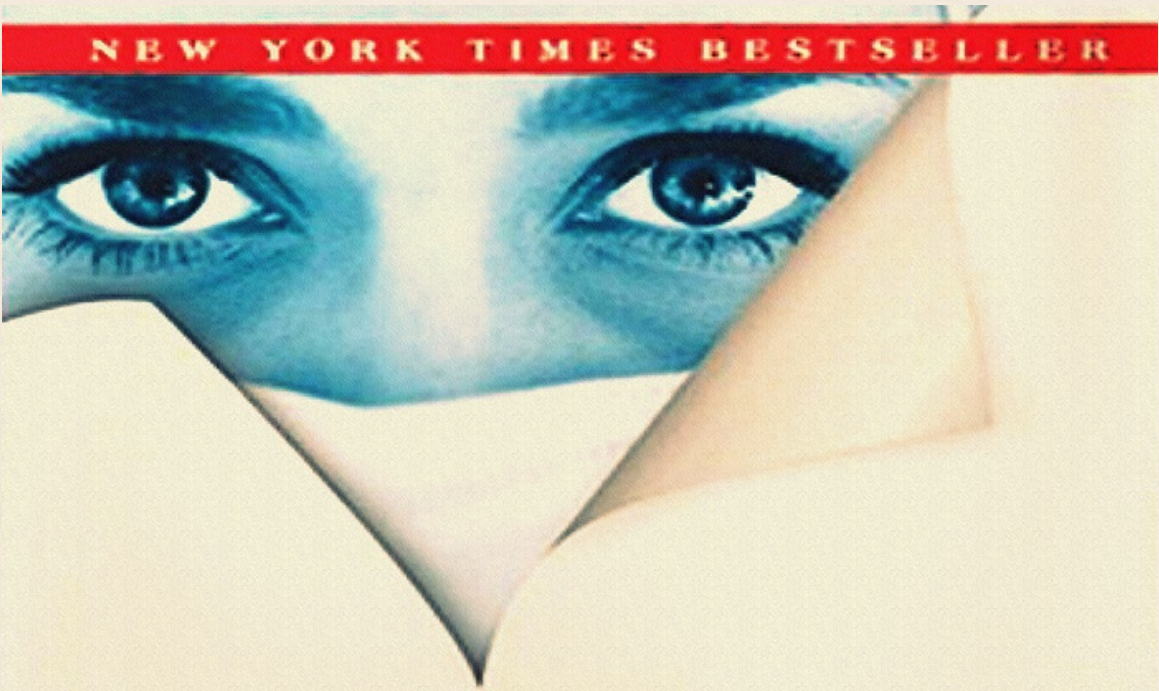

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

"Dâhiyane bir tıbbi macera. Gerilimi hiç bitmeyen zeki bir hikâye."
The New York Times

MICHAEL PALMER

Çeviri: Cumhur Mumcuoğlu

MARTI

Ben Ölmeden Önce
Michael Palmer

Baskı: Şubat 2015
ISBN: 978-605-348-008-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©MICHAEL PALMER
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14
Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK
arti Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal adı : The Second Opinion
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Cumhur Mısırlıoğlu
Editör : Rose Mary Samanoğlu
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Redaksiyon : Bahar Çağla Demirci
Son Okuma : Gamze Büyükkaya
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

MICHAEL PALMER

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

Bakıma muhtaç çocuklarla otuz yıldan uzun süredir mucizeler yarattığı için Jane-Elisabeth Jakuc'a ve onun meslektaşları Steve Lyne, Kathy Faria, Chesley Wendth, Judy Seligman, Cara Morine, Jake ve Dan O'Hara, Elsa Abele' ye ve ayrıca Broccoli Hall'daki sihirli Corwin-Russell Okulu'nun geçmişteki ve şimdiki bütün personeline.

TEŞEKKÜRLER

St. Martin's Press'te çalışan herkese; özellikle de muhteşem editörüm Jen Enderlin'e ve Matthew Shear, Matthew Baldacci ve Sally Richardson'a teşekkürü bir borç bilirim.

Jane Rotrosen Ajansı'ndaki herkese; özellikle de Jane, Meg, Don, Michael ve Peggy'ye teşekkürler. Otuz yıl oldu ama ben ajansımı değiştirmeyi bir kez olsun düşünmedim.

Ayrıca Beverly Hastanesi Görüntüleme Merkezi'nden Dr. Steve Defossez ve ekibine; Charles River Watershed Birliği'nden Kate Bowditch'e; fikirleri ve kitap tavsiyelerinden ötürü Daniel, Matt, Susan, Donna, Ethan, Şef Bill, Kate, Howard, Sensei Howard ve Robin'e; verdiği ilham için Luke'a; telefon görüşmeleri, havuçlar ve çubuklar için Stanley'ye; kafa karıştırıcı baş harfler ve örnek doktor oluşundan ötürü hlkt'ye ve bana işin bütün inceliklerini öğreten Bill Wilson, Doktor Bob Smith ve arkadaşlarına minnet borçluyum.

Son olarak; yazar, filozof ve Yunanca meraklısı Trish Psarreas'a çok özel teşekkürler. Yedi üzerinden yedi yıldızı hak ediyorsun.

GİRİŞ

"Ne yazık ki size kötü haberlerim var."

Elli birinci yaş gününün üzerinden henüz iki hafta geçmiş olan Hayley Long'a, doktorunun bu sözleri, upuzun bir tünelin duvarlarından yankılanıyor gibi gelmişti.

Ne yazık ki size kötü haberlerim var...

Doktorlarından aynı şeyi duyan kim bilir daha kaç hasta vardır, diye düşündü bir an için. Hayatlarının kavşak noktalarında korku ve merak içinde beklerken hızla köşeyi dönüp üzerlerine toslayan bu sözleri her saat, belki de her dakika kim bilir kaç hasta duyuyordu.

Ne yazık ki...

Meşhur Emory Tıp Fakültesi mezunlarından Stephen Bibby yirmi yıl kadar önce geçirdiği zatürreeden beri Hayley'in değişmez doktoru olmuştu. Bibby, diğer üstün vasıflarının yanı sıra, her zaman haddini bildiği ve bir uzmanın fikrini daha almak için telefona sarılmaktan hiçbir zaman çekinmediği için Hayley'in saygısını uzun zaman önce kazanmıştı.

Midesi aniden bir kazan gibi kaynamaya başlayınca, bir an için onu neyin beklediğini sormadan önce izin isteyip kus-

maya gidebileceğini düşündü. Derin bir nefes alıp bulantıyı bastırmaya çalışsa da olmadı. Gözlerini doktorundan ayırmamaya çalışarak:

"Kanser mi?" diye sordu güçlükle.

Hayley ağzından çıkan sözleri duysa da bunları gerçekten söylediğine inanamadı. Diğer yandan, düşünceleri de rahat durmuyordu.

Kanser... Nasıl olur? Tanrım, hayır.

Belirtiler ilk başta can sıkıcı bir karın ağrısı ve gaz sancısından ileri gitmemişti ki. Hatta bunu asistanına da öylesine söylemiş, o da Bibby'ye bir doktora görünmesini tavsiye etmişti. Hep onun yüzünden.

Bibby onu muayene ettikten sonra karın MR'ının çekilmesini istemişti.

Kanser.

Baş dönmesi ve mide bulantısı şimdi daha da artmıştı.

David'in kendi ve başkalarının hastalıklarıyla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı; ama Hayley önünde sonunda ona da anlatmak zorunda kalacaktı. Ama henüz değil. Her şey kesinleşene kadar bekleyebilirdi. Adamcağız şimdi en büyük hayalini yaşıyor, teknesiyle dünya turu yapıyordu. Ayrıca ilk eşini beyin anevrizmasından kaybetmiş ve yeniden evlenmek için on yıldan fazla beklemiş bir adama tüm bunları nasıl söyleyecekti?

Yakında verirdi haberi, şimdi değil.

Altmışına merdiven dayamış, tam bir Güneyli beyefendi olan Bibby, hemen şimdi muayenehaneye başka bir doktorun

girip bundan sonrasını onun halletmesini umuyormuş gibi kapıya dikmişti gözlerini.

"Kanser mi diye sordum."

Doktor alt dudağını ısırarak başını salladı.

"Ameliyat şansı var mı?"

Hadi ama Stephen! Beni böyle ortada bırakma!

"Ben... ben bilemiyorum. Pankreastan başlamış gibi görünüyor. Bilirsin, pankreas..."

"Pankreasın ne olduğunu biliyorum. Allah'ın cezası televizyonu ne zaman açsam Jimmy Carter pankreas kanserinden bahsedip duruyor zaten. Yayılmış mı peki?"

"Şey... karaciğerinin bir kısmında da var gibi görünüyor."

Bibby bilgisayarı açıp ekranı Hayley'e döndürdü. MR'daki kanser görüntüsünü bir çocuk bile anlayabilirdi; karnın tam ortasında çirkin, beyaz bir kütle. *Karnın tam ortasında.* Sanki başka bir yerde olamazmış gibi.

Lütfen bütün bunlar bir rüya olsun. Lütfen bütün bunlar Allah'ın cezası bir rüya olsun.

Hayley şaşkınlıktan kurtulmak istermiş gibi gözlerini ovuşturdu. Elli yaşındaydı ve hayatta istediği her şeye sahipti: Sevgi dolu, harika bir adamla evliydi; üvey çocukları onu öz anneleri gibi seviyordu; çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar çok parası ve geniş bir çevresi vardı. En önemlisi de, hayata anlam katan gözlerle bakmayı öğrenmişti.

Ama şimdi...

Pankreas kanseri... Ameliyat şansı yok... Tanrım, bunu

izin verme, diye düşünüyordu Hayley Long çaresizce. *Ne olur bütün bunlar rüya olsun... Ne olur bütün bunlar kötü bir rüya olsun.*

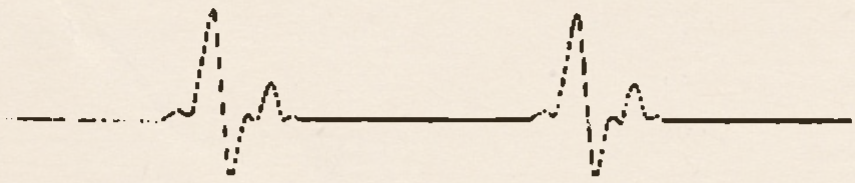

Petros Sperelakis yavaş yavaş ve kasılarak kendine gelmeye başlamıştı. Önce acıyı hissetti; kasıklarında bir zonklama ve sırtından beline doğru yayılan bir yanma... Hareket etmeye, duruş şeklini değiştirmeye çalıştı ama vücudu tepki vermiyordu.

Buraya bakın, hareket edemiyorum. Biri bana yardım etsin. Ben Sperelakis, Doktor Petros Sperelakis. Hiçbir şey göremiyorum ve hareket edemiyorum.

"Connie, sen biraz mola ver. Ben bir saat daha buradayım nasıl olsa."

"Tamam, sağ ol. Baksana Vernice, sen adamın el ve ayak bileklerini çalıştırmaya devam et, olur mu?"

Connie? Vernice? Ben sizi duyabiliyorum. Evet, duyabiliyorum. Siz Beaumont'un hemşireleri değil misiniz? Benim, Doktor Sperelakis. Bu el ayak çalıştırma da nereden çıktı? Yoksa felç mi oldum? Bana ne oldu? Kaza mı? Felç mi? Tümör mü? Neden hiçbir şey göremiyorum? Neden konuşamıyorum?

Pek çok insanın, dünyanın en başarılı teşhis doktorlarından biri olarak gördüğü adam şimdi öylece hareketsiz ya-

tarken, bu kez kendi semptomlarından kendine bir teşhis koyabilmek için çabalayıp duruyordu. En kötüsü de, herhangi bir şeyi uzun süre düşünemez hale gelmişti ve bu gerçek onu her şeyden daha çok korkutmaya başlamıştı.

Neden bu kadar çok acı çekiyorum? Birileri neler olduğunu anlatabilir mi? Bana ne oldu? Bunu hissedebiliyorum, Vernice. Ayak bileğimi hareket ettirdiğini hissedebiliyorum. Aman Tanrım...

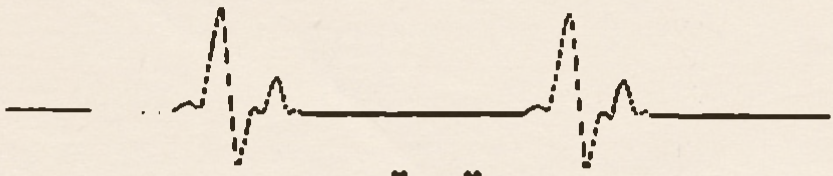

1. BÖLÜM

Pek çok yerde ezik ve sıyrık... Leğen kemiğinde çatlak... Üst kol kemiğinde kırık... Akciğerde, sağda yedinci, sekizinci ve dokuzuncu kaburgalardaki ayrılmış kırıkların yol açtığı yaralanma ve sıyrıklar...

Thea Sperelakis, Beaumont Kliniği'nin yoğun bakım ünitesindeki dördüncü odaya yaklaşırken üstündeki karamsarlığı atmaya çalışıyordu.

Kafatasında boylu boyunca bir çatlak... Beyin sapında yoğun kanama... 1. Seviye koma...

Thea bir an duraksayıp babasının ne halde olduğunu düşündü. Bir dahiliye uzmanı olarak gördüklerinden ne çıkarabilirdi ki? Kardeşi Niko'nun anlattıklarına göre, polis sekiz gün önce sabahın beş buçuğunda babasına çarpıp kaçan aracın saatte 110 km hızla gittiğini tahmin ediyordu. Çarpmanın etkisiyle yedi sekiz metre öteye savrulan babalarının hayatta kalmış olması bile bir mucizeydi. Onlar bilemezdi tabii; ama

çocuklarının gözünde Petros Sperelakis her zaman Aslan olmuştu. Mağrur, güçlü ve bütün asaletiyle tam bir Aslan.

Yerde tekerlek izlerinin olmaması sürücünün, kurbanını hiç görmemiş olabileceğini akla getiriyordu. Tabii bu durumda kurbanının erkek ya da kadın olduğunu da bilmiyordu, diye düzeltti Thea zihninde. Anlaşılan, polisin elinde henüz ne bir ipucu ne de bir görgü tanığı vardı.

Alkoldendir, diye bir tahminde bulundu Thea. *Amerikan Uyuşturucu ve Alkol Kullanımı* dergisinde, Eileen Posnick imzalı bir makalede, sürücülerin önünde sonunda yakalandığı, çarpıp kaçmalı kazaların yüzde doksanından fazlasında alkolün başrolde olduğunu okumuştu.

Niko, aralarında ikizi Selene ve Beaumont Kliniği'nin ileri gelenlerinin de bulunduğu grubun arasından sıyrılıp Thea'nın yanına geldi. Niko esmer ve geniş omuzluydu. Güçlü burun yapısı ve delici, kara gözleri babalarına çekmişti ama yüz hatları onunkinden biraz daha yumuşaktı. Kırkına yeni basmış olmasına rağmen, Harvard'da kalp cerrahisi dalında doçentliğe kadar yükselmiş, mensubu bulunduğu alana yaptığı önemli katkılardan dolayı "Harika Çocuk" olarak nam salmıştı. Gizemli, zarif ve her zaman kendinden emin olan Selene ise el cerrahisindeki çalışmalarıyla kardeşinden aşağı kalmıyordu.

"Sen iyi misin Thea?" diye sordu Niko yumuşak bir ses tonuyla.

Thea kendine öğretildiği üzere, cevap vermeden önce duygularını tarttı. Varı yoğu bir tek babası, asgari işlevlerle

de olsa iyileşme şansı yüzde 0,01 olan ağır bir komadaydı. Harkinson'un, *Amerikan Nöroloji Arşivleri*'nin 117. sayısının 158. sayfasında yayımlanmış, travmaya dayalı beyin kanamaları üzerine yapılan geçmişe dönük araştırmaların sonuçları böyle söylüyordu en azından.

Zavallı Babam.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi Thea neden sonra.

"İçeride onunla yalnız kalmak ister misin?"

Bunu neden isteyecekmişim ki? diye düşündü Thea, kafasını sallayarak karşılık verirken. Onunla yalnız kalsa babası hemen komadan çıkacak mıydı sanki?

Omuz silkip onun için fark etmeyeceğini belirtirken, bir yandan da, *keşke daha makul bir cevap bulsaydım,* diye düşünmeden edememişti.

"Sen bilirsin," dedi Niko, Thea'nın da duymaya alışkın olduğu bir ses tonuyla.

Thea erkek kardeşinin hem ona hem de Selene'ye ne kadar düşkün olduğunu iyi biliyordu. Tabii ikizlerin, ağabeyleri Dimitri kadar olmasa bile, onu da tuhaf bulduklarının farkındaydı. Ama uzun süredir gittiği terapisti ve akıl hocası Dr. Paige Carpenter'ın de defalarca söylediği gibi, hepsinin asıl sorunu tutum ve davranışlarıydı.

On binde bir... Zavallı Babam.

Thea kahverengi, kısa saçlarını eliyle düzeltti, derin bir nefes aldıktan sonra kapıdan içeri girdi.

İçeride bir sürprizle karşılaşmamıştı. Sperelakis Teşhis Enstitüsü'nün efsanevi tıbbi direktörü Petros Sperelakis ma-

kinelerin tam ortasında hareketsiz yatıyordu. Odanın diğer ucundaki bir sandalyede oturan özel hemşire –ki Thea onu Haitililere benzetmişti– ayağa kalkıp kendini Vernice olarak tanıttı.

"Hakkınızda çok şey duydum Doktor Thea," dedi kadın. "Yolculuğunuz rahat geçmiştir umarım."

"Bir şeyler okuyup durdum," dedi Thea, kadının pürüzsüz, tombul elini sıkarken.

Bir şeyler okuyup durdum.

Thea bunun ne kadar hafif bir ifade olduğunun farkındaydı. Çünkü Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nden Boston'a kadar, uçuşlar ve beklemelerle geçen yirmi dört saat içinde *Don Kişot*'u, Deadman'in *Akupunktur Elkitabı*'nın ikinci baskısını ve de Darwin'in *Beagle Seröveni*'ni okumuştu, ki hepsi toplamda 1600 sayfadan fazla ediyordu. Aslında eve daha erken de dönebilirdi ama o sırada beslenme uzmanlarından oluşan bir ekiple birlikte o mülteci kampından bu kampa dolaşmakta olduğu için ona ulaşmaları kolay olmamıştı.

"Durumunda bir değişiklik yok," dedi Vernice.

"Olsaydı şaşardım. Çok ağır bir darbe almış... özellikle de başına."

Thea yatağın yanına geldiğinde monitörlere ve damar girişlerine göz attı. Petros, boğazına takılı tüp son model bir solunum cihazına bağlanmış halde ve huzur içinde yatıyordu. Thea'nın son beş yıldır bağlı olduğu *Medecins Sans Frontiéres*'in (Sınır Tanımayan Doktorlar) hastaneleri de nispeten

iyi donanımlı oluyordu ama tabii buranın yanından bile geçemezlerdi.

Herkesin kısaca enstitü dediği Beaumont, eskinin Boston Metropolitan Hastanesi'ni de içine almış, buna her biri farklı mimari yapıda yirmiden fazla bina da ekleyince küçük bir üniversite kadar yer kaplar olmuştu. Binalar birbirine yukarıdan kaldırımları ağaçlıklı yollarla, aşağıdan da karmaşık bir tünel ağıyla bağlanıyordu. Kimisinde yürüyen platformlar da olan, hemen hepsinin duvarları fayans döşeli bu tünellerse metronun 19.yüzyıldan kalma bodrum katlarına kadar inen merdivenlere açılıyordu.

Oksijen doygunluğu... atardamar kan basıncı... beyin ve omurilik sıvı basıncı... merkezi toplardamar basıncı... idrar çıkışı... göğüs tüpü drenajı... kalp ritmi ve EKG dalgaları...

Thea bütün bu karmaşık verileri toplayıp, bir ders kitabına örnek vaka olarak ekleyecekmiş gibi gözden geçirdi. İstikrarlı. Her şey istikrarlı ve dengedeydi. Petros Sperelakis'in çetin yaşam savaşı şu an için hücre düzeyinde, hatta hücre altı düzeyde cereyan ediyordu. Ve akademik tıbbı bırakıp, "pek kıymetli hizmetlerini" üçüncü dünya ülkelerinde "heba etmeye" karar verdiği için aforoz ettiği en küçük evladı, mikroskobik boyutlardaki bu mücadeleyi şimdi gözünde canlandırmaya çalışıyordu.

Adamın kendine gelmesi en iyi ihtimalle haftalar sürecekti ve bu süre boyunca bütün vücudu enfeksiyonların, kan pıhtılarının, böbrek taşlarının, embolilerin, beyinde oluşacak

şişmelerin, kimyasal dengesizliklerin ve bağırsak tıkanıklıklarının cirit attığı bir savaş alanına dönüşecekti. Ama bunca donanımla ve bu şartlar altında elbette bir yere kadar karşı koyabilecekti. Tabii Thea babasını yanlış tanımıyorsa, bütün bu engelleri aşmak için fazla bir çaba göstermesini beklemiyordu.

Adamın elini avucuna alıp bir süre tuttu. Kazanın üzerinden topu topu sekiz gün geçmişti ama kas kütlesi şimdiden erimeye başlamıştı bile. Boğazındaki solunum tüpünün yanı sıra beslenmesi için bir mide tüpü, iki serum girişi, büyükçe bir torbayı sürekli doldurmakta olan bir idrar kateteri, kafatasındaki ve omuriliğindeki sıvı basıncını ölçen bir de manometre takılmıştı. Kornealarının kurumasını önlemek için göz kapakları kâğıt bantlarla kapatılmış, uzak bir ihtimal de olsa fonksiyonları geri dönerse eklemlerde kasılma olmasın diye el ve ayak bileklerine ateller takılmıştı.

Ya alkol yüzünden bilincini kaybetmiş ya da çarptıktan sonra kimseye görünmeden kaçmayı akıl edebilecek kadar kendinde olan bir sürücü, Petros Sperelakis gibi bir efsaneyi yerle bir etmişti. Thea'nın hafızasında babasının zayıflık gösterdiği tek bir an bile yoktu. Oysa şimdi nasıl da narin ve bir çocuk gibi bakıma muhtaç yatıyordu.

Thea yatağın başında bir süre daha kalmasının beklendiğini biliyordu ve doğrusu, babasının yanında sonraki günler de elinden geldiğince çok kalmayı düşünüyordu. Ama şimdi bir uçaktan diğerine koştururken doğru düzgün uyuyamadığı için yorgunluk bastırmaya başlamıştı. *On beş dakika*,

diye düşündü. Başkaları ne düşünürse düşünsün umurunda değildi; yatağın başında on beş dakika durması yeterliydi.

Niko onlarda kalması için ısrar ediyordu, ama yeğenlerini ne kadar çok severse sevsin, on yaşın altında üç çocuğun gürültü patırtısını kaldıracak halde değildi.

Selene ve bankacı ya da bir çeşit iş kadını olan arkadaşı ise liman tarafındaki çok katlı bir apartmanın modaya uygun dizayn edilmiş bir dairesinde kalıyorlardı.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu: Bütün kardeşlerin birlikte büyüdüğü ve Petros'un hâlâ annelerinin hayaletiyle birlikte yaşadığı Wellesley'deki büyük ev. Yıllar önce Dimitri de geri dönmüş, gelirken beraberinde bilgisayarlarını, monitörlerini, kısa dalga radyosunu, teleskopunu, her türlü alet edevatını, manga arşivini, çizgi romanlarını, *Dungeons and Dragons* rehberlerini, *Coca Cola* ve *Star Wars* koleksiyonunu da getirmişti.

Thea pek çok nedenden dolayı ağabeyini yeniden göreceğine seviniyordu; özellikle de ailede kendine en yakın hissettiği ferdi olduğu için. Öyle ki, erken teşhis, erken müdahaleler ve yoğun davranış terapisi olmasa kendisinin de aynen onun gibi olabileceğini düşünürdü her zaman.

Thea küçüklüğünden beri aile içinde Dimitri'nin yabaniliğinden ve tuhaf davranışlarından söz edildiğini duymuştu. Bu konuşmalarda Dimitri'nin hiç arkadaşı olmaması, tuhaf espri anlayışı ve çoğunlukla yakışıksız tavırları genelde başrolde olurdu. Nüfus kâğıdına bakılırsa Dimitri ondan on iki yaş büyüktü ama duygusal yaşı belirsiz ve sürprizlerle doluy-

du.

"Dimitri, bu Robert, yeni piyano hocan."

"Merhaba. Dişçiye en son ne zaman gittin sen?"

Thea ailenin, en küçük kızlarıyla ilgili olarak gizli gizli neler konuştuğunu belki de hiçbir zaman öğrenemeyecekti ama şunu çok iyi biliyordu ki, Dr. Carpenter'ın da yardımıyla, hem kendisi hem de nihayetinde hastaları için en doğru kararları vermişti. Mümkün olduğunca basit yaşamanın, yalnızca mutluluğa giden yolun değil, aynı zamanda hayatta kalmanın da anahtarı olduğunu öğreneli çok olmuştu. Oysa şimdi "basit", önünde yatmakta olan adamın hayatıyla ilgili söylenebilecek belki de *en son* sözdü.

Ergenlik çağının sonlarına kadar Atina'da yaşamış olan Petros, tavırları ve hayat görüşüyle eski ekolün en sıkı temsilcilerinden biriydi. Parlak bir doktor olarak kendini mesleğine ve hastalarına adamış, aile içindeyse bir gün olsun disiplinden taviz vermemişti. Sözlü eleştiri ve kolay kolay memnun olmama, silahları olduğu kadar sevgisini göstermenin de tek yolu olmuştu. Karısı Eleni yalnızca tek bir konuda başına buyruk davranmış, kocasının emirlerine kulak asmadan sigara içmeye devam etmişti. Kadının ölümüne sebep olan akciğer kanseri bile Petros'u yumuşatmamıştı. Ondan ne zaman söz edilse konuşmasının sonunda, "Dinlemedi beni... Dinlemedi beni," demeden geçmezdi.

Thea tüplerin arasından elini uzatıp, babasının alnına düşmüş kır saçlarını düzeltti. Onu bu halde görmenin verdiği üzüntünün öğrenilmiş bir duygu olduğu kadar, içinden ve de-

rinlerde bir yerden geldiğini de hissedebiliyor, bu gerçek duyguyu diğer iki "normal" kardeşiyle de paylaştığını biliyordu.

Petros başlangıçta Thea'nın içine kapanıklığına, elektrikli süpürge ve saç kurutma makinesi gibi aletlerin seslerine verdiği aşırı tepkiye, bazı yiyeceklere ve kumaş dokularına karşı hassasiyetine anlam verememişti. Ama on iki yaşına geldiğinde Eleni, kızının hiç arkadaşı olmamasına ve kitap merakı gibi hastalıklı takıntılarına bakarak Dimitri'ye gittikçe daha çok benzediğini fark etmiş, Petros da kadının ısrarlarına dayanamayıp Dr. Carpenter'a gitmelerine izin vermek zorunda kalmıştı. Thea'nın Asperger sendromu adı verilen hastalığın pek çok belirtisini gösterdiğini bulan da Dr. Carpenter olmuştu.

Petros'un, küçük kızının nöropsikiyatrik testlerden geçmesine ve terapi görmesine izin vermesi kolay olmamıştı. Onun lügatında *yapamam* gibi sözcüklere ve psikoterapi gibi şeylere yer yoktu. Bir teşhis uzmanı olarak, her türlü zayıflığı psikosomatik hastalıklar ve beden-zihin ilişkisi dahilinde ele alırdı.

"Rahat olduğunu sanıyorum," dedi Vernice yatağın karşı ucundan.

"Eminim öyledir," dedi Thea kendini zorlayarak. Petros herhangi bir şey hissediyorsa bile bunun rahatlık olmadığı kesindi. Hiçbir şey hissetmiyorsa bu boşluğa da rahatlık adını vermek çok doğru olmazdı aslında.

"Kardeşiniz Dimitri diyor ki, babanız gerçekten de gö-

ründüğü gibi derin bir komadaysa rahat olup olmadığını dert etmek boşunaymış."

"Dimitri bazen sırf karşısındakini böyle bozmak için konuşur," dedi Thea, kardeşinin böyle şeyleri kim bilir kaç kez yaptığını düşünerek. Vernice ucuz bile kurtulmuştu.

"Neyse ki Doktor S. dünyanın en iyi hastanesinde yatıyor da içimiz biraz olsun rahat ediyor," dedi hemşire.

"Evet," dedi Thea. Vernice'in, *Newsweek'in* ve Beaumont'la ilgili olarak aynı şeyleri düşünen sayısız insanın, böyle ölçülmesi zor bir şey hakkında bu yargıya nasıl vardıklarını merak ediyordu.

Aşağı yukarı aynı anlarda, dünyanın en iyi hastanesi denen Beaumont Kliniği'nin bir ucundaki Susan ve Clyde Terry Kanser Merkezi'nde, tedavi hemşirelerinden biri, deney aşamasındaki bir ilacı Jeffrey Fagone adındaki iriyarı adamın serumuna enjekte etmekteydi.

Batı Pennsylvania'da nakliyat işi yapan Fagone, servetine servet katmaktayken *Waldenstrom makroglobulinemia*'sı denen ve az rastlanan türde bir kan kanserine yakalanmıştı. Başlangıçtaki şikâyeti şiddetli bel ağrısı olmuş; aile doktorunun tavsiyesiyle, zaten her yıl gelip beş günlüğüne spa kürü ve tepeden tırnağa checkup yaptırdığı Beaumont'taki bir uzmana görünmüştü. Sonuç olarak en son teknoloji tedavi protokolüne dahil olmuş, kendini Beaumont'un tecrübeli doktorlarına emanet etmişti.

Fagone, Terry Merkezi'ne haftada bir kez Gulfstream G500 model şirket jetiyle uçarak geliyordu. Şimdi de on seanslık bir tedavinin üçüncüsünü yaptırmak için gelmişti. İlk ikisinde hiçbir terslik olmamıştı.

Ama bu, hepsinden farklı olacaktı.

İlacın çekildiği tüp, laboratuvardan kanser merkezine gelene kadar ustaca değiştirilmişti. Eskisiyle aynı seri numarasını taşıyan bu yeni tüpün içinde Fagone'un, dosyasında da belirtilen arı sokmasına karşı alerjisini şiddetli bir reaksiyona çevirmeye yetecek kadar arı zehri vardı. Öyle ki, meydana gelecek olan şoku Bağımsızlık Günü kutlamalarında atılan havai fişeklere benzetmek yanlış olmazdı.

Patlamalar çok geçmeden başlamış, zehrin ilk molekülleri Fagone'un vücudundaki bağ dokularda harekete geçmişti bile. Hücreler yüksek miktarda histamin ve hassasiyeti ifade eden diğer kimyasalları salgılıyordu. Ne kadar zehir olursa, o kadar histamin salgılanıyordu. Bir dakikaya kalmadan Fagone'un dili kıpkırmızı olmuş ve sonrasında şişerek bir golf topu büyüklüğüne gelmiş, dudakları da mosmor kesilmişti. Bronş tüplerinin çeperlerindeki kaslar ise tehlikeli bir spazma girişmişti. Çok geçmeden gırtlağı da kasılıp tamamıyla kapandı. Bütün vücudu kan kırmızı olmuş, parmakları davul gibi şişen ellerinin yanında küt küt kalmıştı.

Terry ünitesinin ekibi hızlı hareket ederek yüz elli kiloluk adamı kaldırıp bir sedyeye almış, sonra da diğer hastaların göremeyeceği bir odaya götürmüştü.

Ama bunun bir tsunamiye karşı kürek çekmekten farkı

yoktu.

Serum düzeneği hazırdı ama ünitenin nöbetçi doktoru, Fagone'un yanında çocuk gibi kalan genç kadın onkolog, bu gibi acil durumlarla başa çıkamayacak kadar acemiydi. Kadın doğru ilaçları bulana kadar Fagone'un tansiyonu üç dakikaya yakın bir süre sıfırda kalmıştı. Artık ses tellerini bile yamultacak kadar şişmiş olan gırtlaktan bir solunum tüpü geçiremeyeceğini anlayan genç kadın, kulak-burun-boğaz cerrahının çağrıya cevap vermesini beklerken ilk acil durum trakeostomisini gerçekleştirmeye karar vermişti ama bu ana kadar geçen dört dakika boyunca adam neredeyse hiç nefes alamamıştı. Hastasının kocaman boğazına neşteri vurduğu anda kalp durdu. Kesik boğazdan fışkırmakta olan kan, durumu daha da vahimleştiriyordu.

İyice çaresiz kalan ve morali bozulan onkolog on dakika sınırına gelinip hayata döndürme operasyonunu sona erdirdiğinde, havanın ciğerlere gidebileceği bir yol hâlâ açılamamıştı.

Servet ve güç sahibi olduktan sonra düşmanları da artan Jeffrey Fagone yıllar önce iki suikast girişiminden kurtulmayı başarmıştı ama bundan kurtulması imkânsız görünüyordu.

Tabii önceki suikast girişimlerinin aksine bunun arkasında kötü niyet arayanlar çıkmamıştı. Fagone, *Waldenstrom makroglobulinemia*'sına karşı kullanılan #BW1745 numaralı deneysel ilaca ölümcül alerjik reaksiyon göstermişti, o kadar. O gün orada bulunanların aklına başka türlü bir şey gelmemişti. Tüpün içeriği analiz edilmemiş, ertesi sabah yapılan

otopsiden de olağandışı bir şey çıkmamıştı.

#BW1745 tedavi protokolü derhal askıya alınmış ama baş araştırmacı, bir ilaç devinden aldığı yüklü bir ödenek sayesinde birkaç ay sonra dünyanın dört bir yanından gelen tedavi taleplerine cevap verebilmek için yeni bir deneysel ilacı devreye sokmuştu.

Susan ve Clyde Terry Kanser Merkezi bu trajik olaydan sonra temizlik ve personelin kendine gelmesi için bir saatliğine kapatılmıştı kapatılmasına ama tedavi edilmesi gereken pek çok hastaları vardı ve çoğu buraya gelebilmek için Jeffrey Fagone'dan çok daha fazla zahmet çekmişti.

Göle düşen bir taşın yarattığı dalgalar nasıl çok geçmeden kayboluyorsa, burada da sular durulmuş, dünyanın en büyük hastanesi, dünyanın en büyük hastanesi olmaya kaldığı yerden devam etmişti.

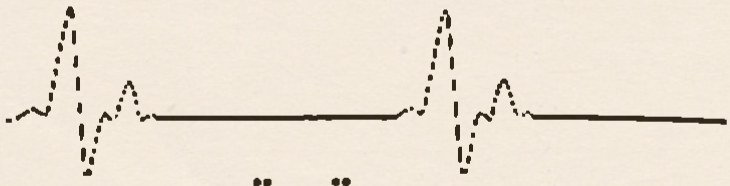

2. BÖLÜM

Thea odada on dakika kadar daha kalıp babasının yaralarını zihninde katalog haline getirmişti. Beyindeki kanamanın haricindeki hiçbir yaranın, özellikle de Beaumont gibi bir kurumun sağlayacağı mükemmel bakım sayesinde, hayati bir tehlike arz etmediğini anlamak için Petros Sperelakis olmaya gerek yoktu. Adamın yetmiş yaşına merdiven dayamış olmasına rağmen dengeli beslenme, egzersiz, şanslı kalıtsal özellikler ve günde bir iki bardak meşhur Metaxa konyağının koruyucu etkisi sayesinde son derece formda olması, tedavinin seyri açısından hanesine artı olarak yazılması gereken noktalardan biriydi.

Thea şimdi Petros'un kafatasının içine girmiş, adamın muhteşem beyninin karmaşık kıvrımlarını ve çizgilerini zihninde canlandırıyordu . Niko'ya göre kanama, beynin gri maddesiyle omuriliği birbirine bağlayan bir sinir demeti olan beyin sapının –tıptaki adıyla mezensefalonun– orta kısmında

meydana gelmişti. Thea bir nöroanatomi kitabı okumayalı uzun zaman olmuştu ama okuduklarını unutmasına yol açacak kadar da uzun bir zaman değildi bu. Zaten okuduklarını unutma gibi bir özelliği de yoktu.

Ortabeyin anatomisi ve fonksiyonları hakkında okuduklarını hatırlaması sadece birkaç saniye sürmüştü. Bilgi, zihninde iç içe geçmiş bir dizi metin halinde saklanıyordu ama gerekirse bu metinlerde yer alan kısımları neredeyse sıfır hatayla ve bulundukları sayfa numaralarıyla birlikte kelimesi kelimesine hatırlayabileceğini biliyordu.

Otizmin bir şekli olan Asperger sendromunun kendine özgü lanetleri vardı ama Thea'nın detaylara olan takıntısı ve kitapların üzerindeki hakimiyeti lanetten çok lütuf olmuş, normal insanların karmaşık dünyasında her zaman sığınabileceği bir liman olarak ona güven vermişti. Aklına hemen Dimitri geldi. Resmen teşhis konmamış olmasına rağmen, onun da Thea'nınkine benzer anormal nörolojik belirtiler gösterdiği kesindi. "Otizm yelpazesi" son zamanlarda popüler olan pek çok belirtiyi içeriyordu. Avusturyalı çocuk doktoru Hans Asperger'in ilk kez 1944 yılında tanımladığı sendrom ise bu yelpazenin ortalarında yer alıyordu.

Asperger sendromu.

Adı konmamış bir dâhi olan Dimitri'nin cephesinde; normal şartlarda sözsüz iletişim, sosyal nezaket, havadan sudan konuşmalar, içsel pratiklik, grup dinamikleri ve üst idari fonksiyonlar gibi şeyleri öğrenmesi beklenen beyin, elektronik ve bilgisayar bilimlerine karşı en derin seviyeden bir kav-

rayış tarafından ele geçirilmişti. Motor becerilerden, el ve göz koordinasyonundan sorumlu sinir demetleri ağabeyinde, ilgisini çeken şeylerin üzerinde saatlerce odaklanabilme gibi sıra dışı bir yeteneğe teslim olmuştu.

Dimitri ve Thea'nın muhtemelen benzer oldukları kadar farklı özellikler de gösteriyor olmaları aslında çok da önemli değildi. Teşhisleri tıpatıp aynı olmasa bile ikisi de benzersiz kişiliklerinde vücut bulmuş, birbirine akraba belirtiler gösteriyordu. Thea dikkatini tekrar babasına vermek için kendini zorladı. Evet, Petros'un beyin sapında korkutucu boyutlarda bir hasar oluşmuştu.

Beyinde düşünme, denge ve hareketten sorumlu kısımlar beyin lobları ve beyincik yarımküreleriydi. Bunlardan çıkan sinir lifleriyse, vücudun kaslarını harekete geçirmek için ortabeyinden geçmek zorundaydı. Aynı şekilde acı, dokunma ve denge gibi duyusal bilgileri, işlenmesi için beyne ve beyinciğe getiren lifler de ortabeyinin merkezinden geçiyordu.

Niko'nun anlattığına göre, Petros'un ortabeynindeki kanama, bilgi götüren lifleri bir bıçak gibi keserek nöronları öldürüyor; böylece düşünceyi hareketten, zekâyı fiziksel becerilerden, aklı işlevden ayırıyor, yani sinir sisteminin üst kısmıyla alt kısmı arasındaki bağlantıyı koparıyordu. *Sonuç: Vücudun bütün kaslarını etkileyen bir felç.*

Thea hemen arkasında Niko ve Selene'nin, Beaumont ekibiyle birlikte kapının ağzında sabırla beklemekte olduklarını hissedebiliyordu. Bir endokrinoloji uzmanı olan Doktor Sharon Karsten eskiden beri Beaumont'un başındaydı.

Her zaman son çare olarak başvurulabileceğine inanılan, bünyesinde en karmaşık teşhis bilmecelerinin çözümünü ve en iyi cerrahi uzmanlarını bulundurmasıyla tanınan hastane onun önderliğinde ününe ün katmıştı.

Doktor Karsten'in çocukları arasında belki de en başarılısı, dünyanın dört bir yanındaki zengin, nüfuz sahibi ve güçlü hastaların özel doktorlarını aynı çatı altında toplayıp, onlara danışmanlık hizmeti veren, eğitimli ve deneyimli uzmanlardan oluşan Medicon Şti.'ydi. Bilgilerinin ve deneyimlerinin yanında sundukları en önemli ürün de hastanenin meşhur, beş günlük Özel Sağlık Değerlendirmesi programıydı. Son teknoloji tıbbi tahliller ve konusunda dünyaca ünlü uzmanların değerlendirmelerinden oluşan yüz bin dolarlık bu paket hastanenin bünyesindeki lüks Beaumont Inn & Spa'da gerçekleştiriliyordu.

Karsten'le birlikte bekleyenlerden biri de Doktor Scott Hartnett'ti. Bu uzun boylu, yakışıklı ve zeki doktor bir yandan Beaumont'un araştırma ve geliştirme departmanının direktörlüğünü yürütürken, bir yandan da Sperelakis Enstitüsü'ndeki dahiliye pratisyenliğine yarı zamanlı olarak devam ediyordu. Thea, babasının bir keresinde hükümet, ekonomi için kaynak yaratmada Scott Hartnett'in Beaumont için yaptıklarının yarısını başarabilse ülkenin tek kuruş borcu kalmazdı, dediğini hatırlıyordu.

Ve son olarak bu ikilinin yanında başhemşire Amy Musgrave vardı. Thea'ya anlatıldığı kadarıyla bütün Beaumont sistemini bir arada tutmayı başaran bu ufak tefek kadındı. Bos-

ton'da üç uydu hastane ve Washington D.C. ile Charlotte'ta hızla büyüyen tesisler de dahil bütün sistemin entegrasyonunda başhemşirenin önemli bir payı vardı. Thea, Musgrave'le hiç tanışmamıştı ama hemşirelerine karşı samimiyeti ve güçlü bağlılığı dikkatinden kaçmamıştı.

Petros'un yatağının başına ilk gelen Musgrave oldu.

"Yapmamız gereken başka bir şey var mı Doktor?"

Thea hayır anlamında kafasını salladı. "Ona burada çok iyi bakıldığına eminim," dedi.

"Babanız harika bir adamdı – yani adam*dır*. Hemşirelerim onu çok sever. Hepsine eşit şekilde davranır; bir hastanenin başarısının en önemli ölçütünün anlık, saatlik genel hemşire bakımı olduğunu çok iyi kavramış biridir. Ne kadar çok hemşire olursa o kadar iyi bakım verilir. Denklem bu kadar basittir işte."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Thea. Musgrave daha coşkulu bir karşılık vermesini bekler miydi acaba diye de düşünmeden edememişti.

"Vernice onun bakımına gönüllü olan birkaç hemşiremizden biridir."

"Hepinize teşekkür ederim," dedi Thea.

Musgrave duraksamadan devam ediyordu. "En yüksek hemşire-hasta oranı bizde ve her zaman en iyi hastaneler listesinin tepesinde yer alıyoruz. Bu bir tesadüf olmamalı."

Musgrave'le birlikte diğerlerinin yanına gidip koridorun sonundaki küçük bir odaya geçtiler. Üç hastane görevlisi, kardeşlerden biraz beklemelerini isteyip birlikte dışarı çık-

tı. Onlar gider gitmez ikizler hemen cep telefonlarını çıkarıp gelen mesajlara baktıktan sonra konuşmaya başladılar. Thea en son ne zaman cep telefonuyla konuştuğunu düşünüp içinden gülümsedi. En son Boston'da olduğuna göre en az iki yıl olmuştu herhalde. Sınır Tanımayan Doktorlarla ilk kez çalışmaya başladığı zamanı düşününce beş yıl bile olabileceğine karar verdi.

"Ee, ne düşünüyorsun bakalım?" diye sordu Niko, son görüşmesini de tamamladıktan sonra.

"Babamla ilgili olarak mı?"

"Evet, herhalde babamla ilgili olarak."

Thea kardeşinin sözlerinde, yıllardır aşina olduğu o huzursuzluğu bir kez daha hissetmişti. Selene telefonunu kapatıp çantasına koydu. İnsanlar bej rengi, göz alıcı pantolon takımına, kuaförden yeni çıkmış kızıl kahverengi saçlarına, manikürlü muntazam tırnaklarına bakıp mesleğini tahmin etmeye kalksalar ortopedi cerrahına gelene kadar banka müdürlüğü, film prodüktörlüğü, hatta mankenliği bile saymak zorunda kalırlardı muhtemelen. Ama Selene'yi bir kez iş başında, ayrılmış parmakları yerleştirirken ya da yeni bir başparmak takarken izledikten sonra bu havalı görüntüsü kimsenin umurunda olmazdı.

Üç kardeş altıncı katın koridorunun sonundaki küçük odada bekliyordu. Odanın iki metre yüksekliğindeki pencereleri birkaç fıskiyeden suların fışkırdığı insan yapımı bir göllete bakıyordu. Göletin etrafındaki zümrüt yeşili, kusursuz çimenlerin üstündeyse bir kaz sürüsü gezinmekteydi.

"Tablo hiç iyi değil," dedi Thea. "Bana anlattığın MR sonuçlarını göz önüne alırsak, Therrian'ın *Travmatik Beyin Sapı Yaralanmaları* kitabına göre dört ay daha yaşama şansı yüzde on altı."

"On yedi değil yani, öyle mi?"

"Kurduğum her cümleyle eğlenmek zorunda değilsin Niko."

Thea kendini bildi bileli dalga geçilmekten hoşlanmıyordu.

"Hey, özür dilerim. Gerçekten bak."

"Tamam neyse. Biliyorsun, bir şaka yapıldığında, arkasındaki niyetin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu ayırt etmekte pek başarılı değilim. Aslına bakarsan insanların kendimi çeteden biri gibi hissetmem için bana takılmalarına da hiçbir zaman anlam verememişimdir. Sen bir de ben başkalarına takılmaya çalıştığımda neler olduğunu seyret. İnanılmaz derecede büyük felaketlere yol açabiliyorum."

"Senin bu şeyine bir gün alışabilecek miyim acaba? Sahi sen ne diyorsun bu şeye? Yetenek mi? Allah vergisi mi?"

"Bir şey demek zorunda değilsin Niko. Ben böyleyim işte. Senin el-göz koordinasyonun harika olabilir ama ben beyzbol sopasıyla, atılan bir basket topunu bile vuramayabilirim ve insanlar el yazımı okuyamıyorlar diye çoğu zaman bilgisayarda yazmak zorunda kalıyorum."

"Affedersin," diye mırıldandı Niko yeniden.

"Niko'nun kötü bir niyeti yok tatlım," diye ekledi Selene. "Bunu sen de biliyorsun."

"Babamı buraya kazadan sonraki bir saat içinde getirmişler," dedi Thea. "Ameliyat yapılamaz mıydı sizce?"

"Nöroloji cerrahı Joe Rizzo'yla konuştum; kanamanın olduğu bölgeye bakıp yapılamayacağına karar vermişler."

Thea omuz silkip dalgın dalgın pencereden dışarı baktı. Geri geldiğini ve ortalık yatıştıktan sonra onu görmek için eve döneceğini Dimitri'ye söylemişler miydi acaba?

"En azından hızlı oldu," dedi Selene.

"Henüz hiçbir şey bitmiş değil," diye karşı çıktı Thea. "En azından şimdilik. Kanama çoğunlukla sinir hücrelerinde gerçekleşmiş. Bir yerde okumuştum, bugünkü teknoloji ve rehabilitasyon tesisleri sayesinde beş yıl hayatta kalma ihtimali yüzde on beşe kadar çıkabiliyormuş."

"Babamın yaşındakiler de dahil mi peki?" dedi Selene. Buna inanmakta zorluk çektiği belli oluyordu.

Thea çaresizce omuz silkti. "Bilmiyorum."

"O bu şekilde yaşamak istemezdi."

Kimse bu şekilde yaşamak istemez, diye düşündü Thea. *Geri dönecek olursa nereden başlayacak? Asıl soru bu.*

Thea, yaşlı adamla ve içinde bulunduğu durumla ilgili olarak bildiği her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordu şimdi. Durumu kritik mi? Evet. Ağır mı? Kesinlikle. Peki çaresi yok mu?

Petros Sperelakis nefes almayı bıraksa ne olur sanki, diye düşünmeye çalıştı Thea. Ama hayır, başarmak zorundaydı. Bunu atlatmak zorundaydı. Aralarında hâlâ bitmemiş bir mesele vardı. Adam onu sevdiğini bir kez olsun söyleme-

mişti: Thea da cesaret edip ona bunu söyleyememişti. Her şey sona ermeden önce en azından bunu yapmaları gerekiyordu.

Bunu şimdiye kadar dile getirmemiş olması hataydı. Bütün o drama terapi oyunlarında pek de güzel söylemiyor muydu? Gerçek hayatta, aralarındaki meseleyi çözmek için hâlâ zamanları olduğuna inanması yanlıştı. Şimdi artık adamın hayatta kalması şart olmuştu.

Ama Aslan'ın aklından neler geçiyordu acaba?

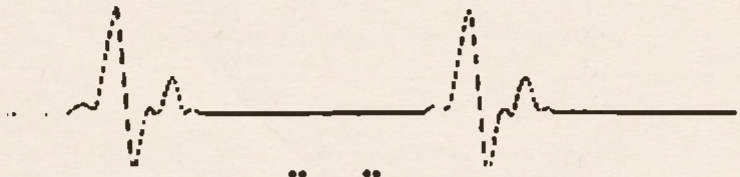

3. BÖLÜM

"Ya tam olarak hangi gün ve saatte öleceğinizi biliyor olsaydınız?"

Bu cümle ne zaman Peder Gideon Bohannan'ın aklına gelse kaderin cilvesini düşünmeden edemiyordu. Bu aynı zamanda cemaatin dinlemekten en çok hoşlandığı ve kendisinin de en çok sevdiği vaazlarından birinin başlığıydı.

Ya tam olarak hangi gün ve saatte öleceğinizi biliyor olsaydınız? Tam saatini, dostlarım. Bundan böyle neleri daha farklı yapmayı seçerdiniz? Kimlere, onları sevdiğinizi söylerdiniz? Kimlerden özür dilerdiniz? Tanrı'dan neler için af dilerdiniz?

Ne vaazdı ama!

Sözcükler zihninden hisse senedi fiyatlarını gösteren elektronik bir banttan geçer gibi akarken, dolapta ayakkabılarının olduğu rafın arkasına elini atıp 38'lik Smith & Wesson tabancasını çıkardı. Burada olduğu aklından tamamen

çıkmıştı – tabii geçen çarşambadan bu yana. Tabancanın hemen yanında, küçük bir zarfın içinde mermiler duruyordu. Zarfın içinde altı mermi vardı ama Bohannan yalnızca ikisini –en fazla üçünü– kullanmayı düşünüyordu.

Günlerden cumaydı. Caroline hafta sonunu çocuklarla birlikte annesinin evinde geçirecekti. Onu bir daha göremeyeceğini bilmek de zordu ama asıl içini parçalayan, kızlarına duyacağı özlemdi. Elbette anlarlardı. Arkasında bırakacağı nota gereken her şeyi yazacaktı ne de olsa.

Bohannan evlerinin devasa Tanrı'ya Hamdolsun Kilisesi'ne bakan güney cephesi boyunca uzanan büyük perdelerini çekerken hem gerçeklerden hem de kendinden iyice kopmuştu sanki. Hemen aşağısında, kilisenin büyük kubbesinin altındaki 7500 adet sandalye muntazam bir simetriyle dizilmişti. Toronto'daki altın renkli 27.000 adet yansıtır camıyla Royal Bank of Canada'yı ilk gördüğünde etkilenmiş, kiliseyi ve altın kubbeyi de buradan ilham alarak kendi tasarlamıştı. Burası onun hayaliydi, onun altın tapınağıydı.

Ama bütün bina bir saat içinde Glenn Lovering'e, o geri zekâlıya kalacaktı. *Lovering.* Birazdan öleceğini bilmek bile bu düşünce kadar katlanılmaz değildi.

Hem eşcinsel bir ilişkisi olduğunun hem de AIDS'e yakalandığının duyulmasıyla patlayacak skandaldan sağ salim çıkmasının yüzde 1 bile ihtimali olduğunu bilse, yapacağı ilk iş, yılda yüz milyon getiren bu bebeğin kaypak asistanına kalmamasını sağlamak olurdu. Ama yüzde bir ihtimal bile yoktu. Hiç şansı kalmamıştı. Bu zamana kadar sürdürdüğü

taviz vermez muhafazakâr duruşu ona kaçacak bir delik bırakmamıştı işte.

Halk Swaggart'ı, Bakker'ı ve birkaç günahkâr Protestan'ı daha affetmişti ama Gideon Bohannan gibi birine karşı kalplerinde en ufak bir şefkat olması beklenemezdi. Öyle olsa bile Beaumont Kliniği'ndeki doktorların söyledikleri vardı bir de; hastalığın geriletilmesi mümkündü ama tamamen iyileşme ihtimali yoktu.

Duymayan kalmayacaktı. Race DuPre'yle ilişkisini bu zamana kadar gizli saklı sürdürmeyi başarmıştı ama şimdi Race önüne gelenle düşüp kalkarak onu yüzüstü bırakmıştı. Yakında duymayan kalmayacaktı ve Gideon Bohannan önce kilisesinden ve evinden kovulacak, sonra hastalık iyice ilerleyecek, sonunda yalnız ve utanç içinde göçüp gidecekti bu dünyadan.

Bohannan tabancayı spor montunun cebine soktu.

Tam olarak hangi gün ve saatte...

Çölün öğlen sıcaklığı iyice bastırdığı için, zaten on-on beş kilo fazlası olan Bohannan garajdaki Mercedes'ine ulaştığında terden sırsıklam olmuştu. *Race yalvaracak*, diye düşünüyordu Bohannan, ama işe yaramayacaktı. Canına kıymaması için yalvarırken ona virüsü kimin bulaştırdığını da söylerdi belki Allah'ın belası. Peki ama DuPre'yi, kendini unutturacak ve korunmadan seks yapmaya itecek kadar tahrik eden bu adam da kimdi?

Aptallık... ne büyük aptallık.

Civardaki kulüplerde sahne alan bir caz grubunun bas-

çısı olan DuPre her zaman harika bir sevgili ve dost olmuştu.

Briarcliff Yolu 10 numaradaki mütevazı çiftlik evinin önüne park ettiğinde Peder Gideon Bohannan kendinden geçmiş halde silahını çıkarıp mermileri kontrol etti. Sonra tekrar cebine koyup beş yıldır yaptığı gibi anahtarla evin arka kapısını açtı.

Tam olarak hangi gün ve saatte öleceğinizi biliyor olsaydınız?

Kendinden beklendiği üzere Race onu aldattığını inkâr ediyordu, New England'daki hastaneninkiler de dahil bütün tahlil sonuçlarını görmüş olmasına rağmen inkâr ediyordu. Bohannan yumuşamaya başladığını hissetti.

"Hastalığı kapmış olsan da hâlâ birlikte olabiliriz," dedi DuPre. "Herkes böyle yapıyor. Sadece daha dikkatli oluyorlar. Ben seni seviyorum Bo. Gerçekten seviyorum. Üstesinden gelebiliriz. Birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Bohannan silahını indirdi. Swaggart, Bakker ve diğerleri gelmişti aklına. Belki gerçekten de üstesinden gelebilirlerdi.

Mutfak kapısı açılıp kapandı. Fayans döşemenin üzerinde ayak sesleri duyuldu. Bohannan davranmaya kalmadan içeri kapkara saçlı, esmer tenli, soğuk bakışlı bir adam girivermişti. İnce, siyah eldivenli elinde tuttuğu silah eve girdiğinden beri çekilmiş gibiydi.

"Silahı şuraya, masanın üzerine koy! Hemen!" diye kükredi adam.

Şaşıran ve kafası karışan Bohannan söyleneni yaptı.

Adam silahı masanın üzerinden alıp eliyle şöyle bir tart-

tıktan sonra tek bir söz etmeden Race DuPre'yi boğazından vurdu. Sonra hızla Bohannan'ın dibine yanaşıp elleriyle boynunu öyle sıkı kavradı ki adam gıkını bile çıkaramadan dizlerinin üstüne düştü. İlk mermi Bohannan'ın bir şakağından girip diğerinden çıktı. İkincisiyse pederin eli silahı tutar haldeyken DuPre'nin kaşlarının tam arasına saplanmıştı.

Gerald Prevoir, Briarcliff Yolu, 10 numaralı evin arka kapısının kilidini açmasının üzerinden bir dakika yirmi saniye geçtikten sonra tekrar dışarı çıkmıştı. Bundan beş dakika sonraysa otoyoldaki bir McDonald's'a uğrayıp diyet kola ve mayonezsiz tavuklu sandviç aldı. Patronunu ararken park yerinin bir ucunda yemeğini yiyordu.

"Yüce pedere yardımcı olmam gerekiyormuş demek ki," dedi adam bir yandan yemeğini yerken. "Ama gerçekten hiç sorun çıkarmadılar. Peder Lovering'e saygılarımı sunduğumu ve yeni görevi için kendisini tebrik ettiğimi iletirsin."

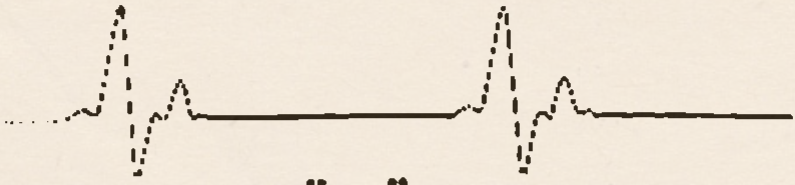

4. BÖLÜM

Duyguları tanımlamak ve onlara uygun tepkiler vermek Thea ve Dr. Carpenter'ın Asperger teşhisi konmuş bir grup gençle birlikte üzerinde yıllardır çalıştıkları bir alandı. Bu gençlerin çoğu, normal insanların tuhaf ya da yakışıksız damgası yemelerine engel olan sosyal ve duygusal süzgeçlerden yoksun olarak doğmuştu.

Kendilerine Aspie diyen bu insanların, bu normal özellikleri, felç geçirdikten sonra yürümeyi yeniden öğrenmek zorunda kalanlar gibi sıfırdan yaratıp tekrar tekrar alıştırma yapmaları gerekiyordu. Tabii onlar için bu "felç" durumu muhtemelen henüz doğmadan önce gelişmekte olan beyinlerinde meydana gelmiş ya da hayatlarının ilk yıllarında başlarına gelen bir çevresel sıkıntıdan kaynaklanmıştı.

Karsten, Hartnett ve Musgrave geri döndüklerinde yüzlerinde düşünceli ama kararlı bir ifade vardı.

"Koridorun sonunda bir toplantı odası var," dedi Kars-

ten. "Orada konuşmamızın bir mahsuru var mı?"

Hep birlikte koridorun sonundaki küçük ama zarifçe döşenmiş odaya kadar yürüdüler. Thea konuyla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyor olmasına rağmen duvarlardaki koyu renkli lambrilerin ceviz ağacından olduğunu düşündü. Odanın ortasındaki, aynı ağaçtan masanın üzerinde buzlu su ve bardaklar onları bekliyordu.

"Pekâlâ," dedi Karsten, Thea'ya, hepsi birden oturduktan sonra. "Orada gördüklerin hakkında ne düşünüyorsun?"

"Babamıza çok iyi bakıldığını düşünüyorum."

"Elbette," dedi Hartnett. "Çok iyi bakmaya devam edeceğimize de emin olabilirsiniz. Tahmin edeceğiniz üzere, Petros gibi önemli bir kişi böyle feci bir kaza geçirdiyse en iyi uzmanlarımız, hemşirelerimiz ve teknisyenlerimiz onun etrafında pervane olacaktır elbette. Ben de sorumlu doktoru olarak, en iyi doktor asistanımızla birlikte bütün ekibi idare edeceğim. Petros'un bugüne kadar hiç özel doktoru olmamıştı. Hatta onun doktoru kim diye sorulduğunda, bilgisayar ekranından ona bakan kimse o diye şaka yapardık aramızda. Biliyorsunuz, zamanının çoğunu bilgisayarın karşısında, hasta kayıtlarını inceleyerek geçirirdi."

"Beaumont ülkenin en kapsamlı ve güvenilir kayıt sistemlerinden birine sahip Thea," dedi Niko.

"Düzeltmek zorundayım," diye ekledi Karsten, "yalnızca ülkenin değil, bütün dünyanın."

"Buna hiç şaşırmadım," diye karşılık verdi Thea. "Bu yasal bir zorunluluk artık, öyle değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Karsten. "Burada yıllardır muhteşem bir elektronik tıbbi kayıt sistemi kullanıyoruz. Ona zapt edilemez gücü yüzünden Thor adını verdik. Zaman içinde böyle bir sistemden beklenebilecek en iyi düzeye getirdiğimize inanıyoruz artık. Her hastaya özel bir takip numarası vererek oluşturduğumuz bu güvenlik sistemine giriş ancak üçlü parola kombinasyonuyla, parmak iziyle ve bazı alanlar için retinal taramayla mümkün olabiliyor. Hataya yer bırakılmayan çarpıcı bir sistem bu. Belki siz de biliyorsunuzdur, bunun yaratılmasında ve sonradan kusursuz bir hale getirilmesinde kardeşiniz Dimitri'nin de rolü var. Kendisi AR-GE ekiplerimizden birinde yer almıştı."

"Dimitri bir ekipte mi yer aldı?"

Thea söylenenlere inanamamıştı. Ama hemen sonra yavaşlayıp sözlerini daha dikkatli seçmesi gerektiğini fark ederek sustu.

"Şaşırtıcı, değil mi?" dedi Niko. "Çok da başarılı bir iş çıkardı. Babam garaj için kira vermesi konusunda ısrar edince, Dimitri de programcılık işi aramaya başlamıştı. Sonra buranın ilanına başvurup işe alınmış, hastane için bir yıldan fazla çalışmış."

"Müthiş. Hiç haberim yoktu."

"Bizim Dimitri biraz yabani olabilir ama söz konusu bilgisayarlar olunca kimse eline su dökemez."

"Buna kesinlikle katılıyorum," dedi Thea. "180 IQ'yla üstesinden gelemeyeceği şey yoktur."

Ama yine de kardeşinin AR-GE ekibiyle bir yıldan uzun

bir süre beraber çalışabilmiş olması bile muazzam bir başarıydı. Onun garajdaki ininden günlerce çıkmadığını, bu süre zarfında pizza getiren çocukla, ara sıra küçük kardeşi Thea'dan başka ziyaretçi kabul etmediğini çok iyi hatırlıyordu. İki yıl önce Boston'a geldiğinde kimse söylemediğine göre, bu işi ne Dimitri ne de ailenin geri kalanı anlatmaya değer bir şey olarak görmüştü.

"Elektronik tıbbi kayıt sistemimizin standardının çok yüksek olduğuna inanıyoruz," diye devam etti Karsten. "Bu inancımızda ne kadar haklı olduğumuzun, bazı eyalet idarecileri ve federal hükümet de farkında. Yakın bir zamanda ülkenin bütün hastaneleri ve sağlık tesisleri için Thor ya da bir benzerinin kullanılması şart koşulabilir. Beaumont gerekli patentleri aldığı için yaratılmasında kardeşinizin de katkısı olan bu sistem bize milyarlar kazandırabilir."

"Bu harika bir şey," dedi Thea. "Sınır Tanımayan Doktorlar henüz böyle karmaşık bir seviyeye ulaşamadı maalesef. Ama dağınık sağlık sigortası kanunlarını ve ardı ardına açılan görevi kötüye kullanma davalarını düşünüyorum da, böyle bir şeye hiçbir zaman ihtiyacımız olmayacak gibi."

Bu sözlerin hemen ardından çöken huzursuz sessizlikte şimdi ilk kimin konuşacağıyla ilgili bir oylama yapılıyordu sanki. Thea yanlış bir şey söyleyip söylemediğini anlamak için önce kardeşlerine sonra diğerlerine tek tek baktı. Sonunda Sharon Karsten boğazını temizleyip gözlüklerini düzelterek söze girdi.

"Şey... Thea, enstitüdeki herkesin yaptığın işle ne kadar

gurur duyduğunu tahmin bile edemezsin. Baban senden her zaman övgüyle söz etmiştir. Kardeşlerin de ihtiyaçlarımıza cevap verecek birini ne kadar ararsak arayalım senin gibisini asla bulamayacağımızı söylüyorlar."

Babam benden övgüyle mi söz etmiş? Bu düşünce Thea'yı o kadar sarsmıştı ki, sonrasında gelen cümleyi doğru düzgün duyamamıştı bile.

"İhtiyaçlarınıza cevap verecek biri mi?" diye sormak zorunda kalmıştı.

Birilerinin ihtiyaçlarına cevap vermek burada yapmak isteyebileceği en son şey olurdu herhalde.

"Baban dünyanın dört bir yanından gelen hastalara ve de doktorlara hizmet ediyordu," dedi Karsten. "Ama zenginleri olduğu kadar fakirleri ve imkânı olmayanları da önemsemiş, onların bakımlarını sağlamak için yeni vakıflar kurulmasına yardım etmiştir her zaman."

"Öyle mi?"

Birazdan duyacaklarını anladığında Thea'nın midesi bulandı. Dönüp ikizlere baktı ama ikisi de bakışlarını aynı anda kaçırmıştı.

"Şey," diye devam etti Karsten, "elbette yönetim kurulundan da izin almamız gerekecektir ama bir pürüz çıkacağını sanmıyorum. Kısacası Beaumont'ta kalıp babanın görevini devralmanı istiyoruz."

Hartnett doğrulup kumandayı ele aldı.

"Petros'un enstitünün tıbbi direktörü olarak idari sorumluluklarını sen kendini hazır hissedene kadar ben devra-

labilirim," dedi. "Olur da... yani babanızın durumu düzelecek olursa..."

Thea irkilmiş, öfkeyle erkek kardeşine bakıyordu şimdi. Hayatının geri kalanını bir elbise dolabında geçirmesi isteniyormuş gibi paniğe kapılmıştı.

"Bu kesin senin başının altından çıkmış Niko!" diye patladı birden. "Sen ve Selene doğru düzgün bir işim olmadığını ve buraya memnuniyetle geçeceğimi söylediniz, değil mi? Neden böyle bir şey yapıyorsunuz?"

"Biz bir şey yapmadık ki. Sadece..."

"Benim bir işim var, tamam mı? Sizin gibi normal insanların nasıl bir işi ve dostları varsa benim de var ve ben bu hayattan memnunum. Babamın bana ihtiyacı olduğu sürece burada kalacağım ama ondan sonra geri dönüp, kendimce haklı nedenlerle seçtiğim yerde çalışmaya devam edeceğim."

Thea kimsenin bir şey söylemesine izin vermeden çıkıp koridorda yürüyerek yoğun bakım ünitesine girdi.

Mahcup haldeki üç hastane görevlisi ise ağızlarında birkaç özür sözü geveledikten sonra toplantı odasından ayrıldı.

Petros her şeyin farkına varmıştı. Beyni hasar görmüştü ve bu, hareket etmesine ve konuşmasına engel olacak kadar büyük bir hasardı. Sırtındaki ve kasıklarındaki dayanılmaz ağrı dineceğe benzemiyordu ama yapabileceği bir şey de yoktu. Hemşirelerden biri bir kazadan söz etmişti ama sonrasında kendinden geçmiş olacak ki, devamını duyamamıştı.

Kaza mı? Beyninde, muhtemelen de ortabeyinde bir hasar yaratacak kadar büyük bir kaza geçirdiyse bile hiçbir şey hatırlamıyordu. Direksiyonda o mu vardı? Sokakta yürürken mi olmuştu? Başka birinin arabasında mıydı?

Thea buradaydı. Sesini duydum. Afrika'dan dönmüş olmalı. Uzun zaman oldu. Giderken bana karşı çok kızgındı. Onu umursamadığımı düşünüyordu. Ama bu doğru değildi.. Onun için ne çok şey istediğimi neden bir türlü anlatamadım? Dimitri tam bir kayıp vakaydı, ikizlerse birer teknisyenden ibarettiler. Tamam, mesleklerinde çok başarılıydılar ama teknisyenden ileri gidemezlerdi.

Yardım edin! Tanrı aşkına yardım edin bana. Thea'mla konuşmam, onun için her zaman en iyi şeyleri dilediğimi anlatmam lazım. Öylece çekip giderek bana yaptıklarını görmesi ve her şeyi nasıl düzeltebileceğini bilmesi gerekiyor.

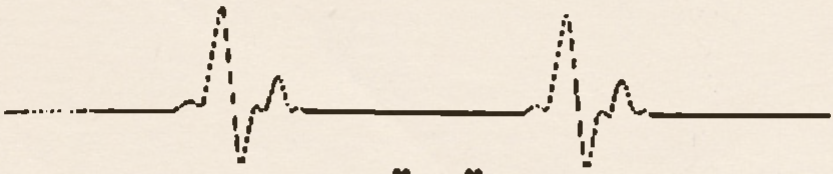

5. BÖLÜM

Thea stresle başa çıkmakta her zaman güçlük çekmişti. Özellikle de fazla yeteneği olmayan sportif faaliyetlerde veya karşılıklı görüşmeler sırasında kendine güvensizliği ve dildeki nüansları anlamadaki beceriksizliği saklandığı yerden çıkıverirdi. Tedaviye başlamadan önceki zamanlarda ne vakit baskı altında kalsa genelde huzursuzlaşır, önce savunmaya sonra saldırıya geçer, sonunda onu yiyip bitiren bir öfke nöbetine kapılırdı. Ama Dr. Carpenter'ın sayesinde ve müşkül durumların temsil edildiği bir doğaçlama terapi grubunun da yardımıyla, görüşmeler sırasında sükunetini korumayı öğrenmişti. Bütün bu alıştırmaların sonucunda karşısındaki insana verdiği cevapların uygun olup olmadığını az çok anlayacak bir seviyeye gelmişti ama şimdi bile kendinden o kadar emin olamıyordu.

İkizler büyük bir akademik tıp merkezinin yoğun temposundan ve ayak oyunlarından sıkılıp Sınır Tanımayan Dok-

torlar'la çalışmayı tercih ettiğini biliyordu. Buna rağmen ona danışma zahmetine katlanmadan, babalarına ait olan bir görevi ve pozisyonu ona teklif etmeleri için Beaumont Kliniği'nin yetkililerinin aklına girme cüretini göstermişlerdi. Bu teklifi en hazırlıksız olduğu bir anda yapmışlardı hem de.

Daha önce de olduğu gibi kendini küçük düşürmesini bekliyorlar mıydı? Hastanenin patronlarına Thea Sperelakis'in ne kadar zeki olursa olsun babasının kızı olmadığını göstermeye mi çalışıyorlardı yoksa? Şayet öyleyse, bunu pekâlâ başarmışlardı.

Thea üniteye girip cam bölmenin arkasında dururken derin derin nefes alıyor, titremesine hâkim olmaya çalışıyordu. Stresli durumlarla başa çıkmakta epey bir yol almıştı ama demek ki yeterince ilerleyememiştii. Sırf baskıya gelemiyor diye patoloji, radyoloji ya da kamu sağlığı gibi bir uzmanlık dalını seçmesi beklenirdi belki ama o, insanları seviyordu ve onlara yardım ettiğini birebir hissetmek istiyordu; tıpkı küçükken babasını izlediği gibi. Kaldı ki, zekâsı ve akıl yürütmedeki doğal yeteneği sürdürmekte olduğu teşhis tıbbına da çok yakışıyordu. Onun için gerçek bir acil vakaya bakmak zorunda kalmak dahiliye uzmanı olmaktan daha tatmin ediciydi ve çoğu zaman, kendini olacaklara karşı önceden hazırladığı sürece, en acil vakaları bile gayet iyi idare edebiliyordu.

Artık iyice toparlanmış, Petros'un cam bölmesine girmeye hazırlanıyordu ki arkasındaki kapı açıldı ve içeri önce Niko, arkasından da Selene girdi. Thea camın arkasında, dışa-

rıdaki koridorun bekleme alanında sessizce duran Ceo Karsten'i ve başhemşire Musgrave'i görebiliyordu. Muhtemelen Scott Hartnett de enstitünün başına Sperelakis'lerden başka birini getirmek için dışarılarda koşturuyordu.

"Thea dur," dedi Niko.

Thea yatağın başına doğru ilerlerken hâlâ kızgındı.

"Bunu yapmana hiç gerek yoktu Niko. Hem de geleli daha birkaç saat olmuşken."

"Biz hiçbir şey söylemedik ki," dedi Selene. "Hartnett ve diğerlerine senin ne kadar harika bir doktor olduğunu babam söylemiş. Biz sadece onayladık."

"Sperelakis ismi referans olarak milyonlar değerinde," diye ekledi Niko. "Petros'un yerine geçmeyi kabul edip etmeyeceğini sordular, biz de gerçekten harika bir doktor olduğunu ama önce seninle konuşmaları gerektiğini söyledik, o kadar. Sen uçaktan iner inmez üstüne atlayacaklarını nereden bilebilirdik ki?"

"Böyle bir işte asla başarılı olamayacağımı sen de biliyorsun Niko."

"Ben bundan o kadar da emin değilim," dedi Selene. "Şimdiye kadar giriştiğin her işten alnının akıyla çıktın. Lütfen bize kızma bebeğim. Bizim zaten işimiz başımızdan aşkın."

Thea tüplerin arasından babasına baktı. Evin tek hâkimi Aslan Petros gitmiş, yerine yüzü gözü dağılmış halde, sessizce yatan yaşlı bir adam gelmişti. Adamın başında şimdi Tracy adında uzun boylu, genç bir hemşire vardı. Ona bakmaya gö-

nüllü olan hemşire Vernice çıkmış olmalıydı.

Elleri, uzak bir ihtimal bile olsa aniden uyanıp atardamarına bağlı kateteri, serumları ya da solunum tüpünü çekip çıkarmaya çalışmasını engellemek için yatağın kenarlarına bağlanmıştı. Üstündeki örtü kenara açılınca penisi ve ucuna bağlı idrar sondası ortaya çıkmıştı. Babası bu hallere düşecek adam mıydı?

Duvarın üstündeki hareketli bir platforma yerleştirilmiş olan monitör çeşitli parametreleri farklı renklerde, sürekli akan sayılar halinde gösteriyordu. Kan basıncı ve adi atardamar basıncı kırmızıydı, kalp hızı sarı. Kalbe geri dönen kanın hacmini gösteren merkezi toplardamar basıncı ise mavi renkteydi. Oksijen doygunluğu, vücut sıcaklığı, solunum hızı ve omurilik sıvısının basıncı da aynı şekilde sürekli kaydediliyordu. Thea meslek hayatı boyunca yıkılmış, çaresiz ve çoğu zaman canı sıkılan hasta yakınlarının yoğun bakım ünitesindeki monitöre bir spor karşılaşması seyrediyorlarmış gibi saatlerce bakakaldıklarına pek çok kez şahit olmuştu.

Şimdi de kendisi ekrandaki verileri tarıyor, akan sayıları neredeyse bilinçsiz bir şekilde zihnine kaydediyordu. Detaylar, detaylar. Değişkenlerden üçü dikkatini çekmişti: Adi kan basıncındaki beş puanlık düşüş, dakikada bir ya da iki kez meydana gelen ekstra kalp atımları ve kalbin her atışıyla çizilen dalga şeklindeki ufak değişiklikler. Bunlar normal insanların kolay kolay fark etmesini beklemeyeceği türden gözlemler olduğu gibi endişe edilecek bir durum olduğunu da göstermiyordu. Ama yine de... vardılar işte.

"Pekâlâ," dedi Thea ikizlere, "size böyle çıkıştığım için özür dilerim. Haklısınız. İşimiz başımızdan aşkın gerçekten."

Çoğu zaman dakikada bir ya da ikiden fazla olmayan ekstra atımlar canını çok sıkmamıştı. Bunlar stresten, bronşları tıkayan mukustan ya da kafein gibi bir uyarıcıdan kaynaklanabilen şeylerdi. Ayrıca Petros'a serumla verdikleri bir bronş genişletici olan teofilin de çoğu zaman kalp kasının ritmini bozabiliyordu. Ama Thea, Petros'un kardiyogramında gözlemlediği PQRST denen komplekslerdeki ufak değişimin buraya ilk geldiğinde olmadığına, yeni başladığına emindi.

"... babamın bıraktığı vekâletnamede sağlığıyla ilgili bakımı..." diye anlatıyordu Selene.

Thea bunu duyar duymaz irkilmişti.

"Bir vekâletname mi bırakmış?" diye sordu. Şimdiye kadar kimsenin bundan bahsetmemiş olmasına şaşırmıştı. "Ne diyor peki? Kimi vekil tayin etmiş?"

"Aslına bakarsan," diye karşılık verdi Selene, alnına düşen asi bir saç telini yerine yerleştirirken, "fazla bir şey söylememiş. Tedavisiyle ilgili bütün kararları verme yetkisini dördümüze bırakmış."

"Dördümüze mi?" Bu, Thea'ya inandırıcı gelmemişti. "Peki vasiyet de bırakmış mı?"

Selene kafasını salladı.

"Ortada böyle bir şey yok. Vekâletname, üzerinde bizim isimlerimizin yazılı olduğu bir dosyanın içinde sekreterinde duruyormuş. Bir kahramanlık yapılacaksa bile buna karar verme yetkisi bizde. Ama bu dördümüzün de ortak kararı

olmak zorundaymış."

"Dimitri de dahil mi?"

"Evet."

Selene'nin yüzündeki ifade ve ses tonu en büyük kardeşlerini de bu işe katma konusunda ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu.

"Petros Sperelakis, hâkimiyet üstadı," dedi Thea.

"Hem de mezara kadar," diye ekledi Niko. "Kayıtlarında vekâletnamenin bir kopyası var. Biz imzaladık bile."

"Dimitri de imzaladı mı?"

"Henüz değil. Buraya olsa olsa bir kez gelmiştir. Ama vekâletnamede, ne yaparsak yapalım dördümüzün ortak kararı olması gerektiği yazıyor."

"O halde ben de seve seve imzalarım."

"Ama şu kahramanlık konusunda ne yapmak istediğine emin değilsin, öyle değil mi?"

"Niko şuraya baksana. Zaten gerekeni yapıyoruz."

Karıncık atımlarının dakikada bir ikiden dört beşe çıktığını göz ucuyla görmüştü Thea. *Elektriksel olarak yüklenen kalp kasını rahatsız eden bir şey var ve bu muhtemelen teofilindir*, diye düşünüyordu şimdi. Ama diğer ihtimaller de zihnine üşüşmeye başlamıştı. Etrafta yoğun bakım uzmanı var mı diye bakındı ama kimseyi göremedi.

"Ne demek istediğini anladım," diyordu Niko, "ama yine de zamanı geldiğinde..."

"Tracy," diye araya girdi Thea. "Şu ekstra atımlar nereden çıktı?"

"Ben de gördüm Thea," dedi hemşire.

"Kan basıncı da düşüyor."

"Aslında bütün gün vardı bunlar ama şu an arttı. Yoğun bakımcıya çağrı bırakayım. O da yemektedir aslında."

"Çok gecikmeyecekse sorun yok ama yine de sen bilirsin."

"Neler oluyor?" diye sordu Selene.

"Monitörde çok küçük değişimler olmaya başladı. QRS kompleksleri genişliyor, QT ve PR aralığında da hafif değişimler var."

"Nasıl da fark ettin?"

"Değişimler konusunda seninle aynı fikirde değilim kardeşim," diye araya girdi Niko.

"Niko, burada kalp cerrahı sensin, biliyorum ama böyle şeyleri ben de fark ediyorum. Elektrolitlerle ilgili bir sıkıntı olabilir, kalsiyumla mesela. Teofilin alıyor, ki bu da etkiliyor olabilir. Ayrıca bir diüretik de bunu yapabilir. Asit giderici veriliyor mu?"

"Ranitidin alıyor," dedi Tracy. "Dr. Kessel bunu genelde steroid verdiği hastalarında kullanır."

Thea bir sıkıntının boğazında düğümlendiğini duyumsadı. Ortada yanlış bir şey vardı.

"On iki kanaldan EKG çekilmesi gerekiyor bence," dedi hemşireye. "Ayrıca ben olsam teofilini şimdilik keser, elektrolit tahlili için laba bir tüp gönderirdim. Sodyum, potasyum, karbondioksit ve klorürlere, artı serbest ya da iyonize kalsiyuma bakılması lazım. Bu tahlile burada ne dendiğini bilmi-

yorum ama sadece kalsiyum testi olmaz."

"Hemen hallederim," dedi hemşire. "Dr. Kessel'e de çağrı atacağım. Kafeteryadan buraya gelmesi çok sürmez."

"Güzel. Selene, istersen Dr. Hartnett'e de haber verelim. Babamın özel doktoru o ne de olsa."

"Neler oluyor sence?" diye sordu Niko.

"Bilmiyorum ama ilk geldiğim zamankinden farklı bir durum var. Buna eminim."

"Her ne oluyorsa bırakalım olsun."

"Ne?" Thea duyduklarına inanamamıştı.

"Şuna baksana Thea. Adamın bir bitkiden farkı yok. Böyle bir şey olmasını o da istemezdi."

"Peki bunu o niye söylememiş? Zaman ayırıp bir vekâletname yazmış. Onun yerine vasiyetname de yazabilirdi."

"Tatlım, adam sürekli meşguldü ve kafası karışıktı," dedi Selene. "Belki istemiştir de vakit bulamamıştır yazmaya. Şimdi onu kendi haline bırakmamız gerekiyor. Ağır kafa travmalarının nereye varacağını bilecek kadar çok hasta gördük hepimiz. Bu bizim babamız değil, Thea. Hiçbir zaman da olmayacak. Madem öyle, ona işkence etmek niye?"

"Henüz çok erken," dedi Thea.

İkizler ona öfkeyle baktılar..

"Konuşabilecek olsaydı," dedi Selene, eskisinden daha tiz bir sesle, "bırakın beni gideyim diye bağırırdı herhalde. Bu onun için bir fırsattır."

"Adamı sen de tanıyorsun kardeşim," dedi Niko, "ve bu işin sonunun nereye varacağını biliyorsun. Mantıklı ol biraz."

"Niko, bu işin sonunun nereye varacağını bilmiyorum. İhtimallerin ne kadar zayıf olduğunun farkındayım, tamam, ama varımız yoğumuz bir tane babamız var ve onun da tek bir hayatı var. Neden bir süre daha beklemeyelim ki?"

"Dur bir düşüneyim nedenini," dedi Niko. "İlk olarak, çok acı çekiyor olabilir. Bunu bilmemize imkân yok. İkincisi, şimdiye kadar yaşanan muhteşem bir hayat, sefalet içinde son bulmak üzere. Bütün dünyanın dehası ve meslek aşkıyla tanıdığı bir adam sondalarla ve makinelerle yaşıyor. Üçüncüsü, bütün bunlardan daha korkunç bir şey. Evet, onun hayatta kalmasını sağlayabiliriz belki. Zamanımızın en büyük tıp dehalarından biri tekerlekli sandalyeye mahkûm, altına yapıyor, ağzından tükürükleri dökülüyor, konuşamıyor, kafasını bile doğru düzgün tutamıyor. Bence hepimiz için yapılacak en kolay şey, şimdi iyi niyetli ihmale sığınarak müdahale etmemeyi tercih etmektir. Böylece işini bitirmek için morfini hangimiz verecek diye kara kara düşünmek zorunda kalmayız."

"Daha sekiz gün oldu. Burada bir şeyler oluyor Niko. Hem de şu anda oluyor. Bu her neyse geri döndürülebilecek bir şey olabilir. Ne olduğunu bulup ortaya çıkarmamız gerekiyor. Bizden istediğin kararı vermek için yeterince bilgimiz yok."

"Thea buraya ta nerelerden geldiğini biliyoruz," dedi Selene, "ama biz başından beri buradaydık. Sense yoktun."

"Benim de anlatmaya çalıştığım şey bu Selene. Ben daha yeni geldim. Bu kararı vermek için bir süre daha onunla

kalmam gerekiyor. Beni neden anlamıyorsunuz? Niko baksana. Boynundaki damarlara bak. Göğüs travması kalbin etrafında kanamaya yol açmış olamaz mı?"

"Tamponad mı yani?" dedi Niko, babasının boynundaki damarlara şöyle bir göz attıktan sonra. Yani bu, kalpte zarla kasın arasına kan ya da başka bir sıvının dolarak hayati tehlike teşkil edecek kadar ciddi bir basınç uyguladığına işaret ediyor olabilirdi. "Sekiz gün sonra mı? Şüpheli. Neredeyse imkânsız. Kaldı ki boyun damarlarında değişik bir şey göremiyorum ben."

"Ama baksana," dedi Thea. "Kan basıncı düştü, toplardamar basıncı yükseldi ve ekstra atımlar olmaya başladı. Tamponad olabilir."

"Veya çok fazla kalsiyum, çok az potasyum, bir ilaca verilen tepki, bir iç kanama ya da yaşlı bir adamın yaşlı kalbi teklemeye başlamış da olabilir. Biraz mantıklı ol Thea."

Tam o anda serseri atımlardan biri hiçbir uyarı işareti vermeden fırlayıp T dalgasının yükselen kısmını aştı ve ardından Petros Sperelakis'in kalbi durdu.

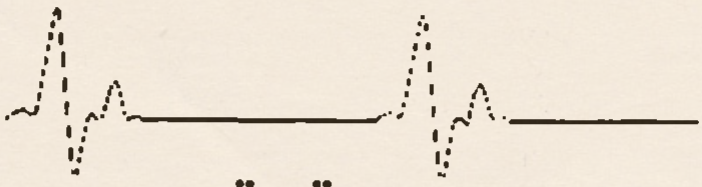

6. BÖLÜM

Thea kanının donduğunu hissetti.

Babasının kalbi fibrilasyona girmişti. Yani güçlü kalp kası, aslan kafesinde çaresizce çırpınıyor ama liflerin hiçbiri bir atım yaratacak kadar organize olamıyordu. Yatağın üstündeki renkli monitörse felaketi anbean kaydediyordu.

Nabız sıfır... Adi atardamar basıncı sıfır...

Selene hemen koşup Scott Hartnett'i çağırmaya gitti. Yoğun bakım uzmanı da kafeteryadan çıkmış, kampusten üniteye gelmeye çalışıyordu.

Beyin ölümünün biyolojik saati Petros'un kalbi durduğu andan itibaren çalışmaya başlamıştı.

Thea da kendi kalbinin bir balon gibi şiştiğini, midesinin kaynadığını hissediyordu.

Kalsiyum... potasyum... Bunlardan birinin anormal durumundan kaynaklanıyor olmalıydı. Bu belki de bir çeşit ilaç zehirlenmesiydi. Ya da kardiyak tamponad.

"Tracy!" diye seslendi hemşireye, otoriterlikten uzak bir ses tonuyla. "Lütfen mavi alarm çağrısı yapar mısın?"

Niko odanın bir köşesinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü kaskatı kesilmiş halde duruyordu.

"Yoğun bakım ünitesinde mavi alarm... Yoğun bakım ünitesinde mavi alarm..." Hastane hoparlörlerinden yankılanan ses içeriden bile duyulabiliyordu. "Yoğun bakım ünitesinde mavi alarm."

Tracy tekerlekli elektroşok aletini ittirerek içeri girdi ve hemen uzanıp kapının üstündeki alarm saatinin düğmesine bastı. Saat sıfırdan başlamıştı ama Thea bunun öncesinde on beş saniye geçtiğinin farkındaydı. Geçen her saniye hayata döndürme operasyonunun başarılı olma ihtimalini düşürüyor, beyindeki hasarın da ilerlemesine neden oluyordu. Kalp durmalarında geri dönüşü olmayan nokta olarak dört dakika kabul edilirdi. Donma ya da boğulma gibi, beraberinde vücudun soğumasını da getirecek bir neden olmadığı sürece kan basıncı ve beyin hasarı dördüncü dakikadan sonra geri döndürülemezdi. Bu süreyi uzatmanın tek yolu, etkin bir suni teneffüs ve kalp masajıydı.

Çok geçmeden hastane CEO'su ve başhemşire, yanlarında başka bir yoğun bakım hemşiresiyle birlikte gelmişti. Amy Musgrave kapıda asılı Mavi Alarm panosunu indirip olayı kaydetmeye başlamıştı bile.

"Bunu ben hallederim Susie," dedi hemşireye. "Sen Tracy'ye yardım et. Yoğun bakım uzmanı nerede?"

"Kafeteryadan çıktı, geliyor."

EKG aletini ittirerek gelen ilk teknisyen hemen Petros'u makineye bağlama işine girişmişti. Solunum aletleri de takıldıktan sonra gelen nöbetçi şef hemşire Musgrave'in içeride iş başında olduğunu görünce kalabalık yapmamak için dışarı çıktı.

Thea gözleri kapıda beklerken içinden bir ses sıranın ona geldiğini söylüyordu. Alarm saati otuzuncu saniyeye doğru hızla ilerliyordu.

Bir şeyler yap! diye bağırıyordu zihni. *Bu senin baban. Bir şeyler yap!*

Sayısız ileri yaşam destek eğitimine katılmış, hepsinden de tabii ki en iyi notlarla geçmişti. Şimdiyse, kalp durmasıyla ilgili bütün problem çözme algoritmalarının her bir adımını hatırlıyordu.

Ritim: Kalp taşikardisi...Göğüs presiyle birlikte temel yaşam destek prosedürüne başlayın... Damardan 300 mg amiodarone verin ve 200 jul kuvvetle elektroşoka hazırlanın...

Şimdi tek yapması gereken, onu adeta felç eden bu stres dalgasını atlatmanın bir yolunu bulmaktı. Yıllarca süren eğitim hayatı boyunca pek çok alarm durumuna eşlik etmiş ama kontrolü her seferinde diğer doktorlara bırakmıştı. Afrika'dayken ölen hastaları olmuştu elbette, ama altında yatan hastalıklar tedavi edilmediği sürece bir kalp masajının başarılı olma şansı da çok zayıf kalıyordu. Ve bakımından sorumlu olduğu insanlarda ölümcül hastalıklar hiçbir zaman eksik olmuyordu.

Kendini aniden yatağın başında buldu. Petros'un göğüs kemiğine yumruğunun içiyle sert bir darbe indirmiş, aynı noktanın üzerinde şimdi de göğüs presine başlamıştı.

"Niko, sen benden daha güçlüsün," dedi kafasını çevirerek. "Bunu benim değil, senin yapman gerekiyor."

Kardeşi hiç tepki vermemişti.

"Hadi Niko," diye homurdandı Thea.

Tam o anda iriyarı bir stajyer doktor odaya daldı.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

"Şöyle sağlam bir göğüs presi," dedi Thea, kardeşine duymakta olduğu yakıcı öfkeyi bastırmaya çalışırken.

Stajyer doktor hemen işe koyulup Thea'nın istediği şekilde kuvvetle pres yapmaya başladı. Petros'un kalbi şimdi göğüs kemiğiyle belkemiğinin arasında ritmik olarak sıkıştırılıyordu. Thea iki parmağını babasının kasığına bastırdığında her presle birlikte az da olsa bir kan akışının gerçekleştiğini hissedebilmişti. Bu iyiye işaretti ama kalbin bir an önce yeniden atmasını sağlamaları gerekiyordu.

Alarm saati kırk saniyeyi geçmişti.

"İki yüz jul," dedi Tracy.

"Amiodarone takıldı," dedi diğer hemşire.

Thea elektroşok aletinin kaşıklarını alıp birini Petros'un göğüs kemiğinin sol tarafına, diğerini de yine sol tarafta biraz daha aşağıya yerleştirdi. Sonra dönüp hiç kıpırdamadan duran erkek kardeşine baktı.

"İki yüz jul! Herkes geri çekilsin!"

Kaşıklardan çıkan elektroşokla yerinden oynayan Pet-

ros'un yatağa bağlı kolları da hafifçe havalanmış, ama hemen sonra yatağa düşmüştü.

"Sinüs ritmi," diye seslendi Musgrave heyecanla. "İyi gidiyor Doktor."

"Nabız da alıyorum," dedi Thea.

Normal ritim yirmi otuz saniye daha devam ettikten sonra yavaş yavaş azaldı ve bir kez daha tamamen durdu.

"Prese devam edin lütfen," dedi Thea, stajyer doktora. "Tracy, damardan bir miligram epinefrin lütfen. Üç yüz jullük şoka da hazır olun."

"Üç yüz jul," diye tekrar etti yoğun bakım hemşiresi, elektroşok aletini ayarlarken.

"Evet, üç yüz," dedi Thea yeniden. Şimdi bu hayata döndürme prosedürüne iyice odaklanmış, kafasından algoritmaları tekrar edip duruyordu. "Hazır, geri çekilin!"

Yine o tuhaf hoplama olmuş; Petros'un kolları yine bir kukla gibi havalanıp düşmüş; kalp durana kadar normal ritim yine bir süre devam etmişti.

Thea gerilimin tırmandığını hissedebiliyordu. Alarm saati iki buçuk dakikayı gösteriyordu. Petros göz kapakları bantlanmış halde gayet huzurlu bir şekilde yatıyor, solunum cihazı oksijenle doyurulmuş nemli havayı ciğerlere ulaştırmak için tekdüze bir şekilde inip kalkmaya devam ediyordu. Başarılı bir kalp ritmi yakalayana kadar denemeye devam edeceklerdi; ancak normal ritmin hızla sönüp gitmesine engel olamazlarsa yapılacak başka bir şey yoktu.

"Prese devam edin lütfen. Biriniz ultrason teknisyenini

çağırabilir mi? Kalbe bakmak istiyorum da," dedi Thea.

Sesinden ne kadar gergin olduğu anlaşılıp anlaşılmadığını merak ediyordu. Merak ettiği başka bir şey de, Petros Sperelakis'in, yatağın etrafında toplanmış kalabalığın dışında put gibi duran kalp cerrahı oğlu hakkında insanların ne düşündüğüydü.

Ellerimden bu şekilde kayıp gitmesine izin veremem, diye düşünüyordu şimdi. *Cevabı bulmak zorundayım.*

Thea parmaklarını bir kez daha babasının kasığına bastırdı. Stajyer doktorun presi önceki kadar kuvvetli bir nabız veremiyordu.

Yoğun bakım uzmanı nerede kalmıştı?

"Yorulmaya mı başladın?" diye sordu Thea, stajyer doktora.

"Biraz."

Niko, ne yapıyorsun orada? Bize yardım etsene!

"Bir dakika daha dayan," dedi Thea.

"Tamamdır."

Presler şiddetlenince kasıktaki nabız da kuvvetlenmişti. Üç dakika on beş saniye.

"Perikardiyosentez düzeneği hazır Doktor. Eldivenler de burada. Altı buçuk yeterli mi?"

"Harika."

Bu şekilde ölme Baba... Bu şekilde ölme.

Kalbe baskı yapan bir sıvının olup olmadığını öğrenmek için ultrasonun gelmesini beklemeye değer miydi? Kesinlikle hayır. Kalp masajı ne kadar etkili olursa olsun, beyin hüc-

releri her saniye ölmeye devam ediyordu. Bu işlemin hemen şimdi yapılması gerekiyordu. Ama asıl sorun şuydu ki, bunu tıp fakültesindeyken sadece bir kadavranın üzerinde denemişti. Anatomiden yana sıkıntısı yoktu gerçi ama teknikte bazı sorunlar çıkabilirdi.

Thea eskiden okuyup çalıştığı bir prosedür ve teknikler ders kitabının sayfalarını şimdi zihninde çevirmeye başlamıştı. Eldivenleri takıp özel kardiyak iğnesini hazırladı. Göğüs kemiğinin altına mı inmişti, yoksa kaburgaların arasında bir yerlerde miydi? Ne fark ederdi ki? *Altına inmeli,* diye düşündü. On yıl önce ezberlediği kitapta *altına* yazıyordu.

Şu ultrason da hangi cehennemde kaldı?

Ağzı kurumuştu ama dikkati yerindeydi. Uzun kardiyak iğnesinin bir ucuna EKG elektrotunu taktı. İğnenin ucu kalp kasına değecek olursa bunu fibrilasyon monitöründe görebilir, sonra iğneyi biraz yukarı çekerek kalp zarıyla kasın arasında bir yerde olduğundan emin olabilirdi Hiç olmadı, iğne kalbe inene kadar bir miktar sıvı çekmiş olurdu. Her şey mantıklı görünüyordu – en azından kâğıt üzerinde öyleydi.

"Pekâlâ, üç yüz altmış jülle bir kez daha şok verelim," dedi Thea, kendinden beklemeyeceği bir kararlılık ve güçle. "olmazsa sıvı çekmek zorunda kalacağız."

Şok bu kez normal bir ritim üretememişti. Ventriküler taşikardi testere şeklindeki çizgisinden V şeklindeki bir forma geçmiş, düzensiz çatallanmalar beklendiği kadar keskin olmamıştı. Petros'un kalbi pes ediyordu. Thea içini kemirmekte olan korkuyu ve endişeyi bir kenara bırakıp, hayatında

ilk kez canlı bir hastanın üzerinde perikardosentez uygulamaya girişti. On santimetrelik kalın iğneyi babasının göğüs kemiğinin altından geçirirken karaciğerin sol lobunu delip geçmemek için dua ediyordu.

"Kateter hazır mı kardeşim?" diye sordu Niko birden.

"Burada, hazır. Bunu benim yerime sen yapmak ister misin?"

"Ne fark eder ki?"

"Sen hiçbir şeyi kafana takma olur mu Niko?"

"Şu ormanlar seni epey değiştirmiş."

"Beni ormanda geçirdiğim yıllar değil, asıl bugün yaşadıklarım değiştirdi. Yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Niko yatağın başındaki kalabalığı yarıp lastik eldivenleri eline geçirdi.

"Sen de iyi gidiyordun Thea," dedi.

Thea başını kaldırıp alarm saatine baktı. Dört dakika.

"Dr. Sperelakis durmanı söyleyene kadar prese devam et," dedi Thea, stajyer doktora. "Bu hasta şimdiye kadar hayatta kaldıysa bu senin ve mükemmel kalp masajının sayesindedir."

Perikardosentez deneyimli bir kalp cerrahı için bu çocuk oyuncağıydı elbette. Göğüs zarının altından önemli miktarda kanla karışık serum gelmiş olması, konulacak teşhisi de kaçınılmaz kılıyordu.

"Tamam, sen artık bana bırak," dedi Niko. "Beni yakaladın kardeşim. Hem de çok fena yakaladın. Sen prese devam et Tim, ben drenaj için bu kateteri sabitleyeceğim... Harika.

Hadi şimdi üç yüz altmış julle bir kez daha deneyelim. Hazır... geri çekilin!"

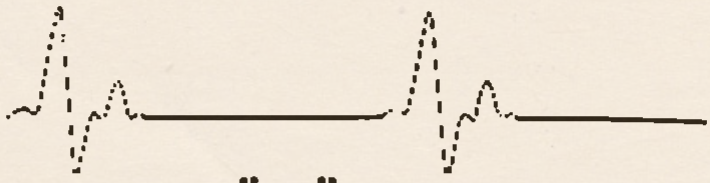

7. BÖLÜM

Thea garajın kapısını açıp loş ışığa adımını atar atmaz, yerden yüksekteki dört mega hoparlörden gelen Wagner'in "Ride of the Valkyries"i kulaklarında patladı. Birkaç arabayı alacak kadar büyük olan binanın duvarlarına koyu renkli, ahşap lambriler döşenmiş, klasik kolon-kiriş mimarisi yüksek bir tavanla son bulmuştu. Thea çocukluğu boyunca buraya girmekten korkmuştu. Bunun nedeni, bütün hayatını önemli ölçüde etkilemiş olan duyusal savunma mekanizmasıydı belki de. Garajın loş ışığından ve karanlık köşelerinden hiçbir zaman hoşlanmamış, tavana doğru yükselen ve ucu karanlıkta kaybolan geniş merdivenleri hep ürkütücü bulmuştu.

Sonradan burası yavaş yavaş ağabeyinin hâkimiyetine girmiş, onunla oynadıkları ejderha savaşları ve fantastik oyunlarla birlikte ayağı enikonu alışmıştı. Okulun en güzel yıllarında Thea'nın hâlâ birkaç yakın arkadaşı vardı. Dimitri ise bu bakımdan ondan daha ileri gitmiş, çoğu zaman "İnek Takı-

mı"na ev sahipliği yapar olmuştu. Bir sürü erkek çocuktan oluşan bu çete, aralarına nadiren de olsa bir kızı alarak uzun saatler boyunca bilgisayar oyunları oynar, çoğu zaman Dungeons & Dragons gibi rol oyunlarına kendilerini kaptırıp zamanın nasıl geçtiğini anlamazlardı. Thea ergenlik çağına geldiğinde, ağabeyinin İnek Takımı'nın, genelde bilgisayar teknolojisi, mühendislik ya da adı sanı duyulmamış bilim dallarını okuyan üyeleri MIT ya da Harvard gibi en iyi okullardan mezun olmuşlardı bile. Çetenin belki de en parlak elemanı olan Dimitri ise yerel bir koleje yazılmış ama çok geçmeden oradan da ayrılmış, garajdaki münzevi hayatına gittikçe daha çok gömülmüştü.

"Dimitri kapat şunu! Kapatmazsan giderim bak!"

Kısmen "Apocalypse Now" filmindeki helikopterle bombalama sahnesiyle de meşhur olan bu güçlü müzik bangır bangır çalmaya devam ediyordu. Thea ellerini kulaklarına bastırdı. Yüksek gürültüye ve duyusal savunma mekanizmasının diğer bazı unsurlarına verdiği tepkiyi kontrol edebilmeyi biraz olsun öğrenmişti ama tamamen hâkim olmaktan hâlâ çok uzaktı. Süslemeli meşe kapının ağzında durup bir kez daha seslenirken, ağabeyinin yabani krallığını tekrar kurmakta hiç gecikmediğini düşünüp ister istemez gülümsedi

Hastanede sabit fikirli kardeşleriyle arasında geçenlerden sonra Dimitri'nin yanında biraz olsun nefes alabileceğini düşünerek seviniyordu. Ağabeyi onun gözünde her zaman bir kahraman olmuştu.

"Dimit..."

Müzik birdenbire susmuştu. Dimitri merdivenlerin başında belirdi, sonra tırabzandan kayarak aşağı indi. Tırabzanın sonundaki tokmağın üzerinden öylesine ustaca atlamıştı ki Thea'nın birkaç adım önünde yere konmuştu.

"Dimitri, seni koca bebek."

Beceriksizce kucaklaştılar. Thea grup seanslarında katıldığı onca doğaçlama drama oyunlarına rağmen, hastalarıyla olduğu kadar aile fertleriyle de kucaklaşma konusunda hâlâ çekingendi.

Hayatı boyunca çıktığı üç erkek arkadaşından ikisi normaldi ve çok da duygusal değillerdi. Üçüncüsü, yani Rick de normaldi ve ilk gerçek aşkıydı. Rick onun tanıdığı en zeki, seksi ve güzel kadın olduğunu söyleyip durmuştu tekrar tekrar. Üniversitedeyken altı aydan uzun bir süre beraber olmuşlar, Thea açısından olabilecek en olgun aşkı paylaşmışlardı. Rick sonra pek de belli etmeden yavaş yavaş başka bir kadınla, kendi deyişiyle fiziksel olarak daha rahat bir kadınla görüşmeye başlamıştı. Thea hayatta karşısına çıkan duygusal durumlarda çoğunlukla yaptığı gibi, Rick'in bu kararını da mantık çerçevesinde ele almış, onu yeni kız arkadaşıyla gördüğünde haklı olduğuna karar vermişti. Gerçekten de şimdiye kadar tanıdığı en güzel kadın hâlâ o olmalıydı.

"Eve hoş geldin küçük kardeşim."

"Sağ ol. İyi gördüm seni."

Yüzünden eksik olmayan pis sakalına rağmen gerçekten de iyi görünüyordu. Thea onu en son gördüğünde gözlerinin altında kara halkalar vardı ve stresten, yorgunluktan ya da

aldığı ilaçlardan olacak, gözlerini sürekli kırpıp duruyordu. Şimdiyse o kadar gergin değildi. Aksine, bir sükûnet çökmüştü üzerine. Petros'a gittikçe daha çok benzemeye başlamıştı; hatta Niko'dan daha çok benzediği kesindi. Niko'daki yumuşak rehavetin aksine, Dimitri esmer, yağız, klasik bir Yunan görüntüsü çiziyordu.

Tavan arası NASA'nın iletişim merkezlerine benziyordu. Masaların üzerindeki beş monitörden büyük, düz ekranlı ikisinde bilgisayar oyunları açıktı. Bazılarının önünde Xbox, PS2, Wii ve Thea'nın kardeşinin yapmış olmasından şüphelendiği oyun konsolları duruyordu. Bunların yanındaysa bilgisayarlara bağlı birkaç osiloskop vardı. Bütün alanın bir tarafında, Star Wars oyuncakları, hatıra eşyaları ve oyunlarının durduğu rafın önünde genişçe bir masa, onun da üzerinde devam eden projelerin taslakları ve kısmen sökülmüş hard diskler vardı. Bütün tavan arasına hâkim olan tecrit edilmişlik ve yalnızlık havası Thea'yı her zamanki kadar üzmemişti bu kez. Dimitri'nin birkaç yıl önce de olsa, karmaşık bir elektronik tıbbi kayıt sisteminin geliştirilmesinde, hem de bir ekiple birlikte çalışmış olması sevindirici bir gelişmeydi.

"Ee," dedi Dimitri, "ihtiyar nasıl?"

"Öldü ama ben yeniden canlandırdım onu," dedi Thea, önemsiz bir şeyden söz edermiş gibi.

Ağabeyiyle konuşmak ikizlerle konuşmaktan çok daha kolaydı onun için. İkizlerle birlikteyken sürekli tetikte olmak zorunda; söyledikleri çok mu kaba kaçtı, sosyal bir nüansı mı kaçırdı, diye dikkat etmek zorundaydı. Ara sıra gaf yaptığı

oluyordu ama her zaman geliştirme aşamasındaki bir proje olacağını da iyi biliyordu.

"Eyvah. Peki buna ismi lazım değiller ne diyor?"

"Sen ne dersin?"

Dimitri çıplak ayaklarını kaldırıp monitörlerin arasında bir yere dayadı.

"Doktor sensin. Sizce uyanacak mı Doktor?"

"Pek sanmıyorum ama yine de şu noktada bir tahminde bulunmak yanlış olur."

"Peki uyandığında neye benzeyecek? Hayvana mı, minerale mi yoksa ota mı?"

"Bazen insanlar böyle vakalarda epey ilerleyebiliyorlar."

"Ota benzeyecek diyorsun yani. Bir kez görmeye gittim. Pek geri dönecekmiş gibi durmuyordu."

"Yani bıraksaydım da eski halinde mi kalsaydı? Diriltmese miydim?"

"Doktor olan sensin. Yapman gereken neyse yaparsın. Ama unutma ki ikizler de doktor. Ve sen eve gelesin de şu kâğıdı hep birlikte imzalayarak hastanedeki doktorlar senin yaptığını yapmasınlar diye dört gözle bekliyorlardı."

"Peki sen imzalayacak mıydın?"

"Niko ile Selene'ye de söyledim; sen imzalarsan ben de imzalarım. Onlara karşı biz, eski günlerdeki gibi."

Thea koltuğu arkaya yatırıp ağabeyi gibi ayaklarını masaya dayadı.

"Henüz zamanı gelmedi."

"İşin ucunda çok para var herhalde. Yoksa ikizcikler bu

kadar heyecanlanmazdı."

"İkisi de cerrah Dimitri. Zaten bir sürü paraları vardır."

"Sen kafana göre takıl. Elimde yeni bir Mario oyunu var, görmek ister misin? İnternetten bir arkadaşım var, herif gerçek bir sanatçı. Japon galiba. *Super Mario World* gibi herhangi bir oyunu alıp müstehcen bir hale getirebiliyor. Prensesin kalede ne işler pişirdiğini tahmin edemezsin. Ben ona teknik konularda yardım ediyorum. O sadece çizimleri yapıyor. Adam tam bir dâhi. *Dobişko*'ya ne yaptığını bir görsen. Bayan Dobişko dişlerini erkeğinin üzerinden alamıyor."

Thea gülümsedi. Dimitri'nin konuyu aniden değiştirmesi babası ve ikizler hakkında daha fazla konuşmaya gelemediğini gösteriyordu. Dimitri ve onun için hayat, stresi idare edilebilir seviyelerde tutmak demekti. Kaos, belirsizlik, beklenmeyen değişimler, zorlu sosyal vaziyetler ve kafa karıştırıcı konular onlar için her zaman birer düşmandı. İkisinin arasındaki tek fark, Thea'nın başından beri annesinin ve sonradan Dr. Carpenter'ın kanatları altına girmiş olması ama Dimitri'nin elinden tutacak birinin hiçbir zaman olmamasıydı.

Thea'nın bildiği kadarıyla ağabeyine hiçbir zaman teşhis konmamıştı ama onu kabaca anormallerin arasına sokan sıkıntının otizm yelpazesinde bir yere, muhtemelen Asperger sendromunun bir çeşidine ya da Asperger'le birlikte başka bir sendromun karışımına denk gelmesinden her zaman şüphelenmişti.

"Daha uygun bir zamanda takılırım Dimitri. Hastaneye dönmem gerekiyor. Şu anda jet-lag tersine işliyor."

"Işıkları açık görürsen anla ki buradayım. Alarm sistemini takma, sana giriş serbest."

Ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken babalarının ölümünün onun üzerinde nasıl bir etki bırakacağını düşündü. Geçerken ağabeyinin yattığı yere bir göz attı: Dağınık bir ikiz yatak, gardırop, elektrikli ocak ve apartman tipi buzdolabı. Buraya her gelişinde onunla, mümkünse ininden çıktığı zamanlarda biraz zaman geçirip hayatta kalma becerilerini daha yakından incelemeye gayret ederdi. Adam hayatının bu aşamasında öyle çok da sefil bir haldeymiş gibi görünmüyordu ama keyfinin yerinde olduğunu söylemek de doğru olmazdı.

"Tamam o zaman, daha sonra görüşürüz," dedi Thea. "Bu gece hastanenin refakatçi odasında kalabilirim."

"Kaza olmayabilir," dedi Dimitri, her biri patlarken etrafa yeşil kanlar saçan canavarlardan oluşan bir sürüyü tek tek vurduğu oyundan kafasını kaldırmadan.

"Ne dedin?"

"İhtiyarın kazasını diyorum. Kaza olmayabilir dedim. Biri ona kasten çarpmış olabilir."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Dimitri gözünü ekrandan ayırmıyordu.

"Herkesin ona bayıldığını sanmam. Ara sıra da olsa sabah yürüyüşlerinde ona eşlik etmişliğim vardır. Her zaman aynı rota üzerinde yürürdü. Araba ona çarptıktan sonra Niko beni oraya götürdü. Tam o köşede bir metre yüksekliğinde bir taş duvar vardı. İhtiyarın duvara çarptığı yerde kan izi ve saç telleri duruyordu ama duvarın arkasına uçtuğunu söylüyorlar."

"Köpeğini gezdirmekte olan bir kadın fark etmiş onu, doğru mu?"

"Bize söylenen bu."

"Anlat biraz daha."

"Alın bakalım!" diye bağırdı, ekranı göstererek. "Atışı gördün mü, *hanımefendi*? Tek seferde iki şeytan."

Thea böyle anlarda ağabeyinin, gezegenin en zeki insanlarından biri olabileceğine inanmakta zorlanıyordu. Ama annesinin ve ikizlerin anlattığına göre, kısa süreliğine takıldığı üniversitede yapılan testlerde çıkan sonuç aşağı yukarı böyleydi işte.

"Dimitri sadece gelir misin?" diye ısrar etti Thea. Tahammülsüzlüğü sesine de yansımıştı.

Dimitri hiçbir açıklamaya gerek duymadan ayağa fırlayıp bir ekranın önünde durdu ve ona bağlı bilgisayarı açtı. Ekranda yolu ve yolun kenarında yürüyen bir adamı temsil eden bir animasyon belirmişti hemen. Dönemeç ve taş duvar tam da olması gerektiği gibi, gerçek oranlarıyla ve üç boyutlu perspektifle çizilmişti. Sonra adam ağır çekimde havaya fırladı, kafası duvara çarptı ve duvarın arkasına uçtu.

"Onu bu şekilde fırlatması için arabanın böyle gelmiş olması lazım."

Dimitri'nin bir düğmeye basmasıyla adam eski yerine geri geldi. Sonra ekrana giren dört kapılı, yeşil bir otomobil sağ taraftan gelerek adama çarpıp havaya fırlattı; adamsa taş duvara çarpıp üzerinden uçtu. Thea, Dimitri'nin ne demek istediğini şimdi anlamıştı.

"Niko yerde tekerlek ya da kayma izi olmadığını söylemişti," dedi Thea. "Arabayı süren kişinin babama çarptıktan sonra duvara toslamaması için direksiyonu sert bir şekilde sola kırması gerekiyor."

"Aynen. Sarhoş bir adam böyle bir şeyi yapamaz. Eğer sarhoş değilse ihtiyara çarpmadan yaklaşık kırk metre önceden görmüş olması gerekir."

"Etraf karanlık mıymış?"

"Polise göre hayır."

"Peki, bunu kimseye gösterdin mi?"

"Niko'yla Selene'ye böyle bir animasyon yaptığımı söyledim ama pek ilgilerini çekmedi. Zaten yaptığım hiçbir şey ilgilerini çekmiyor ki."

Dimitri canavarları öldürmek için geri döndü. Thea, ağabeyinin video oyunlarının duygusal anlamda güvenli dünyasına çekildiğini ve en azından şimdilik babalarının neredeyse ölümüne yol açan kazayla ilgili olarak daha fazla konuşmak istemediğini anlamıştı.

Ama Thea için durum bu kadar basit değildi. Garajdan çıkıp Petros'un Volvo'suna bindiğinde bu vurkaç olayının bir kaza olmama ihtimalini düşünüyordu. Birilerinin babalarına kasten böyle bir şeyi yapmış olabileceğini düşünmek bile tüyler ürperticiydi. Ama Thea bir yandan da keskin analitik zekâsının devreye girip şu kaçınılmaz soruyu sormasına engel olamıyordu: Neden?

"Baba bu ne? Ev sallanıyor. Baba ne oluyor? Yine mi deprem oluyor?"

Dokuz yaşındaki Petros ve babası Konstantin, Lixouri kasabasındaki tepelerden birinin eteğine kurulmuş fakirhanelerinin salonundaydılar. Burası Yunanistan'ın batısındaki İyonya Denizi'nde yer alan adalardan biri olan Kefalonya'nın ilçesiydi. Konstantin Sperelakis, Yunan tarihi ve edebiyatı öğretmeniydi ve herkes onu dediğim dedik bir adam olarak tanırdı. Öyle ki Odisseus'un doğum yerinin İthake değil Kefalonya olduğuna yürekten inanır, dinleyecek birilerini bulduğunda bunu ispat etmek için binbir çeşit kanıt sunarak saatlerce anlatırdı da anlatırdı.

Daha önce de küçük depremler olmuştu. Konstantin, Kefalonya'nın dünyanın en büyük fay hatlarından birinin üzerinde yer aldığını anlatmıştı ama bu sarsıntılar her zamankinden farklıydı. Petros babasının katı kurallarını biliyor olmasına rağmen dayanamayıp ağlamaya başlamıştı..

Uzun zamandır görülmemiş şiddetteki bu deprem olurken yıl 1949'du. Altmış yıl sonra, Beaumont Kliniği'ndeki yoğun bakım ünitesinde çaresizce yatan Petros o korkunç günü anbean yeniden yaşıyordu şimdi: Sesler, görüntüler, hatta kokular bile birebir aynıydı. Korkunç... kaderin ayak sesleri. Bir süre sonra depremle ilgili görüntüler yavaş yavaş silinirken yerini başka bir felaketin seslerine ve duygularına bırakmıştı.

"Geri çekilin!"

Thea'nın sesi. Kalbi mi durmuştu? Evet, kalbi durmuş-

tu, ölüyordu... Hayır, çoktan ölmüş olmalıydı. Düşüncelerini bir türlü toparlayamıyordu ama nasıl ki ailesinin öldüğünü hatırlıyorsa, şimdi de yeniden hayata döndürüldüğünü bilecek kadar çok şey hatırlıyordu.

"Tracy, damardan bir miligram epinefrin lütfen. Üç yüz jullük şoka da hazır olun."

Thea...

Sarsıntılar şiddetleniyordu. Tavandan parçalar düşmeye başlamıştı.

"Petros sana tokat attım, çünkü kendini kaybetmenin zamanı değil şimdi. Kaç kez söyledim sana, ağlamak yok diye! Şimdi hemen gidip anneni ve kız kardeşini buluyorsun ve evden dışarı çıkarıyorsun. Yoksa bir tokat daha geliyor."

"Baba, yere bak! Ayakta duramıyorum! Yardım et baba!.."

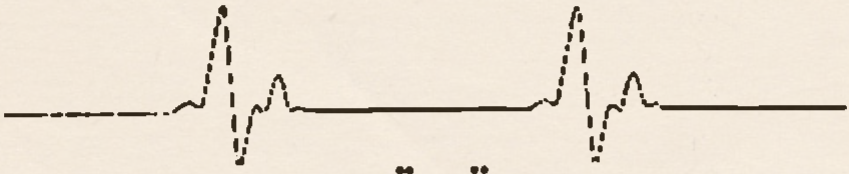

8. BÖLÜM

Gece –daha doğrusu gece yarısından sonra sabaha karşı– Thea'nın hastanede olmayı en çok sevdiği zamandı. Stajyerlik döneminde çoğu zaman gece nöbetine yazılır, böylece diğer stajyerler de akşam 10'la sabah 8 arasında hem işlerini toparlar hem de biraz uyurlardı.

Meşhur Clark Binası'nı Sperelakis Teşhis Enstitüsü'nün üçüncü katındaki yoğun bakım ünitesine bağlayan üstü cam örtülü tünelden geçerken saat üçe geliyordu. Neyse ki enstitünün kurucusunun durumu normale dönmüştü. Niko, Petros'un göğüs zarı kesesinden epey bir kanlı sıvı çektikten sonra elektroşok daha ilk denemelerinde işe yaramış, kalp normal ritmi yakalarken tansiyon da yavaş yavaş eski seviyesine geri dönmüştü.

Thea, Beaumont Kliniği'nin yatılı hasta bölümüne girerken zorlukla nefes alanların, öksürenlerin, yattığı yerde dönüp duranların seslerine kulak vermişti. Bütün o ayak oyun-

larına ve çekişmelere rağmen burası özel bir yerdi. Tıp fakültesinde okurken burada bir ay staj yapmış, maiyetindeki doktorlar ve öğrencilerle birlikte babasının vizitelerine katılmış, adamın evde görmeye alışık olmadıkları bir kıvrak zekâ ve sabırla genç doktorların içindeki cevheri ortaya çıkarmak için nasıl dil döktüğüne şahit olmuştu. Sonradan, stajyer doktorluğu sırasında da rotasyonun parçası olarak buraya iki kez daha gelmişti.

Bu gece, düşünceleri sürekli Dimitri'nin bilgisayarda yaptığı kaza animasyonuna kayıp duruyordu. Birileri, yıllardır pek çok insan için pek çok şey yapmış olan, yetmişine merdiven dayamış bu efsane adamı gerçekten öldürmeye çalışmış olabilir miydi? Bir doktor ne kadar iyi olursa olsun düş kırıklığına uğramış hastalar ve hasta yakınları her zaman olurdu. Ayrıca hastanede çalıştığı dönemlerde, tıp personelinin kendine özgü bir düşman ve müttefik kamplaşmasına gittiğine ve her uzmanlık dalının kendi çöplüğünü, kendi ameliyat randevularını ve tabii ki kendi gelirini korumak için nasıl gayret gösterdiğine pek çok kereler şahit olmuştu.

Selene ve Niko'nun, Dimitri'nin teorisiyle ilgilenmemiş olduklarına inanmak çok güçtü. Ardında yatan fizik kuralları doğru işlendiyse, bu sözde kazanın yeniden canlandırılması son derece dikkat çekiciydi. Ne kadar alışılmadık bir insan olursa olsun böyle müthiş bir zekânın söyleyeceklerine kulak vermemek neredeyse imkânsızdı.

Thea üçüncü kata geçtikten sonra merdivenlerden dördüncü, sonra da beşinci kata çıktı. Bütün odaların dolu olma-

sı onu şaşırtmamıştı. Altıncı kata çıktığında bastıran ani bir yorgunluk dalgasıyla birlikte dizlerinde derman kalmadığını fark etti. Aslında bu da sürpriz olmamıştı. Dimitri'den çıkar çıkmaz eve dönmesi gerekirdi. Ama hayata döndürme operasyonunun ve ikizlerle yaşadığı sürtüşmenin yarattığı gerginliğe Boston'a yaptığı uzun yolculuk, evde yiyecek bir şey olmaması, Petros'un ve sancılı geçmişinin, eski evin her bir köşesine sinmiş olan ruhu da eklenince bu kadar diken üstünde kalmış olması normal sayılmalıydı.

Bu halde Wellesley'e kadarki on beş kilometrelik yolda direksiyon sallaması söz konusu bile olamazdı. Onu her köşe başında bir ağaç ya da bir elektrik direği bekliyordu. Ayaklarını sürüye sürüye yoğun bakım ünitesine ulaşmayı başardı. Dört saat sonra refakatçi odasındaki kanepeden her yeri tutulmuş halde kalktığında hatırladığı tek şey, yatmadan önce babasına son bir kez bakmaya gitmiş olduğuydu. Üzerindeki battaniyeyi de muhtemelen hemşirelerden biri örtmüştü.

Üniteye hızlıca bir göz attıktan sonra tuvalette yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı ve kafeteryaya doğru yürümeye başladı. Aslan'ın hayati belirtileri normaldi ve Niko'nun göğüs zarının içinde bıraktığı ince plastik sondadan daha fazla bir sızıntı olmamıştı. İkizler belki adamın hayatını kurtarmasını istememişti ama biraz mantık ve doğru prosedürler sayesinde bu hiç de zor olmamıştı.

"İşin en zor kısmı ne yapacağına karar vermektir," derdi Petros, tıp öğrencilerini cerrahiden vazgeçip dahiliyeyi seçmeleri için ikna etmeye çalışırken. "Yapmaksa işin en kolay

kısmıdır."

Henüz vadesi dolmamış demek ki, diye düşünüyordu Thea, babasının tıpla ilgili pek çok güzel sözünü hatırladıkça. İkizler ne derse desin adamın vadesi dolmamıştı.

Kafeterya, hastane kampusünün bir ucundaydı. Thea yerin altındaki aydınlık tünellerden geçerken duvarlardaki mavi okları takip etti. Bu mavi okların haricinde muhtelif laboratuvarları ve klinik binalarını tarif etmek için farklı farklı renklerde kılavuz çizgileri seçilmişti. Tünellerin kesişme noktalarındaki tabelalar sayesinde kaybolmak neredeyse imkânsızdı. Bu sistemi her kim tasarladıysa akıllıca tasarlamış ve iyi de para almış olmalıydı.

Beaumont son on yıl içinde eli yüzü düzgün bir tıp merkezinden ülkenin en büyük ve en etkili hastanelerinden birine dönüşmüş, Mayo'yla ve Boston'un saygın White Memorial'ıyla boy ölçüşür hale gelmişti. Her uzmanlık dalının başında alanının devlerinden biri bulunuyordu. Hemşirelik hizmetleri sayısız ödül kazanırken her zaman örnek gösterilmiş, bunun bir parçası olmak bütün hemşire adaylarının hayallerini süsler olmuştu. Ameliyathaneler bir zamanlar sadece birkaç katta yer alırken şimdi ameliyatlar için başlı başına binalar ayrılmıştı ve her biri sabahlara kadar dolu oluyordu. Thea'nın yakın zamanda internetten okuduğu bir habere göre Beaumont'un vakıf olarak sermayesi on milyarları buluyor ve gün geçtikçe katlanarak artıyordu – üstelik hastanelerin yüzde yirmi beşinin para kaybettiği bir dönemde.

Beaumont'un tünellerinin bazılarında renkli okların ye-

rine YETKİLİ PERSONEL HARİCİ GİRİŞ YASAKTIR gibi tabelalar asılıydı. Hastanedeki rotasyonu sırasında tıp öğrencilerine ve yeni stajyerlere bu bölümlerin bazıları da dahil çok yer gezdirilmişti. Kimi tabelasız tüneller yerin kat kat altına inen merdivenlere geçişi engelleyen kilitli kapılarda son buluyordu. Alt katlara indikçe aydınlık fayanslı duvarlar, yerlerini zaman içinde kararmış tuğlalara bırakıyordu. Beton harcın üzerinin yosun tuttuğu yerler bile vardı. Işık yavaş yavaş aydınlıktan loşa, oradan da zifiri karanlığa doğru değişirken koridorlardaki bir dizi aşınmış metal kapı dikkatten kaçmıyordu.

Thea rekabetin bu kadar acımasız olduğu bir cemiyette eski tünellerin kimseyi rahatsız etmemesine ve bir şekilde tamamen ortadan kaldırılmamış olmasına şaşırıyordu. Ama sonra ona ve diğerlerine aşağıda hâlâ kullanımda olan bazı bölümlerin gezdirildiğini hatırladı. Bir primat labı ve depo alanı, daha küçük hayvanlar için benzer bir bölüm, tam kapasite çalışan bir çamaşırhane ve on dokuzuncu yüzyıldan kalmış gibi görünen ama hâlâ iş gören bir yedek ocak, gösterilen yerlerden bazılarıydı. Çamaşırhaneyi gezdiren Latin kadının yıllardır gün ışığı görmemiş gibi durduğunu unutmamıştı.

Thea saat sekize doğru kafeteryaya girdiğinde içerisi tıklım tıklımdı. Geniş alan şık bir tasarımla ve ışıklandırmayla bölümlere ayrılmış, bol çeşitli yiyecek grupları ve etnik mutfak seçenekleri sayesinde insanların kendilerini evlerindeymiş gibi hissetmeleri amaçlanmıştı. Ama günün bu saatinde kuyrukların oluşmasına yapılacak fazla bir şey yok gibiydi. Ka-

salanın önünde altışarlı yedişerli sıralar birikmeye başlamıştı.

Thea tepsisine taze meyve, yoğurt ve bir ayçöreği, ilaveten sade kahve ve biraz buz almıştı. Kahvenin soğumasına vakitleri olmadığı, stajyerlik günlerinden kalma bir alışkanlıktı bu. Sonra iki kişilik küçük masalardan birinde yer bulduğuna şükrederek oturdu. Kazayla ilgili yeni teorinin ne kadar geçerli olduğu ya da Petros ölürse Dimitri'nin kendi başına ne yapacağı gibi çatallanmaya müsait soruları zihninden bir türlü kovamıyordu.

İkizlerin Wellesley'deki evi bir an önce satmak isteyeceklerine hiç şüphe yoktu. Şehrin batı yakasının en çok revaçta olan mahallelerinden birinde yer alan aile yadigârı ev ve birkaç dönümlük bahçesini iyice bir elden geçirmek gerektiği kesindi ama bu haliyle bile –birkaç yıl önce Selene' den duyduğu kadarıyla– en az beş milyon ediyordu. Garajı ayırıp yalnızca ana binayı satmayı düşünürler miydi acaba? Petros'un vasiyetine evle ya da genel olarak mirasla ilgili bir şeyler yazıp yazmadığını, hatta böyle bir vasiyetin var olup olmadığını bile bilmiyordu, ama şurası kesindi ki, garajla ilgili her türlü pazarlıkta Dimitri'nin tarafını tutacak olursa ikizlerin avukatlarına kök söktürebilirlerdi. Ama sonra evin sahibinin henüz ölmediğini hatırlayıp bu düşünceleri bir kenara bıraktı.

Thea ayçöreğini eliyle bölerken bir an kafasını kaldırdığında gözüne bir erkek çocuk ilişti. On on bir yaşlarındaydı ve dikbaşlı bir çocuk olduğu her halinden anlaşılıyordu. Beyzbol şapkasının altından fışkıran simsiyah saçları bir yana yat-

mıştı. Siyah tişörtünün sırt kısmında bir müzik grubunun turne tarihleri sıralanmıştı ve bol kot pantolonu neredeyse kıçından düşecek kadar aşağı çekilmişti. Elindeki tepside bir sürü kurabiye ve çörek, birkaç tane muz, bir tabak omlet, kızarmış patates ve üç karton çikolatalı süt vardı. Thea'nın, en çok dikkatini çeken şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama bu çocuğun yemeklerin parasını vermeye hiç niyeti olmadığını görür görmez anlamıştı.

Asperger sendromlu pek çok insan hayatı dolaysız algıladıkları için yalana veya herhangi bir sahtekârlığa müsamaha gösteremezlerdi. Eskiden olsa kurallara saygı göstermeyen böyle birine karşı öfkeden köpürür, sonunda hırsızı birilerine ihbar edene kadar da içi rahat etmezdi. Ama artık Dr. Carpenter'la yaptıkları seanslardan ve yoksulluğun kırıp geçirdiği ülkelerde yaşadığı deneyimlerden sonra ciddi anlamda yumuşamıştı.

Çocuğu gözleriyle takip ederken yanında bir yetişkin olup olmadığına bakmayı da ihmal etmemişti ama şimdi on metre önündeydi ve belli ki boş bir masa arıyordu. Onu durumu olmayan ve muhtemelen iyi de beslenemeyen bir çocuk olarak görmeye çalıştı. Milyarlar içinde yüzen kudretli Beaumont Kliniği bu çocuğun parasını ödemeden alacağı birkaç parça şeyle batacak değildi ya. Ama yine de ruhunun derinliklerindeki o gizli köşenin istediği tek bir şey vardı: Ya çocuğun önünü kesecek ya da birilerine ihbar...

Sağ tarafta mavi üniformalı bir güvenlik görevlisinin, hırsızın yerleştiği masaya doğru emin adımlarla ilerlediğini

fark etti. Hemen önünde cereyan eden bu sahneyi izlemekten kahvaltısına elini bile sürmemişti. Yaklaşmakta olan görevli sandığından da iri görünüyordu şimdi. Adam 1.90 boylarındaydı ve geniş omuzları eski bir sporcu olduğunu akla getiriyordu. Yüzündeki ifadeyi tam olarak seçemiyordu, ama böyle vakalar çok sık olmadığı için şimdi gözü dönmüş bir halde olmalıydı.

Çocuk çikolatalı sütünü açarken adam avının karşısında dikildi. Thea adamın pençesini çocuğun ensesine indirip bir çekişte ayağa kaldırmasını bekliyordu. Ama öyle olmadı. Adam çocuğun yanında diz çöktü, kolunu sandalyesinin arkasından dolayıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Dosdoğru önüne bakmakta olan çocuk ciddi bir şekilde kafasını salladı. Görevli, çocuğun kulağına yine bir şeyler fısıldadı. Çocuksa bu kez omuz silkip yakalandığını itiraf eden bir ifadeyle başını salladı.

İşte şimdi tokat geliyor, diye düşündü Thea. *Beaumont'a bir daha ayak basamayacak!*

Ama tokatın geleceği yoktu. Adam bunun yerine arka cebinden cüzdanını almış, içinden birkaç banknot çıkararak çocuğa uzatmıştı. Sonra arkasına bakmadan kahve tezgâhına gidip kendine bir fincan doldurdu. Thea çocuğun parayı alıp sıvışacağından emin, gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu. Ama çocuk elinde tepsisiyle sıralardan birine girdi, sabırla sırasını bekledikten sonra kahvaltının parasını ödedi.

Thea olan biteni izleyen başka kişilerinde olup olmadığını fark etmemişti. Çocuk masasına geri dönüp yemeklere yumulana kadar onu izledi. Sonra oyunun gerçek kahramanının,

hemen yanındaki masaya oturduğunu da ancak kendi kahvaltısına geri döndüğünde fark etmişti.

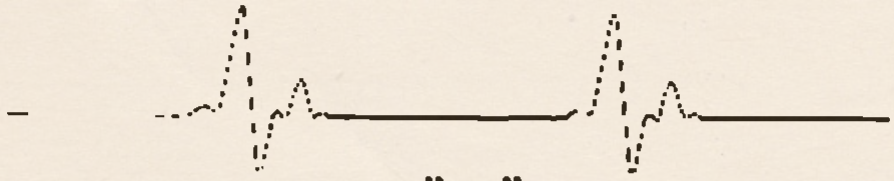

9. BÖLÜM

Thea gözlerini dikmiş, güvenlik görevlisine baktığının farkındaydı ama nedense bundan hiç rahatsız olmamıştı. Adamın sürekli gülüyormuş gibi duran muhteşem güzellikte mavi gözleri vardı. Bu mesafeden bakıldığında geniş omuzları dağları devirecek kadar güçlü görünüyordu.

"Günaydın," dedi adam, gözleri kadar güzel bir sesle.

"Size de günaydın... O çocuğa karşı davranışınız çok hoştu."

"Efendim? Ah sağ olun. Yapılacak en doğru şey buydu sanırım. Buraya daha önce de birkaç kez gelmişti. Her seferinde aşırdığı yiyeceklere ihtiyacı olduğunu düşünüp elimi sürmemiştim ama bu kez fazla ileri gitti."

"Benim çalıştığım yerde de bir sürü şey yürütülüyor ama çocukların pek bir şeyleri olmadığı için anlayış gösteriyoruz."

"Neresi orası peki?"

"Nasıl neresi?"

"Çalıştığınız yerden bahsediyorum."

Thea konsantre olamadığını fark etmişti ama bunun yorgunluktan mı, Asperger'le birlikte dikkat eksikliği bozukluğu da gösterdiğinden mi yoksa başka bir şeyden mi – mesela yan masadaki adamdan mı kaynaklandığını tam olarak kestiremiyordu.

"Ah, Demokratik Kongo Cumhuriyeti," diye karşılık verdi nihayet, sanki *Hemen sokağın aşağısında,* dermiş gibi.

"Anladım."

Güvenlik görevlisi pek inanmamıştı galiba. Kahvesinden bir yudum aldı, bakışlarını fincana çevirdi. Konuşmayı burada kesmek istiyor gibiydi.

"Ben her şeyi gördüm. Gerçekten çok naziktiniz. Benim çocuğum yok... Şey, evli bile değilim aslında... Ama çalıştığım yerde çok fazla çocuk oluyor."

"Kongo'da."

"Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde. Evet kesinlikle. Afrika'da bir ülkedir."

"Biliyorum."

"Eski adı Zaire'dir."

"Bunu da duymuştum galiba."

Thea adamı sıkıyor olabileceğini biliyor, ama aralarındaki konuşmanın bitmesine gönlü bir türlü el vermiyordu.

"Sizin çocuğunuz var mı?" diye sordu Thea.

"Şey... evet... bir tane... bir oğlum var."

"Ama birlikte yaşamıyorsunuz herhalde."

Bu soru Thea'nın Aspie alarmını devreye sokmuştu ama artık çok geçti.

"Evet," dedi adam. "Evet birlikte değiliz... de siz nasıl..."

"Bilmem ki. Cevap veriş tarzınızdan anladım sanırım."

"Hım."

Olması gerekenden uzun süren sessizlikte Thea bundan sonra her ne söylerse söylesin yanlış anlaşılacağına karar verdi. Keşke yanında Dr. Carpenter olsaydı da şimdi ne söylemesi gerektiğini fısıldasaydı.

"Peki sizce neden hastaneye gelip duruyor?" Thea bir an kendi sesinden irkildi.

"Kim?"

"Çocuk. Biraz önce yardım ettiğiniz çocuk."

Güvenlik görevlisi bir iç geçirip Thea'ya dönerken sanki bunu ayıp olmasın diye yapıyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Thea sonraki birkaç saniye içinde adamla ilgili pek çok ayrıntıyı yakalamıştı: Sağ kaşındaki ince yara izi, muhteşem gözlerinin etrafında belirmeye başlayan ilk kırışıklıklar, parmağında alyans olmaması, sağ bileğinde üzerinde DARFUR yazan lastik bilezik ve yaka kartındaki MEMUR DANIEL COTTON, GÜVENLİK yazısı. Ayrıca yanaklarının hafif kırmızı oluşu da dikkatinden kaçmamıştı.

"Annesinin burada yattığını söylüyor."

"Kontrol ettiniz mi?"

Daniel Cotton tekrar iç geçirip saatine baktı. Artık nezaketi elden bırakmaya hazır olduğunu Thea bile anlamıştı.

"Doğrusu bu işte henüz yeniyim. İşlerin tam olarak nasıl yürüdüğünü anlayana kadar enselediğim insanların hayatlarına burnumu sokmamamda fayda var."

"Eskiden polis miydiniz?"

Cotton bu sefer sadece kafasını çevirmekle kalmamış, tamamen ona doğru dönmüştü. Thea adamın tuhaf ifadesinin ne anlama geldiğini çıkarmaya çalışsa da bu henüz çok usta olmadığı bir beceriydi.

"Ben... öyleydim. Bunu nereden anladınız?"

Thea konuşmanın bitmeyeceğini anlayıp rahatlamıştı. Çoğu zaman plan yapmadan, söyleyeceklerini fazla düşünmeden ve de karşı taraftan ne cevap geleceğini umursamadan konuşurdu.

"Şey, *enselemek* sözcüğünü hemen herkes kullanır ama çoğu insan argodan başka bir anlamı olmadığını bilmez. Kornetsky'nin, *Sözcüklerin Kökeni ve Argo* adlı kitabının yirmi ikinci ya da yirmi üçüncü sayfasında bildiğimiz ensenin dışındaki anlamları sıralanmıştır. Mesela bir suçluyu yakalamak, birini suçüstü yakalamak, birinin açığını bulmak, bir insanı ya da bir hayvanı ensesinden tutup kaldırmak veya bir yere götürmek, tuzak ya da pusu kurmak gibi anlamları var. Ama polis jargonunda en sık kullanılan anlamı baskın yaparak yakalamak ya da tutuklamak şeklinde."

Cotton'un ağzı açık kalmıştı.

"Hep böyle misinizdir?" diye sordu adam.

"Her zaman değil ama ara sıra yapıyorum işte."

"Benim adım..."

"Biliyorum. Memur Daniel Cotton."

Thea adamın yaka kartını işaret etti.

Sonraki sessizlikte Cotton'un onun ismini de öğrenmek istediğini anlayana kadar huzursuzluk hissetmeye engel olamamıştı Thea.

"Sizin yaka kartınız yok ama," dedi adam, Thea'dan önce davranarak.

"Ah, yok değil mi? Ama olsaydı üzerinde Doktor Alethea Sperelakis yazardı. Aynı sizin kartınızda Memur Daniel Cotton yazdığı gibi. Alethea Yunanca *hakikat* demektir. Herkes bana Thea der; herhalde size de Dan ya da Danny diyorlardır."

Böyle hızlı ve yerli yersiz konuşmasının nedeninin gerginlik olduğunu fark edip sustu.

"Doğrusu Dan olacak. Boyum bizimkilerin boyunu geçene kadar Danny'ydim, sonra birden Dan oldum. Bazen Daniel'ı da kullanırlar gerçi. Benim için fark etmiyor. Bu Sperelakis soyadı, enstitünün kurucusu..."

"Evet. Kendisi babam olur."

"Dün gece onun hayatını kurtaran siz miydiniz? Bu sabah herkes ucuz kurtulduğunu anlatıyordu."

"Öyle oldu galiba. Perikardosentez yapmama –yani kalbinin etrafındaki boşluğa iğne saplamama– kardeşim Niko da yardım etti gerçi, ama işin çoğu benim üzerime kaldı galiba. Hayata döndürme prosedürlerinde o sırada yetkinin kimde olduğunun bilinmesi önem taşır. Dün gece de yetki bendeydi."

"Lafı dolandırmayı sevmiyorsunuz, değil mi?"

"Başka türlü anlatılabilir mi ki?"

Dan saatine baktı yeniden.

"Bakın Bayan Sperelakis –Thea– benim molam bitti. Ben... şey... umarım fazla ileri gittiğimi düşünmezsiniz ama bir ara birlikte akşam yemeğine çıksak... ya da kahve içmeye... tabii babanız... şey... iyileştikten sonra."

"Çok naziksiniz Memur Dan Cotton ama şayet bir mucize olmazsa iyileşebileceğini hiç sanmıyorum. Kardeşlerime sorarsanız eski haline dönmesi için mucizeler bile yetmez. Onlara kalsaydı dün hiçbir şey yapılmazdı, babam da şu anda ölü olurdu ya neyse."

"Vay canına," dedi Dan, daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Gerçekten de lafı dolandırmayı sevmiyorsunuz."

"Bunu daha önce de söylemiştiniz. Cevabım evet."

"Evet ne?"

"Evet, sizinle akşam yemeğine veya kahve içmeye çıkmak benim de hoşuma gider ama bence sizin kahve içmeyi bırakmanız gerekiyor."

"Nedenmiş?"

"Yanaklarınızdaki kızarıklığın nedeni akne roze denen bir rahatsızlık. Kadınlarda daha sık görülür ama erkeklerde de olur. Aslında tam olarak iyileşmiyor ama bazı etkili tedaviler de yok değil. Sizinkisi zaten çok ileri bir vaka değil. Kahve gibi sıcak içeceklerden uzak dururseniz biraz düzelebilir. Tabii alkol de yasak."

"Bu kadar mı?"

"Aslında hayır. Çoğu doktor akne rozeyi azdıran şeylerden birinin de stres olduğunu söyler. *Journal of Dermatology*'nin Nisan 2004 sayısındaydı sanırım, Merriman ve Blacklock'un konuyla ilgili bir makalesi çıkmıştı. Akne rozeli hastalara bir stres testi uygulamışlar ve sonuçlar epey tatmin edici çıkmış. Emniyetteki işinizden ayrılıp buraya gelmek sizi strese sokmuş olabileceği için hastalığın ilerlemesine de neden olmuş olabilir. Kısacası doktorunuzun tavsiyesi, güzel bir akşam yemeğidir. Teklifiniz hâlâ geçerli mi?"

"Elbette geçerli."

Thea, Dan'in yüzündeki ifadeden yine yanlış bir şey söylemiş olabileceğini düşündü ama onunla akşam yemeğine çıkmayı hâlâ istediğine göre o kadar da yanlış bir şey söylememişti demek ki.

"Harika," dedi Thea.

"Siz çok... ciddi birine benziyorsunuz."

"Çok şey bildiğimi saklamaya gerek duymadığım için çoğu insan başta böyle düşünür. Ama aslında birlikte çalıştığım insanlar beni komik bile bulurlar. Zeki ama komik. Ağabeyim Dimitri, tanıdığı en komik insanlardan biri olduğumu söyler her zaman. Dimitri demişken aklıma geldi, bana bir iyiliğiniz dokunabilir aslında."

Thea adamın şaşkınlığını fark edecek halde değildi.

"Söylemeniz yeterli," dedi adam. "Az önceki muayeneden dolayı size borçluyum zaten."

"Ama bunun için üniformanızı – yani *eski* polis ünifor-

manızı giymeniz gerekebilir."

"Devam edin lütfen."

"Babamıza bir araba çarpıp kaçtı."

"Duymuştum."

"Neyse, ağabeyim Dimitri tam bir dâhidir – benden daha zekidir yani. Babama çarpan kimse, bunu kasıtlı olarak yaptığını iddia ediyor ve bu iddiasını kanıtlamak için bilgisayarda bir animasyon hazırlamış. Ama anlaşılan, ikiz kardeşlerimiz de dahil hiç kimse bunu dikkate almamış. Bir ara gelip şu animasyona bakabilir misiniz? Hem Dimitri'yle teorisi hakkında da konuşursunuz."

"Madem istediğiniz bu, gelebilirim elbette."

Bunu gerçekten istemiyor olsam neden sorayım ki? diye düşünüyordu Thea.

Ama sonra bu sorusunun cevabını hemen buldu. Aslında Dan Cotton ona ne kadar saygı duyduğunu ve onun istediğini seve seve yerine getirebileceğini söylemeye çalışıyordu.

Dr. Carpenter olsa onunla gurur duyardı şimdi.

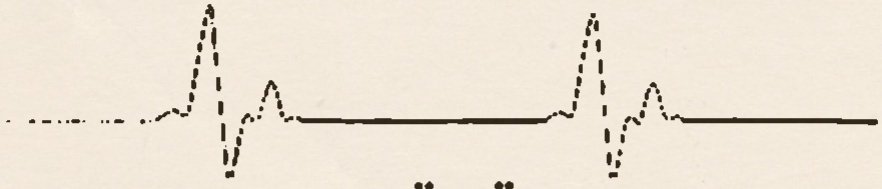

10. BÖLÜM

"Lütfen şuradaki çadırda elbiselerinizi çıkarıp kapının önüne bırakın. Sonra da sizin için bıraktığımız dalgıç kıyafetini giyin. Kıyafet üzerinize tam oturacaktır. Sonra, dinleme cihazı ya da silahınız olmadığına emin olunca gidebiliriz. Bay Rose'un size güvenmediğini sanmayın sakın, o kimseye güvenmez."

"Anlıyorum," dedi Gerald Prevoir.

Gerçekten de anlamıştı.

Prevoir talimatlara her zaman harfiyen uyarak hayatta kalmış ve başının çaresine bakabilmişti. Afganistan'da askerlik yaptığı yıllar içinde öldürmeyi ve bundan zevk almayı öğrenmişti. Sonra şerefli terhisini, gazilik madalyasını ve bronz yıldızını çekmecenin alt gözünde bırakıp Kazakistan'da, daha sonrasında da Orta Afrika'da paralı askerlik yapmıştı.

Şu anki işine ise beş yıl önce başlamıştı. Bir yandan yeni

bir iş arayıp bir yandan da Keys'teki evinde kız arkadaşıyla takılırken eline geçen bir dergide ilanı görmüştü.

ARANIYOR: ELİNDEN HER İŞ GELEN,
TUTTUĞUNU KOPARAN, SORU SORMADAN
TALİMATLARA HARFİYEN UYACAK ELEMAN.
MAAŞ PAZARLIĞA TABİDİR.

"Tuttuğunu koparan"la kasıt, adam öldürebilecek biri demekti. Bu yüzden işi kaçırmaya hiç niyeti olmadığı için dergideki posta kutusu numarasına hemen cevap bıraktı. Patronunu hiç görmemişti; ta ki bugüne kadar. İlk görüşme Maine, Kittery'deki bir motel odasında bir kameranın karşısında gerçekleşmiş, sesi elektronik olarak değiştirildiği için erkek mi yoksa kadın mı olduğunu anlayamadığı birinin sorularına cevap vermişti.

İşe alındıktan sonra talimatları her zaman cep telefonuyla ya da bir posta kutusuna bırakılan CD'lerle almış, bütün haberleşmeleri de bu şekilde yapmışlardı. Cayman Adaları'ndaki bir bankanın gizli hesabına yatırılan ücretler harikaydı ve Peder Gideon Bohannan'a yardım etmek zorunda kaldığı sonuncusuna kadarki bütün işleri sorunsuz olmuştu.

Nefret, kıskançlık ve ihtiras. Nefret, kıskançlık ve ihtiras var olduğu sürece, diyordu patronu, onlara her zaman iş çıkacaktı.

Kuzey Carolina'da, Pamlico'nun ıssız kumsallarından birindeydiler şimdi. Gregory Rose'un yatı *Zoe May* kıyıdan

yüz metre kadar ileride demirlemişti. Bu, Prevoir'in nakliyat devi Gregory Rose'la ikinci buluşmaları olacaktı. Adamın servetini önceleri uyuşturucu işinden kazandığı paralarla yaptığı, ama bu yasadışı işleri uzun zaman önce başkalarına bıraktığı söyleniyordu. Önceki buluşmalarının üzerinden aşağı yukarı üç ay geçmişti.

Prevoir çabucak soyunup siyah pantolonunu, spor montunu ve boğazlı kazağını itinayla katlarken Rose'un adamının gözü hep üzerindeydi. Sonra kısa kollu, dize kadar inen dalgıç kıyafetini giyip fermuarını çekti. 1.80 boylarında, atletik yapılı, çok iriyarı denemeyecek, sırım gibi bir adamdı ve vücudunda gram yağ yoktu. Yolda olmadığı zamanlarda, formda kalmak için iki üç saat aerobik egzersiz, Kenpo karatesi yapar veya ağırlık kaldırır, iş gezisinde olduğu zamanlardaysa günde en az bir saat egzersiz yapmayı ihmal etmezdi. Kittery Motel'deki iş görüşmesinde kameranın önünde yüz şınav çekmişti ama bıraksalar bir o kadar daha çekebilirdi.

Rose'un adamı Prevoir'i önden ve arkadan aramış, ama aşağıları ellemeye gerek duymamıştı. Sonra onu önüne katıp sekiz beygir gücünde bir Yamaha motoru olan üç metrelik bir şişme Zodiac'a bindirerek yata kadar onunla beraber gitmişti. Şık ama çok da gösterişli olmayan *Zoe May*, Prevoir'in tahminine göre otuz yedi metre boyundaydı ve en az altı yedi milyon ederdi. Gregory Rose ikinci güvertedeki bir masada oturmuş onu bekliyordu. Gözlerinden kıvılcımlar saçan, ufak tefek bir adamdı bu.

Rose iki şişe Dos Equis söyledi. İçkiler geldiğinde Prevoir gerekirse şişeyi ve yeteneklerini kullanarak hem ev sahibini hem de korumalarını kolaylıkla haklayabileceğini hesap ederek kendini rahatlattı. Ama şimdilik böyle bir şeye gerek yokmuş gibi görünüyordu.

"Ee Bay Prevoir," dedi Rose, "küçük işimizle ilgili bazı gelişmeler olmuş galiba."

"Çok önemli gelişmeler oldu," dedi Prevoir. "Mesela kadın kanser çıktı."

"Pankreas kanseri."

"Evet, pankreas," diye tekrar etti Prevoir. Adamın istihbarat ağma hayran olmamak elde değildi. "Aynen."

"Ne kadar üzücü," dedi Rose, küçük gözleri fıldır fıldır dönerken.

"Son buluşmamızda böyle bir şey olacağını söylemiştim."

"Evet. Evet, söylemiştiniz."

"Ayrıca Bayan Hayley Long'un, kendi şirketi Wildwood Enterprise'ın sizin Seven Palms tatil köyü zinciriyle birleşmesine ayak diretmesinin nasıl bir servete mal olduğunun da farkındayız. *Forbes*'ta yazıyordu, zararınız yüz elli milyon dolar mıymış neymiş."

Rose, "Dergilerde okuduğunuz her şeye inanmayın," diye azarladı, Prevoir'i. "Zararım onların tahmininden bile yüksek."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Doğru mudur bilmiyorum ama sevgili Bayan Long'la aranızdaki kan davası epey bir

eskiye dayanıyormuş, öyle mi?"

Rose birasını bitirirken Prevoir de konuşmanın gidişatını tahmin etmeye çalışıyordu.

"Hayley Long kaltağın teki," dedi adam aniden patlayarak. "Başkalarına acı vermekten ve insanı sırtından bıçaklamaktan zevk alan bir kaltak."

"Duyduğumuz kadarıyla, özellikle de sizinle çok uğraşıyormuş. Hastalanması sizin de işinize geliyor olmalı."

"Dualarımı duyan birileri oldu demek ki. Kanser pistir; hele ki pankreas kanseri en beteridir, çok çektirir. Yazık oldu."

"Bay Rose," dedi Prevoir, "lütfen nasıl olduğunu sormayın ama Hayley Long'un kanser tedavisi kapsamında en son deneylerden birine katılacağını ve göreceği kemoterapi sayesinde kanserden tamamen kurtulabileceğini öğrendik. Hatta bunu garanti ediyorlar."

"Böyle bir şeyin garantisi mi olur?"

"Öyle ama. Size bunu garanti ediyoruz."

"Peki ama nasıl oluyor da..."

"Dediğim gibi lütfen bu konuda bana hiç soru sormayın."

"Ama bu beni sıkıntıya sokar. Ben başka türlü bir sonuç bekliyordum."

"Kadını ayak altından çekebilirsek Seven Palms/Wildwood birleşmesi çantada keklik olur. Long'un şirketindeki çoğu insanın arzusu da bu yönde."

"Ev ödevinizi gerçekten iyi yapmışsınız. Bunu nere-

den..."

"Ne fark eder ki? Önemli olan bunu öğrenmiş olmamız. İlginizi çekeceğini tahmin ettiğim bir teklifim var."

"Devam edin."

"Hayley Long'un kanseri yenememesini, hatta hastaneden sağ çıkmamasını sağlayabilecek gücümüz var. Bunu size temin edebiliriz."

Gregory Rose bu teklifi ve doğuracağı sonuçları kafasında tartıyordu.

"İşin içinde benim de olduğum anlaşılmadan, öyle değil mi?" diye sordu nihayet.

"Kesinlikle. Hastanelerde her gün bir sürü hasta ölüyor."

"Hastanelerde her gün bir sürü hasta ölüyor." Rose bu sözleri tekrar ederken bir yandan da düşünüyordu.

"Ödemeyle ilgili talimatları bir DVD'yle göndereceğiz size," dedi Prevoir. "Yarısı avans olarak, diğer yarısı da Hayley Long maalesef hastalığa yenik düştükten sonra."

"Neyin yarısıymış bu?" diye sordu Rose.

"Üç milyon doların. Tek kuruş aşağı olmaz."

Rose teklifi gözünü kırpmadan dinlemişti.

"Peki ya ikinci yarısını vermezsem?" diye sordu sonra.

Prevoir gülümsedi.

"Bir düşüneyim," dedi. "Doktorunuzun adı Lance Goldfarb. Muayenehanesi Key Biscayne'de, Paradise Yolu, 313 numarada. Kan grubunuz B pozitif. Yedi yıl önce apandisitiniz alınmış. Basurunuz var. Ayrıca karnınızın haricinde birinden genital uçuk kapmışsınız. Sülfaya karşı ileri derecede

alerjiniz var ve kökeni çocukluğunuza dayanan yılan korkunuz yüzünden sürekli kâbuslar görüyorsunuz. Sanırım bizi ele verecek olursanız biz de ne yapacağımız iyi biliriz. Elimizde bu kadar malzeme varken bu hiç de zor olmayacaktır."

"O orospu çocuğu doktoru geberteceğim," dedi adam dişlerini sıkarak. "Hele bir elime geçireyim."

"Ama o zaman masum bir insanı öldürmüş olursunuz. Çok da iyi bir doktora benziyor. Doktor demişken, annenizin doktoruyla ilgili de..."

"Yeter! Ne yapacağımı söyle."

"Yakında talimatları alırsınız. Ama bence fazla oyalanmayın Bay Rose. Hayley Long'un kemoterapisi başladı bile."

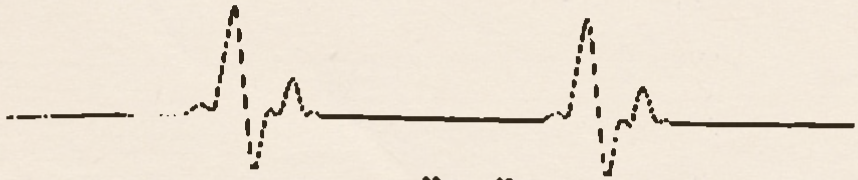

11. BÖLÜM

Thea, Wellesley'deki evlerinde, çocukluğunun geçtiği yatak odasında uyandığında vakit öğlen olmuştu bile. Bütün duvarları, hatta tavanın bile bir kısmı rock yıldızları, süper modeller ve Star Wars karakterlerinin posterleriyle kaplı bu oda, bilhassa yönetici fonksiyonlarıyla ilgili yaşadığı ilk sıkıntılarını hatırlatıyordu ona.

Duvarlarda ayrıca çeşitli yaz kamplarından ve okullardan alınmış başarı belgeleri ve sonradan Dr. Carpenter'la birebir ve grup terapileri başladıktan sonra hepsinden A aldığı durum raporları (annesinin de dayatmasıyla) çerçevelenmiş halde asılıydı. Odada birkaç oyuncak hayvan ve bebek de yok değildi ama en çok da kitap vardı; raflar dolusu kitap. Hatta raflardan taşan kitaplar üst üste dizilmiş halde süpürgelik boyunca bütün köşelerde, yatağın altında yerlerini almıştı: Romanlar, biyografiler, ders kitapları, çizgi romanlar, manga, el kitapları, kişisel gelişim kitapları.

Bir süre yataktan kalkmayıp babasını ve nasıl ölümden döndüğünü, ikizleri ve manasız öfkelerini, hastanenin sacayağı Amy Musgrave, Sharon Karsten ve Scott Hartnett'in yaptığı teklifi, Dimitri'nin animasyonunu ve cinayet girişimiyle ilgili pek talep görmeyen teorisini ve son olarak Kongo'ya dönmeden önce Dr. Carpenter'la biraz vakit geçirmeye nasıl da ihtiyacı olduğunu düşündü.

Ama doludizgin akıp giden düşüncelerinin arasında tekrar tekrar geri döndüğü tek bir şey vardı, o da Dan Cotton'la yaptıkları sohbetti. Adamdan hoşlandığı kesindi; hem de çok hoşlanmıştı. Küçük hırsıza gösterdiği şefkati, *enselemek* sözcüğüyle ilgili bildiklerini sıralarken adamın yüzünde oluşan kasvetli ifadeyi, eskiden polis olup olmadığını sorduğunda verdiği cevapta yatan hüznü unutamıyordu bir türlü. Dan Cotton hem ilginç hem karmaşık, hem kendinden emin hem de kırılgandı ve çok ama çok tatlıydı.

Tatlı Dan.

Bir daha ne zaman buluşacaklarını konuşmamışlardı ama adam buluşmak istediğini açıkça söylemişti ve bundan Thea'nın da şüphesi yoktu. Olmadık bir yerde, olmadık bir şey söyleyip ya da yapıp adamı ürkütmeden önce Asperger sendromu olduğunu en baştan anlatmalı mıydı acaba? Bu hep başına geliyordu ne de olsa. Çoğu Aspie gibi o da konuşurken günlük dile ait olmayan kelimeler sarf ediyor, çoğu zaman sınıfa hitap eden bir profesör havasına bürünüyor, üstüne üstlük ne kadar kitap kurdu olursa olsun bazı kelimeleri olması gerektiği gibi kullanmadığı bile oluyordu.

Erkekler Thea'nın görüntüsünün cazibesine kapılıyordu ama genelde zekâsı gözlerini korkutuyor ya da kendini beğenmişlik olarak algıladıkları tavırları yüzünden kısa zamanda ondan soğuyorlardı. Doğaçlama gruplarında en başından beri gösterdiği onca çabaya rağmen bu özelliğini maskelemeyi bir türlü başaramıyordu. Oysaki normal kız arkadaşlarından en zeki olanları bile etraflarında erkekler varken kelime dağarcıklarını kolaylıkla ve kasıtlı olarak saklayabiliyordu.

Kalktı, yatağı düzelttikten sonra banyo yaptı. Sonra üstüne eski bir kot pantolon ve turkuaz renkli bir bluz geçirip çocukken de kullandığı aynada kendine baktı. Yatağa yeniden yattığındaysa gözlerini tavandaki en az yirmi yıllık KISS posterine dikip düşüncelere daldı. Dan Cotton'un rahat tavırlarından ve yakışıklılığından, özellikle de güzel gözlerinden çok etkilendiğini kendine itiraf etmek zorundaydı. Ancak o da kendini tanıtma fırsatı vermeden hemen yargılamaya girişen tiplerden biriyse onu da istemezdi.

Ama aslında istiyordu da.

Thea elinde kahve fincanıyla bahçeyi geçip garaja gitti. Babalarına kasten çarpıldığına dair teorinin üzerinde konuşsunlar diye Dan Cotton'u buraya getirmek istiyordu ama bunun için önce Dimitri'nin de rızasını alması gerekiyordu. Ağabeyinden izin alacak olması sonradan bir taşkınlık yapmayacağını garanti etmezdi elbette, ama içinden bir ses Dan'in böyle bir şeyden yılmayacağını söylüyordu. Ayrıca Dimitri'den onunla birlikte hastaneye gelmesini de isteyecekti. "Ride of the Valkyries" tehdidine karşı elleriyle kulaklarını kapatıp ağır

meşe kapıyı hafifçe itti.

Sessizliği bozan bu kez "Zorba"nın film müziği olmuştu ve nedense bangır bangır çalmıyordu.

"Birkaç yıl önce," diye anlatmaya başladı Dimitri, geniş merdivenlerden yukarı çıkarlarken, "üçüncü katta, içi geleneksel kostümlerle dolu bir dolap buldum. Aslan bunları evde kimse yokken giyip arzı endam ediyordu herhalde. Matrak Yunanlılar."

"Dimitri unutma ki *sen* de o matrak Yunanlılardan birisin."

"Çok komik. Aslında babamın geleneklere bu kadar bağlı oluşu bence güzel bir şey."

"Çocuklarının kişiliklerini paramparça etmek gibi bir Yunan geleneği vardı da ben mi bilmiyorum acaba?" dedi Thea.

"Tamam, tamam, onun da kusurları varmış demek."

"Ee, benimle birlikte hastaneye geliyor musun bakalım?"

"Ben zaten gittim ki," diye karşılık verdi Dimitri.

"Bu neye benziyor biliyor musun? Benim zaten kitabım var, Noel'de bana kitap almayın demek gibi bir şey bu."

"Fazla mantıklı düşündüğüm için beni mazur gör ama madem ki adam komada, ben orada olsam ne fark eder olmasam ne fark eder? Son gittiğimde Mary Hala da oradaydı. İki büklüm yatağın etrafında dönüyor, adama nazar değdi deyip duruyordu."

"*Mati* yani," dedi Thea.

"Giderken şu garip görünüşlü nazarlıklardan birini bıraktı."

"*Vaskania.*"

"Bütün bunları nereden öğreniyorsun bilmiyorum. Ben olaya o kadar Yunanım ki."

"Aman ne komik."

"İhtiyar Mary bizim öz halamız mı?" diye sordu Dimitri.

"Halanızım diyorsa öyledir canım."

"Peki ya diğer Mary Halalar?"

"Onlar da halalarımız. Genetik açıdan nasıl olduğu kimin umurunda?"

"Bunlar beni aşar kızım. Benim yok etmem gereken yeşil öcülerim var."

Bir yetişkinin bedenine hapsolmuş 180 IQ'lu bir çocuk. Thea bir ekranlara bir kostümlere, bir tezgâha bir dağınık yatağa baktı.

Daha kötü de olabilirdi, diye düşündü sonra. *Daha kötü de olabilirdi.*

"Neyse, bir mesele daha var. Hani Niko ile Selene'nin, senin kazayla ilgili senin teorilerini ciddiye almadıklarını söylemiştin ya."

"Onlar benimle ilgili hiçbir şeyi ciddiye almıyorlar ki zaten."

"Ben hastanede biriyle tanıştım. Bir güvenlik görevlisi ama eskiden polismiş."

"Alkol yüzünden mi atılmış?"

"Ben... bilemiyorum. Ama sanmam."

"Kazara birini mi vurmuş? Yoksa isteyerek mi vurmuş? Delil odasından delil mi çalmış? Komiserin kızıyla mı yatmış? Yoksa Batman'in gerçek kimliğini mi açıklamış?"

"Dimitri! Bu adam seni dinlemek istiyor diyorum. Neden tanımadan etmeden hemen harcamaya başlıyorsun böyle?"

"Sen bu adamdan hoşlandın herhalde."

"Daha yeni tanıştık."

"Hoşlanmışsın işte. Bildiklerimi ve bildiğimi sandıklarımı yeni arkadaşına seve seve anlatırım."

"Hah şöyle, büyüklük sende kalsın. Ben yine de onu buraya nasıl getireceğimi bir düşüneyim. Şimdi benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Mary Hala'ya selamımı iletmeyi unutma sakın."

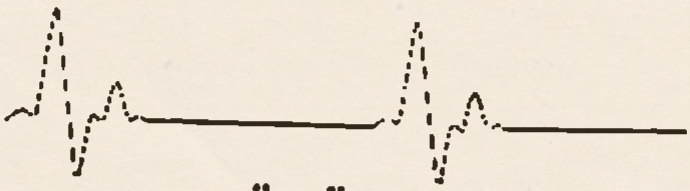

12. BÖLÜM

Sperelakis Enstitüsü'nün hemen ön kapısında Petros için ayrılmış bir park yeri vardı. Thea, Volvo'yu oraya park ederken babasının çarpma anında neler hissettiğini düşündü. Muhtemelen o kadar ani olmuştu ki bir daha yürüyemeyeceğini, araba süremeyeceğini, sıcak bir banyo yapamayacağını ya da hastalarının teşhis sorunları üzerinde kafa yoramayacağını düşünmeye vakti olmamıştı..

Nereden bileceksin ki? diye düşünüyordu Thea yoğun bakım ünitesine doğru giderken. *Nereden bileceksin?*

Hastane CEO'su Sharon Karsten bekleme alanında durmuş, cep telefonuyla konuşuyordu. Thea'ya üniteye girmeden beklemesini işaret edip telefon görüşmesini çabucak sonlandırdı. Thea kadının kaçamak bakışlarına ve huzursuz tavırlarına bakarak, telefonun öbür ucundaki kişinin onun da tanıdığı biri olabileceğini düşündü.

"Selam Thea," dedi Karsten. "İçeride birkaç dakika da-

ha işleri varmış. Ben de toplantıya girmeden önce seni yakalamayı umuyordum."

Ellili yaşlardaki bu muntazam, aristokrat kadın giyim zevki ve kuaförü ile makyözünün yarattığı mucizeler sayesinde Thea'nın onu ilk tanıdığı zamanlara nazaran daha genç görünüyordu. Petros bir zamanlar Karsten'i Thea'ya kendine örnek alsın diye gösterir, kadının ülkenin en parlak endokrinologlarından biri olduğunu söyler dururdu. Zaten çok geçmeden Beaumont Kliniği'nin başına Karsten'i getirmişlerdi. Hastanenin istikrarlı gelişiminin birden atağa kalkması, muazzam bir ekleme ve genişleme döneminin başlaması hep onun önderliğinde olmuştu.

"Babamı nasıl buldun?" diye sordu Thea.

"Eskisiyle aynı," diye cevap verdi Karsten sıkıntılı bir şekilde. "Yaraların bazıları kapanmaya başlamış. Olanları duydum bu arada. Gecenin kahramanı senmişsin."

"Ama perikardosentezi de Niko yaptı."

"İstemeye istemeye. Kardeşlerinin Petros'un kurtarılabileceğine inanmadıklarını biliyorum."

"Haklı olabilirler."

"Ama sen böyle düşünmüyorsun."

"Henüz pes etme vakti gelmedi," dedi Thea belki de birinci kez.

"Thea, babanın mal varlığının ne kadar olduğunu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Ama çok tutumlu olduğunu ve parasını hiçbir zaman har vurup harman savurmadığını bilirim."

Karsten beklemc alanına giren olmuş mu diye etrafına bakındı.

"On beş ile yirmi milyon dolar arası. Yirmiye daha yakın muhtemelen."

"Vay canına," dedi Thea. Ama hemen sonra yirmi milyon doların ne kadar para olduğunu kafasının almadığını ve bunu pek de umursamadığını fark etti.

"Vasiyetine paranın dördünüzün arasında bölüşüleceğini yazmış. Ama herkese eşit pay düşmüyor. Çocukları olduğu için en büyük pay Niko'nun. Babanız öldüğünde–tabii ölürse şayet– Niko epey bir para sahibi olacak. Kız kardeşinin uzmanlık alanı popüler bir dal olduğu için çoktan milyoner olmuştu zaten. Bu miras sayesinde, tercih ettiği hayat tarzını partneriyle birlikte hayal bile edemedikleri bir seviyede yaşamaya devam edecektir."

Thea, CEO'nun babasıyla ve ailenin diğer fertleriyle ilgili olarak anlattıklarını uzun uzadıya düşündükten sonra hiçbirinin umurunda olmadığına karar verdi. Sınır Tanımayan Doktorlar'ın verdiği maaşla Boston gibi bir şehirde iki yakası bir araya gelmezdi muhakkak ama Afrika'da yetiyor da artıyordu bile. Bir an Karsten'in bütün bunları Beaumont'ta kalsın diye söylemiş olabileceğini düşündü ama bu noktaya nasıl geleceğini bulamamıştı.

"Sharon yanlış anlamazsan bir şey soracağım; babamın mali durumuyla ilgili bunca şeyi nereden..."

"Bunu anlamak hiç de zor değil," diye araya girdi Karsten. "Babanla beş yıldan uzun bir süredir çok yakınız. O ha-

rika bir adam ve müthiş bir doktor ama özel hayatını uluorta yaşamaktan nefret eder. Aramızdaki ilişkinin pek duyulmamış olması biraz da bu yüzdendir. Onu bu şekilde görmek bana ne kadar ağır geliyor tahmin edebilirsin. Çok kıymetli bir insandı – insandır yani. Onun ölmesini istemiyorum, Thea. Kardeşlerin ne derse desin umurumda değil; ölmesini istemiyorum."

Thea kadının ifadesindeki ağırlığın etkisi altında kalmıştı. Bu sözlerde bir teselli arayışı olduğunu sezmişti ama babasıyla uzun süreli bir aşk ilişkisi yaşadıklarını az önce itiraf eden, çok da iyi tanımadığı bir kadının sözlerine güvenip güvenmemekte kararsızdı.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum ama babamın en azından emin ellerde olduğunu bilmek harika," diyebildi Thea nihayet.

Tam o anda yoğun bakım ünitesinin hemşiresi cam kapıyı açıp işlerinin bittiğini işaret etti.

"Ben gitsem iyi olacak," dedi Karsten saatine bakıp. "Evine tekrar hoş geldin Thea. Dünkü meseleyi dert etme. Hastaneye yapılan onca bağışın ve referansın arkasında hep babanın ismi var. Scott, AR-GE sorumlusu olarak Beaumont'ta babanın namının yürümesi için uğraşıyor."

"Anlıyorum."

Thea, Karsten'in koridorun sonundaki asansöre kadar gitmesini bekledikten sonra yoğun bakım ünitesine girdi. Yaralı Aslan gözleri bantlanıp kapatılmış, etrafındaki makinelerin uğultusu eşliğinde huzur içinde yatıyordu. Omuzlarına

kadar çekilmiş örtü jilet gibi ve tertemizdi. Yatağın başındaki pamukların, bantların, losyonların arasına birileri bir *ikona* bırakmıştı. Altın varak üzerine Bakire Meryem'in kucağında bebek İsa'yla tasvir edildiği küçük çerçeveli bir resimdi bu. Mary Hala'nın *vaskania*'sıyla birlikte iki koldan korunuyordu Aslan. Yunanlıların batıl inançları ve dindarlığı meşhurdu. Evet, önce Tanrı gelirdi ama gerektiğinde *mati*'ye karşı korunmak da şarttı canım.

Thea monitörden akan rakamlara göz atarak her şeyin yolunda olduğunu gördü. Sonra yatağın korkuluklarını indirip eğildi ve babasını alnından öptü.

"Seni seviyorum baba," diye fısıldadı kulağına. Bu sözcükler ağzından ilk defa dökülüyordu.

Daha sonra, geçen gün de yaptığı gibi, adamın göz kapaklarını örten bantları çıkarıp göz bebeklerini kontrol etti. Ne fazla büyük ne de fazla küçüktüler ve ışığa bir miktar tepki veriyorlardı.

"Seni seviyorum baba," dedi bir kez daha.

Tam o anda Petros Sperelakis'in sol gözü kıpırdadı.

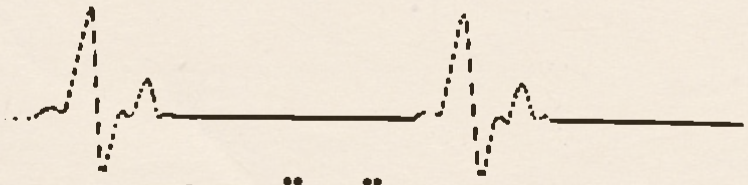

13. BÖLÜM

Thea babasına bakarken, az önce gördüğünün doğru olup olmadığını düşünüyordu.

Petros'un sol gözü kıpırdarken göz yuvarı hafifçe yukarı doğru kalkmış, gözkapağının üst kısmı da bir an kırpışmıştı. Ama sağ gözde hâlâ bir hareket yoktu.

"Baba bir daha yap," diye bastırdı. "Lütfen gözünü bir daha kıpırdatmayı dene."

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre sonra Aslan hareketi tekrar etti.

Bir talimata karşılık olarak verilen sınırlı odaksal hareket. Babasının bir şekilde hareket edebiliyor olması Thea'da karmaşık duygular uyandırmıştı.

Locked-in sendromu bir insanın sahip olabileceği en korkunç hastalıklardan biriydi.

Normal bir anatomiye sahip insanlarda beyin yarıküreleri ve beyincik vücuttaki duyu alıcılarından gelen bilgileri

işler, sonra da kaslara bir cevap gönderirdi. Locked-in sendromunda ise kanamalı bir beyin sapı felci ya da travmasının yarattığı hasar, beyinden kaslara giden yolları keserken vücuttan gelen sinir liflerine dokunmamış olabiliyordu. Acı var... algılayış var... bilinç tamamen açık... ama hareket kabiliyeti sıfır.

Tamamen hareketsiz ve tepkisiz bir bedene hapsolmuş, bütün fonksiyonları çalışan, tamamen uyanık bir zihin.

Bundan daha korkunç ne olabilirdi ki?

Normalde komaya girmiş bir hastanın bilinçli ve uyanık olup olmadığını, locked-in sendromu gösterip göstermediğini anlamak mümkün değildi. Ancak nadiren de olsa nöroanatominin gösterebildiği anormal durumlarda beyin sapının köprü bölgesindeki kanamalar, küçük bir kas grubunun beynin yarıküreleriyle bağlantısını kesemeyebiliyordu. Mesela bir gözün, bazen de iki gözün birden belli bir hareketini kontrol eden kaslarda gerçekleştiği görülebiliyordu.

Thea kalbi küt küt atarken babasının elini tutup sol gözüyle yaptığı hareketi tekrar etmesini istedi. Bu, locked-in sendromundan başka bir şey olabilir miydi? Ne olur, diye dua ediyordu, ne olur bu tamamen iyileşmeye giden ilk adımı olsun.

"*S'agapo, Mpampa.*" Seni seviyorum babacığım.

Yine aynı hareket; hafif ama kesin.

Thea şimdi birilerinin içeri girip onun gördüklerini paylaşmasını çok isterdi ama odadan dışarı baktığında ne hemşireyi ne de yoğun bakımcıyı ortalıkta gördü. Zaten şu anda

hiçbir şey babasıyla kurduğu bu hassas bağlantıdan daha önemli olamazdı.

Oysa Aslan hiçbir şey olmamış gibi hâlâ gözleri kapalı, sırtüstü huzur içinde yatıyordu. Gerçi epey yaşlanmış gibi duruyordu ama Thea bunun, kazanın yarattığı hasardan kaynaklandığını düşünüyordu.

"Baba, gözünü açabilir misin? Biraz açsan da olur."

Thea, locked-in sendromu hakkında fazla bir şey okumamıştı ama şu andaki durumu bir kez yoluna koyduktan sonra ilk iş olarak, gidip hastanenin geniş kütüphanesinde uzun bir gece geçirmeye kararlıydı. Kırklı yaşlarında ani bir beyin kanaması sonucu bu hale gelen bir Fransız dergi editörünün çarpıcı öyküsünü duymuştu. Hatırladığı kadarıyla, adam kendine gelip içinde bulunduğu korkunç durumu fark edene kadarki birkaç hafta boyunca tam bir koma halinde ve solunum cihazına bağlı yaşamıştı. O, iletişimi gözlerini kaldırıp indirerek kuruyordu. Tek gözü müydü, yoksa iki gözünü de kullanıyor muydu? Thea bu kısmı hatırlayamamıştı.

Ama hatırladığı bir şey daha vardı; kurban uzun uğraşlar sonunda, bir yardımcının üzerinde alfabenin yazılı olduğu bir kâğıttaki harfleri tek tek gösterirken verdiği tepkilerle istediği kelimeleri yazdırmayı başarmış, böylelikle hem kendi hayat hikâyesinin hem de bu akıl almaz tıbbi felaketle ilgili hatıralarının kaleme alınmasını sağlamıştı. Sonra bu hatıraları bir kitapta toplanmıştı. Thea buna emindi. Hatta sonradan bir filmi de çekilmişti galiba. Vakit kaybetmeden adamın hatıralarını okuyacağına ve bu konuda iyice uzmanlaşacağına

dair kendi kendine söz verdi..

"Lütfen baba. Biraz aç."

Gözkapağı önce kırıştı, sonra incecik bir çizgi oluşturacak şekilde açılıp yeniden kapandı. Thea gözkapaklarını birbirinden ayırdıktan sonra babasından bir kez daha tepki vermesini istedi. Gözbebeği ve çevresindeki renkli kısım yavaşça ama belirgin bir şekilde bir iki milimetre yukarı kalktı. Thea artık bu hareketin kasıtlı olduğuna ve onun isteğine cevap vermek için yapıldığına emin olmuştu.

"Baba elimi sıkabilir misin?"

Hareket yok.

Göz kapaklarını yeniden ayırdı.

"Beni duyabiliyorsan yukarı bak. Yukarı bak."

Göz yeniden yukarı doğru kalkarken, babasının bunu isteyerek yaptığına dair Thea'nın hiçbir şüphesi kalmamıştı. Bir an durup bu gelişmenin nörolojik iyileşmeye giden yolda ilk adım olabileceğini düşündü. Bu kısa süreli heyecan dalgası çok geçmeden yerini ciddi bir çöküntüye bıraktı. Petros locked-in sendromuna bağlı olarak acıyı ve her türlü düş kırıklığını hissedebiliyor olmalıydı. Thea bütün bunların aklının ona oynadığı bir oyun olmadığını onaylatmak için hemşireyi ve yoğun bakım uzmanını çağıracak, ikizlerle Dimitri'ye ve belki Sharon Karsten'e de hemen haber verdirecekti.

Niko ve Selene yatağının başında durup, yaşam süresinin uzatılması için hiçbir şey yapılmaması gerektiğinde ısrar ederken Petros kendinde ve uyanık mıydı acaba? Hayatı döndürme operasyonundan önceki tartışmalarının ne kada-

rını duymuştu? Kalp masajının ne kadarını hissetmişti?

"Baba," dedi Thea, "beni duyabildiğini bir kere daha göster hadi. Gözlerini açıp tavana bak... Baba?"

Thea gözkapaklarını yeniden kaldırdı. Tam bir dakika boyunca gözde bir hareket olmamıştı. Ama sonra Petros gözlerini kaldırıp öncekilerden daha bariz bir şekilde yukarı baktı. Thea heyecanla hemşire Tracy Gibbons'a koştu. Locked-in sendromundan bahsetmemiş, babasının uyanık olduğuna dair işaretler verdiğini söylemekle yetinmişti.

"Aman Tanrım bu harika," diye atıldı hemşire, birlikte yatağın başına koştururlarken.

"Baba bu sefer hemşire Tracy'yle birlikte geldim. Gözlerini onun için de açabilir misin?"

Tepki yok.

"Dr. Sperelakis, benim, Tracy. Uyanıyor olmanıza o kadar sevindim ki!"

Thea babasının tepki vermesini beklerken kendini yine diken üstünde hissetti. Sonra gözkapağını önceki gibi açtı ama hâlâ bir hareket yoktu. Yanındaki hemşirenin hevesinin kaçmaya başladığını hissedebiliyor, kadının ne düşündüğünü hayal edebiliyordu. Petros'un gözü ileride bir noktaya dikilmişti.

"Baba?" diye denedi Thea bir kez daha. Şimdi biraz da kendini sınıyordu, gözün gerçekten hareket edip etmediğini anlamaya çalışırken. "Lütfen duyabildiğini Tracy'yle bana göster. Lütfen gözlerini hareket ettir."

"Belki de yorgun düşmüştür," dedi Tracy araya girerek.

Ama aslında Thea ne demek istediğini anlamıştı: *Hem hâlâ jet-lagın etkisi altındasınız, hem dün geceki operasyon sizi duygusal olarak çok yıprattı hem de bunun olmasını çok istiyorsunuz.*

"Olabilir," dedi Thea.

"Şey... benim gidip hastalara bakmam gerekiyor. Gözünü yeniden hareket ettirirse bana seslenin yeter."

Hemşire geri geri iki adım attıktan sonra dönüp cam bölme odadan çıktı.

Thea ise yatağın başından ayrılmadan ve babasının elini bırakmadan bir süre durdu. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bütün bunlar gerçekte olmamış mıydı? Hayır, dedi kesip atarak. Buna hayatta inanamazdı. Böyle bir şeyi kendinden beklemezdi. Petros ona tepki vermiş ve kendi isteğiyle hareket etmişti. Gerçekten de yorulmuş ya da yine kendinden geçmiş olamaz mıydı?

Bu daha muhtemel, diye karar verdi sonunda.

Belki de Sharon Karsten'i çağırıp onunla konuşmasını sağlamalıydı. Eleni Sperelakis'in ölümünün üzerinden on yıl geçmişti. Karsten ise Petros'la beş yıldır birlikte olduklarını söylüyordu. Yunanlı bir kadının dul kaldıktan beş yıl sonra yeni bir ilişkiye girmesi geleneklere aykırıydı ama Yunanlılara özgü hemen her şeyde olduğu gibi burada da erkeklere iltimas geçilmişti. Karsten'e bakılırsa ilişkileri çok da ciddiydi. Thea bir an kadının boşanmış olduğunu hatırladı. Acaba evliliği bu ilişkiden önce mi, yoksa sonra mı bitmişti?

Thea yaradılışına aykırı bir durumla karşı karşıyaydı.

Gördükleri doğruydu. Babası gözünü açmıştı, o kadar. Hem de bunu onun talebi üzerine yapmıştı. Peki ama bu hareketini neden bir kez daha tekrarlamamıştı?

Düş kırıklığından kurtulup daha analitik bir şekilde düşünmeye başlamıştı. Yatağa eğilip babasına bir kez daha yalvardı.

"Baba lütfen. Beni duyabildiğini biliyorum. Gözlerini aç ki bileyim. Beni anladığını bilmem çok ama çok önemli. Sen beni duyabildiğini göster ki ben de neler olduğunu öğrenmene yardım edeyim."

Otuz saniye sonra Petros'un gözü kırpışıp bir çizgi halinde açıldı, sonra yeniden kapandı.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diye fısıldadı Thea.

Hemşire odasına gidip Tracy'yle geri döndü. Adam yine tepki vermemişti. Hem de hiç. Thea bu kez hemşireye şöyle bir teşekkür edip çıkmasını izledi. Kadının nezaketi elden bırakmadığının farkındaydı ama derin koma halindeki hastanın birdenbire emirlere karşılık vermeye başlamasına ve bunu sadece, o iyileşsin diye çırpınan kızına yapmasına inanmadığı da çok belliydi. Yalnızca etrafta kimse yokken görünmez olabilen bir görünmez adamdı.

Thea yatağa eğilmeyi bırakıp babasının yüzüne baktı. Tanısal tıpta gerçeğe uyan bir açıklamanın her zaman bulunabileceğini ona aşılayan Petros'un kendisi değil miydi? İyi bir doktorun görevi bu varsayımla yola çıkarak kesin açıklama bulunana kadar testlere ve incelemeye devam etmek olmalıydı.

Bu vakadaki ilk gerçek, babasının hemşireye değil yalnızca ona işaret veriyor olmasıydı. Bunun başka açıklamaları da bulunabilecek olmasına rağmen şu an için en geçerlisi, tepki vermek için onu seçmiş olmasıydı belki de. Ancak bu davranışının altında yatan nedeni bulmak için yine açıklama bekleyen başka bir gerçeğe ihtiyacı vardı. Şimdiyse Thea'nın yapması gereken ilk iş, Petros'un tepki vermesi muhtemel başka kişileri de buraya getirmek olmalıydı.

Tam o anda, çağırıldığını anlamış gibi Dr. Scott Hartnett girdi içeri.

"Bana tepki vermiş olabileceğini düşünüyorum," dedi Thea, adamla selamlaştıktan sonra.

"Tepki mi verdi?"

"Galiba sol gözünü biraz açıp yukarı doğru baktı."

"Locked-in sendromu mu bu?"

"Umarım değildir," diye karşılık verdi Thea.

Hartnett'in, babasının bu korkunç hastalığa yakalanmış olma ihtimaline onunla aynı tepkiyi vermesi Thea'nın hoşuna gitmişti. Demek ki Asperger sendromuna rağmen, kendini normal insanlara da anlatabiliyordu.

Her zaman iyi kalpli ve sezgileri kuvvetli bir doktor olduğuna inandığı Hartnett, endişelerini paylaştığını belirtecek şekilde kafasını salladıktan sonra hastasına döndü.

"Petros, dostum," dedi kalın sesi cam odada yankılanırken, "benim, Scott. Beni duyabiliyorsan elimi sık. Hadi ama ihtiyar, yapabilirsin... Peki o zaman gözlerini açmaya ne dersin? Yukarı bakman yeterli... Yukarı doğru bakarsan AR-GE

fonuna yaptığın bu yılki bağışı geri veririm bak... Bilemiyorum Thea."

"Sol gözkapağını kaldırarak bir daha dene."

Hartnett kadının dediğini yaptıktan sonra ricasını bir kez daha tekrar etti. Gözün tam ortasında duran gözbebeği dosdoğru önüne bakıyordu. Thea üzüntüyle kafasını salladı.

"O kadar emindim oysaki," dedi. Gördüklerinin doğru olduğuna hâlâ emindi ama daha fazla zorlamaya gerek kalmamıştı.

Hartnett kadının sırtını sıvazladı.

"Bazen böyle şeyleri o kadar çok isteriz ki..." Cümlesini tamamlamadan susmuştu.

İki doktor yatağın başında sessizce durup bir süre bekledi.

"Nörologla konuştunuz mu?" diye sordu Thea nihayet.

"Nörolog, nörocerrah, yoğun bakım uzmanı, ortopedist, hatta idrarında kan bulunduğu için ürologla bile görüşüldü. Bekleyip göreceğiz. Hepsi böyle söylüyor. Bekleyip göreceğiz. Benim şimdi viziteye çıkmam lazım. Eve gitmeden önce tekrar uğrarım." Adam sonra Thea'yı kapıya kadar geçirip ekledi: "En azından locked-in sendromu yokmuş gibi görünmesi de iyi bir haber."

Thea belli belirsiz gülümseyip adamla kucaklaştı. Sonra yeniden yatağın başına dönüp babasına baktı. Adam sanki dişlerini sıkıyor gibiydi. Uyanıktı işte. Uyanıktı ve bilinci açıktı ama bu gerçeği Thea'dan başka kimseyle paylaşmamakta ısrar ediyordu.

"Baba yine ben," dedi Thea yumuşak bir şekilde. "Başka kimse yok. Şimdi aç gözlerini. Beni duyabiliyorsan gözlerini aç."

Yirmi saniye sonra Aslan'ın sol gözkapağı yine aralandı.

Biliyordum!

"Uyandığını benden başka kimse bilmesin istiyorsun. Doğru mu?"

Bitmek bilmeyen bir otuz saniye sonra Petros zor da olsa bir kez daha gözünü açtı.

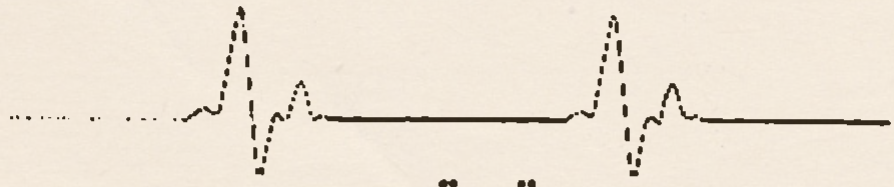

14. BÖLÜM

Gece 01.00

Thea babasıyla bir evet/hayır anlaşma şekli oluşturmaktan vazgeçip yoğun bakım ünitesinden çıkmış, hastaneyi dolaşmaya başlamıştı. Petros bu şekilde konuşamayacak kadar yavaş ve inatçıydı. Sorularına tepki vermesi otuz saniyeyi, bazen bir dakikayı bulabiliyor, o zaman da Thea verilen tepkinin sorusuyla bağlantılı olup olmadığından şüphe duymaya başlıyordu. Komadan çıkışın yavaş olacağını kabul etmek zorundaydı. Beyindeki şişmenin kritik noktayı aşacak kadar azalması ya da normal bir nörokimyanın tekrar devreye girmesi zaman alıyordu. Bilincin, motor kabiliyetlerin ve uyanıklığın filmlerde olduğu gibi gerçek hayatta da aniden geri döndüğü oluyordu ama çoğu zaman hemen peşinden karanlık bir döneme giriliyor, hatta geçici bir komanın daha geldiği bile oluyordu.

Daha sabırlı olması ve gittikçe artan yalnızlık ve dışlan-

mışlık hissine karşı mücadele etmesi gerekiyordu. Düşüncelerini ve kaygılarını şimdilik ne ikizlerle, ne Karsten'le, ne Hartnett'le, ne de işine derinden bağlı enerjik başhemşire Amy Musgrave'le paylaşmak istiyordu. Müttefik olmaya en yakın Dimitri vardı ama zaman içinde ona da çok güvenilemeyeceğini öğrenmişti. *Belki Dan olabilir*, diye düşünüyordu Thea, Sperelakis Binası'na giden cam tünelden geçerken.

Bütün akşam yoğun bakım ünitesinde kalmış, dışarıya sadece iki kez çıkmıştı. Saat sekizde koğuşları dolaşmaya çıkmış, on bir buçukta da Dan'le, fazla mesai yapıyorsa karşılaşabileceklerini umarak kafeteryaya gitmişti.

İkizler babalarını ziyarete gelmişler, onlardan sonra kısa süreliğine Sharon Karsten ve Scott Hartnett de uğramıştı. Thea, Petros'un locked-in sendromu olabileceğine dair sürekli artan kanıtlardan hiç söz etmemiş, Hartnett de ondan birlikte tepki almaya çalıştıklarını söylememişti.

Selene ve Niko ayrı ayrı ama aşağı yukarı aynı zamanda gelmişti. Hep birlikte hareket ediyor olmalarında şaşılacak bir şey yoktu. Ne de olsa tek bir hücre oldukları zamandan beri beraberlerdi. Ama nedense Thea aralarındaki bu yoğun bağlılığı her zaman ürkütücü bulmuştu. İkisi de aynı zamanda Rivers Okulu'na, sonra Harvard Koleji'ne, son olarak da Harvard Tıp'a birlikte giden ikizlere karşı en rahat olansa Dimitri'ydi. Onlara bazen Edi'yle Büdü, bazen İkizcikler, bazen de Muhteşem İkili derdi.

İkizlerin Thea'yla birlikte yoğun bakım ünitesinde bulundukları on beş yirmi dakika çok suskun ve gergin geçmiş-

ti aslında. Thea'nın Profesör Petros Sperelakis'le ilgili tavrını gayet net belli ederek onları da uzun bir bekleyişe sürükleyeceğinden endişe ediyor olmalıydılar. İkizler Petros'un malvarlığıyla ilgili olarak Karsten'in anlattıklarının ne kadarını biliyorlardı acaba?

"İyi akşamlar."

Thea düşüncelere gömülmüş halde koridordan geçerken 412 numaralı odadan gelen sesle yerinden hoplamıştı adeta. Kadın kapının hemen içindeki bir sandalyeye oturmuş, kitap okumaktaydı. Sol koluna takılı serumun bir kolundan tuz çözeltisi diğer bir kolundan da sarı renkli bir sıvı damlıyordu. Thea'nın kırk beş elli yaşlarında olduğunu tahmin ettiği bu kadın, kemik çerçeveli gözlüklerine, kumral saçlarına takılı alelade siyah lastik banda, üstündeki basit sabahlığa ya da makyajsız olmasına rağmen inanılmaz çekici görünüyordu. Gözlüklerinin arkasından gözleri pırıl pırıl ve zekâ dolu bakıyordu.

Thea kadının oturduğu yerin arkasında, yatağın başına ve enstitüdeki bütün odaları süsleyen yalancı şöminenin üzerine üst üste dizilmiş kitapları görebiliyordu. Şimdi kucağına bıraktığı kitabın üstünde yazarı ve ismi seçilebiliyordu: Gabriel Garcia Marquez'in *Kolera Günlerinde Aşk* adlı romanıydı bu.

"O kitaba bayılmıştım," dedi Thea, aynı hafta içinde iki kez okumuş olduğunu anlatmaya gerek duymadan. "O zamana kadar okuduğum en entelektüel romanlardan biriydi ve daha fazlasını okumama önayak oldu."

"Hangisi daha önemli? Âşık olmak mı..."

"Aşk acısı çekmek mi?" diye tamamladı cümleyi Thea heyecanla.

Serumlu kadının gözleri parlamıştı. "Evet, kesinlikle. Bana kalırsa acı çekmeden geçirdiğimiz her gün, acı çekmeden geçirdiğimiz başka bir gündür."

"Ağabeyim Dimitri'nin duvarında, bir bira fıçısının üzerine oturmuş bir adamın posteri vardı. Resmin altındaysa şöyle yazıyordu: 'Acı yoksa acı da yok.'"

"Aynen öyle."

Thea kadında beğendiği şeylerin arasına kahkahasını da ekledi.

"Hikâyenin hangi kısmındasınız şimdi?" diye sordu Thea.

"Şey, Juventus verandadan düşüp öldü. Fermina, Florentino'dan nefret ediyor ama eninde sonunda onun kollarına koşacak bence. Sakın söylemeyin sonunu."

"Söz, söylemem."

"Çok dalgındınız. Araya girdiğim için kusura bakmayın. Dün gece de geçmiştiniz buradan; bu akşam da geçtiniz. Artık arkadaş olmamızın zamanının geldiğini düşündüğüm için merhaba dedim. Benim adım Hayley. Hayley Long."

"Tanıştığımıza memnun oldum Hayley," dedi Thea, grup çalışmalarında defalarca tekrar ettiği şekilde. "Benim adım da Thea Sperelakis."

"Petros'un kızı mısınız?"

"Kızlarından biriyim, evet."

"Babanızın başına gelenler çok üzücü. Kazadan önce benim doktorum o olacaktı. Şimdi dahiliyeci Dr. Hartnett ve kanser uzmanı Dr. Thibideau bakıyor bana."

Thea, Dr. Carpenter'la yaptıkları çalışmalarda, söylenen sözlerin arkasını görmeyi ve nasıl bir tonda ve tavırla söylendiklerini anlamayı öğrenmeye çalışmıştı. Bu, bir Aspie için en zor işlerden biriydi ve şimdi de Hayley Long'un *kanser* sözünü güçlü ve mağrur bir şekilde söylediğine karar vermişti.

"Dr. Thibideau'yu pek tanımam," diye söze girdi Thea, "ama harika bir doktor olduğunu duymuştum."

Maalesef, diye düşünüyordu şimdi, Thibideau'nun uzmanlık alanı pankreas kanseriydi. Semptomlar şiddetli ağrılar şeklinde ortaya çıktığında hastalık çoktan ileri safhalara gelmiş oluyor, bu da pankreas kanseriyle başa çıkmayı oldukça güçleştiriyordu. Seruma yavaş yavaş damlayan sıvı da muhtemelen yeni bir deney çalışmasının parçasıydı.

"Onda en çok neyi seviyorum biliyor musunuz?" dedi Hayley. "Benimle konuşurken bilgisayar ekranına değil de gözlerimin içine bakıyor. Atlanta'daki doktorum Dr. Bibby çok tatlı ve ilgili bir adamdır. Ona görünmeye gittiğimde başlangıçta benimle gerçekten ilgileniyordu ama birdenbire her şey değişiverdi. Her şeyi elektronik kayıtlara göre yapar oldu."

"Sağlık Sigortası Taşınabilirlik ve Geçerlilik Yasası. Doktorların kayıt tutarken bunlara uyması zorunlu."

"Doğrudur. Sizin de doktor olduğunuzu unutmuşum. Dr.

Hartnett, Dr. Sperelakis'in bütün çocuklarının doktor olduğunu söylemişti sahi."

"Sayılır."

"Başımda Lydia Thibideau gibi bir doktor olmasına rağmen bu iş beni çok korkutuyor. Bana verdikleri şu ilacın henüz test aşamasında olmasını kast ediyorum. Standart tedavide hayatta kalma yüzdesi içler acısı, yan etkileri de insanı elden ayaktan düşürüyor; o yüzden seçtim bu yeni ilacı. Hem standart tedaviyi hem de bunu aynı anda alabilirdim ama kocam David'le düşündükten sonra bu kadarını kaldıramayabileceğime karar verdik."

"Bütün bunlara katlanmak zorunda olmanız gerçekten üzücü ama maalesef prosedür böyle."

"Anlıyorum canım. Dr. Hartnett, babanızın hâlâ komada olduğunu söylemişti. Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Komada bir gelişme oluyor gibi."

"Umarım olur. Baksanıza, biliyorum vakit geç oldu –aslında erken bile denebilir– ama bana verdikleri uyku hapı geçen gece işe yaramadı ve sizin de gözünüze uyku girmiyor sanki. Burada biraz daha kalmak ister misiniz?"

Thea normalde hayır deyip babasıyla ilgili kaygılarına geri dönmeyi tercih ederdi aslında. Ama bu kadında bir şey vardı – bilgece ve hakiki bir şey.

"Biraz daha kalmamın bir mahsuru yok," dedi Thea.

İki kadın Proust'tan, Brontë kardeşlerden konuştu. Asperger

sendromunun ve alternatif kanser tedavilerinin üzerinde durdular. Erkeklere ve ailelerine güldüler. Birlikte locked-in sendromunu analiz edip Thea'nın bir sonraki adımının ne olması gerektiğini düşündüler. Sonra konu finans dünyasında çalışan kadınların karşılaştıkları zorluklara geldi. Birbirlerine Atlanta'yı ve Kongo'yu anlattılar. Bir çocuğun kollarınızda ölmesi nasıl bir şeydir, bir milyar dolar ne kadar eder onu konuştular.

Thea saat beş gibi uyandığında sandalyede oturuyordu ve uykuya ne ara daldığını hayal meyal hatırlıyordu. Hayley Long ise uyanıktı ve kitap okuyordu.

"Kanser tepemde Demokles'in kılıcı gibi sallanırken uyuyarak vakit kaybetmek bana doğru bir seçimmiş gibi gelmiyor," dedi Hayley. "Kitap okuyunca iyi oluyor."

"Arkadaşlık da iyi gelir," dedi Thea. "Beni uyandırmadığınız için teşekkür ederim. Bu uykuya ihtiyacım varmış."

Thea koridorun sonundaki küçük mutfaktan iki fincan kahve alıp geldi; ikisi fazla konuşmadan, aralarındaki bu yeni bağın tadını çıkararak kahvelerini içtiler. Thea nihayet kalkıp, kendinden beklenmeyecek kadar sıcak bir şekilde kadına sarıldı ve en yakın zamanda yeniden geleceğine dair söz vererek yoğun bakıma geri döndü. Babasının beyninde saklı olan sırları ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Aynı zamanda Hayley Long'un ameliyat edilemeyeceği söylenen pankreas kanseriyle ilgili keşfedilmemiş hiçbir gerçek kalmayana kadar araştıracağına da kendi kendine söz verdi.

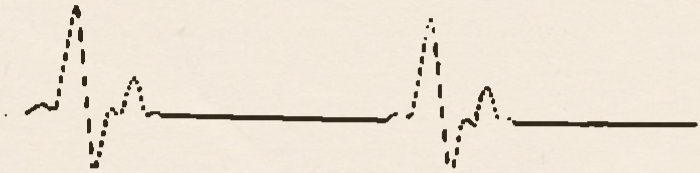

15. BÖLÜM

Dan Cotton, Boston Emniyet Teşkilatı'na girerken, bir gün elbet öldürmek zorunda kalacağını biliyordu ama kimse ona bir çocuğu öldüreceğini söylememişti. Kimse bunun, sevgi dolu, sabıkası olmayan bir anneye ve bir babaya sahip on dört yaşında, sekizinci sınıf öğrencisi bir çocuk olacağını söylememişti. Kimse kendi oğlundan sadece birkaç yaş büyük bir çocuğu öldüreceğini söylememişti.

Kurulların, komitelerin karşısına çıkmış, sonunda aklanmıştı. Dan ateş ettiğinde kendi de silahına davranmak üzere olan ortağı, Dan'in başka seçeneği olmadığına inanıyordu. Bir can pazarı yaşanmaktaydı; bir çete tarafından sürekli dövülmekten, itilip kakılmaktan bıkıp çıldırma noktasına gelen Patrick Suggs amcasının silahını aşırıp çetenin kabadayılarından birinin yüzüne, bir diğerinin bacağına ateş etmiş, şimdi de silahı kalan ikisine doğrultmuş haldeydi.

Silah sesleri duyulduğunda, Dan ve ortağı okulun salo-

nunda silah güvenliği üzerine bir eğitim vermekteydiler. Yanlış yer, yanlış zaman; hayatı kurtulan o iki serseriden biri değilsen tabii.

Dan her gece bunun hatırasıyla yatağa girip yine her sabah onunla uyanıyordu. Hafta sonları ve Josh'la çarşambaları birlikte oldukları akşam yemeklerinde hep bunu düşünüyordu. Bir dönem terapi ve ilaç tedavisini denemiş, yoga ve kişisel gelişim kitaplarına sarılmış, sonra masabaşı işine çekilmiş, sonunda da istifa etmişti. Öldürmenin yaradılışına aykırı olduğunu acı da olsa öğrenmişti ama yapabileceği fazla bir şey yoktu. Kader ta en başından kâğıtları böyle dağıtmıştı ama neyse ki gün geçtikçe hatıralar canlılığını yitiriyor gibiydi.

Beaumont'taki güvenlik işi, kriminoloji üzerine yüksek eğitim almış, polis akademisini en iyi derecelerden biriyle bitirmiş biri için attan inip eşeğe binmek gibiydi elbette, ama Dan şu an için halinden memnundu: Rutin bir iş, az stres, insanlarla kaynaşma fırsatı, eli yüzü düzgün bir maaş, makul sosyal haklar ve biraz da sorumluluk. Şimdilik olması gereken yerde olduğunu hissediyordu. Dün Thea Sperelakis gibi biriyle tanışmış olması da prestijli Beaumont Kliniği'nde çalışmanın iyi yanlarından biriydi.

Blaylock Binası'nın birinci katındaki güvenlik noktasında kartını basmış, yoğun bakım ünitesini de bünyesinde barındıran Clark Binası'na doğru ilerlerken Thea'yı düşünüyordu. Boşanmasının üzerinden dört, o silahlı kazanın üzerindense üç yıl geçmişti. Bu süre içinde kimisini arkadaşla-

rının ayarladığı kimisiyle de kendi tanıştığı birkaç kadınla çıkmıştı. İlişkilerinin hiçbiri üç aydan uzun sürmemişti, ama yine de o kâbusu atlatmakta olduğunu hissediyor, üzerindeki karanlık bulutlardan kurtulmasına yardım edecek bir iyimserliğin içinde büyümekte olduğunu fark ediyordu.

Thea Sperelakis sıra dışı, zeki bir kadındı ve yüzündeki huzurlu ifade kadar kıvrak bedeni de cezbetmişti Dan'i. Aslında babasının geçirdiği kazayla ilgili olarak polisçilik oynamaya hiç hevesi yoktu ama onu daha yakından tanımak için gerekiyorsa bunu da yapmaya razıydı.

Dan kadınla ilgili düşüncelere gömülmüş halde yürürken, üstü çarşaflarla dolu bir arabayı ünitenin girişine doğru götürmekte olan esmer tenli, kalın siyah çerçeveli gözlükleri ve kara bıyıkları olan hademeyi son anda fark etti. Çok değil, daha birkaç ay önce adamın biri, üstünde hastane üniforması ve ne yaptığını bilen tavırlarla bir hastanın özel odasına elini kolunu sallaya sallaya girmiş, kadını kloroformla bayıltmıştı. Sonra kadının ağzını bantla kapatmış, bileklerinden yatağa bağlamış, elbisesini yırtıp açmış, kadın uyanana kadar bekledikten sonra da onu taciz etmişti. Kadının ifadesine göre, adam işini bitirdikten sonra iki memesinden de öpüp, geldiği gibi rahatça çekip gitmişti.

O günden beri, güvenlik güçlerine verilen emirle hastane üniformalı herkesin yaka kartlarının titizlikle kontrol edilmesi, koğuşlarda gezen herkesin yakından takip edilmesi isteniyordu. Ayrıca akşam dokuzdan sonraya kalan bütün ziyaretçilerin ana girişteki güvenlik masasından geçici kartlar

alması kuralı getirilmişti. Yaka kartlarını kontrol etmeyen güvenlik görevlilerinin işlerine son verileceği de açık bir dille belirtilmişti.

"Affedersin dostum," dedi Dan, adamdan çok yaka kartına bakarak, "sen de duymuşsundur, gördüğümüz bütün hastane personelinin kimliklerini kontrol etmemiz söylendi. Kontrol etmemin sakıncası var mı?"

Bundan sonra olanlar Dan için her zaman acı verici, hayal meyal bir anı olarak kalacaktı.

Hademe çarşafa sarılı bir şeyi kaptığı gibi arabayı bir kenara itip, Dan'in kasıklarına sert bir tekme indirerek onu dizüstü çökertmişti. Ustaca ayarlanmış, önceki kadar güçlü ikinci bir tekme Dan'in çenesinin altında patlamış, darbenin etkisiyle dişleri birbirine girmiş, arka üstü düşerken başını yere çarpmıştı. Birkaç saniye sonra toparlanıp kendine gelen Dan ilk tekmenin verdiği inanılmaz acının da etkisiyle hem mavi üniformasının üzerine hem de yere kusmuştu.

O telsizi çıkarıp acil durum çağrısı yapana kadar saldırgan çoktan gözden kaybolmuştu bile. Yoğun bakım ünitesinin kapısındaki güvenlik kamerası saldırı anını ve Dan'in kahvaltısının aynen dışarı çıkışını anbean kaydetmiş ama çelik burunlu ayakkabıları olan adamın yüzünü doğru düzgün çekememişti.

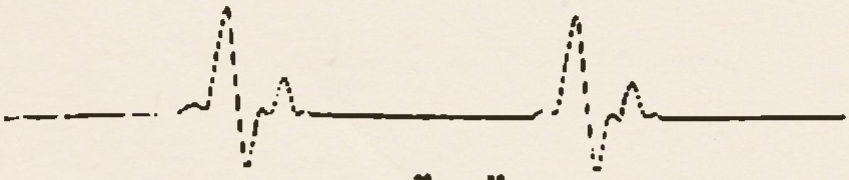

16. BÖLÜM

"Kusura bakma, biraz canını acıtacağım."

"Önemli değil. Hadi bak sen. Ben ağzımı daha kocaman açarım."

Beaumont Kliniği'nin Eisenstein Acil Servis'i, dev hastanenin halka açık diğer bütün kısımları gibi bir sanat eseriydi. Bütün tesis, ortadaki merkezi takip/hemşire istasyonunun etrafında üç tane daire şeklinde tedavi alanı, bunun yanında ayrı ayrı, her birinin kendi hemşire istasyonu da olan muayene ve cerrahi uyduları ve bir dizi bekleme odasından oluşuyordu. Başhemşire Amy Musgrave'in etkisi sürekli koşturmaca halindeki acil servisin her yerinde hissedilebiliyordu.

Thea, Cerrahi 8'deki sedyede yatmakta olan Dan'in ağzının içindeki yarayı muayene ediyordu. Yanında acil servis şefi Pramjit Thakur da vardı.

"Dikiş atmamız lazım," dedi Thakur, Hintli aksanıyla.

"Genelde gerekmez ama bunda gerekiyor. Sizce Dr. Sperelakis?"

"Dikişe ihtiyaç yok," diye ısrar ediyordu Dan.

"Vay canına," dedi Thea, "şimdi de doktor mu oldun? Yanağının içindeki deliği kendi başına iyileşsin diye bırakırsak bir delik olarak kalır. Dilinin ucuyla sürekli oyup durursun, sonra bir bakmışsın dilin yanağından çıkmış."

"Nereden biliyorsun ki?"

"Sen kavga çıkartmaya mı çalışıyorsun yoksa? Hayır, öyleyse ayağını denk al, çünkü bildiğim her şeyi annemden öğrendim. Yumruklarımı değil sözlerimi kullanırım ben. Şimdi bırak da Dr. Thakur işini yapsın. Sonra röntgenlerine bakarız, negatif çıkarsa evine göndeririz."

"Eve gitmek istemiyorum. Bana bunu yapan herifi bir elime geçirsem, başka bir şey istemiyorum."

"Olanları gören hemşire çok cesur olduğunu söyledi," dedi Thea.

"Çok yavaş kaldığımı söylemek istemiştir o."

"Bilmem hâlâ itiraz edecek misiniz Memur Cotton," dedi Thakur, "ama ağzınıza dikiş atmam gerekiyor."

"Peki, peki."

Thea, Dan'in omzunu sıvazladı.

"Ha şöyle."

Thea, Hayley Long'un odasından çıkınca Dan'le karşılaşma umuduyla kafeteryaya gitmişti. Aslında bugün önce locked-in sendromu hakkında biraz araştırma yapmak, sonra da Beaumont'un süper hızlı, neredeyse kusursuz elektronik

kayıt sistemi Thor'a girip Hayley'in dosyasını incelemek için Scott Hartnett'ten izin almayı planlıyordu. Arada ilgilenmesi gereken önemli bir mesele daha vardı. Babasıyla iletişim kurması için bir çeşit işaret dili oluşturmaları gerekiyordu. Bu dili de bir kez oturttuktan sonra Petros'un uyanık ve bilincinin açık olduğunu neden ondan başka kimseyle paylaşmak istemediğini öğrenmesi gerekiyordu.

Hemşirelerin yoğun bakım ünitesindeki bir saldırı hakkında konuştuklarını kafeteryadayken duymuştu. İçlerinden biri uzun boylu, yakışıklı güvenlik görevlisinden söz edince Thea hemen acil servise koşmuştu.

"O orospu çocuğunun kaçıp gittiğine inanamıyorum," diye söyleniyordu Dan.

"Pek adil bir dövüş olmamış galiba."

"Ben de nasıl güvenlik görevlisiysem artık! Adam burnumun dibine kadar geldi ama sorsan nasıl bir tip olduğunu söyleyemem. Gözlüklü ve bıyıklıydı, hatırladığım bir tek bu; ama düşünüyorum da, onlar da takmaydı herhalde."

"Orada ne işi vardı sence?"

"Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama yoğun bakım ünitesine girmeye çalıştığını sanıyorum. Sanmıyorum, eminim hatta. Arabanın üzerinde çarşafa sarılı bir şey vardı. Bana tekme atmadan önce onu kaptı, ikinci tekmeyi atarken de koltuğunun altında duruyordu. Allah kahretsin, kendimi aptal gibi hissediyorum."

Thea, Dan'in son sözlerini duymamıştı. Bütün kasları kasılmış, aniden derin dondurucuya girmiş gibi buz kesmişti.

Bir de kulaklarında sevimsiz bir uğultu vardı. Yoğun bakım ünitesindeki on yatak da doluydu, ama Thea sahte hademenin, babasının peşinde olduğuna neredeyse emindi. Dimitri haklıysa, yani birileri gerçekten de arabayla Petros'u öldürmeye çalıştıysa bu ikinci oluyordu demek ki. Peki ama neden?

Petros'un uyanık ve kendinde olduğunu bir tek o biliyordu.

Böyle bir şeye neden girişmişlerdi şimdi?

Cevap bir tokat gibi indi.

Thea sedyeye doğru eğildi.

"Bak koca Dan," diye fısıldadı adamın kulağına, "nedenini şimdi açıklayamam ama hemen üniteye geri dönmem gerekiyor. Bunu sana her kim yaptıysa, aslında babamın peşinde olabilir."

"Ne?"

"Doktor önce yarayı diksin. Ben sana sonra anlatırım." Aceleyle masadan bir parça kâğıt alıp üzerine iki numara yazdı. "Evin ve babamın cep telefonunun numaraları. Buradan çıkar çıkmaz beni ara. O zaman anlatırım."

Adamın bir şey söylemesini beklemeden odadan dışarı fırladı.

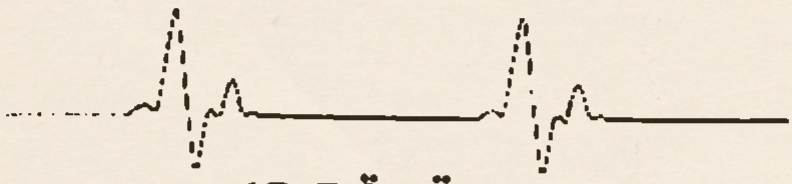

17. BÖLÜM

Yoğun bakım ünitesinden çıkalı bir saati bile geçmemesine ve orada ifade alan iki Boston polisi olmasına rağmen Thea ortalığın sakin olduğunu görüp rahatlamıştı. İçeri girdiğinde ön kapıdaki bir güvenlik görevlisi ikizlerin ayarladığı yaka kartını kontrol edip kaydını yapmıştı.

"Saldırganla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu Thea ufak tefek, sarışın görevliye. Thea kadını gördüğünde Dan'in aldığı darbeleri o alsa ortadan ikiye yarılırdı herhalde, diye düşünmeden edememişti.

"Duyduğum kadarıyla yok," diye cevap verdi kadın. "İki tane dedektif geldi, güvenlik merkezindeler şimdi. Yoğun bakım kamerasının ve hastanenin etrafındaki diğer kameraların kayıtlarına bakıyorlar. Bütün hastane beyaz alarma geçti, ki bu yüzden ziyaret saatleri azaltıldı, ziyaretçilerin yaka kartı olmadan dolaşmaları yasaklandı."

"Vay canına."

"Bladd 5'teki kadını taciz eden sapıkla aynı şahıs olabileceğini söylüyorlar ama ben o kadar emin olamıyorum. Yoğun bakım ünitesinin cam bölmelerinde ne yapabilir ki? Bir tacizci için uygun bir ortam değil orası."

"Bence de," dedi Thea. Sonra da burada gülünmesi gerektiğini sezip kendine bile acayip gelen bir şekilde kahkaha attı.

Bladd 5... Blaylock 3... Clark Binası... Eisenstein Acil Servisi...

Anlaşılan Beaumont'taki bütün toplantı odaları, konferans salonları, binalar, hatta hasta odalarının çoğuna bile bağışçıların isimleri verilmişti. Rebecca ve James Kinchley Yoğun Bakım Ünitesi'ne girerken Kinchley'lerin üniteye isimlerinin verilmesi için ne kadar bağış yaptıklarını tahmin etmeye çalıştı. Bir milyon? Daha mı fazla? Çok daha mı fazla yoksa? Parayla arası iyi olmadığı için miktarını tahmin etmekte de güçlük çekiyordu.

Bu bağışları toplamak aslında Dr. Scott Hartnett'in görevviydi. Aynı Hartnett ve onunla birlikte Hemşire Tracy Gibbons, Thea'nın babasının uyanık ve kendinde olduğunu ve o korkunç hastalığın, locked-in sendromunun belirtilerini gösteriyor olabileceğine inandığını bilen kişilerden oluşan kısa listedeki yerlerini çoktan almışlardı. Elbette, diye düşünüyordu Thea odaya girerken, bunlardan herhangi biri ikizlere, Sharon Karsten'e, Amy Musgrave'e ya da başka birilerine bunu anlatmış da olabilirdi. O zaman liste o kadar da kısa olmayabilirdi. Bundan sonra mesele açıklığa kavuşana kadar

konuştuğu kişilere karşı daha dikkatli olması gerekiyordu.

Tabii önce babasıyla halletmeleri gereken bir işleri vardı.

Thea yatağa yaklaştı. Petros bıraktığından farklı görünmüyordu: Gözleri bantlı, hareketsiz yatıyor, her türlü göstergesi takip ediliyor, damardan besleniyor ve hâlâ solunum cihazıyla nefes alıyordu. Her sesi duyabildiğine, her dokunuşu hissedebildiğine ve her türlü acıyı yaşamakta olduğuna inanmak çok güçtü ama bu neredeyse kesindi. Thea babasının elini avucunun içine alıp, kimsenin onları izlemediğine emin olmak için etrafına bakındı. Hemşire bir kez geçerken içeri bakmış ama durmamıştı. Thea gözlerdeki bantları dikkatle çıkardıktan sonra Aslan'ın korneasına zarar gelmesin diye birer damla kayganlaştırıcı damlattı.

"Baba, benim, Thea. Gözlerini kırpıştırabilir misin? Yukarı baksan da olur."

Petros'un tepkisi bu kez öncekinden çok daha hızlı olmuştu. Sol gözyuvarını hızla yukarı doğru kaldırıp indirdi. Şimdi işin zor kısmına gelmişlerdi. Thea'nın ilk aklına gelen, evet için bir kırpış hayır için iki kırpış şeklinde anlaşmaktı ama Petros o kadar yavaş tepki veriyordu ki eninde sonunda cevapları birbirine karışabilir, ciddi yanlış anlamalara yol açabilirdi.

"Baba, seni seviyorum ve seninle iletişim kurmam gerekiyor. Zor olduğunun farkındayım ama yalvarırım bir dene. Bizim için en rahat nasıl olur diye düşündüm... Sana sorular soracağım. Cevabın evetse gözünü hareket ettir. Hayırsa

ben ona sayana kadar hiçbir şey yapma. Sence de bu şekilde olur mu?"

Thea nefesini tutup yavaşça saymaya başladı. Babasının gözkapağı kıpırdadığında altıya gelmişti.

"Teşekkür ederim. Senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum. Konsantre olmakta güçlük çektiğini de biliyorum ama elinden geleni yap lütfen. Zamanla düzelebilir." Lafları ağzından çıkar çıkmaz bu nispeten umutsuz ifadenin normal bir insanın ağzından kolay kolay çıkmayacağını fark ederek hemen düzeltmeye girişti. "Hayır baba. Düzelebilir değil *düzelecek*. Hadi şimdi bir soruyla başlayalım. Uyanık ve kendinde olduğunu benden başka kimsenin bilmesini istemiyor musun? Bir... iki... üç..."

Petros'un tepkisi bu kez sekizde gelmişti. Thea sabırlı olması gerektiğini hatırladı. Locked-in sendromu olan Fransız editör, yardımcısı alfabedeki bütün harfleri tek tek gösterirken doğru harfe sıra gelene kadar dikkatle izleyip konsantre olabilmişti. Binlerce ama binlerce tekrar. Burada böyle bir şeyin olacağı yoktu... en azından şimdilik.

Babası uyanıktı ama bilinci hâlâ biraz bulanık olmalıydı. Beyindeki nöron şişmesi; düşünce, hafıza, akıl yürütme, hareket, duygu ve diğer pek çok karmaşık sürece hâlâ karşı koyuyordu. Thea'nın sorularını mümkün olduğunca açık ve basit tutmaya gayret etmesi gerekiyordu.

"Sence arabanın sürücüsü bunu kasten mi yaptı?"

Yedi.

Thea kendini hasta gibi hissediyordu. Ağabeyi gibi ba-

bası da birilerinin onu kasten öldürmeye çalıştığına inanıyordu. Görünüşe göre ikinci bir saldırı girişiminden de kıl payı kurtulmuştu. Sırada ne vardı?

Bir kadın hademe camı tıklatınca Thea içeri girmesini işaret etti. Bu iş için biraz yaşlıca görünen kadın ortalığı toparlayıp yerleri paspaslayarak çıkana kadar beş dakika geçmişti. Thea sorularına devam edebilirdi artık.

"Baba bunu sana kimin yaptığını biliyor musun?"

Yeniden saymaya başladı. Bu kez ona kadar saymasına rağmen hiçbir hareket olmamıştı. Bu hayır mı demekti, yoksa cevap veremeyecek kadar yorgun mu düşmüştü? Yine komaya mı girmişti yoksa? Uyguladığı sistem beklediği kadar başarılı olamamıştı. Dimitri haklıysa Petros'un bir şeyler görmüş ya da öğrenmiş olması onu iki kez öldürmeye çalışan kişinin hiç de işine gelmeyecekti.

"Devam edebilir miyim?" diye sordu bir dakika geçtikten sonra. "Birkaç soru daha sorabilir miyim?"

Petros'un cevabı sekizde ve de güçlü bir şekilde geldi. Ama Thea nasıl devam edeceğini bilemiyordu şimdi. Önünde yatan adamdan geriye ne kaldığını bilmiyordu ki. Ona sorabileceği başka nasıl bir evet/hayır sorusu olabilirdi?

"Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?" diyebildi sonunda.

Olumlu cevap dörtte gelmişti. Babası biraz olsun heyecanlanmıştı sanki.

Hemşire o anda camı tıklatıp içeri girdi. Kadın kapıyı tıklatmaya karar verene kadar birkaç kez odanın önünden ge-

çip gitmişti. Thea kadının onun hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu. Cihazların ve tüplerin üzerine eğilmiş, iki haftadır komada yatan adamla konuşarak ne yapmaya çalışıyordu?

"Her şey yolunda mı?" diye sordu hemşire.

"Evet. Babama sürekli destek olmaya çalışıyorum.Ne de olsa içeride neler olup bittiğini bilemiyoruz."

"Tabii," dedi kadın alttan alan bir ses tonuyla. "Kulağına kulaklık takıp biraz müzik de dinletebiliriz."

"Müzik değil de tıp dergileri daha iyi olur aslında," diye karşılık verdi Thea. "Böylece arayı açmamış olur. Buraya girmeye çalışan adamla ilgili bir gelişme var mı?"

"Henüz yok. Üç numarada yatan kadının eski kocası olabileceğini düşünüyoruz. Adam ona yaklaşmasın diye mahkeme emri çıkarttırmış galiba. Tabii bu benim tahminim."

Benim tahminim değil ama, diye düşündü Thea. Hemşire işini bitirip çıktığında Thea buraya geleli bir buçuk saatten fazla olmuştu. Dan muhtemelen dikiş atıldıktan sonra eve gönderilmişti. Bu stresli ortama rağmen ona karşı hislerinin kuvvetlendiğini fark ediyordu. Adam aynı anda kırılgan, mahcup ve öfkeli olabiliyordu. Thea bir insandaki bu soyut duyguları yanlış okumuyorsa, iyi saklanamayan, hakiki duygulardı bunlar. Dan Cotton kafeteryadaki çocuğun önünde diz çöken adamdan çok, sert erkeği oynamayı tercih ediyor olmalıydı, ama maço zırhı o kadar da kalın değildi.

Thea acil servis sedyesinde küfür ederkenki halini hatırlayıp gülümsedi. Onunla temasa geçecek olursa, ki öyle

olacağına inanıyordu, Dimitri'yle bir buluşma ayarlamaya kararlıydı. İkisini, birbirlerini anlamaya çalışırken izlemek zevkli olacaktı. Ama ondan önce, Fransız dergi editörünün harf harf yazdırdığı kitabın kütüphanede olup olmadığına bakması gerekiyordu. Bulabilirse adamın hayatıyla ilgili başka kitaplara da göz atabilirdi.

Ayrıca Hayley Long'un hastane kayıtlarına da bakmaya can atıyor ama bunu Scott Hartnett ya da Hayley'in onkoloğu işlerine burnunu soktuğunu sanmadan yapmak istiyordu. Hayley büyüleyici bir kadındı; kanseriyle ve tedavisiyle ilgili yapabileceği ne varsa yapmaya kararlıydı.

Şimdi dikkatini tekrar babasına verdi. Ona söylemek istediklerini anlamanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Sürekli yatağa doğru eğilmekten sırtında bir ağrı oluşmuş, dişlerini sürekli sıktığından olacak, çene kaslarına kramp girmeye başlamıştı. Nihayet, alfabeyi tekrar tekrar taramaktan yılmayan editörden de ilham alarak toparlandı ve dudaklarını tekrar Petros'un kulağına dayadı.

"Beni iyi duyabiliyor musun?.. Baba beni duyabiliyor musun?"

Petros iyice zorlanmaya başlamış olmalıydı ki gözbebeğini sadece bir milimetre kadar kaldırabilmişti. Belki gözünün gücü ve işlevleri zamanla gelişebilirdi ama Thea'nın bekleyecek zamanı yoktu. O geldiğinden beri yeni bir cinayet girişimi daha olmuştu ve babasının uyanmış olabileceğini söylediği insanlardan Tracy Gibbons ve Scott Hartnett gibilerinin bu işte bir parmağı olup olmadığının bulunması ge-

rekiyordu.

Petros bir şeyler biliyordu – hem de hayati öncm taşıyan bir şeyler. Thea'nın en büyük sorunu da bunu ortaya çıkarmaktı. Şimdiye kadarki anlaşmalarından, babasının bunu kimin yaptığını bilmediği çıkıyordu, ama bunun nedenini ona söylemek istiyor olabilirdi.

"Baba, şimdi tek bir kelime düşünmeni istiyorum; beni anlatmak istediğin şeye götürebilecek bir anahtar kelime. Sonra *A*'dan başlayarak bütün alfabeyi tek tek sayacağım. Doğru harfi duyar duymaz gözünü hareket ettir. Harfleri yavaş yavaş sıralarken iki harf arasında ona kadar sayacağım. Beni anladın mı? Bir... iki... üç... dört... beş..."

Beşte göz kıpırdamıştı. Thea yatağın başında duran ilaçtan birer damla daha damlattı.

"Başlıyoruz. *A*... Bir... iki..."

Okuldayken Thea'ya Asperger sendromundan başka bir teşhis daha konmuştu: Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu. Ama sonradan dikkat eksikliği olmadığı ortaya çıkmış, sadece ilgisini çekmeyen şeylere odaklanamadığı ve dikkatini veremediği anlaşılmıştı. Daha on yaşında bile yokken, bütün dersleri camdan dışarı bakarak ya da sınıfın arkasında bir ileri bir geri gidip gelerek geçirdiği bir dönemde dantel işlemeyi ve örgü örmeyi öğrenmişti. Ve tabii saatlerce kitap okuyabiliyordu.

Şimdiyse her seferde tek bir harf, her harf için de on saniye beklemeye razıydı ve bütün bunlar onu sevdiğini bir kez olsun söylemeyen ama onunla gurur duyduğunu bildiği adamla

bir bağlantı kurmak içindi.

Petros *K*'da gözünü kırpıştırdı.

"Evet baba, evet," diye fısıldadı Thea heyecanla. "Dikkatini benden ayırma. Hadi sonraki harfe geçelim."

Ama sonraki harfin *A* olacağını daha babası onaylamadan hissetmişti nedense. *K-A... Bir isim olmalı*, diye düşündü. *Ya da bir yer. Bir kişinin ya da bir yerin ismi çıkacak.*

L biraz zor gelmişti. Petros son anda vermişti işaretini. Sonraki harf *I* da aynı şekilde. *K-A-L-I.* Thea babasını tekrar zorlamaya girişmeden önce birkaç dakika bekledi. Yeniden başladığında adamın biraz güç topladığını fark etti. *S... H... A...*

"Baba dinle beni," dedi heyecanla. "Kalishar mı? Şu süpermarketlerin sahibi olan adam mı? Öyleyse gözünü kırp. Bir... iki..."

Sol gözkapağı, sanki başından beri bu anı bekliyormuş gibi kuvvetli bir şekilde kapandı, açıldı, sonra yeniden kapandı. Jack ya da John Kalishar'dı ama Thea hangisi olduğunu tam olarak hatırlayamamıştı. Belki de adam ikisini birden kullanıyordu. Bütün dünyaya dağılmış süpermarketler zincirinin adını da Kalishar's koymuştu.

Kalishar's.

"Bir soru daha. Son bir soru, sonra bitiriyoruz. Şu John Kalishar – burada yatmış ya da yatmakta olan bir hasta mı? Bir... iki... hadi baba, hadi... üç... dört..."

Petros'un gözyuvarı hafifçe yukarı döndü. Adamın her bir tepkisi Sisyphos'un kayayı dağın tepesine çıkarışı gibiydi.

Ama Aslan bu kez, en azından şimdilik kayayı tepeye çıkarmıştı ve Thea bir sonraki hamlesinin ne olacağını gayet iyi biliyordu.

Şık ziyaretçi sandalyesine oturup sırtını dayadı ve Sharon Karsten'i aradı. Telefonun hastane CEO'suna bağlanması çok sürmemişti.

"Thea merhaba. Her şey yolunda mı?"

"Babamın durumunu soruyorsanız bir değişiklik yok. En azından benim gördüğüm kadarıyla yok. Ama ben fikrimi değiştirdim."

"Fikrini mi değiştirdin?"

"Evet. Babamın görevini devralmam ne kadar sürer?"

"Onu mu kastettin?.. Ama... ama bu harika bir haber."

"Ne kadar sürer?" diye sordu Thea yeniden.

"Burada sözüm dinlenir. Bu işlere Herb Lesley bakar, onunla bir konuşayım. Ama burada seni çocukluğundan beri tanıyan çok insan var. Hem stajyerliğini de burada yaptın, personeli de tanıyorsun. Yani işlemleri hızlandırmak zor değil. En azından geçici imtiyazlar bile sağlanabilir."

"Yarına ne dersiniz?"

"Olabilir. Neden olmasın?"

"Harika."

"Neden fikir değiştirdiğini sorabilir miyim?"

"Tabii ki. Babamın burada uzun süre kalacağını düşünüyorum ve onun yanında olmak istiyorum."

"Bunu ikizlere söyledin mi?"

"Henüz değil ama onlara da söyleyeceğim."

"Bu işe onların da sevineceğine eminim."

"Evet, bence de. Bir şey daha var."

"Söyle yeter."

"Elektronik kayıt sisteminize ne zaman girmeye başlarım acaba? Thor'du değil mi adı?"

Gereğinden uzun bir sessizlik.

"Evet, Thor," dedi CEO. "Şey... o konuda, kurul görevi sana resmen devredene kadar elimden bir şey gelmez. Tıbbi kayıtlar söz konusu olduğunda insanlar resmen paranoyaklaşıyorlar."

Thea, Karsten'in tereddütü ve ses tonu karşısında, *keşke konuyu hemen açmasaydım,* diye düşündü.

"Tamam o zaman," dedi nihayet. "Siz nasıl derseniz."

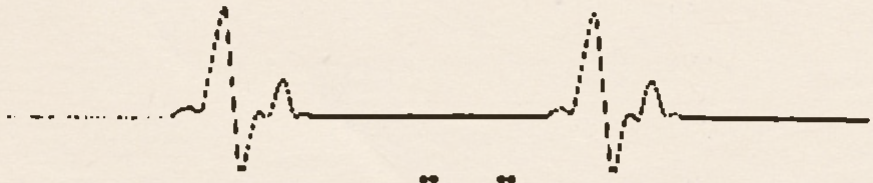

18. BÖLÜM

Stuart Drummond Tıp Kütüphanesi, kampüsün en eski yapılarından olan Coldwater Binası'nın elden geçirilmiş üç katını işgal ediyordu. Thea araştırma merkezine giderken yolda Niko'yu arayıp yoğun bakım ünitesine girmeye çalışan saldırgandan ve babalarını korumanın bir yolunu bulmaları gerektiğinden bahsetti. Ama şüpheci kardeşine, Petros'un locked-in sendromunu anlatmadan böyle bir şey yaptırmak kolay olmayacaktı.

"Bu adamın neden Petros'un peşinde olduğunu bir daha anlatsana," dedi Niko.

"Dimitri arabanın babama çarpışının kaza olmadığına inanıyor."

Niko homurdandı.

"Şu animasyonu mu diyorsun? Mağara resimlerinden farkı yok ki onun."

"Ama yine de benim aklıma yattı. Niko, ona istediğini

söyle ama aptal deme."

"Yapma lütfen. Dimitri'nin söyledikleri kimsenin aklına yatmamalı bence. Bu kadar zeki olmasa daha iyi olurmuş diye düşünüyorum bazen. Thea, bence tutunduğun bu dal sağlam değil. Petros'a çarpan kişi ya sarhoştu ya da muhtemelen o anda cep telefonuyla falan konuşuyordu. Sonuç olarak ihtiyarın beyninde geri dönüşü olmayan ciddi bir hasar meydana geldi ve hastalığın seyri beterin de beteri. Çarpışma anında geri dönüşü olmayan köprüden geçmişti artık."

"Çok acımasızsın."

"Acımasız değil, gerçekçiyim. Thea, Scott Hartnett'e babamın uyanık ve bilincinin açık olduğunu göstermeye çalışmışsın."

Bunu bilenlerin sadece Hartnett ve Tracy Gibbons olmadıkları kesinleşmişti artık. Hastane oyunlarına ilk gelişi değildi bu. Ne de olsa stajyer doktorluğunun neredeyse yarısını burada geçirmişti. İnsanlar her zaman bire bin katardı ve dedikodular adeta ses hızında yayılırdı. Babasının başında umutsuz derecede iyi niyetle geçirdiği zaman koca hastanede dalga dalga yayılmaya başlamıştı demek ki.

"Hata etmişim," dedi kısa bir sessizlikten sonra.

"Ha şunu bileydin."

"Korumaya ihtiyacı yok diyorsun yani."

"Tek ihtiyacı iyi niyetli ihmal."

"Bugün yoğun bakıma gelecek misin?"

"Bugün Pete'nin futbol maçı var. Zaten önceki ikisini kaçırdım."

"Onu ben de seyretmek isterim."

"Önümüzdeki hafta maçının olduğu bir gün yemeğe çağırırız seni, olur biter. Marie'yle de bir konuşayım."

"Bu harika olur."

"Thea bu konuda çok sert olduğumu düşünüyorsun, biliyorum ama ikimiz de doktoruz ve babamın durumunun ümitsiz olduğunu kabul etmemiz lazım. İçinden bir ses benim haklı olduğumu söylüyor olmalı."

Thea, *İçimden bir ses haklı olmadığını söylüyor,* dememek için kendini zor tuttu.

Drummond Kütüphanesi'nin meşe masaları, çalışma alanları ve bilgisayar istasyonları nispeten doluydu. Jean-Dominique Bauby'nin locked-in sendromunu anlattığı o muazzam anı kitabı *Kelebek ve Dalgıç*'ı bulduklarına Thea kadar, başvuru kitaplığından sorumlu uzun boylu, gözlüklü, esmer Rachel da çok sevinmişti.

Thea'nın ilk yüz otuz iki sayfayı okuması sadece kırk dakika sürmüştü. Bir zamanların güçlü dergi editörünün o kadar çaresiz ve acı dolu anlarında hayatı böyle kucaklayan, pozitif şeyler yazmasına Thea bir türlü anlam verememişti ama okumaya devam ederken bir yandan da notlar almış, bir de Bauby'nin dünyaya söylemek istediklerinin üzerinde daha çok düşüneceğine dair kendine söz vermişti. Hatta bunu bir ara Hayley'le de konuşabilirlerdi.

Sonra da babasının vücudunu tutsak eden bu sendrom

hakkında daha ayrıntılı bir araştırma yapmak ve notlarını düzenlemek için boştaki bir bilgisayarın başına geçti. Petros'un uzatmalı sevgilisinin anlattıklarına bakılırsa Niko'ya milyonlar kalacaktı. Niko bunu biliyor muydu acaba? Şayet biliyorsa, yoğun bakım ünitesindeki trajedinin bir an önce bitmesini istemekte haklıydı ve bu, felsefi ve tıbbi inançlarından da baskın geliyor olmalıydı.

Thea çalışırken dönüp dolaşıp geri gelen soruların zihnine üşüşmelerine de engel olamıyordu. Aslan, aklının çalıştığını ve etrafında olup bitenlerin tamamen farkında olduğunu başka kimseyle paylaşmak istemiyordu. Öyle istemiyor da değil düpedüz *reddediyordu.* Bu, her zamanki gibi kontrolü elden bırakmamak istediğinden miydi? Korkudan mıydı? Yoksa safi huysuzluk muydu yaptığı? Thea sonunda bütün bunların önemli olmadığına karar verdi. Şu an için, ne kadar çaresiz olursa olsun kontrol Petros'taydı. Tabii Thea'dan başka, locked-in sendromu olduğunu ve iletişim kurabildiğini bilen yoksa. Durum böyleyse, kontrolün elinde olmaması bir yana, hayatı ciddi ciddi tehlikede demekti.

İnternette yaptığı bir saatlik çalışma ortaya hem cesaret verici hem de korkutucu bazı gerçekler koymuştu. Locked-in sendromu, LIS, ister kanamadan, ister tıkanıklıktan, isterse de travmadan kaynaklanıyor olsun, nadir görülen bir rahatsızlıktı ama yine de literatürde onunla ilgili pek çok çalışma bulunuyordu. *British Medical Journal*'da yayımlanan bir makalede, bu Thea'ya ne kadar inanılması güç gelse de, on yıl hayatta kalma ihtimalinin yüzde seksen olduğu söyle-

niyordu. Başka birindeyse LIS'ten kaynaklanan ölüm vakalarının dört ay içinde yüzde altmış olduğu belirtiliyordu.

Makalelerin birinde, uzun süre hayatta kalabilen locked-in sendromlu çoğu hastanın, sevdikleriyle birlikte olmak ve yaşama arzularını güçlendirsin diye evlerine dönmek istediklerinden bahsediliyordu. İnfrared göz hareketi sensörleri ve bilgisayarlı ses protezleri gibi gelişen iletişim teknolojileri ve bir emektar alfabe tahtası sayesinde LIS'li bir avukatın mesleğine geri dönebilmiş olması belki de en çarpıcı öykülerden biriydi.

Thea geçirdiği hastalığı yakından tanıdıkça babasını eğitmeye de daha da fazla heveslenmeye başlamıştı. LIS'le ilgili öğrenilebilecek her şeyi öğrenene, Aslan'ın nörolojik fonksiyonlarının ne kadarını geri kazanabileceğini görene kadar herhangi bir sağlık vekaletnamesi imzalamak doğru olmayacaktı.

Thea, vakit akşama yaklaşırken LIS'le ilgili notlarını bir kenara bırakıp dikkatini listedeki bir diğer maddeye, milyarder işadamı Jack Kalishar'a yöneltti bu kez.

Önce temel bilgiler, diye yazdı sarı not defterine. *John (Jack) Joseph Kalishar, yaş 57... Meslek: İşadamı. Şirketler üstü K-Grubu'nun başkanı ve CEO'su. Doğum yeri: Indianapolis, IN. İkamet adresi: Boca Raton, FL. Evli, iki çocuğu var – 24 (e-Mark), 22 (k-Mary). Tahmini serveti: 1.7 milyar... Pilot, sürat teknesi yarışçısı, sanat koleksiyoncusu.*

Google Image'de bulduğu fotoğraflarından kanca burunlu, küçük kara gözlü, yanık tenli, ince uzun bir adam ol-

duğu anlaşılıyordu. Thea adamı pek yakışıklı bulmamıştı ama cazibesine kapılacak pek çok kadının olduğuna da emindi. Peki ama babası dünyadaki onca insanın ve ismin arasından neden *Kalishar*'ı seçmişti?

Neden????

Thea bu ismi kâğıda yazıp etrafını çiçeklerle süsledi, sonra da bir ipucu, herhangi bir ipucu bulmak için internette araştırmalar yapmaya devam etti.

Neden?

Aradığı ipucu karşısına çıktığında az daha görmeden geçip gidecekti. *Wall Street Journal*'daki hayırseverlikle ilgili bir makalede Kalishar'ın adı geçiyordu.

Reginald Pickard'ın Dünya Aşı Programı bu işadamı grubunun kurduğu sağlıkla ilgili hayırsever vakıflardan sadece biri. Örneğin kansere karşı verdiği mücadeleyle tanınan Kalishar Yatırım'dan Jack Kalishar tıbbi araştırmalar, tıp öğrencisi yetiştirme ve sağlık kurumlarının iyileştirilmesine katkıda bulunmak için Hayat Nefesi Vakfı'nı kurmuştur.

Thea haberin bu kısmının bir kopyasını aldıktan sonra kâğıda *kanser* yazdı.

Ne kanseri acaba?

K burada tedavi mi olmuş?

Babamla ne gibi bir bağlantısı olabilir?

Sonraki bir saatlik araştırmasında Hayat NefesiVakfı'nın adresini ve telefon numarasını bulmaktan öteye gidememişti. Kalishar'ın ne kanseri olduğunu tıbbi kayıtlardan öğrenebilirdi. Tam notlarını toplamış, Hayley Long'u ziyarete gitmeye hazırlanıyordu ki babasının cep telefonu titreşmeye başladı. Thea giriş katta cep telefonuyla görüşme ya da çağrı cihazına cevap verme gibi amaçlar için yapılmış cam bölmelerden birine koştu hemen.

"Alo, ben Thea Sperelakis," diye açtı telefonu, pratik doğaçlama derslerindeki drama çalışmalarından öğrendiği şekliyle.

"Thea, ben Sharon Karsten."

Zamanlaman mükemmel, diye düşündü Thea.

"Nasılsınız?"

"Biraz sarsılmış, biraz da mahcup haldeyim. Thea yetki kurulunun bazı üyeleri, aslında bizim standart prosedür olarak oturttuğumuz uygulamayı engellemeye çalışıyorlar. Babana duydukları saygıdan dolayı işleri biraz daha hızlandırabilirlermiş ama yine de referanslarını ve iş geçmişini yeterince kontrol etmeden sana sınırsız imtiyaz vermeye yanaşmıyorlar. Başvuru formlarını kütüphanenin çıkışındaki posta odasında, yeni posta kutunda bulabilirsin. Kurulu sana en azından geçici bazı personel imtiyazları tanımaları için ikna etmeyi başardım. Dr. Hartnett ise hasta kayıtlarını tamamıyla sana devredecek.

"Buna hasta kabul kayıtları da dahil mi?"

"Kayıtlara kabulle ilgili notlar ilave edilmesini istiyor-

san bunu hasta kayıt personeline de yaptırabilirsin. Benim asıl sözünü ettiğim, ofis hastaları ve danışman olarak yazacağın notlar."

"Bu bana pek mantıklı gelmedi. Söz konusu *benim* hastam olduğunda kabul notlarını neden kayıt personeline yazdıracakmışım ki? Bir sakıncası yoksa kendi kabul kayıtlarımı kendim tutmak isterim. Scott ya da kayıtçılar başka görevlerini de devredebilirler. Bu daha çok çalışmamı gerektirse de razıyım."

"Scott seninle çalışacağı için çok şanslı. Babana, ülkenin, hatta dünyanın dört bir yanından yağan sevk talepleriyle tek başına boğuşup duruyordu zaten. Büyük Petros Sperelakis de dahil en meşhur uzmanlarımıza hasta gönderen bir ordu doktor var dışarıda."

Thea, Hayley'in Atlanta'daki doktorunu, onu Beaumont'taki sağlık programına göndermesi için ikna eden doktorun hikâyesini hatırladı. Kadının nihayetinde Petros'un ve Lydia Thibideau'nun hastası olması da bu sayede olmuştu.

"Neyse, ben elimden geleni yaparım," dedi.

"Mükemmel. Petros'un randevu defterini sana devretmek Scott'u epey rahatlatacak. Sevk talebinde bulunan dosyalar çoğunlukla ileri derecede hastalara ait, ama içlerinde kronik vakalara da rastlayacaksın."

Thea'nın tadı kaçmıştı. Daha birkaç gün öncesine kadar gelip babasının görevini devralması için adeta yalvarıyorlardı. Oysa şimdi sınırsız personel imtiyazı vermemekte ayak diretiyorlardı.

"Peki ya tıbbi kayıtlar?" diye sordu Thea. "Onlara erişim iznim var mı?"

"Onlara da Scott girip sonuçları sana iletecek. Yetki kurulu sistemimizi ve hasta kayıtlarımızı sınırsız personel imtiyazları olmayanlardan korumak konusunda çok hassastır."

"Yani babamın hasta kayıtlarına istediğim zaman göz atmamın, neleri nasıl yaptığını incelememin bir yolu kalmıyor öyleyse."

"Bunu neden yapmak istiyorsun ki?" diye sordu CEO.

Tehlike!

Thea birden huzursuz olmuştu. Karsten belli etmiyordu ama Thea alelade görünen bu sorunun altında başka şeyler de olduğunu hissedebiliyordu. Onu yıllar önce hastane içi politikalardan ve entrikalardan kaçmaya iten karmaşık işlerden değil miydi bu da?

"Şey... ben babamın odasında bulduğum bir hasta dosyasını inceledim de... daha detaylı bilgiye ihtiyacım olabileceğini fark ettim, o kadar."

Bu yalanı toparlaması sadece birkaç saniye sürmüştü ve Thea bulabileceği en iyi yalanın bu olmadığının farkındaydı. Ama en son ne zaman yalan söylediğini bile hatırlamadığı düşünüldüğünde hiç de fena olmamıştı aslında. Tabii bu, yalan söylemekten hâlâ rahatsızlık duyuyor olmasını engellemiyordu. *Maskesiz.* Dr. Goldman ona bir Aspie'yi böyle tarif etmişti. Yalan söylemeyi beceremeyen insanlar. Oysa şimdi, medeniyete henüz yeni dönmüş olmasına rağmen bir tane kıvırmayı başarmıştı bile.

Evine hoş geldin.

Karsten'le konuşacak bir şey kalmamıştı. Telefonu kapatıp küçük masanın ucuna oturdu, önce ekibe katılması için o kadar dil döküp, sonra neden işi yokuşa sürmeye başladıklarını anlamaya çalıştı. Scott Hartnett tanıdığı kadarıyla iyi bir doktor ve iyi bir insandı. Ama yine de birilerinin nefesini ensesinde hissetmek Thea'ya göre değildi. Dimitri ve Daniel şüphelerinde haklılarsa, birileri babasını iki kez öldürmeye çalışmış demekti. Şimdilik yetki kurulunun verdiği sınırlı imtiyazlara razı olacak, ama muhakkak kuralları delmenin bir yolunu da arayacaktı.

Thea'nın zekâsı mantığa ve somut bilgiye yatkındı. Ancak şimdi içinde bulunduğu durumda ne mantıktan ne de somut bilgiden eser vardı. Kafası karışmış bir halde masaya dönüp notlarını toplamaya başlamıştı ki uzun boylu kütüphane görevlisi Rachel dibinde bitti.

"Dr. Sperelakis," dedi kadın, "John ya da Jack Kalishar üzerine fazla bir şey bulamadım, ama bizim kliniğin iki ayda bir çıkardığı bültende bir makale varmış. Üç yıl öncesinden kalma, mikrofişe basılı bir yazı ama ben sizin için bir çıktı aldım."

Thea kâğıdı alıp yeniden sandalyeye oturdu. Kalishar'ın altı yedi tane hastane görevlisiyle bir fotoğrafının da bulunduğu kısa yazıda hayırsever işadamının, yılın araştırmacısı seçilen Dr. Lydia Thibideau'nun onuruna verilen bir yemeğe katıldığından söz ediliyordu. Thea bu ismi hemen hatırlamıştı. Hayley Long'un onkoloğu, dünyaca ünlü pankreas kan-

seri uzmanıydı bu. Kalishar'dan on on beş santim daha kısa olan Thibideau adamın hemen sağında duruyordu. Gıdısı sarkmış, tıknaz, Bulldog köpeği gibi azimli duruşu olan bir kadındı. Kalishar'ın hemen solundaysa, üzerinde smokini, bütün yakışıklılığıyla Aslan'ın ta kendisi duruyordu.

Kalishar neden böyle bir yemeğe katılmıştı acaba?

Fotoğrafın altında hastane görevlilerinin adları, yanlarında dereceleri ya da akademik unvanlarıyla birlikte sıralanmıştı.

Petros Sperelakis, Davis ve Edwina Hart Tıp Profesörü, Sperelakis Teşhis Enstitüsü Direktörü... Jack Kalishar, hayırsever, Lydia Thibideau Gastroenteroloji Araştırma Merkezi...

Thea notlarına bir kez daha göz atıp Jack Kalishar'ın yendiği kanser türü kısmına *pankreas* yazdı. Kalishar'ın Hayley Long'la aynı kanser türüne yakalanmış olması ya da aynı onkolog tarafından tedavi edilmiş olmasında şaşılacak bir durum yoktu. Lydia Thibideau alanında çok ünlü bir uzmandı ve şüphesiz dünyanın dört bir yanından sevk edilen hastaları oluyordu. Asıl şaşırtıcı ve ilginç olan, Kalishar' ın hâlâ hayatta olmasıydı.

Pankreas kanseri yaygın olduğu kadar ölümcül bir türdü de. Ölüm oranının çok yüksek olmasının nedeni de, belirtilerin çok geç ortaya çıkması, ortaya çıktığındaysa çoğunlukla en uzaktaki organlara kadar yayılmış olmasıydı.

Thea hastalıkla ilgili olarak hafızasını tazelemek için bir süre internette gezindi. Aslında buna çok da gerek yoktu,

çünkü zihnindeki geniş kütüphanede hem temel makaleler hem de ders kitaplarında yer alan ikinci derece makaleler oldukları gibi duruyordu.

Bilinen en yaygın hastalık ilişkisi: İlerleyen yaş (vakaların çoğunluğu altmış yaşın üzerinde)

Beş yıl hayatta kalma ihtimali: Yüzde dört.

Pankreasın sınırlı bir kısmına yerleşmiş olan hastalığı tedavi etmenin en etkin yolu: Ameliyat, radyasyon ve kemoterapi.

Bu şekilde tedavi edilen hastaların ortalama hayatta kalma süreleri: On yedi ay.

Jack Kalishar'ın pankreas kanseri en yaygın tür olan adenokarsinom muydu yoksa farklı türdeki hormon hücrelerinin etkileşiminden meydana gelen insülinom muydu? Kalishar her şeye rağmen son derece ölümcül bir hastalıktan kurtulmuştu. Peki ameliyat edilmiş miydi? Hayley gibi deneysel bir ilaç tedavisi görmüş müydü?

Aniden ortaya çıkan bütün bu soruların cevabını bulması aslında çok da zor değildi. Bunun için adamın, Thor adındaki siber kasada saklanan tıbbi kayıtlarına ulaşması yeterliydi. Ama tabii bu hastaya karşı ilgisini önce Hartnett'e açık etmesi gerekiyordu.

Thea notlarını toparlayıp çantasına yerleştirdi.

Biraz düşünürse bir yolunu bulabileceğine inanıyordu. Ve o yolun yalan söylemeyi, yani hayatı boyunca becereme-

diği bir şeyi gerektireceğinin farkındaydı. Küçük bir kızken annesiyle aralarında geçen bir konuşma geldi aklına. Yıllar sonra Thea'nın bu konudaki beceriksizliği iyice aşikâr olduktan sonra, ikisi bu anı hatırladıkça gülerdi.

"Thea dişlerini fırçaladın mı?" diye sormuştu Eleni bir akşam.

"Evet." Cevap netti.

"Thea, dişlerini fırçalayıp fırçalamadığını sordum."

"Hayır."

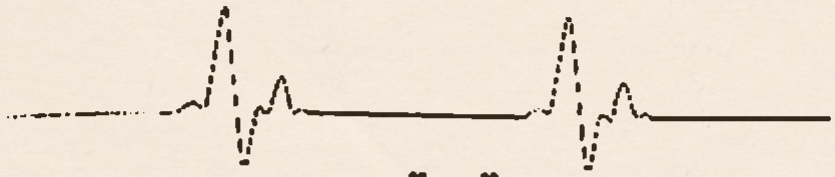

19. BÖLÜM

Dan ne kadar dikkat ederse etsin dilinin, ağzının içindeki dikiş yerine gitmesine engel olamıyordu. Thea'nın sözünü ettiği deliği umursamadan bütün dikişleri söküp atmayı bile düşündü bir ara. Kızgındı ve kendinden utanıyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı ve kendini güçsüz hissediyordu. Polis akademisinde dövüş sanatları eğitimi almış ve her zaman sınıfın en başarılı öğrencilerinden biri olmuştu ama yoğun bakım ünitesinin önünde bir kaplumbağa kadar yavaş kalmıştı işte.

Teşkilattan ayrılmaya karar verdiğinden beri içten içe bir depresyon geçirmekte olduğunun farkındaydı. Bunda anlaşılmayacak bir şey yoktu. On dört yaşındaki bir çocuğa ateş etmiş, onu öldürmüştü. Şimdiyse, tam da kendine güveninin artmaya başladığını hissettiği bir dönemde, adamın teki hastanenin ortasında onu yere yuvarlayıp kasıklarına ve yüzüne tekmeyi indirmiş, sonra da öylece çekip gitmişti. Onun ise bu

saldırıya verdiği tepki yalnızca üstünc başına kusmaktan ibaretti.

Soyunma odasındaki sıraya çökmüş, ekşi ekşi kokan üniformasını tıkıştırdığı plastik torbaya bakıyordu. Evine gitmesi söylenmişti ama bu, yapmak istediği son şeydi. Önce bunu ona yapan adamı bulması gerekiyordu. Evet, bunu gurur meselesi yapmıştı ama başka bir nedeni daha olduğunun o da farkındaydı. Thea'nın saygısını kazanması gerekiyordu. Onda hoşuna giden bir narinlik ve bir masumiyet vardı. Her şeye rağmen babasının hayatını kurtardığı için ona teşekkür etmiş, acil serviste muayene olmayı beklerken elini bile tutmuştu. Ama Thea saldırganın eşkalini sorduğunda ve o da yalnızca esmer tenli, bıyıklı ve gözlüklü olduğunu söylediğinde kadının yaşadığı hayal kırıklığını görmemek imkânsızdı.

Neden daha dikkatli olmamıştı ki sanki? Neden gözlerini dört açmamıştı? Bu, çok ahım şahım bir iş değildi belki ama en azından hayata geri dönmesi için bir sıçrama taşıydı. Biraz olsun özgüvenini kazandıktan sonra teşkilata geri dönmeyi bile düşünüyordu. Josh harika bir çocuktu ve güvenlik görevlisi olmasını anlayışla karşılamıştı ama şimdi gazetede babasıyla ilgili aşağılayıcı bir haber çıkarsa ne düşünürdü?

Dan her zamanki gibi fazla ileri gittiğinin farkındaydı. Ama fena halde küçük düşürülmüştü ve bunu o adama ödetmeye kararlıydı. Adamın, Thea'nın babasının peşinde olması meseleyi daha da ciddi bir hale sokuyordu. Şimdiden birkaç saat kaybetmişti ama hâlâ yapılabilecek şeyler vardı. Onlar

da işe yaramazsa Thea'nın ağabeyinin teorisi vardı. Sahte hademe gerçekten de Petros'un peşindeyse kazayla da bir bağlantısı olabilirdi.

Güvenlik ofisi Sherwood Binası'nın bodrum katındaydı. Dan üniformasını çamaşırhaneye bıraktıktan sonra geniş, ana tüneldeki sarı çizgiyi takip etti. Merkezi on iki güvenlik kamerası monitöründen sorumlu memur, dost olmasa da iyi ahbap olduğu Jessica adında rahat, neşeli bir kadındı.

Dan, ilk iş olarak, vücudunun değil de gururunun incindiğini üstüne basa basa ifade ettikten sonra, "Polisler gitti mi?" diye sordu.

"Az önce gittiler."

"Kayıtları aldılar mı?"

"Yoğun bakım ünitesine bakan sekizinci kameranın görüntülerini kopyalayıp verdik ama orijinali bizde."

"Bakabilir miyim?"

"Bunu istediğine emin misin?"

"Sorun olmaz."

"Binanın her katındaki kameraların görüntüleri tek bir karede oluyor. Her kameraya bir dakika."

"Biliyorum. Kayıtların geri kalanı nerede peki? Adam elbette hastaneye bir şekilde girip çıktı."

"O saatte hastaneye giren çıkan kaç kişi oluyor biliyor musun? Onların da kopyasını çıkardık ama bütün görüntüleri gözden geçirmek haftalar sürer."

Jessica onu küçük gözetmen odasına aldıktan sonra kendi önündeki panelde birkaç tuşa basıp görüntüyü Dan'in

olduğu yere verdi.

Dan saldırı anını bulduktan sonra görüntüleri tekrar tekrar seyretti. Maalesef kameranın konumu yüzünden bütün sahnenin yıldızı kendisi olmuştu. Kasıklarına tekmeyi yiyip dizüstü çöküşü sırasında yüzünün tamamen çıktığı bir an vardı ki tam Oscar'lıktı. Saldırganınsa yalnızca sırtı görünüyordu; o da sadece bir iki karede. Dan sahneyi kare kare seyretti. Altıncı kez seyrettikten sonra birkaç konuda ikna olmuştu. Mesela adam tam bir profesyoneldi. Çevik ayak hareketleri ve kusursuz dengesi dövüş sanatlarında usta olduğunu gösteriyordu. Parmak izi bırakmamak için malzeme arabasının tutma yerine havlu örtmüştü. Sahte bir yaka kartı edindiğine göre hastanede yeterince bağlantısı olmalıydı. Yoğun bakım ünitesine giremeyeceğini anladığında bir an bile tereddüt etmeden rakibini alaşağı etmiş, sonra da geldiği gibi hızla ama sakince çekip gitmişti.

Tam bir profesyonel.

Dan'in dikkatini çeken bir başka nokta da hem gözlüklerin hem de bıyığın sahte oluşuydu. Burası neredeyse kesindi. Bu kadar dikkat çekici olmasının da bir nedeni vardı elbette. Bıyığı yüz tanıktan yüzü de hatırlardı muhakkak, ama adamın yüz hatlarını ve gözlerinin rengini fark eden olmazdı herhalde.

Son olarak, malzeme arabasının üstünde bir kabartı dikkat çekiyordu. Bir tür silah mıydı bu? Yedek kıyafetler mi? Yoksa bir ilaç mı? Her ne olursa olsun, katil –ki adamın niyetinin bir hastayı ya da hemşireyi öldürmek olduğundan hiç

şüphesi kalmamıştı– ilk iş olarak o nesneyi yanına almaya özen göstermişti. Polis de onunla aynı fikirde olursa, adamla ve yanındaki şeyle ilgili bilgi edinmek için hastanenin dört bir yanına yerleştirilmiş kamera kayıtlarını incelemek isteyecekti.

Dayak yerkenki halini daha fazla görmek istemeyen Dan arkasına yaslanıp kafasını çevirdi. Northeastern'de kriminoloji eğitimi almıştı ve bir gün polis dedektifi olacağına emindi. Diğer derslerdeki yüksek notları da bunu gösteriyordu. Bunlardan biri de, bir suçlunun zihnini anlamaya çalıştıkları, adli mantık adında bir dersti. Dan dersi veren aksi ama dâhi kriminoloğun öğrettiklerini uygulayarak bir süre adama odaklandı.

Bazı vakalarda bir şahsın suç işleyip kaçışını izah edebilecek sonsuz sayıda senaryo varmış gibi görünse de aslında yalnızca bir tane vardır: o da gerçek olan.

Odanın duvarında bütün Beaumont Kliniği kampusünün büyük bir haritası vardı. Dan öncelikle saldırganın hareket rotası olarak en mantıklısının ana giriş olduğunu düşündü. Sperelakis Enstitüsü'nden girecek, üçüncü kata çıkacak, koridoru geçip yoğun bakım ünitesine varacaktı. Bu, üniteye gitmenin en kısa yoluydu ama lobi kısmında, ziyaretçi saatinin bitişinde bütün hastane girişleri kapatılana kadar bir görevlinin hazır bulunduğu güvenlik masasını unutmamak gerekiyordu. Bu da katilin içeri girerken kayıt yaptırmasını, sonra da üstünü değiştirmek için bir yer bulmasını gerektiriyordu. Olmayacak şey değildi elbette, ama yine de riskliydi.

Çıkış ise daha da riskliydi. *Olmaz,* diye düşündü Dan. Adam muhtemelen Collins Caddesi'ndeki kalabalık ana girişi kullanmış, tuvalette üstünü değiştirmiş, sonra da malzeme arabasının olduğu yere.... Nasıl yani? Yoksa malzeme arabası onu mu bekliyordu?

"Hey Jess!" diye seslendi odanın açık kapısından. "Adam arabayı nereden bulmuştur sence?"

"Neyi?"

"Malzeme arabasını."

"Bilmem ki. Galiba arabalar ya katlarda oluyor ya da şeyde..."

"Bladd Binası'nın bodrumunda."

Dan cümleyi kendi tamamladıktan sonra tekrar haritaya döndü. Şayet katil arabaların nerede tutulduğunu biliyorsa, hastaneye ana kapıdan girdiyse ve de sonra üstüne bir hademe önlüğü geçirdiyse bunu nerede yapmış olabilirdi? Erkekler tuvaleti iki yerde vardı ve adam muhtemelen daha tenha olanı seçmişti. Adam sokak kıyafetlerini bir poşete koyup, poşeti sonradan almak üzere kameranın görüş alanına girmeyen bir çöp kutusuna bırakmış olabilirdi.

Katilin, yakalanmaktan son anda kurtulmuş olmasına rağmen paniğe kapılmasına gerek yoktu. Hızlı bir şekilde erkekler tuvaletine geri dönüp üstünü değiştirdikten sonra hademe kıyafetini yine aynı çöp kutusuna atarak, havluya sardığı şeyle birlikte ana kapıdan sakince çıkmış olmalıydı. Ama asıl önemlisi, sahte gözlük ve bıyığı ne yaptığıydı. Güvenliğin bütün personel kimliklerini kontrol ettiğini bilme-

mesi bir hataydı. Peki, başka bir yerde daha hata yapmış olabilir miydi?

Dan katilin kullandığını tahmin ettiği erkekler tuvaletini haritanın üzerinde daire içine aldı. Hademeler çöp kutularını boşaltıysa yapabileceği bir şey yoktu. Yok boşaltmadılarsa onlara engel olmak için hâlâ vakti vardı.

"İstediğin her şeyi buldun mu bari?" diye sordu Jessica, Dan'in odadan çıktığını görünce.

"Sonra anlatırım," diye karşılık verdi Dan.

Kapının ağzında bir an durup dilini yanağının içindeki dikişlerin üzerinde gezdirdi.

Dan tünelden geçip hastanenin ana girişine doğru giderken hademeliği arayıp, tuvaletlerdeki çöp kutularının en az bir saat boyunca boşaltılmamasını istedi. Sonra kestirme bir yola sapıp hastanenin yirmi dört saat açık tutulan malzeme merkezine çıktı. Tezgâhın arkasındaki büyük alanda sedyeler, tekerlekli sandalyeler, oksijen tüplerini taşımak için kullanılan tekerlekli arabalar, birkaç vantilatör, tepsi masaları ve on beş-yirmi tane de çelik malzeme arabası vardı.

Ameliyat aletlerinin, prosedür kitlerinin ve daha pek çok araç gerecin sterilize edilip saklandığı malzeme odasında bir güvenlik kamerası vardı belki, ama ana koridora ya da geniş saklama alanına bakan hiçbir kameranın olmadığı kesindi. Bu durumda katilin içeri girmesi ve görevlinin bakmadığı bir anı kollayıp çelik malzeme arabalarından biriyle çıkması hiç

de güç olmazdı. Tabii böyle bir şeyi yapması için hastaneyi iyi biliyor olması gerekiyordu. Ama Dan'in bundan da şüphesi yoktu: Adam ya doğrudan kendisi ya da başka biri üzerinden gerekli bilgileri öğrenmiş olmalıydı.

Ana tünele dönüp ön kapıya doğru yürüdü. Ortalıkta, yoğun yaya trafiğinin yanı sıra çamaşır ya da çöpleri taşıyan elektrikli arabalar da yok değildi. Dan hastaların bakımı için bu kadar çok insan ve malzemenin gerekiyor olmasına hep hayret etmişti. Böyle bir yeri çekip çevirmenin ne kadar karışık bir iş olduğunu hayal etmeye çalıştı, ama sonra aklının almayacağını fark edip hemen vazgeçti.

Ana lobiye çıkan merdivenleri tırmanırken kasıklarındaki tekdüze, sevimsiz ağrıyı ilk kez hissetmişti. Tekmeyi atan herif bir cerrah kadar hassas çalışmış, tam yerine vurmuştu.

Göreceksin, diye düşündü Dan. *Göreceksin sen...*

Erkekler tuvaleti Sederstrom Aile Lobisi'ne açılan geniş tünelin dışında, sıra sıra asansörlerin dizili olduğu koridora yakın bir yerdeydi. Haritadan görüp tahmin ettiği gibi burası küçük bir tuvaletti. Sadece iki tane pisuar ve bir kapalı bölmeden ibaretti. İçeride kimse yoktu. İçine sanayi tipi sağlam bir poşet geçirilmiş, bir metre boyunda ve muhtemelen malzeme arabalarıyla aynı çelikten yapılmış büyük çöp kutusu duvara dayalı halde duruyordu. Çöp torbasıysa doluydu.

Dan kendini aptal gibi hissetmesine aldırmadan çöp kutusunu çekip fayans döşemenin üzerine bıraktı. Önce içini körlemesine karıştırmayı düşündü ama sonra vazgeçip yan yatırdı ve dibinden tutup içindekileri boşalttı. Dökülen tuva-

let kâğıdı yığınının arasında bir erkeğin yanından eksik etmeyeceği türden pek çok şey daha vardı: Birkaç tane *Herald Tribune* eki, boş bir Jack Daniel's şişesi, malum nedenlerden dolayı artık giyilemeyecek haldeki bir boxer ve ince bir çizgi roman. Hepsi bu kadardı. Dan'in keyfi kaçmıştı. Oysaki güvenlik ofisinde düşünürken katilin bu planı ona ne de mantıklı gelmişti. Ama yanılmıştı. Diğer erkekler tuvaleti adayı asansörlerin arkasında, Bladd Binası'nın bodrum katındaydı. Katilin o yolu seçmiş olması ana hastane rotasını kullanmasını gerektireceği için riskliydi ama olmayacak şey de değildi. En azından denemeye değerdi.

İçinden *keşke yanımda eldiven getirseydim*, diye düşünerek çöp yığınını ayağıyla kutuya tıkıştırmaya kalkmıştı ki içgüdüleri plastik torbaya bir kez daha bakmasını söyledi. İçinde hâlâ bir şeyler vardı. Dibinden tutup silkeleyince beyaz bir hademe önlüğü ve kâğıt havluya sarılmış bir şey döküldü.

Hemen eğilip heyecanla yerdeki küçük yığını kaldırdı. Aradığını nihayet bulmuştu. Katilin önlüğünü çıkarıp paketle birlikte çöp kutusunun dibine tıkıştırırkenki hali gözünün önüne geldi. Kâğıt havluyu lavabonun içinde açtığında siyah çerçeveli bir gözlük ve yapıştırma bir bıyık ortaya çıkmıştı.

Bulduklarını yeniden paketleyip montunun cebine sokarken kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

"Bunları yanına alacaktın aslanım," diye mırıldandı. Parmak izi araştırması yaptırmak için eyalet adli laboratuvarındaki tanıdıklarını düşünmeye başlamıştı bile. "Bunlara elin değdiyse, vay haline."

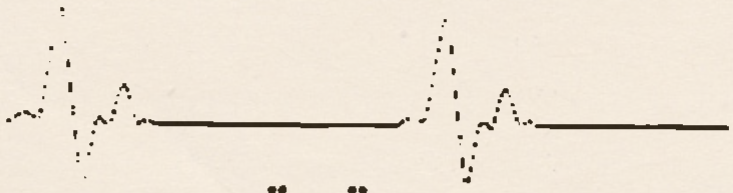

20. BÖLÜM

Çelik konstrüksiyon üzerine dış cephesi camdan oluşan Cannon Binası'nın beşinci katı tamamıyla Lydia Thibideau Gastroentestinal Araştırma Merkezi'ne ayrılmıştı. Thea yoğun bakım ünitesinin önünde bir güvenlik görevlisinin bulunacağına ve ziyaretçi girişinin sıkı bir şekilde denetleneceğine emin olduktan sonra Cannon Binası'na girip hastane güvenlik kartını geçirerek asansörle beşinci kata çıktı. Thibideau'nun söz verdiği gibi merkeze açılan ana kapı kilitli değildi ve bekleme salonu boştu.

Güvenlik kartını almak için bütün gün uğraşıp durmuştu. Bir sürü form doldurup, hastane güvenliğinin şefiyle yaptığı uzun bir görüşmeden sonra nihayet bir Beta geçiş hakkı elde edebilmişti. Bununla çoğu ortak kullanım alanına, babasının odasına ve küçük laboratuvarına, hematoloji/kan kimyası labına ve radyoloji kısmına girebileceğini söylemişlerdi. Neden özellikle bu kısımların seçildiğini açıklayan çıkma-

mıştı ama Niko geçiş hakkının aslında Delta olduğunu ağzından kaçırmıştı. Yani Petros'un mütevazı odasına girmesi için güvenlik kartını okutması yeterli değildi. Kapıdaki dijital kilide bir de şifre girmesi gerekiyordu. Güvenlik şefinin verdiği kartta yazan şifrenin 2-8-4-6-2, ATİNA olmasına hiç şaşırmamıştı Thea.

Güvenlik kodları... kimlik kartları... imzalar... nöbetçiler... elektronik tıbbi kayıtlar... yanlış tedaviye karşı sigorta poliçeleri... yanlış tedavi olan hastaların dava açmalarını sağlayan avukatlar... çeşitli ilaç tedavilerinden doktorlarını sorumlu tutan hastalarla ilgili TV programları... bir doktorun her hastasına ne kadar zaman ayırması gerektiğini emreden sağlık protokolleri.

Belki de Alice, harikalar diyarına gitti gideli tıp hiç bu kadar mide bulandırıcı bir hale gelmemişti.

Kongo'nun Katanga şehrinin yakınlarındaki, her zaman ana baba günü olan orman hastanesi gözünün önüne geldi. Oraya da benzer şekilde hareketli bir sağlık kurumundan, Nijer'in Guidan Roumdji bölgesinden gelmişti. Yetersiz beslenmekten hasta düşmüş insanlar; yetenekli, adanmış sağlık personeli ve mucize üstüne mucize... Bu denklemi, bu basit ve dolambaçsız sistemi anlamakta güçlük çekmiyordu. Yıllık yirmi bin dolarlık geliri Niko ve Selene'nin kazandığı yüz binlerin yanında komik kalıyordu belki, ama buna rağmen maaşının önemli bir miktarını biriktirebilmişti.

Şimdiyse babasının ona verdiği tek bir kelimenin peşinde; elinde çok az insanın yenebildiği ölümcül bir kanser

türünden kurtulmayı başaran bir adamın isminden başka bir ipucu olmadan her şeyin nedenini bulmaya çalışıyordu.

Thea, Lydia Thibideau'yla Beaumont'taki rotasyonu sırasında tanışmıştı; hatta birkaç dersine katılmışlığı bile vardı. Kadın pek sıcakkanlı, açık yürekli biri olmamıştı ama burası gibi tıp merkezlerindeki bütün süper uzmanlar kadar parlak bir doktordu. Aldığı talimat gereği bekleme salonundaki boş koltuklardan birine oturdu. Kendi hastanesinde günde on iki saat çalışmak normal bir şeydi ama buna rağmen hiç stres ve yorgunluk hissetmezdi. Oysa şimdi babasının ağır hastalığı ve ikizlerle uğraşmanın yarattığı gerginlik, etkisini göstermeye başlamıştı. Ama belki de onu en çok tüketen, babasının uyanık ve kendinde oluşunu yalnızca onunla paylaşmayı tercih etmiş olmasının getirdiği yüktü.

Daha fazla dayanamadı, gözleri kapandı. Birbirinden kopuk parçalar halinde gelen düşünceleri dönüp dolaşıp Dan Cotton'a kilitleniyordu. Tanışalı çok olmamasına rağmen, kafeteryadaki çocuğa gösterdiği asilce davranışı ve yoğun bakım ünitesindeki saldırgana karşı cesaretiyle şimdiden göz doldurmuştu. Bir erkekle ilgili cinsel fantezilere kapılması pek âdeti olmamasına rağmen bu adamın sert ve yakışıklı görüntüsü aklını başından almış, kucaklaşıp öpüştükleri, birbirlerini soydukları hayaller su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Dan önce baştan aşağı zırhlı, elinde mızrağı ve kalkanıyla atlı bir şövalye olarak göründü gözüne. Hemen sonrasındaysa çimenlerin üzerinde yanına uzandı, bluzunun düğmelerini yavaş yavaş çözdü, sutyeninin kopçasını çıkardı ve elini...

Bu nasıl olabilir? diye sorup duruyordu kendi kendine. *Nasıl olabilir? Nasıl?*

"Nasılsınız, Dr. Sperelakis?"

Thea'nın gözleri birden açılsa da bir süre bulanık gördü. Lydia Thibideau'yu neden sonra seçebildi. Üzerinde dizine kadar inen beyaz bir laboratuvar önlüğüyle, kollarını dolgun göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, ona bakıyordu. Thea bunun, kadının genel hali olduğunu düşündü. *Bugle*'deki fotoğrafın çekildiği zamandan bu yana biraz yaşlanmış, biraz da kilo almıştı ama sert ifadesi hâlâ yerli yerindeydi. Kızıla çalan saçları kısa kesilmişti ve yüzük parmağına kadar uzanan altın bir bilezik dışında üzerinde başka bir mücevher yoktu.

"Uyuyakalmışım herhalde," dedi Thea en doğal haliyle.

"Öyle görünüyor."

Doğaçlama derslerinde, ayağa kalkmayı ve tam olarak neden söylendiğini anlamasa da elini uzatıp, "Nasılsınız?" demeyi öğrenmişti. Şimdi de profesörün soğuk duruşuna aldırmadan öyle yap.

"Nasılsınız? Ben Thea," dedi, fantezi dünyasını bırakıp gerçek dünyaya alışmaya çalışırken.

"Ben... biliyorum zaten," dedi Thibideau buz gibi elini uzatarak. "Babanızın durumuna ne kadar üzüldüğümü belirtmek isterim. Çok iyi bir insandı –yani hâlâ öyle tabii– ve de iyi bir dost."

Kadının konuşma şekli Thea'ya o kadar tanıdık gelmişti ki onda da Asperger sendromu olup olmadığını sormamak için kendini zor tuttu.

"Şimdilik durumu iyi," dedi onun yerine.

"Harika. Benimle hastalarımdan biri hakkında konuşmak istediğinizi söylemiştiniz. Odama geçelim mi?"

"İyi olur," diye karşılık verdi Thea.

Beşinci kat koridorunun bir tarafı tamamen camla kaplıydı; arkasında da geniş ve ferah, pırıl pırıl bir laboratuvar yer alıyordu. Karşı tarafta ise duvarları kitaplarla, orijinal tablolar ve kocaman bir beyaz tahtayla kaplı bir toplantı odası, birkaç muayenehane ve fıskiyesi ördekleriyle tastamam küçük bir havuza bakan bir köşe ofisi vardı. Aspie olsun olmasın, Lydia Thibideau meslek hayatında gereken her şeyi yerine getirmiş biriydi.

Thea, Afrika'daki büyük çadırın muayenehanem dediği köşesini hatırlayıp gülümsedi. Thibideau ona bir şey ikram etme zahmetine katlanmamış, masanın önündeki sandalyelerden birine oturmasını işaret etmekle yetinmişti.

"Sizi önceden uyarmak isterim Dr. Sperelakis, prensip gereği hastalarımla ilgili bilgileri kimseyle paylaşmam. Elinizde imzalı izin belgesi bile olsa son karar benimdir."

"Kurallar böyle, değil mi? En doğrusunu siz bilirsiniz tabii."

Thea otururken birazdan söyleyeceği yalanı etraflıca düşünüp bunun için hangi sözcükleri seçeceğine karar vermeye çalıştı. Önceki başarılı denemesine rağmen gerçekleri çarpıtmak ve yeniden yaratmak ona hâlâ yabancı geliyordu.

"Babam tekrar çalışabilecek hale gelene kadar yerine bakmayı kabul ettim."

"Bu... çok zarif bir hareket. Afrika'da bir yerde değil miydiniz siz?"

"Kongo'da, evet. Bir gün oraya geri dönmeyi umuyorum. Neyse, dün akşam ve de bugün babamın evraklarını incelerken üzerinde bir hastanın ismi, tarih, teşhis ve sizin de isminizin yer aldığı bir dosyaya rastladım."

"Bakabilir miyim?"

"Neye bakacaksınız?"

"Dosyaya. Sözünü ettiğiniz evrağa."

"Ah... şey... yanımda değil. Sizi aradıktan sonra muayenehaneye bir daha uğramadım."

Thibideau gözlerini devirdi.

"İsim neydi peki?"

"Kalishar. Şu marketler zinciri Kalishar'la aynı kişi midir acaba?"

"Peki ya teşhis?"

"Pankreas kanseri."

Thibideau iç geçirdi.

"Dr. Sperelakis," dedi bıkkın bir şekilde, "hakkınızda fazla bir şey bilmiyorum. Babanızdan öğrendiğim kadarıyla Afrika'ya giderek kalbini epey bir kırmışsınız. Kusura bakmayın ama sanki benden bir şeyler saklıyormuş gibisiniz. Şimdi tam olarak ne işler çevirdiğinizi anlatabilir misiniz lütfen?"

Thea paniğin mengenesini hissetmeye başlamıştı. Thibideau neden söz ediyordu? Evet, yalan söylediğini anlamıştı kesin, ama Petros'un locked-in sendromunu ona anlatmaya

hiç niyeti yoktu. Tam olarak neler biliyordu acaba?

"Ben... ben sadece Jack Kalishar'la ilgili bilgi edinmeye çalışıyorum." dedi tekleyerek.

"Ve benden, bunun nedenini bilmeden her şeyi anlatmamı bekliyorsunuz."

Thea donakalmış, dili tutulmuştu. Oysaki geçen sefer gerçekleri ne de kolay çarpıtmıştı.

"Geçen gece Hayley Long'la uzun uzun sohbet ettik," dedi. Bunu söylediğine kendi bile inanamıyordu şimdi. "Şeyden de bahsettik... konulan teşhisten."

"Biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Doktor, kendisi hastam olur. Ormanda âdetiniz nedir bilmiyorum ama biz burada, Boston'da hastalarımızla konuşuruz."

Thea dağılmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Özür dilerim," diyebildi zorlukla.

"Ziyaretiniz Bayan Long'a moral kazandırmış. Ama yine de, size Bay Kalishar'la ilgili fazla bir şey söyleyemem. Takdir edersiniz ki, o da hastam olur."

"Demek ki hâlâ yaşıyor."

"Bunu öğrenmek için *Wall Street Journal*'a baksanız da olurdu. Evet, hâlâ yaşıyor ve sağlığı da gayet iyi. Bazı hastalarımızı kurtarabiliyoruz."

"Biliyorum," dedi Thea, "ama Lawrence ve Kelleher'ın, *American Journal of Gastroenterology*'nin 2004 sayısında yer alan makalesine göre hayatta kalma oranları epey düşük-

müş."

"Dersinize çalışmışsınız."

"Dersime mi?"

Yine tuhaf bir bakış.

"Araştırma demek istedim. Pankreas kanserini araştırmışsınız."

"Ah. Evet, biraz. Ama Kelleher'ın makalesini okuyalı bayağı oldu. Yanılmıyorsam ilk çıktığında okumuştum."

"Böyle bir şeyi hatırlayabilmeniz etkileyici."

"Ben okuduğum pek çok şeyi böyle hatırlarım. Aslına bakarsanız çoğunu hatırlarım. O zamanki hayatta kalma oranları pek de iç açıcı değildi. O günden beri fazla bir şeyin değiştiğini de sanmıyorum. Bay Kalishar'ın nasıl tedavi edildiğini söyleyebilir misiniz?"

Thibideau bir süre düşündükten sonra cevap verdi: "SU890 kod adıyla kullandığımız deneysel bir ilaçtı. Buradaki laboratuvarımızda –tabii bundan öncekinde– geliştirdiğimiz bir şeydi."

"Hayley'e de bundan mı veriliyor?"

"Hayır. Bayan Long'a, Bay Kalishar'a verdiğimizin yeni bir versiyonunu, SU990 dediğimiz, deney aşamasında bir ilaç veriyoruz. Sanırım Bay Kalishar'a başka kemoterapiler de uygulanmıştı."

"Ama Bay Kalishar'ın beş yılın sonunda hastalıktan tamamen kurtulduğunu söylememiş miydiniz?"

Thibideau bir kez daha cevap vermeden önce biraz duraksamıştı.

"Hâlâ da öyle," dedi nihayet, "ama başkaları... onun kadar talihli değildi. Bazı ölümler oldu. Biz de... araştırmayı durdurup ilacı geri çekmek zorunda kaldık."

"Ve her şeye baştan başladınız."

"O kadar da baştan sayılmaz."

"Pankreas kanseri çok ölümcül bir hastalık olduğu için Sağlık Bakanlığı işi çok da sıkı tutmamıştır herhalde."

"Baksanıza Doktor, siz her zaman böyle... açık sözlü müsünüzdür?"

Thea alçakgönüllü bir şekilde başını salladı. "Hep böyle söylerler, evet. Bazıları bunu rahatlatıcı bulur. Bazıları da salağın teki olduğumu düşünür."

"Hay Allah. Öğrenmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Bu yeni nesil ilacı yeterince hastanın üzerinde denediniz mi? İşe yarıyor mu?"

"Şu ana kadarki sonuçlar umut verici. Dr. Sperelakis... Thea... babanın kalbini kırdığını söylediğim için özür dilerim."

"Gerçekten kırdım ama. Dr. Carpenter –Paige Carpenter, ki terapistim olur– insanın bazen başka seçeneği olmadığını öğrenmemi sağladı."

"Doğru... Şey, yeni görevinizde iyi şanslar diliyorum. Babanıza biraz olsun çektiyseniz şansa da ihtiyaç duymayacaksınız demektir."

"Onun kadar iyi olamam. Ben ancak kendim kadar iyi olabilirim."

"Bu da mı Dr. Carpenter'dan?"

"Şey, evet. Doğru tahmin."

"Siz çok alışılmadık bir kadınsınız Dr. Sperelakis."

"Alışılmadık. Galiba böyle olmayı seviyorum."

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey varsa çekinmeyin söyleyin lütfen."

"Şey," dedi Thea, "bir şey var aslında."

"Evet?"

"Hayley'e bir akupunkturcu getirmek isterim."

"Neci neci?"

"Ta okul zamanından beri tanıdığım saygın bir akupunktur eğitmeni. Hayley'in tedaviye nasıl cevap verdiğine bir de onun bakmasını istiyorum."

Lydia Thibideau'dan yeni yeni yayılmaya başlayan sıcaklık aniden kesilmişti.

"Doktor, yoksa otoritemi sarsmayı falan mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır, hayır. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Ama bana yardım etmiyorsunuz. Akupunktur, bitkisel tedavi, refleksoloji ya da masajla tedavi gibi şarlatanlıklara karnım tok benim. Anlaşılan babanızdan yalnızca zekâsını değil, insanların işine burnunu sokma huyunu da almışsınız."

Thea'nın ağzı açık kalmıştı.

"Bu... bu da ne demek şimdi?" diyebildi nihayet.

"Şayet şu akupunkturcu iğnesini hastama değdirecek olursa, kendinizi anında icra kurulunun önünde bulursunuz. Sonrasını da bilemem artık."

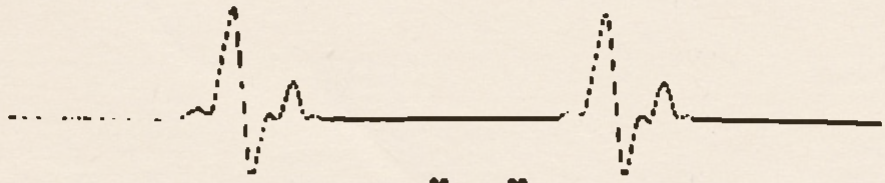

21. BÖLÜM

Thea, Lydia Thibideau'yla konuştukları üzerinde ne kadar düşünürse düşünsün işin içinden çıkamıyordu. Kadın önce Petros'a ne kadar saygı duyduğunu anlatmış, hemen ardından onu her şeye burnunu sokmakla suçlamıştı. Bütün bunlar ne demek oluyordu?

Hayley'in odasına gitmeden önce kafeteryaya uğrayıp bir şeyler yemeye karar vermiş, yolda Jack Kalishar'la ilgili öğrendiklerini zihninde toparlamaya çalışmıştı. Babası adamı ilerlemiş pankreas kanseri yüzünden dünyanın sayılı uzmanlarından olan Thibideau'ya yönlendirmişti. Thibideau da onu klinik deneylerine dahil etmiş, kendi laboratuvarında ya da büyük ilaç şirketleriyle birlikte geliştirmekte oldukları kemoterapi ilaçlarından birinin denenmesini uygun görmüştü. Kalishar'ın vakasında kullanılan ilaca SU890 diyorlardı.

Deneme aşamasındaki bu ilacın başardıklarına inanmak neredeyse imkânsızdı. Kalishar iyileşmişti. Beş yıl hayatta

kalma ihtimalinin yüzde dört olduğu söylenen bir kanser türünden kurtulmuştu. Ameliyat, radyoterapi ve kemoterapinin birlikte uygulandığı en şiddetli tedavi programlarının, hastalığın en az yayıldığı vakalarda bile hastanın ömrünü on yedi aydan fazla uzatamadığı bir kanserden kurtulmuştu.

En iyi ihtimalle on yedi ay.

Jack Kalishar bir mucizeydi ve bu mucizeyi SU890 yaratmıştı.

Ama ortada bir sorun vardı.Aynı mucizenin verildiği diğer hastalar ölmüştü. Thibideau, SU890 tedavi grubundan kaç kişinin ya da yüzde kaçının öldüğünü söylemiyordu

Jack Kalishar gibi bir mucizeye ulaşana kadar kim bilir kaç kişi ölmüştü?

Beş yıl hayatta kalma ihtimali yüzde dört. Başlangıç noktası burası olmalıydı. Bu istatistiği yüzde sekize, yüzde ona, hatta on beşe çıkarmak bile başlı başına bir mucizeydi ama böyle bir tedavi...

Peki ya Hayley? SU990'ın gidişatıyla ilgili bir kayıt var mıydı acaba? O ve kocası bilinen kanser ilaçlarını bir kenara bırakıp buna yoğunlaşmakla doğru bir karar mı vermişlerdi?

Yüzde dört. Fazla ümitli olmanın âlemi yoktu.

Thibideau araştırmasıyla ilgili olarak çok konuşmak istememişti. Kısa sohbetleri sırasında can sıkıcı bir kendini beğenmişlik havasına büründüğü olmuştu. Petros'la ilgili söyledikleri vardı bir de. Thea buna bir anlam vermeye çalışmış ama bir yere varamamıştı. Kadının karakteri mi böyleydi acaba? Söz konusu, çalışmaları olduğunda fazlasıyla parano-

yakınını davranıyordu? Belki de bütün meşhur bilim adamlarının tarzı böyleydi. Ne olursa olsun Petros Sperelakis'in doktor kızı daha fazla saygıyı hak etmiyor muydu? Belki de kadın Thea'nın Asperger sendromu olduğunu Petros'tan ya da ikizlerin birinden duymuştu. Alternatif tedavilerden zaten bilhassa nefret ediyorken, teklifin Afrika'da çalışan birinden gelmiş olmasına hiç dayanamamıştı belki de.

Saat yedi buçuk olmuştu, Thea açlıktan ölüyordu. Biraz salata ve makarnayı mideye indirdikten sonra ilk iş Dan'i arayıp nasıl olduğunu soracak, müsait olursa yarın Dimitri' yle buluşmalarını teklif edecekti. Ayrıca Doğu Massachusetts Akupunktur Okulu'ndan Profesör Julian Fang'ı da arayıp, Hayley'e bakması için hastaneye gelip gelemeyeceğini öğrenmek istiyordu. Ama iğnesiz. Thibideau'nun istediği gibi.

Tıp fakültesinden mezun olduktan bir yıl sonra, çok fazla hasta ve uykusuzlukla geçen günlerin stresi altında ezilen Thea, Fang'ın verdiği bir temel akupunktur eğitimine katılmış, sonrasında hem işin felsefesini hem de adamı çok sevmişti. Aldığı ileri eğitimlerde işin alternatif tıp boyutuna daha fazla eğilmiş, fırsat buldukça Fang'la ve en parlak öğrencileriyle bir araya gelip bu öğrendiklerini daha da pekiştirmişti.

Thea bir süre sonra kendini Batı tıbbından Doğu tıbbına geçmeyi ciddi ciddi düşünürken bulmuştu. Fang'la değişim üzerinde konuşmuşlardı. Yalnızca onun aklındaki değişimi değil, genel anlamda değişimin doğasını, Thea'nın esneklikle ve beklenmedik durumlarla başa çıkmakta çektiği zorluğu tartışmışlardı. Bunun, okula katılacak yeni bir öğrenci

anlamına geldiğini sezen Fang, Thea'ya hayatında böyle radikal bir değişime gitmeden önce eğitimi bitene kadar beklemesini tavsiye etmişti.

Thea ise sonunda Sınır Tanımayan Doktorlar'a katılmaya karar vermişti. Ama yine de akupunktur ve bitkisel tedaviyle ilgili çalışmalarına devam etmiş, Julian Fang'la irtibatını hiçbir zaman kesmemişti.

Dan telefonu açtığında Thea'nın onu aramasından heyecanlanmış gibiydi. Ama oğluyla hararetli bir satranç oyununun ortasındaydılar ve çocuğun annesi birazdan gelip onu alacaktı.

"Ancak yenildikten sonra arayabilirim seni," dedi adam. "Daha doğrusu, *her zamanki gibi* yenildikten sonra. Josh'a karşı sıradan insanların, el çabukluğundan başka bir şansı olamıyor."

Thea'nın gözünde deri mobilyalarla döşenmiş rahat bir salon canlandı. Dan Cotton'u da büyük, kahverengi bir deri koltuğa yerleşmiş halde hayal etti. Duvarlarda ünlü sporcuların posterleri, şöminenin üzerinde de beyzbol, futbol, hatta halterden kazanılmış ödüller olmalıydı.

"Hastaneye yapılan bu saldırı," dedi sonra. "Pearl Harbor'dan farksızdı."

"Ama benim intikam almak için dünya savaşı çıkarmaya ya da atom bombası atmaya niyetim yok."

"Ben sana yardım edeceğim."

"Ben de buna güveniyorum zaten."

"Dan beni dinle. Josh'a geri dönmen gerektiğini biliyo-

rum ama yaralanmana ne kadar üzüldüğümü ve seni en yakın zamanda bir daha görmek istediğimi bilmeni istedim."

"İçi dışı bir olan biriyle konuşmaya alışmam biraz zaman alabilir. Ama dur bir deneyeyim. Alethea Sperelakis, ben de seni görmek istiyorum. Sonra yine konuşalım."

"Sonra yine konuşalım Dan Cotton."

Thea babasının cep telefonunu kapattıktan sonra bir yandan yemeğini yerken bir yandan da insanları seyretti. Ama Lydia Thibideau'yla aralarında geçen konuşmaları bir türlü aklından çıkaramıyordu. Kadından daha fazla bilgi almak için yeni bir randevu ayarlaması işe yarar mıydı? Şüpheli. Jack Kalishar'la ve SU890 tedavisi gören diğer hastalarla ilgili olarak konuşabileceği başka birileri var mıydı? Şu an için aklına gelen tek bir kişi vardı, o da babasıydı. Ama o da, Jean-Dominique Bauby'nin anılarını yazdırmasını sağlayan iletişim yöntemine alışıp hızlanana kadar şimdilik neredeyse imkânsız görünüyordu. O halde ilerlemek için adamın kendisine olmasa da en azından ofisine ve evdeki çalışma odasına bel bağlamak zorundaydı.

Dikkatini birden, sandviç bölümünün önünde durmuş, ne alacağına karar vermeye çalışan bir güvenlik görevlisi çekti. Adam, Dan'den epey bir kısaydı ve onun yakışıklılığından eser yoktu. Ama onu görmek aklına Dan'i getirmiş, kendini onunla sevişmenin hayalini kurarken bulmuştu. Bu kez telefonla konuşurken gözünde canlanan salondaydılar ve sevişmeleri Thibideau'yu beklerken kurduğu fanteziden çok daha ateşliydi.

Günün bu saatinde bile kalabalık olan kafeteryada gözleri yarı kapalı otururken, bu kadar insanın arasında onun gibi renkli ve zevkli bir fanteziyi yaşamakta olan birinin daha olup olmadığını düşündü.

Aspie'ler kısmen düşünce tarzlarının katı ve derinliksiz oluşuyla da ayrılırlardı. Ancak pek çoğunun, kendini alternatif dünyalara taşımayı ve o belirsizliklerle dolu, vahşi dünyada saatlerce yaşamayı gerektiren FRP oyunlarına meraklı olduğu da ortadaydı. Aslında bu çoğu Asperger sendromluyu, normal insanlardan ayıran yeteneklerinden biriydi. Şimdi bu yetenek acaba fantezi dünyalarının diğer katmanlarına da mı taşınıyordu? Gerçeklik algıları çok katı olmasına rağmen sanal seks hayatına normallerden daha hızlı uyum sağlayıp, daha tutkulu mu yaşıyorlardı?

Thea bunu daha sonra Dan'e sormak üzere zihnine not etti. Soruya vereceği cevap kadar ilk duyduğunda yüzünde oluşacak ifadeyi seyretmek de eğlenceli olacaktı.

Yoğun bakımdan ayrılmadan önce Julian Fang'a bir mesaj bıraktı. Acaba gelip Hayley'in kanser tedavisinin kapsamı ve potansiyeli hakkında fikrini belirtebilir miydi? Thea ona neyin yapılması gerektiğinin söylenmesinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Yıllar içinde babasıyla yaşadıkları anlaşmazlıklar da bunun en büyük deliliydi. O akupunkturcu, Hayley'e tek bir iğne bile batıracak olursa...Thibideau aynen böyle söylemişti. Neyse ki Hayley'in akupunktur nabzına bakılmasıyla ilgili bir şey dememişti. Julian'ın bu konudaki uzmanlığı da ortadaydı.

Thea ikizlerden birine rastlama ihtimalini aklından çıkarmadan, tepsisini taşıyıcı banda koyup üniteye yöneldi. Petros'un odasında bir ziyaretçi ya da gönüllü hemşirelerden biri yoksa ona başka bir soru daha sormayı deneyebilirdi. Ama bu kez iyice düşünüp taşınmalı, Jack Kalishar'la ilgili araştırmasına ışık tutacak etkili bir soru bulmalıydı. Tabii Aslan'ın da iyice toparlandığını ve evet-hayır sorularına hazır olduğunu umut etmekten başka şansı yoktu.

Ünitenin girişindeki güvenlik masasındaki kadın gitmiş; yerine iri yarı, her iki elinin üstü dövmeli, yaka kartında MEMUR WILLIAM SAUNDERS yazan bir adam gelmişti. Adam, Thea'nın kimliğini dikkatle inceledikten sonra içeri girmesine izin verdi.

"Bir şey mi unuttunuz?" diye sordu adam son anda.

Kafası karışık olan Thea soruyu doğru düzgün duyamamıştı.

"Ha?" dedi. "Ah hayır. Hayır, bir şey unutmadım."

Ne tuhaf bir soru, diye düşünerek cam kapıdan içeri girdi. Büyük adımlarla ilerlerken babasının ziyaretçisinin kim olduğunu öğrenmeye can atıyordu. Babasının odasına girdiğindeyse bir sürü cihazın ve tüplerin arasında kısmen kaybolmuş halde yatan, daha önce Petros'un yanında hiç görmediği bir hemşirenin ilgilendiği hastanın yaşlı bir kadın olduğunu fark etmesi çok sürmemişti.

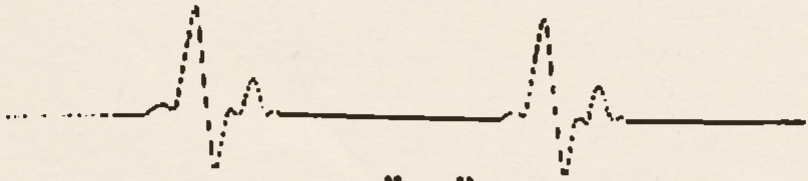

22. BÖLÜM

"Alt üniteye mi yatırdınız? Bunu nasıl yaparsınız?"

"Bizim... yatağa –hatta iki yatağa– ihtiyacımız vardı ve babanız da listenin başındaydı."

Adı Spiegel olan bebek yüzlü nöbetçi yoğun bakım uzmanı, Thea'nın bu ani patlamasına karşılık iyice sinmişti.

"Ne listesiymiş bu?" diye buyurdu Thea.

"Her gün buradan nakledilebilecek hastaların listesini çıkarırız. Yatağa ihtiyacımız olduğunda da listenin en başından başlarız. Beaumont'un yoğunluğu yüzünden hastaların burada kalma süreleri çok uzun olamıyor. Öyle ki, kimi zaman bu, saatlerle bile ölçülebiliyor. Babanızsa kaç gündür buradaydı."

"Ama perikard drenaj takılıydı."

"Daha fazla bir şey gelmeyince biz de çıkardık. Aynı şekilde kafatası içi karıncık drenajını da. Dr. Sperelakis, üzgünüm ama dediğim gibi, buraya sürekli yeni hastalar gelip

duruyor. Çarkı döndürmek zorundayız."

"Bunun için kimden izin alındı peki?"

"Ünite içi nakillerde nöbetçi yoğun bakım uzmanının kimseden izin almasına gerek yok, ki şu an için uzman ben oluyorum. Ama yine de babanızın konumunu düşünerek drenajı takan Dr. Niko'ya ve özel doktoru Dr. Hartnett'e de danıştım. İkisi de Dr. Sperelakis'in Eaton Bir'deki alt üniteye nakledilmesini onayladılar."

"İnanılır gibi değil."

"Onun yerine alınan hastanın durumu çok ağır. Gidip kendiniz bakın isterseniz."

"İnanılır gibi değil," dedi Thea yeniden. "Daha bu sabah birilerinin onu öldürmeye çalıştığını biliyor muydunuz?"

"Öldürmeye mi çalıştılar?"

"Koridorda kat görevlisi kılığındaki adamla güvenlik görevlisinin giriştiği kavganın nedeni babamdı."

"Bana böyle bir şey söylenmedi."

"İşin aslı bu ama... Bakın Dr. Spiegel, size bu şekilde çıkıştığım için özür dilerim. Kendinizce haklı olduğunuza da eminim. Ama keşke nakilden önce benimle de temasa geçseydiniz."

"Scott'la ve kardeşinizle konuşunca düşündüm ki... Şu anda kız kardeşiniz de başında. Babanızın durumu gayet iyi. Kaldı ki, burası kadar Eaton Bir de sürekli takip edilmektedir."

"Ama buradakinden daha az sayıda bir ekiple."

Thea tekrar özür diledikten sonra çıkıp merdivenlerden

tünele indi. Kardiyak laboratuvarına ve kardiyoloji servisine ev sahipliği yapan Eaton Binası, Thea'dan sonra kurulduğu için orayı daha önce hiç görmemişti. Alt ünitede yatan Petros'un etrafındaki her şey en az yoğun bakım ünitesindekiler kadar şık ve pırıl pırıldı. Thea'nın bir hastanede ilk baktığı şeylerden biri olan hemşirelik hizmetleri ise yeterince iyi görünüyordu.

Dışarıdan bakıldığında Beaumont'un dünyaya yayılmış ününü boş yere kazanmadığı açıkça görülebiliyordu ama duvarların ardında ters giden –hem de çok ters giden– bir şey vardı ve 6 numaralı alt ünitede solunum cihazına bağlı halde yatan adam bunu çok iyi biliyordu.

Thea özel odaya girerken göstergeleri okudu. Endişe edecek bir durum yok gibiydi.

"Bakın kim gelmiş," dedi Selene. "Bir insan için küçük, Petros için dev bir adım."

"Sence nakil için erken değil mi?"

"Ne bileyim. Dişçiyim ben. Babam bizim gibi el cerrahlarına böyle der, bilirsin."

Thea kardeşini uyarmayı, babasının komada olmadığını söylemeyi çok isterdi ama söz vermişti bir kere. Kaldı ki, hastanenin tepesine çıkıp haykırsa bile Petros onu destekleyecek bir işaret vermediği sürece her şey boşunaydı. İşaret versin ya da vermesin, onu sonsuza kadar susturmaya yeltenen birileri olduğuna göre Thea yalnız değildi. Şimdiyse bu nakil yüzünden babasının hayatı yine tehlike altındaydı.

On dört yataklı alt ünite, Beaumont'taki diğer her bölüm

gibi büyük, kalabalık ve personel kaynıyordu. Ama bu geniş kadroya rağmen hemşirelerin gözünün, günün her anında 6 numaranın üzerinde olması beklenemezdi. Solunum cihazına ve kalp monitörüne bağlı birini etraf hayat kurtarmada deneyimli hemşirelerle doluyken öldürmek kolay iş değildi ama yapılmayacak şey de değildi. Bunun için solunum cihazının bağlı olduğu oksijeni sadece dört dakikalığına kesip yerine küçük ve taşınabilir bir tüpten azot oksit vermek yeterliydi mesela.

"Sence de başında yirmi dört saat duracak birilerini ayarlamamız gerekmiyor mu?" diye sordu Thea.

Üzerinde Paris'teki modaevlerinden birinden çıkmış olması muhtemel gri, keten bir tayyör ve bir cankurtaran filikasını batırmaya yetecek kadar altın takı bulunan Selene ona tuhaf tuhaf baktı.

"Ünitedeki gönüllü hemşireler bile zamanın çoğunu dergi okuyarak geçiriyorlardı ki."

"Ben güvenlik açısından demiştim. Bir polis emeklisi falan mesela."

"Bunun kaça patlayacağından haberin var mı senin?"

"Hayır, ama babamın çek defteri bende. Altından kalkamayacağı bir şey değil yani."

"Sorduğum için kusura bakma ama bütün bunlar ne demek oluyor? Yoksa Dimitri'nin yaptığı şu çizgi film yüzünden mi?"

"O ve sahte kat görevlisi yüzünden."

"Aralarında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun?"

diye sordu Selene inanmaz bir havada.

"Aslında evet," dedi Thea kısaca, onları dinlediğine emin olduğu Petros'u rahatsız etmemeye gayret ederek. Bunu söyler söylemez, katili yoğun bakıma gönderen kişinin bu nakil işinde de parmağı olabileceği geldi aklına.

"Canım benim, babamın buradan kurtulabileceğine inanmayı ne kadar çok istediğinin farkındayım," dedi Selene, "ama mantık ve tıp bilimi senin kadar inançlı değil işte. Babamız bir kaza geçirdi, beyni hasar gördü, şu anda derin koma halinde, hiç uyanamayacak ve er ya da geç zatürreeden veya kalp yetmezliğinden gidecek. Ve bence kararı ona bırakacak olsak, o da aynı şeyleri söylerdi."

"Bence bu konuları yatağının başında konuşmamız doğru değil. Belli mi olur?"

"Sen nasıl istersen bebeğim."

"Aslında sana sormak istediğim bir şey vardı."

"Sor bakalım."

"Jack Kalishar hakkında ne biliyorsun?"

"Şu marketler zincirinin sahibi mi?"

"Evet. Babamın da hastasıymış."

"Bak bunu bilmiyordum. Babam hasta-doktor gizliliğini çok ciddiye alırdı. Aslında hayata dair her şeyi ciddiye almaz mıydı? Babalık hariç belki de."

Thea göz kırpıp bu konuları başka bir yerde konuşmaları gerektiğini ima etmeye çalıştı. Ama bir yandan da Selene'yle Kalishar hakkında konuşmalarını babası da duysun istiyordu.

"Enstitüden Hayley Long diye bir hastayla arkadaş olduk," dedi sonra. "Kadına metastatik pankreas kanseri teşhisi konmuş. Jack Kalishar da burada aynı hastalıktan tedavi görmüş. Dr. Thibideau'ya bakılırsa adam aradan beş yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ sağlıklıymış."

"Aynısından ben de istiyorum."

"Evet. Selene, Karsten'e şimdilik babamın yerine bakabileceğimi söyledim, biliyorsun değil mi?"

"Beni arayıp söylemişti. Biliyor musun, ikisinin arasından su sızmıyordu. Babamla Karsten'i diyorum yani."

Lütfen onunla ilgili olmadık bir şey söyleme şimdi.

"Evet, bana da açıldı. Şimdilik sadece geçici imtiyazlarım var. Babamın hastalarının tıbbi kayıtlarına erişim iznini henüz vermediler. Personel imtiyazlarım genişletilene kadar bu durumlarda Scott Hartnett'ten izin almak zorundayım. Ama yine de Hayley'in ve Kalishar'ın kayıtlarını incelemek istiyorum. Dosyaları Scott'la uğraşmama gerek kalmadan babamın muayenehanesine aldırtma şansımız var mı?"

"Keşke yapabilsem, ama mümkün değil. Her hastaya verilen numara, elektronik kayıtlarına personelden kimlerin ulaşabileceğini de belirliyor. Arkadaşın Hayley benim şifremi kayıtlarına ekleyebilirse onunla ilgili bilgileri muhtemelen babama da aktarabiliriz. Ama ben daha babamın şifresini bile bilmiyorum. Benimki sekiz rakamlı; içinde iki de harf var. Bunu başkalarına verdiğimi anlarlarsa burayla ilişiğimi keserler."

"Peki Hayley'in kendi kayıtlarına erişim izni var mı?"

"Birkaç ay içinde o da olur herhalde. Google ve Microsoft bizden daha hızlı."

"Neyse, sen bunları dert etme. Senden böyle bir şey yapmanı isteyemem zaten. Önce babamın masasını karıştırayım; belki şifresini bulabilirim. Sonra yardımınız gerekirse ben size haber veririm."

"Dikkatli ol ama."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bu Thor sistemi iki taraflı çalışıyor. Her türlü bilgi talebi bir yerlere kaydedilip güvenliğe aktarılıyor."

"Cesur yeni dünya," dedi Thea.

"Daha da çok Kafka. Bildiğim kadarıyla güvenlik ekibini denetleyen bir güvenlik ekibi daha var."

Selene, Petros'un yanağını okşarken bilezikleri şıngırdadı.

"Hadi ben kaçtım ihtiyar," dedi sonra. "Şöyle bir uyansan yetecek aslında. Hayatını kurtaran şu kadına böyle mi teşekkür ediyorsun bakayım?" Sonra Thea'ya döndü. "Kendine iyi bak Prenses. Beaumont'a da hoş geldin."

Selene bunları söyledikten sonra cevap gelmesini beklemeden çıktı. Thea babasının dinlemekte olduklarını, özellikle de ikizler yatağının başındayken konuşulanları düşününce içi burkuldu. Muhtemelen Dimitri günlük düzenli ziyaretçilerin arasında yoktu. Thea bir bezi ıslattı, babasının alnını silip kuruladı. Ardından etrafta kimse var mı diye bakınıp bantları çıkardı, adamın gözlerine damla damlattı, sonra da kulağına doğru eğildi.

"Baba bütün her şeyi duydun mu?" diye sordu. "Jack Kalishar'a nasıl bir tedavi uygulandığını öğrenmem için kayıt şifrene ihtiyacım var. Dr. Thibideau bana pek yardımcı olmadı. Sadece adamın hâlâ hayatta olduğunu öğrenebildim. Dediklerimi anlıyorsan gözünü hareket ettir."

Thea adamın gözkapaklarını hafifçe araladı. Petros'un gözbebekleri orta noktada duruyordu. Sanki her zamankinden biraz daha ufalmışlardı.

"Baba yukarı bak..."

Uyuyor olamazdı. Hele ki Selene'yle aralarında geçen konuşmadan sonra.

"Baba lütfen. Beni duyabiliyorsan yukarı bak..."

Hiç hareket yoktu.

"Baba?"

Hiç. Thea geri çekilip gözlerini adama dikti. Onu duymuyordu. Hem de hiç. Buna emindi. Uyanık ve kendinde olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Petros'un bilinci şu anda herkesin düşündüğü gibi gerçekten kapalıydı.

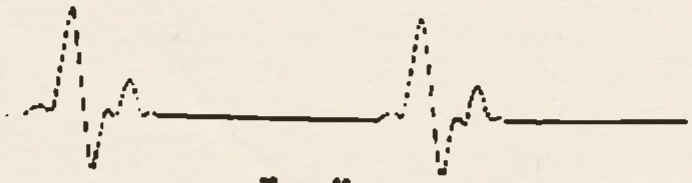

23. BÖLÜM

"Her şey yolunda mı? Hiç iyi görünmüyorsun."

Doktorunun sorması gereken soruyu, tedavisi olmayan bir pankreas kanserine yakalanmış olan hasta soruyordu.

"Ben de tam aynı şeyi sana soracaktım," diye karşılık verdi Thea.

"Sıra sana da gelir," dedi Hayley. "Aslına bakarsan biraz şişkinliğim var, midem de çok iyi değil. En ufak bir ağrıyı, her gaz kabarcığını, cehennemi boylayan bir kanser hücresi olarak yorumlamak hoşuma gidiyor. Hadi ama, önce sen anlat."

Thea babasıyla ve Jack Kalishar'la ilgili gelişmeleri, Lydia Thibideau'yla aralarında geçen tuhaf konuşmayı, Sharon Karsten ve yönetim kurulunun verdiği akıl almaz yetki kısıtlaması kararını bir bir anlattı. Hayley her zamanki yerinde, kapı ağzında oturmuş, okumakta olduğu Joyce Carol Oates'u bırakıp Thea'yı dikkatle dinlemişti.

"Yani bu Kalishar meselesinin senin için de bir umut kapısı olduğunu düşünüyorum," dedi Thea. "O da senin gibi aynı hastanede aynı doktor tarafından tedavi edilmiş ve anlaşılan, aradan beş yıl geçmesine rağmen hastalığı nüksetmemiş ya da kalıcı bir hasar bırakmamış."

Hayley iç geçirdi.

"Doktor, bugün bulunduğum yere insanları okuma yeteneğim sayesinde geldim. Çok karmaşık, çetin ceviz vakalarla da karşılaştım ama sen, canım, hiçbirine benzemiyorsun. Benim yanımdayken iyimser ve neşeli görünmeye çalışman güzel bir şey ama canını sıkan meseleleri teker teker ele alırsak çok daha hızlı yol alırız diye düşünüyorum."

"Affedersin. Bu dediğini deneyeceğim."

"Kalishar ve ben aynı araştırmada mı yer almışız?"

"Aslında senin o tedaviyi görmediğini biliyoruz. Thibideau'ya bakılırsa sana verilen ilaç Kalishar'a verilenin geliştirilmiş bir versiyonuymuş."

"Yan etkilere karşı mı?"

"İlk ilaç epey bir değiştirilmiş. Ama Thibideau bu yeni versiyonun umut vaat ettiğini söylüyor. Nasıl? Rahat uyuyabiliyor musun?"

Hayley, Thea'nın elini tuttu.

"Anladığım kadarıyla içindeki o muhteşem, umut dolu, fedakâr doktor bana ulaşmaya ve beni iyileştirmek için elinden geleni yapmaya çalışıyor," dedi sonra. "Ama bana sonra yine döneriz, merak etme. Şimdi, sırtına yük olan bir numaralı mesele..."

Thea iç geçirip el ele tutuşmuş hallerine baktı. Bunca senedir biriyle konuşurken göz temasını korumak konusunda belki de yüzde bin gelişme kaydetmişti ama ortalama bir normalin hâlâ çok altında kaldığı da çok açıktı. Hayley ya bunu fark etmemiş ya da büyük ihtimalle fark etmesine rağmen ses etmemeyi tercih etmişti.

"Birinci sırada babam var," dedi Thea nihayet. "Daha önce de dediğim gibi, benimle iletişim kuruyor ama kardeşlerim Niko'yla ve Selene'yle iletişime geçmeyi hâlâ reddediyor. Selene..."

"Niko'nun ikizi. İnsanların, özellikle de değer verdiğim insanların söylediklerini can kulağıyla dinlemek gibi kötü bir huyum var işte. Peki ya Dimitri'yle?"

"Bilmem. O buraya çok gelmiyor. Galiba Petros sadece beni seçti. Bunu en baştan anlamayıp hemşirelerden birine ve Dr. Hartnett'e, babamın uyanık olduğunu ve benimle iletişim kurduğunu söylemem aslında hiç iyi olmadı."

"Ama nasıl olsa baban onlara tepki vermediği için sana da inanmadılar."

"Aynen."

"Devam et lütfen. Pek araya girmemeye çalışacağım. Bu da kötü huylarımdan biri."

"Bilincinin yerine geldiğine inanmamış olsalar bile, içlerinden biri bunu başkalarına da anlatmış olabilir. Babamın uyanık olabileceğini kimlerin bilip bilmediğini tahmin edemiyorum. Petros'un iletişim kurabildiğini göstermeye çalıştıktan hemen sonra hademe kılığına girmiş bir adamın yoğun

bakıma girmeye çalışması düşündürücü. Galiba babamı öldürmeye çalışıyordu."

"Ama yine de emin değilsin."

Thea başını salladı.

"Petros'u bu sabah benim bilgim olmadan, daha doğrusu itiraz etmeme fırsat bırakmadan yoğun bakımdan alıp bir alt üniteye geçirmişler. Buraya da oradan geliyorum zaten. Biraz yalnız kalınca yine iletişim kurmaya çalıştım. Şimdiye kadarki tepkileri çok yavaş olmasına rağmen gelişim kaydettiğini düşünüyordum, ama bugün hiç tepki vermedi. Hem de hiç."

"Koma haline geri mi döndü acaba?"

"Bilmiyorum. Başındaki basınç göstergesini çıkardıkları için yeni bir tıkanıklık olup olmadığını söylemek çok zor."

"Enstitünün başkanına bile böyle muamele ediyorlarsa bana ne yapacaklar kim bilir?"

"Sen gayet iyi gidiyorsun ve anladığım kadarıyla da çok sana iyi bakıyorlar. Düşündüm de, belki de babam bir şeylere gücenmiştir. Mesela Selene nasıl olsa komada diyerek yatağının başında tatsız şeyler söylemiş olabilir. O da bunları duyup küsmüştür."

"Kız kardeşin belki de babanın uyanık olduğunu biliyordu... Kusura bakma canım. Bazen kimseye güvenmeyenlerin ülkesinden çatlak sesler de gelebiliyor."

"Orası, benim geldiğim herkese güvenenlerin ülkesinden daha iyi bir yere benziyor. Hadi artık biraz da sen anlat."

"Sabret. Önce bana şu Jack Kalishar'dan bahset biraz."

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır, ama onu tanıyan bazı insanları tanıyorum. Biz milyarderler bayağı sıkı fıkı bir çeteyizdir aslında. Bizi birbirimize bağlayan bir rekabet ruhu, sarsılmaz bir kıskançlık ve güvensizlik inancı vardır. Bak yine aynı şey oldu, gördün mü? Aynı çatlak ses çıktı yine."

"Harikasın bence."

"Kalishar."

"Tamam, tamam. Anladığım kadarıyla babam kendisine kaza eseri vurup kaçmadıklarını düşünüyor. Bilmemesi gereken bir şeyi bildiği ya da görmemesi gereken bir şey gördüğü ve bunu başkalarına da anlattığı gibi bir izlenime kapıldım. Bilincinin açık olduğunu ve benimle iletişime geçmeye hazır olduğunu anladıktan sonra bütün enerjisini toplayıp harf harf kelime oluşturmaya odaklanmasını istedim. Neler olup bittiğini anlamak zorundayım."

"O da sana *Kalishar*'ı verdi, öyle mi? Adamın mağazalarındaki giysileri severim. Ama zincir mağazaları, imparatorluğunun sadece görünen yüzü. El atmadığı iş yok gibi."

"Bunların arasında yasa dışı işler de var mı?" diye sordu Thea, bir umutla. "Babamın bir şekilde öğrendiği bir şeyler mesela."

"Bildiğim kadarıyla yok. Gerçi bizim gibiler, bulundukları noktaya, birilerinin ayağına basmadan, kanunları evirip çevirmeden gelemezler ya, neyse. Sana Dr. Thibideau da pek yardımcı olmadı herhalde."

"Her zamanki gibi, benden bir şey saklayıp saklamadı-

ğını tam olarak çıkaramadım. Ama çok açık yürekli olmadığına da cıninim. Doktor-hasta ilişkileriyle ilgili kurallardan sana da bahsetmiştim. İşte o da bu çerçevenin dışına çıkmadan, sadece benim zaten bildiğime emin olduğu ya da gazetelerden öğrenilebilecek tarzda şeyler söyledi."

"Sana bir şey soracağım Thea. Konuşmanız sırasında Thibideau sarı dosya gibi bir şeyden bahsetti mi?"

Thea kafasını salladı.

"Hayır," dedi. "Aramızda böyle bir konuşma geçmedi."

"Ama bu dosyalar var. En azından benim böyle bir dosyam olduğunu biliyorum. Hatta fazlasını da gördüm. Doktorun masasının arkasındaki ahşap dolapta duruyorlar."

"Dört çekmeceli bir dolap. Onu ben de gördüm," dedi Thea, gözlerini kapatıp Thibideau'nun muayenehanesini zihninde canlandırmaya çalışarak. "Metal çekmeli bir dolap ve üstünde de... bir balerin var."

"Bak şuna."

"Dr. Thibideau'nun balerinlikle uzaktan yakından ilgisi olmadığını düşünmüştüm, oradan hatırladım şimdi. Hatta az kalsın ona bile soracaktım."

"Bu dürtüyü bastırmayı başarman harika bir şey evlat. Asperger terapistin seninle gurur duyuyor olmalı."

Thea hafifçe gülümsedi.

"O halde Dr. Thibideau elektronik kayıt sistemi değil, basbayağı bir dolap kullanıyor."

"Aslında bilgisayarı da açıktı ama ekrana doğru düzgün bakmadı bile."

"Sence Jack Kalishar için de bir dosya tutmuş mudur?"

"Muhtemelen."

"Thibideau'yla bir de ben konuşsam nasıl olur?"

Hayley gülümsedi.

"Kalishar'ın dosyasını, muayenehanesine ilk gittiğinde çıkarmadığına göre bir daha gidip rica etsen ne fark edecek?"

"Öylesine bir düşünceydi işte."

"Çok da iyi bir fikir tabii... Ama benim daha iyi bir fikrim var galiba."

"Neymiş?"

"Flowers."

"Ben hiçbir şey anlamadım."

Hayley kahkahayla güldü.

"Sean Flowers demek istedim. Benim için çalışır."

Thea, Hayley'in bu anlaşmazlıklarını bu kadar komik bulmasına şaşırıyordu.

"Şu Flowers, Dr. Thibideau'yla ilgili olarak ne işimize yarayabilir ki?" diye sordu.

Hayley iç geçirip gözleriyle odayı taradı. Doğru sözcükleri bulmak için ilham arıyor gibiydi.

"Bazı durumlarda iş hayatında," diye girdi söze, "rakip bir şirkette, bizim şirketimizin önemli kararlar vermesini sağlayacak bazı bilgilerin saklandığı olur."

Thea, Hayley'e boş boş baktı.

"Ne gibi?"

"Şunun gibi: Mesela o şirket bizim milyonlarca dolar yatırım yaparak araştırmaya başladığımız bir ürünü çıkartma-

yı planlıyor olabilir. Böyle bir bilgi bizim için hayati bir önem teşkil eder. İşte bazen bu bilgiye ulaşmanın anahtarı Sean Flowers'tır."

"Anlar gibi oldum."

"Güzel. Sean bilgi toplamakta tam bir uzmandır. Başka şirketlerin de kendi Sean'ları vardır elbette."

"Sanayi casusları değil mi bunlar?"

"Öyle de denebilir."

"Başka nasıl denebiliyor ki?"

Hayley şimdi hayranlıkla Thea'ya bakıyordu.

"Başka bir şey dendiğini sanmıyorum ben de."

"Bu Bay Sean Flowers'ın Dr. Thibideau'nun muayenehanesine girmesini istiyorsun demek ki."

"Bunu yapabilecek nadide adamlardan biridir. Evet."

"Peki neyi aradığını nasıl bilecek?"

"Bu daha çok bizim tam olarak ne istediğimize bağlı Thea. Senin de onunla girip dosyaları karıştırman gerekebilir."

"Dolapta kim bilir kaç dosya vardır."

"Toplamı mı? Yüzlerce dosya vardır bence. Yani pankreas kanseri en yaygın kanser türlerinden biri ve Dr. Thibideau da alanında en çok danışılan uzmanlardan. Her gün yığınla vaka geldiğine eminim. Benim dosyamın ya da Jack Kalishar'ın dosyasının haricinde diğerlerininkilerden de bir şeyler öğrenebilir misin?"

"Muhtemelen. Keşke tam olarak ne aradığımı ben de bilseydim."

"Bana kalırsa, görünce neyi aradığını anlarsın. Sanırım baban da aynı fikirde ki, bu iş için seni seçmiş."

"Olabilir. Haklı olabilirsin."

"Peki o zaman," dedi Hayley. "Başlıyor muyuz?"

Thea biraz düşündükten sonra kafasını salladı.

"Hiç sanmam," dedi sonra. "Buraya gelmeden önce hastanenin başkanına neden personel imtiyazları istediğime dair bir yalan söyledim. En son ne zaman yalan söylediğimi hatırlamıyorum bile. Onun üzerinden çok geçmeden bir yalan daha söyledim. Ama bu kez ilki kadar zor olmadı."

"İnan bana Thea, şirketler böyle şeyleri sürekli yaparlar. Bizimki gibi yüksek standartları ve etik prensipleriyle tanınan şirketler bile. Hakkımda kötü şeyler düşünmeni istemem ama şunu unutma ki bu bilgiyi edinmek senin için ne kadar önemliyse benim için de o kadar önemli."

"Bak bu konuda haklısın."

"Başlıyor muyuz o zaman?"

Thea soruyu bir kez daha düşündü.

"Bu Asperger sendromunun, keşke olmasaydı dediğim pek çok özelliği var," dedi Thea nihayet, "ama bir yandan hoşuma giden tarafları da var. Anlatması zor şeyler bunlar."

"Sanırım seni anlıyorum."

"O halde Dr. Thibideau'nun muayenehanesine izinsiz girme fikrinin şu noktada beni neden rahatsız ettiğini de anlıyorsundur."

Hayley kafasını eğip tırnaklarına baktı.

"Başka bir yol olup olmadığına da bakarız," dedi sonun-

da. "Pekâlâ, senin şu akupunkturcu beni görmeye ne zaman geliyor?"

"Yarın akşam. Mümkünse Dr. Thibideau'ya bu konuda tek bir söz etme."

"Tek bir söz yok."

"Sence söylememek de yalanın bir çeşidi sayılabilir mi?"

"Ben senin müthiş biri olduğunu düşünüyorum Thea. Tek bildiğim bu."

"Profesör Fang'la yarın akşam yemeğinden sonra geliriz herhalde."

"Ben de burada olacağım. Bu arada kafana takma canım; bu işe Sean Flowers'ı karıştırmak istememeni anlayışla karşılıyorum."

"Aslına bakarsan," diye karşılık verdi Thea, "bu ihtimal aklımın ucundan bile geçmemişti."

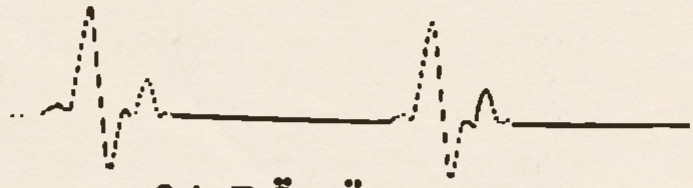

24. BÖLÜM

Thea, Wellesley'e gitmeden önce tünellerden geçerek son bir kez alt üniteye gitti. Ziyaretçi saati bitmiş; hastane bin yürekli bir canavar gibi esneyip gerinerek geceye hazırlanıyordu. Alt ünitenin bu sakin görüntüsü Thea'ya, ortalıkta nöbetçi güvenlik görevlilerinin ve babasıyla ilgilenen özel hemşirelerin olmadığını hatırlatarak endişe veriyordu.

Solunum cihazına bağlı halde yatmakta olan babası huzurlu görünüyordu ama Thea önceki görüşmelerinin son görüşmeleri olup olmadığını düşünmeden edemiyordu.

"Baba?" diye fısıldadı. "Ben geldim baba."

Yatağın başındaki monitörün sürekli kaydetmekte olduğu değerler doğruca hemşire odasına aktarılıyordu. Thea, Petros'un gözlerindeki kâğıt bantları çıkarıp gözlerine damla damlattı. Melankoli nadiren hissettiği bir şeydi, ama normal arkadaşlarıyla sohbetlerinden nasıl bir şey olduğunu az çok biliyordu. Şimdi de aniden ortaya çıkan yürek sıkışması ve

boğazının düğümlenmesi ona tuhaf ve yabancı geliyor, bunun melankoli olabileceğini düşündürüyordu.

Bu kadarı onun için fazlaydı. Babasının etrafında dönenleri bir türlü akla mantığa sığdıramıyordu.

"Baba, benim, Thea. Beni duyabiliyorsan gözlerini kırpırdat. Yukarı bak yeter." Aslan'ın gözleri tavanda bir noktaya kilitlenmiş, dosdoğru ileri bakıyordu. "Baba ne oluyor? Lütfen ne olduğunu söyle bana."

Thea babasının gözbebeklerindeki belli belirsiz değişikliği ancak o zaman hatırladı. Eskisine göre daha küçüklerdi; ne narkotik aşırı doz vakalarında görüldüğü gibi nokta büyüklüğünde ne de bazı beyin sapı hastalıklarında rastlanan türdelerdi. Dosdoğru ileri bakıyorlardı. Thea bir ara bu bulgusunu hemşireye de bildirmeye, gözbebeği büyüklüğü ve hassasiyeti de dahil saat başı nörolojik tetkikleri ve ilaçları gözden geçirmeye karar verdi.

Göğsündeki sevimsiz sıkışma artmaya başlamıştı.

Melankoli.

Belki de Hayley'in Sean Flowers'tan yardım isteme teklifini bu kadar çabuk reddetmemeliydi. Babasının dünyaya tutunduğu pamuk ipliği de kopmaya başlamış gibiydi. Bu, beynindeki hasarın yarattığı doğal bir süreç miydi? Şayet değilse bunu ona yapan kimdi? Kimdi bunun sorumlusu? Jack Kalishar'ın bütün bunlarla bir ilgisi var mıydı? Peki kendi şimdi ne yapacaktı? Meselenin içyüzünü ortaya çıkarmak için neleri feda edecekti?

"Lütfen baba. Beni duyabiliyorsan bir işaret ver. Gözle-

rini kıpırdat."

Thea aniden gelen yaşları bastırmak için gözlerini kırpıştırdı. Niko onu Kongo'dan bulmasaydı belki de her şey daha iyi olurdu. Bütün bunlar bir kâbusa dönüşecekti. Hayır, hayır. Çoktandır bir kâbusun ortasındaydı zaten.

Thea kâğıt bantları değiştirdikten sonra eğilip babasını alnından öptü. Bir daha hiç uyanmayacaktı. Bunu derinden derine hissediyordu. *Melankoli dedikleri buysa kalsın,* diye düşündü. Odadan çıkınca hemşire odasına uğrayıp babasının aldığı ilaçları kontrol etti. Gözbebeklerindeki küçülmeye bu ilaçlardan herhangi biri neden olmuş olamazdı. Yeni bir MR çektirmenin zamanı gelmişti. Ya da en azından bir nörolog tarafından muayene edilmesi gerekiyordu.

Ne fark eder ki? İçinden gelen bu sesi yakaladığında Sperelakis Enstitüsü'nün boş lobisinden geçmiş, Petros'un Volvo'sunu bıraktığı otoparka doğru yürümekteydi.

Bütün bunların ne anlamı var ki?

Otopark karanlık olmasına rağmen etraftaki birkaç araba seçilebiliyordu. Dimitri'yle biraz zaman geçirmenin ona iyi geleceğini düşündü. Her zamanki gibi geç kalkacağını belirten mesajını hatırladı.

Thea anahtarları bulmak için çantasını biraz karıştırdıktan sonra kilidi uzaktan kumandayla açtı. Tam şoför tarafındaki kapıyı açarken arkasındaki kıpırtıyı fark etti. Ama geç kalmıştı. O davranmaya kalmadan başına plastik bir torba geçirilmiş, torbanın ağız kısmından boğazına bir ip dolanmıştı bile. Hemen sonrasında arabaya sertçe itildiğinde, bir erkek

bedeninin, bütün ağırlığıyla üstüne abandığını hissetti.

Bedenine yayılmaya başlayan adrenalinin verdiği güçle başındaki torbaya ve arkasındaki saldırgana yöneldi ama fazla şansı yoktu. Torbanın etrafına geçirilmiş olan ipin sırf bu iş için özel seçilmiş olduğu belliydi. Debelenmeye devam ederken ipin iki ucundan bağlanmış olduğunu, hatta adamın eldivenli ellerinin boşta olduğunu fark etti. Torba tamamen kafasına yapışmadığı için içeride hâlâ bir miktar boşluk vardı – birkaç dakika yetecek kadar hava vardır diye hesap etti. Bu boğulma hissi ve ağzının dibindeki siyah plastiğin tadı korkunçtu.

Elinden geldiğince paniğe kapılmamaya ve içinde bulunduğu durumu analiz etmeye çalışıyordu ama bu haldeyken fazla başarılı olamıyordu.

İlk yarım dakika arabaya yapışmış halde, elleri iki yanından sıkıca tutulmuş, adamın bütün ağırlığını üstünde hissederek çaresizce bekledi. Adamın tecavüz etmeye niyeti vardıysa da fazla aceleye getirmeyi istemiyor gibiydi. Ya da öldürmek istiyor olsaydı şimdiye kadar çoktan boynunu kırmış olurdu. Geriye bir tek ihtimal kalıyordu: Yavaş yavaş boğularak ölmesini istiyordu ve bunda da başarılı oluyordu.

Ona engel olmak için yapabileceği bir şey var mıydı?

"Lütfen, hayır!" diye bağırdı ama ses, torbanın içinde kaybolup gitmişti. "Hayır!"

Arkaya doğru bir tekme savurmaya çalıştı ama adam yerinden kıpırdamadı bile.

Kuyruk sokumunda hissettiği sertliği de hedef alabilirdi

ama oraya nasıl ulaşacaktı ki? Soluduğu hava gittikçe ağırlaşmaya başlamıştı. Yavaşlaması gerekiyordu. *Daha yavaş nefes al.*

Düşün... düşün.

Saldırgan, Thea'nın üzerinde uyguladığı ağırlığı kaldırmadan omuzlarından bastırıp diz çöktürdü.

Oral seks yapmaya zorlayacak olursa, diye düşündü, *onu çok hoş bir sürpriz bekliyor olacak – sadece bir saniyeliğine. Sonra sürpriz neymiş görecekti.*

Adam, Thea'nın pozisyonunu bozmadan kendi de diz çöktü. Sonra kollarını iki yanda tutmaya devam ederek, kulağına eğilip konuşmaya başladı. Sesi tehditkâr bir hırıltı şeklinde çıkıyordu.

"Pekâlâ. Beni iyi dinle şimdi. İstersem seni hemen şuracıkta öldürebilirim. Bunu istediğim zaman yapabilirim. Üstüne vazife olmayan işlere bulaşıyorsun. Buna devam edersen öldün demektir. Bir daha karşılaşacak olursak keşke burada torbayla işimi bitirseydi diye dua edersin. Bunu yapacağıma hiç şüphen olmasın. Şimdi, hastanedeki adamdan uzak duracak, geldiğin yere geri döneceksin."

"Ama..."

"Kes sesini! Yüzüstü yat! İşte böyle. Şimdi, kılının kıpırdadığını görecek olursam geri döner ayağımla boynunu kırarım. Anlaşıldı mı? Anladıysan başını salla. Tamam. Ve şayet bu konuşmayı polise anlattığını duyarsam –ki emin ol, duyarım– işin biter. Seni bulur, ellerimle öldürürüm."

Thea, adamın sözleri ve ses tonunun etkisiyle kalbi kor-

kuyla küt küt atarken üzerindeki ağırlığın önce hafiflediğini, sonra da tamamen kaybolduğunu hissetti. Ayak sesleri gittikçe uzaklaştı, ardından tam bir sessizlik oldu. Bir süre kaldırımın üzerinde yatmaya devam edip nefes almaya çalıştı. Nihayet bundan kurtulmaya karar verip ellerini boynuna uzattı ve etrafındaki ipi açtıktan sonra başındaki torbayı çekip attı.

Kalkıp dizlerinin üzerinde durmaya birkaçi dakika cesaret edemedi. Adam ortalıkta görünmüyordu ama bu onu gözetlemediği anlamına gelmezdi. Böyle biriyle, böyle şeytani ve saf bir kötülükle bu kadar yakınlaşmak onu sarsmış, adamın istekleri kafasını karıştırmıştı.

Büyük ihtimalle birileri onun gözünü korkutsun diye bu adamı tutmuştu. Peki ama kimdi bu insanlar? Onun nasıl tepki vermesini bekliyorlardı? Pılını pırtını toplayıp babasını terk ederek Kongo'ya geri döneceğini mi düşünüyorlardı? Babasının başına gelenleri fazla kurcalamamasını mı istiyorlardı, yoksa çabalamayı bırakıp babasını ölüme terk etmesini mi?

Zihninde dönüp duran sorular, verebileceği cevaplardan kat kat fazlaydı.

Loş park yerindeki arabasında bir süre oturup hislerini toparlayana kadar bekledi.

Her şey sırayla... Nefes al... Nefes ver... Her şey sırayla.

Thea bunları düşünürken Dr. Carpenter'ın, yanında oturduğunu hayal etti.

Nefes al... Nefes ver... Her şey üst üste geldiğinde bir liste yap. Bir liste yap ve sorunları teker teker çöz.

Çantasından kalem kâğıt çıkardı.

Musgrave.

Dan.

Hayley.

Polis.

Listeyi bir süre inceledi. Sonra yan koltuktaki plastik torbaya bakıp *Polis* maddesinin üzerini çizdi. Dan polise gitmesini isterse giderdi. Ama önce işin içindeki kötülüğün farkına varması gerekiyordu. Adamdan yayılan saf, mutlak kötülüğü; birini yaralama ya da öldürme düşüncesinin bile cinsel olarak uyarılmasına neden olan kötülüğü çok iyi anlaması gerekiyordu.

Yirmi otuz tane telefon numarasını not ettiği sayfayı açtı. Vaktin geç oluşuna aldırmadan ilk olarak başhemşire Amy Musgrave'i aradı. Kadın, "Beni istediğin zaman arayabilirsin," demişti ne de olsa. Ve o zaman, bu zamandı.

"Amy, ben Thea, Thea Sperelakis."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet... Şey, hayır... Yani bilmiyorum. Amy, babama bakmaları için özel hemşireler tutulmasını istiyorum."

"Onu alt üniteye naklettiklerini duydum."

"Bana önceden söyleseler di buna izin vermezdim."

"Zor bir karar. Özellikle de söz konusu hasta, baban kadar önemli biriyse. Ama böyle durumlarda hastanın önem derecesine bakmayız."

"Şimdilik yapılabilecek başka bir şey yok gibi duruyor."

"Tabii durumu daha da kötüleşmezse. Özel hemşireleri sadece geceler için mi istiyorsun?"

"Hayır, yirmi dört saat."

"Ama bu çok pahalıya mal olabilir. Hem gündüz vakti kendi hemşirelerimiz..."

"Şu saatten itibaren günde yirmi dört saat. Bu kadarını karşılayabiliriz."

"Elimden geleni yaparım. Selene ve Niko'nun bundan haberi var mı?"

"Yarın haberleri olur."

Titremesi geçmiş, kafasının karışıklığı nispeten azalmaya başlamıştı. Birkaç derin nefesten sonra Dan'i aradı.

"Merhaba, ben Thea," dedi.

"Ben de benim."

"Uyuyor muydun?"

"Buna nezaket kuralları çerçevesinde mi cevap vereyim yoksa Thea cevabı mı vereyim?"

"Ne demek bu?"

"Evet, uyuyordum demek."

"Çok kötü şeyler oldu. Sana da mutlaka anlatmam gerekiyor."

"Anlat lütfen."

"Ama yüz yüze. Wellesley'e gelebilir misin?"

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Çorabımın tekini aramaya başladım bile."

"Hep seni düşünüyorum."

"Ne güzel. Güzel, çünkü ben de hep seni düşünüyorum."

"Sağ ol. Şoka girmeni ya da korkmanı istemem ama muhtemelen yakında seninle sevişmek isteyeceğim."

On saniye, on beş saniye bir sessizlik.

"Çorabımın tekini buldum," dedi Dan.

Listedeki üçüncü numara en zor olanıydı. Hastanenin santrali kapalıydı ama neyse ki Hayley'in, not defterine iliştirdiği kartvizitinde cep telefonu yazıyordu.

"Hayley, fikrimi değiştirdim," dedi Thea.

"Ne konuda?"

"Sean Flowers konusunda."

"Neden peki?"

"Sana sabah anlatırım. Şimdilik şu kadarını bil; insanlar üzerime gelmeye başladılar ve ben de sonu ne olursa olsun onları geri püskürtmeye karar verdim."

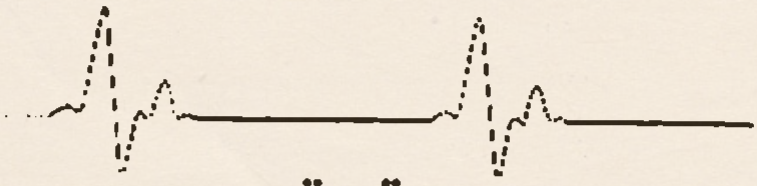

25. BÖLÜM

Thea 9. Karayolu üzerinden Wellesley'e giderken yanından akan trafiği gözü görmüyordu. Şu noktada tek bir şey çok açıktı; şayet ona yapılan saldırı bir uyarıysa, aslında babasının geçirdiği kazanın kaza olmadığını ortaya koyan bir itirafı da aynı zamanda. Dimitri başından beri haklıydı ve ikizler ona kulak asmamakla hata etmişlerdi.

Hem Petros'un canına kasteden bu ilk saldırının hem de hastanedeki öldürme girişiminin ardındaki kişiyi ve amacını ortaya çıkarmak için birlikte çalışmaları gerekiyordu. Park yerindeki adamla hastanedeki kat görevlisi aynı kişiydi belki de. Peki ama onu kim tutmuştu?

Thea'nın ayrıca kendi hayatının ve Petros'un hayatının nasıl bir tehlike içinde olduğunu da öğrenmesi gerekiyordu. Solunum cihazına bağlı olan ve sürekli gözetim altında tutulan bir hastayı öylece öldürüp kaçmak kolay bir şey değildi. Ama tabii yoğun bakım hemşireleri ne kadar eğitimli olur-

larsa olsunlar bir mermiye, bir bıçak darbesine ya da damardan verildiğinde kalbi anında durdurabilecek kuvvette bir ilaca karşı yapabilecekleri fazla bir şey olamazdı.

Petros'un duran kalbini yeniden hayata döndürmek için toplaşacak kalabalığın arasından sıyrılmak, katilin öncelikle halletmesi gereken bir meseleydi. Dan'in boğuştuğu sahte kat görevlisinin niyeti de herhalde buydu. Yoğun bakım ünitesine giren çoğu ziyaretçi ya kaydedilir ya da yakından takip edilirdi. Alt ünitedeki güvenlik önlemlerinin zayıflığını ise artık özel hemşireler telafi edecekti..

Thea alt ünitede cinayet senaryoları ve Dan'in Wellesley'e gelişiyle ilgili düşüncelere dalınca sapağı son anda fark edip frene asıldı ve tekerlekleri kaydırarak da olsa dönmeyi başardı. On dokuzuncu yüzyılın sonlarından kalma, Tudor mimari tarzıyla inşa edilmiş evleri birkaç dönüm ağaçlıklı arazinin arkasından bile fark edilebiliyordu. Thea'nın hatırladığı kadarıyla, çocukken evleri her zaman sıcak ve geleni gideni belli olmayan bir yer olmuştu. Ama annesinin ölümünden sonra çoğu oda kullanılmamaya başlamış, ev soğuk ve cansız bir havaya bürünmüştü. Kardeşinin eski garajdan hiç çıkmaması ve babalarının günde on altı saat çalışıyor olması evin tuhaflığını ve ıssızlığını bir kat daha artırır olmuştu.

Thea, Volvo'yu Dan'in görebileceği bir yere bıraktı, garanti olsun diye dışarıdaki lambalardan birini de yaktı. Sonra arka bahçeyi geçip garaja gitti. İçeride ışıklar açıktı ama kapı kilitliydi. Binanın arkasından dolanıp, Dimitri'nin spor ara-

basını –hatırladığı kadarıyla bir Audi'ydi– bıraktığı yere yöneldi. Küçük park yeri boştu. Garip.

Oysaki Dan'i arayıp eve çağırmadan önce Dimitri'yi aramış, eve geldiğinde ona uğrayacağını ve kazayla ilgili teorisini anlatması için Dan'i de getireceğini söylemişti. Thea, Dimitri'nin buna bir itirazı olmadığını düşünürken aklına son görüşmelerinde ağabeyinin laf arasında bir kız arkadaşı olduğundan bahsettiği geldi. Thea onunla ilgili bir şeyler sorunca ağabeyi kızın adını bile söylemeden, çabucak konuyu değiştirmişti. Belki şimdi de onunla bir yerlere gitmişlerdi. Bunu düşününce gülümsemeden edemedi. Ağabeyi hep yalnız biri olmuştu, ondan bile yalnız. Şimdi hayatında birilerinin olduğunu öğrenmek ve onun tuhaflıklarına katlanabilen o kadınla tanışmak harika olurdu.

Bütün pencerelerden içeri bakarak garajın etrafında tam bir tur attıktan sonra ana binaya dönüp kendine kafeinsiz kahve yaptı. İlk tanışmalarında Dan kahve içiyordu. Onun hakkında bildiği birkaç şeyden biriydi bu. Aslında ayrıntılara olan düşkünlüğü ve gözlemciliği sayesinde adamla ilgili epey bir şey öğrenmişti. İlgili, nazik ve inatçı biriydi; gururlu ve zekiydi; hayatını şekillendiren trajedilere ve diğer olaylara karşı ayakta dimdik durmayı başarmıştı.

Tanışalı uzun zaman olmamıştı ama olaylar o kadar hızlı gelişmişti ki, Dan, Thea için tutunabileceği bir dal olup çıkmıştı. Peki onun gözündeki yeri neydi acaba? Birlikte olduğu diğer kadınlardan ne kadar farklı olduğunu anlamış mıydı?

Dr. Carpenter, bir keresinde bir erkeği cezbetmesi için

başka biri gibi davranmasının yersiz olduğunu söylemişti. Neyse ki Thea'nın da başka biri gibi olması pek mümkün değildi. Ama şimdi, hazır birbirlerini daha da yakından tanımaya başlamışken adamı uzaklaştırmak üzücü olurdu. Olursa da Dan ilk olmayacaktı. Çıktığı erkeklerden biri, onu fazla girişken bulmadığı için ayrılmıştı. Bir diğeri de fazla açık sözlü ve girişken olduğu için yürütemeyeceklerini söylemişti. Bu işin mantığı yok gibiydi.

Yıllar geçtikçe ve o, Asperger sendromunu daha iyi anladıkça, aile meseleleri ve mesleki hayatındaki sorunlarla başa çıkma konusunda çeşitli yollar bulmuştu. Arkadaş olmanın ne demek olduğunu öğrenmiş, konuştuğu kadar dinlemeye de vakit ayırdığında iyi bir arkadaş olabildiğini keşfetmişti. Hem yüz yüze hem de telefonda havadan sudan konuşma sanatında epey bir ustalaşmış, gündelik hayatın basit işlerini yürütmek için gerekli becerileri kazanmıştı. Bazı kumaşlara ve seslere karşı hassasiyeti zamanla önemini yitirmiş, bazı sporları yapmaktan keyif almaya bile başlamıştı. Tabii bunun için, mesela zayıf motor becerileri yüzünden topun geldiğini çok geç görmesinden kaynaklanan kazalara aldırmamayı da öğrenmesi gerekmişti.

Ama fazla bir şey öğrenemediğini hissettiği iki alan vardı: Erkekler ve seks.

"Aramıza hoş geldin tatlım," demişti bir keresinde, bir hemşire arkadaşı. Konuyla ilgili kafa karışıklığını dile getirdiğinde: "Aramıza hoş geldin," demişti kadın.

Şimdi de, inanılmaz çekici bulduğu ve sürekli düşündü-

ğü bir adam oraya gelmek üzereydi. Onu ne kadar çok istediğini söyleyerek yine her şeyi eline yüzüne mi bulaştırmıştı? Dan onu gereğinden fazla açık sözlü bulmuş olabilir miydi?

Thea saatine baktı, on buçuğa geliyordu. Sonra kıyafetlerine baktı; bol bir kanvas pantolon, belini saran geniş bir kemer ve Kisangani'deki bir pazardan aldığı sade bir bluz. Üstünü değiştirmeye vakit var mıydı? Peki bunların yerine giyebileceği bir şeyler var mıydı? İyi de o, ne tarz kıyafetlerden hoşlanırdı acaba?

Erkekler.

Hemen üst kattaki yatak odasına koşup kapının arkasındaki aynada kendine baktı. *Hiç fena değil.* Çoğu insan onu güzel bulur, bunu sık sık söylerdi de. İşin aslı, o da kendini güzel buluyordu. Saçını hızlıca taradıktan sonra dudaklarına uçuk pembe bir ruj sürdü. Rujun, en azından iki yıldır bir köşede duruyor olmasına rağmen hâlâ iş görüyor olması şaşırtıcıydı.

Son olarak bluzunu ve sutyenini çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktı ve tekrar aynanın karşısına geçip omuzlarını geri çekerek göğüslerini öne çıkardı. *Hiç fena değil,* diye düşündü yine. Biçimi iyi. Büyüklüğü iyi. Daha büyük olsalar erkeklerin gözü onlardan başkasını görmezdi herhalde. Aslında bu o kadar da kötü olmazdı hani. Erkekler kadınların göğüslerine meraklıydı. Afrika'nın kırsal kesimleri hariç, dünyanın her yerinde göğüsler kültürel anlamda yasak meyve olarak görülüyordu. Kongo'dan getirdiği diğer sutyen, göğüslerini daha büyük gösterir mi diye düşünürken aşağıdan

Dan'in sesi geldi.

"Thea? Ben geldim. Zil çalmıyor."

Panik halinde rujunu son bir kez kontrol ettikten sonra hızla yatak odasından dışarı fırladı. Merdivenleri inerken çıplak göğüslerini fark edip unutkanlığına şaşırdı. Sonra gülümseyerek yatak odasına geri koştu, bluzunu sandalyenin arkasından kaptığı gibi üzerine geçirdi ve merdivenlerden inerken önünü iliklediği.

"Şuna bakın siz," dedi Dan, merdivenlerin dibinde onu görünce. "Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle."

Gerçekten de öyleydi. Thea acil serviste üzerine verilen hastane önlüğünün dışında Dan'i üniformasız hiç görmemiş olduğunu fark etti. Bu akşamsa üzerinde dar bir kot pantolon, göğsüne neredeyse yapışan uzun kollu, siyah bir tişört ve ayaklarında da spor ayakkabılar vardı. Diğer güzel özelliklerinin arasında belki de en iyisi olan gözleri, gülümsediğinde köşelerden kırışıyordu.

"Sen iyi misin?"

"Tabii ki iyiyim."

"Ama sanki telefonda..."

"Ah, hastanenin otoparkında bana saldıran adamı mı söylüyorsun?"

"Ne dedin?"

"Adam dedim. Kafama plastik bir poşet geçirdi ve üstüme vazife olmayan işlerden elimi ayağımı çekmezsem beni öldüreceğini söyledi. Hastanede boğuştuğun kat görevlisinin

de o olduğunu düşünüyorum. Salona geçelim mi? Su ister misin?"

"Su çok iyi olur, bak. Sana zarar verdi mi?"

"Çok istediğine eminim, ama onu tutan her kimse canımı yakmamasını, sadece gözümü korkutmasını söylemiş olmalı."

"Tanrım. Thea bu iş çok ciddi."

"Öyle galiba. Bana da öyle geldi."

"Ama her şeye rağmen çok sakin görünüyorsun."

"Seni gördüğüm zaman böyle gizemli bir ikileme giriyorum işte. Bir yanım heyecanlanırken diğer yanım sakin kalabiliyor. Demek istediğimi anladın mı?"

"Şey... galiba."

Birlikte mutfaktan geçip salona girdiler. Dan kanepede Thea'nın yanına oturdu. Her yeri mobilyalarla dolu bu büyük oda bir zamanlar aile yaşantısının kalbini oluşturuyordu. Şimdiyse, bu odaya en son ne zaman girildi diye düşünmeden edemiyordu Thea. Havada hafif bir küf kokusu vardı ama halılar ve koltuklar yeni süpürülmüş gibi duruyordu. Tabii bütün bunlar, Thea'nın kendini bildiğinden beri ailenin yanında olan, emektar temizlikçi Bernice'in sayesinde oluyordu.

Doğru atmosferi nasıl yaratabileceğine emin olamayan Thea uzanıp masanın üzerindeki bir lambayı yaktı. Sonra etrafına şöyle bir bakındı, ayağa kalktı ve genişçe, mermer şöminenin üzerindeki duvar lambasını yaktı. Tam geri dönüp söndürmeye karar vermişti ki Dan kanepenin minderine vu-

rarak işaret etti.

"Işığı dert etme, Thea. Her şey gayet iyi. Şuraya gel de adamı anlat bana."

Thea duvardaki lambayı söndürdü, ayağındaki sandaletleri bir köşeye savurdu, kanepede Dan'in yanına çöktü. Bir bacağını kıvırıp diğerinin altına sıkıştırdığı için iyice yakınlaşmışlar, omuzları ve bacakları birbirine değmeye başlamıştı. Thea başından geçenleri bütün ayrıntısıyla anlatırken Dan onu dikkatle dinlemiş, onu yatıştırmak için bir elini dizinin üzerine koymuştu. Thea adamın parmaklarının bu kadar güzel ve seksi olduklarını ilk kez fark etmişti.

Dan'in dikkatini kaybetmekten korktuğu için her şeyi elinden geldiğince hızlı anlatmıştı. Sonrasında aniden hissettiği hafif baş dönmesi susuzlukla ilgili olamazdı, çünkü son yirmi dört saat içinde yeterince sıvı tükettiğine emindi. Bu, Dan'in elini onun dizine koymasından kaynaklanıyor olabilir miydi?

"Adamın yüzünü hiç görmediysen ve elinde de eldiven varsa polise gitmenin ne faydası olur bilemiyorum. Ama tabii bu adam gibi plastik poşet kullanan ve aranan bir tecavüzcü ya da başka tür bir saldırgan varsa bu onlar için önemli bir ipucu olabilir."

"Onlara anlatabileceğim işe yarar bir şey bulamadım."

"Şu plastik torbayı bana verirsen bir adli laboratuvara gösterebilirim. Polis meselesine de o zaman karar veririz."

"İyi bir plana benziyor. Söylesene, emniyet teşkilatını hiç özlemiyor musun? Oradaki işini neden bıraktın?"

Bu ani geçiş Thea'nın standartlarına göre bile çok beceriksizceydi. Biraz geç de olsa kendini susturmayı başarmıştı ama ateş düştüğü yeri çoktan yakmış olmalıydı.

Bunu da eline yüzüne bulaştırırsan bir daha gözüme gözükme, Sperelakis! diye çıkıştı kendine.

Neyse ki Dan imdada koşmuştu.

"Gerçekten bu konuda mı konuşmak istiyorsun?" diye sordu. "Teşkilattan niye ayrıldığım konusunda mı?"

"İnsanlar genelde bazı şeylerden önce konuşurlar, bilirsin. Bu da konuşmak için ilginç bir konu olabilir diye düşündüm."

Dan, Thea'nın elini tutup dudaklarına götürdü.

"Sen tam bir baş belasısın Doktor," dedi, elini aşağı indirmeden önce. "Hem de püsküllü bela. Ama yok, madem ki sordun, cevabını alacaksın. Tabii pek hoş bir hikâye olmadığını da önceden söylemem gerekiyor."

Sonraki yarım saat, on dört yaşındaki Patrick Suggs'ın Montrose Ortaokulu'nun önünde vurulmasına neden olan ve de sonrasında doğurduğu olaylar zinciri üzerine konuştular. Thea onu dinlerken içi acıdı. Onu en başından böyle çekici bulmasının nedeni duyarlılığıydı. Şimdiyse aynı duyarlılık ve ilginin, adamın geleceğini mahvedebileceğini fark etmişti.

"Üzerinde silah taşımak... ya da emniyet teşkilatında, birilerini vurmak zorunda olmadığın bir görev yok mudur?" diye sordu Thea.

"Yapmak isteyeceğim bir şey olamaz. Kendimi bildim bileli tek isteğim polis olmaktı. O silahlı saldırının en kötü

yanı da beni hem işsiz hem de iş görmez hale sokması oldu. Neyse ki sonradan güvenlik görevlisi ilanına rastladım da bir iş buldum. Şimdiye kadar her şey yolunda gidiyor."

"Her şey yolunda gidiyor," diye tekrar etti Thea, gözleri dolmuş halde.

Dan'in kokusu başını döndürüyordu. Bunun parfüm, aftershave, şampuan olmasının ya da kendine has kimyasından kaynaklanıyor olmasının hiç önemi yoktu. Bu kokuyu içine çekmek bile onu heyecanlandırmaya yetiyordu. Dan elini dizinden yukarılara doğru kaydırdı.

"Mmm," diye mırıldandı Thea. "Seninle ilgili öğrenmek istediğim daha bir sürü şey var ama seni öpmek için daha fazla bekleyemiyorum."

"İyi fikir," dedi Dan.

Thea'nın yüzünü nazikçe ellerinin arasına alıp kendi yüzüne yaklaştırdı. Öyle ki, nefesleri bir olmuştu artık. Sonra Thea'nın kapalı gözlerini tek tek öptü, oradan burnunun ucuna bir öpücük kondurdu ve nihayet dudakları birleşti. Dan'in dili ucunu gösterince Thea'nın dudakları ayrıldı.

Thea böyle bir öpüşme beklemiyordu. Bu, hayal ettiğinden bile daha iyi olmuştu. Aslında daha da iyi olurdu ama aniden aklına, öpüşürken kullanılan kasların listesi gelince büyü bozulmuştu. Thea böyle düşüncelere alışkın olmasına rağmen gülmemek için ve bunu Dan'le de paylaşmamak için kendini zor tutuyordu.

"Bir erkeği tanıyana, ama iyi tanıyana kadar," demişti bir keresinde Dr. Carpenter. *"kendini ne kadar mutlu ve ne-*

şeli hissediyor olursan ol, seks yaparken gülme sakın. Karşındaki insan bir aziz bile olsa, bu yaptığını yanlış anlayacak ve erkekliğine hakaret olarak alacaktır."

Dudakları birbirine kenetlenmiş haldeyken Dan elini Thea'nın boynundan aşağı kaydırıp bluzunun ön tarafında, kabarmış göğüs uçlarının üzerinde gezdirdi.

"Ben... şey... sutyenimi üst katta unutmuşum da," dedi Thea, sanki bir açıklama yapması gerekiyormuş gibi.

"Hey, önemli değil. Hem beni kopçayla debelenme utancından da kurtarmış oluyorsun."

Dan bunu söyledikten sonra siyah tişörtünü çıkardı, ardından da Thea'nın bluzunun düğmelerini çözüp omuzlarından aşağı sıyırdı. Elleri Thea'nın göğüslerinin üzerinde bir süre daha dolaştıktan sonra aşağı kayıp, kalçasını keşfe çıkmıştı bile.

"Seninle bunu yapmak gerçekten çok hoşuma gidiyor," diye fısıldadı Thea, pantolonunun düğmesini çözüp fermuarını indirirken.

Dan'in altında beyaz, slip külodu vardı. Aklına Dimitri geldi; bunlarla dalga geçmeyi çok severdi.

"Pekâlâ Thea... günün sorusu geliyor," dedi Dan. "Boxerlı erkekleri mi tercih edersin sliplileri mi?"

"Şey, pek emin değilim. Cevap vermeden önce yakından tetkik etmek isterim."

"Tetkik et bakalım," dedi Dan.

Thea elini onun slibinin üzerinde gezdirdi.

"Slipmiş," dedi sonra. "Demek ki bu bilimsel değerlen-

dirmeden neyi çıkarıyormuşuz? Slibi boxera tercih ettiğimi çıkarıyormuşuz. Ancak, işin içinde bir önyargı da olabilir... ki bu da... deneklerin altta yatan niteliklerinden kaynaklanmaktadır."

"O halde, önyargıları bertaraf etmek için en doğrusu benim şu slipten kurtulmam olacak galiba."

Thea parmak uçlarıyla Dan'in dudaklarına dokunduktan sonra uzanıp lambayı söndürdü. Bu yüz yıllık salonun pencerelerinden süzülen ay ışığının yıkadığı halının üzerinde seviştiler. Sonra, çok sonra, Thea mutlu ve yorgun, Dan'in yanına kıvrılmış yatarken evin yanından geçip eski garaja doğru giden tekerlek sesleri duydular.

"Dimitri bu," dedi Thea. "Her an buraya da uğrayabilir."

Dan'in elbiselerini toplamasına Thea kıkırdayarak yardım etti.

"Hey Doktor," dedi Dan giyindikten sonra, "şu otoparktaki adamı sakın gereğinden fazla takma kafana. Ben sana bir şey olmasına izin vermem. Ne şimdi ne de başka bir zaman."

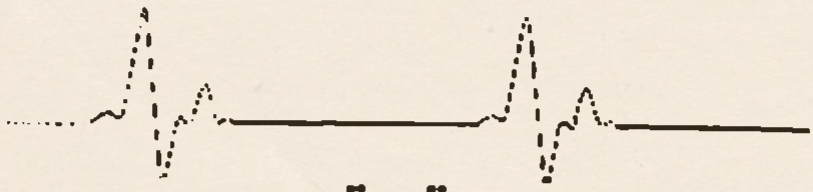

26. BÖLÜM

Hava kapalı olmasına rağmen yumuşaktı. Tatlı bir rüzgâr kumsalda küçük tepecikler oluşturuyordu. Dan kiralık Avalon'u dar bir arka sokakta, evsizlerin kaldığı bir karton köşkün önüne park etti, sonra akşamüzeri güneşine çıkıp tuz kokan havayı içine çekerek rahatlamaya çalıştı. Yolun üzerinde lacivert bir Nissan Sentra duruyordu.

Suç laboratuvarından arkadaşı June Tilly iyi iş çıkarmış; gözlükteki tek bir parmak izinden hem askerde çekilmiş bir fotoğrafa hem de bir isme ulaşmayı başarmıştı. Bu isim Gerald Prevoir'di. Çok net olmayan bu fotoğraftaki adamla ona yoğun bakımda saldıranın aynı kişiler olduğuna emin olmak güçtü ama Dan bu ipucuna güvenmek zorunda olduğunu hissediyordu. Öyle ki sırf bu yüzden izin gününde uçakla Boston'dan Philadelphia'ya, oradan da karayoluyla Delaware, Carlisle'ye kadar gitmişti. Bütün bunlar Afganistan'daki başarılarına karşılık bronz yıldız madalyasıyla ödüllendirilen

bu adamın bilinen son adresine ulaşmak içindi.

Güney Carlisle'de yetkili bir merciye ulaşamayınca Dover'daki emlak kayıtlarını araştırmış, Salt Spray Yolu 57 numaralı adresin izine ancak orada rastlamıştı. Ama kayıtlara bakılırsa adresteki mülk neredeyse on yıldır Hessian Emlak diye bir şirkete ait görünüyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Dan nasıl olsa epey bir yol almıştı. Ayrıca ona saldıran adamı eliyle koymuş gibi bulmayı da beklemiyordu.

Delaware macerasından bir şey çıkmayacak olursa her türlü riski göze alıp Thea'dan saldırganla ilgili şikâyette bulunmasını isteyecek, sonra teşkilattaki eski dostların da yardımıyla soruşturmanın Gerald Prevoir'e kadar uzanması için elinden geleni yapacaktı. Ayrıca birikimlerini özel bir dedektif tutmak için kullanmaya da hazırdı. Gerekirse Thea'dan da yardım isteyebileceğinden emindi.

Thea'yla birlikte oldukları akşamın üzerinden bir gün geçmişti. Nasıl da heyecanlı, tutkulu ve keyifli sevişiyordu. Ne kadar açık, hevesli ve esnekti. Ve bütün bunların farkında olmaması onu daha da seksi yapıyordu. Bu kadın hayatta orgazm taklidi yapmazdı. Taklit olan, sahicilikten uzak hiçbir şey beklenmezdi ondan.

Elinde olsa bütün geceyi beraber geçirebilirlerdi ama Dimitri onları bekliyordu. Ayrıca Thea'nın uğradığı saldırı ve duyduğu hakaretler de keyfini kaçırmıştı. Hem Thea'nın hem de babasının başı dertteydi.

Dimitri Sperelakis en az kız kardeşi kadar orijinal bir tipti. Değişken bir ruh hali vardı ve ilgisi çabuk dağılıyordu.

Bilgisayar ekranlarıyla dolu masanın önüne kamp kurmuş; bir video oyunundan diğerine geçerken arada söz konusu cinayet girişimiyle ilgili karmaşık teorilere giriyor, oradan YouTube'a atlayıp en sevdiği illüzyonistlerin çarpıcı gösterilerinden örnekler sergiliyordu. İlgisinin canlı kalması için sanki sürekli hareket halinde olması gerekiyordu. Sesi bile ruh haline göre dalgalanıyordu. Biraz önce sesi çocuk gibi çıkarken, hemen sonra bir nükleer fizikçi edasıyla konuşabiliyordu.

Petros'un geçirdiği kazayla ilgili animasyonu ve teorilerini son bir kez gözden geçirdikten sonra hep birlikte Petros'un Volvo'suna atlayıp kaza yerine gitmişlerdi. O, illüzyonistlerin göz açıp kapayıncaya kadar erkekten kadına dönüşmelerini gösteren videoları seyrettikten sonra, Thea'nın kardeşinin kazanın önceden planlandığına olan inancının nereden geldiğini anlamak Dan için zor olmamıştı. Arabanın geldiği açı, Petros'un vücudunun havada uçuşu ve yerde hiç tekerlek izinin olmaması her şeyi açıklıyordu.

Dan, Thea'nın kardeşinin ukalanın teki olmasını beklerken, kendiyle dalga geçmekten zevk alan, sıra dışı biriyle karşılaşması hoş bir sürpriz olmuştu. Ona ne kadar güvenileceğini ise ancak zaman gösterecekti. Ama ne olursa olsun, adamın zekâsı ellerinde önemli bir kozdu.

"Koca adam, ne de uzun boyluymuşsun."

Dan başını aşağı çevirdiğinde, üzerinde soluk mavi, eski püskü bir ev kıyafetiyle yaşlı bir kadın gördü. Kadının yüzünde güneş yanıkları ve derin lekeler vardı ve ağzında kalan

üç beş diş de hiç iyi görünmüyordu. Başının arkasından düğümlediği bir bandananın altından öbek öbek kır saçları fırlamıştı. Nefesinde ise balık kokusuna benzer tuhaf bir koku vardı.

"Boyum 1.90," dedi Dan. "Adım da Dan."

"Dan diye bir kuzenim var. Daniel mıydı yoksa? Hep unutuyorum."

Dan kadından pek umutlu olmasa da konuşmaya devam etti ve bu sırada kadının adının Noreen olduğunu, sokağın karşısındaki evde yirmi beş yıldır yaşadığını, mahalledeki herkesin onu bildiğini ama Salt Spray Yolu, 57 numaradakileri tanımadığını anlattı. Ona kalırsa, orada oturanlar başka bir ülkeden gelen yabancılardı.

"Kiracı onlar," diye ekledi sonra. "Benim gibi bir ihtiyarla laflamaya tenezzül etmeyen genç bir çift. Belki inanmayacaksın ama bir zamanlar ben de gençtim. Hatta Dover Güzellik Yarışması'nda ikinci olmuşluğum bile var."

"Ne güzel." Dan, Gerald Prevoir'in fotoğrafını cebinden çıkardı. "Aslında ben de bir zamanlar bu evde yaşamış olan birini arıyordum."

Kadın fotoğrafı incelerken o da kadının yüzündeki ifadeyi inceledi. Adamı tanımış olduğuna dair en ufak bir pırıltı bile yoktu.

"Sen polis misin?" diye sordu kadın.

"Hayır. Sadece bu adamı arıyorum işte."

"Adı Dan mi?"

"Hayır, hayır. O *benim* adım."

Dan adını soyadını ve telefon numarasını not defterinin bir sayfasına yazdıktan sonra kadına uzattı.

"Yani şimdi polis misin, değil misin?"

Dan sabırla gülümsedi.

"Yardımın için teşekkürler Noreen. Gidip ev halkıyla konuşsam iyi olacak."

"Evde muhtemelen sadece kadın vardır. Adamı iki kez ya gördüm ya görmedim. Ama o senin kadar iriyarı ve uzun değil. 1.80 mi demiştin boyuna?"

Böyle giderse Noreen'in kafası daha da karışacağa benziyordu. Dan fotoğrafı kadının parmaklarının arasından çekip aldı, ona teşekkür edip yoluna devam etti. Noreen çaresiz omuz silkip yolun karşısına geçti ve bir telefon direğine yaslanıp olanları izlemeye koyuldu.

Salt Spray Yolu, 57 numaradaki kapıyı açan kadın yalnızca Rusça konuşabiliyordu – ya da Dan'in tahmini buydu. Kadının adı Ludmilla'ydı ve Dan'le ancak kapı zincirinin elverdiği aralıktan konuşmuşlardı. Bütün bu süre boyunca kapıyı açmaya hiç niyetli görünmemişti de. Dan'e karşı hissettiği güvensizliği, anlayışsızlığı ve korkuyu bir anlığına yenip Prevoir'in resmine bakmayı kabul etmişti. Resme baktıktan sonra da heyecanlı heyecanlı kafasını sallamış, gergin bir şekilde gülümsemiş, ardından da kapıyı nazikçe kapatmıştı.

Bütün bu konuşma, havayolları uçuş görevlisinin güvenlik talimatlarını verişinden bile kısa sürmüştü. Dan sokağa döndüğünde Noreen'in gitmiş olduğunu gördü. Gidiş-dönüş uçak bileti, araba kiralama, yıllık izinden alınan iki

gün... adil bir alışveriş olmamıştı. Ama yine de denemeye değmişti.

Dan kalan son iki saatini de elinde Prevoir'in fotoğrafıyla mahalleyi dolaşarak harcamaya karar verdi. Kapıların yüzüne kapanacağını biliyordu ama bu, hayal kırıklığına uğraması için bir bahane olamazdı.

Bir süre sahildeki kayalıkların üzerinde oturup okyanusa birkaç taş atarken bir çıkar yol bulmaya çalıştı. İmkânları zaten kısıtlıydı, Josh'la ve işiyle uğraşırken bu araştırmaya vakit de ayıramazdı. Gerald Prevoir sadece onu dövüp küçük düşürmekle kalmamış, muhtemelen Thea'nın babasını da öldürmeye kalkışmıştı. Üstelik Thea'ya saldırıp tehdit eden de belki oydu. Böyle bir canavarı enselemenin kolay olmayacağı çok açıktı.

Yarım saat düşünüp durduktan sonra aklına tek bir isim gelmişti: Albert Mendez. Mendez, Dan'in New York Üniversitesi'ndeki bir adli uygulamalar dersinde tanıştığı Manhattanlı bir özel dedektifti. Biraz kendini beğenmiş biriydi ama aynı zamanda keskin zekâlı, sokakların dilinden anlayan ve de eğlenceli bir tipti. Anlaşılan, televizyondaki bütün dedektiflik dizilerini seyretmişti ve üniversitedeki eğitimi de bir adli tıp bürosunda müfettişlik işi kapmak için basamak olarak kullanacaktı.

"En güzel yavruları her zaman adli tıpçılar kapar," derdi hep.

Mendez, ofisinin Greenwich Village'da olduğunu, telefon rehberinde isminin özel dedektif olarak yer aldığını söy-

lemişti. Dan'in telefonuna cevap veren kadının belirgin bir New York aksanı vardı ve çok büyük ihtimalle, konuşurken sakız çiğnemekteydi. Dan ona ismini, cep telefonu numarasını ve onu unutmuş olabilir diye bir de not bırakmıştı.

Ancak Mendez, Philadelphia havaalanına beş mil kala Dan'i aradı. Dan arabayı kiralama şirketine bırakana kadar ücrette anlaşmışlardı bile. Mendez ona sağlam bir indirim yapmıştı ve bundan emin olmasını istiyordu.

"Elinde ne kadar bilgi varsa gönder bana, ben de adamını bulayım," dedi Mendez. "Sana benden Mendez garantisi. İnanın beni son anda yakaladın. Az kalsın büyük bir işe başlıyordum. O kadar ciddi bir iş ki, sonunda kendimi New York'un Baş Adli Tıpçısı olarak bulabilirim."

Dan adamla ilgili bildiği her şeyi, yanında bir de çekle göndereceğine söz verdikten sonra telefonu kapadı. Şimdi, Boston'a dönüş uçağını yakalamadan önce Philadelphia'nın meşhur cheeseburgerlerinden yapan bir yer bulması gerekiyordu.

Noreen Ecklestone, Salt Spray Yolu 57 numaranın olduğu sokakta, içi buruşturularak atılmış kâğıtlarla dolu metal bir kutunun içinden bir kâğıt parçası aldı. Bu parçanın üzerine kurşun kalemle *Gerald,* ismin altına da bir telefon numarası yazılmıştı. Üçüncü çalıştan sonra devreye telesekreter girdi.

"Mesajınızı bırakın," diyordu kısaca.

"Merhaba Bay Gerald," dedi kadın. "Ben Sea Spray Yo-

lu'ndan Noreen. 57 numarayı soran olursa beni ara demiştiniz ya, çok uzun boylu bir adam geldi, elinde bir resim vardı, Prever mi Peever mi neydi öyle bir adamı arıyormuş. Adı Dan'di, Dan Cotton, telefonu da 617-426-9444. Umarım söz verdiğiniz ödülü gönderirsiniz."

Telefonu kapadıktan sonra bandanasını çıkardı, karton evin içine girerek benzer konserve kutularıyla dolu bir raftan bir sardunya konservesi alıp açtı.

27. BÖLÜM

Thea'nın Julian Fang'la buluşmasına bir saat daha vardı. Adam altmış yıldan fazladır akupunkturla uğraşıyordu ve hastalıkların teşhisindeki yetenekleri meslektaşları tarafından bile benzersiz ve ürkütücü derecede başarılı bulunuyordu. Hayley'in tedavisinin işe yarayıp yaramadığını anlayabilecek birisi varsa, o da Fang'dı. SU990 tedavisi şimdiye kadar birkaç önemsiz belirtinin haricinde kadının güçten düşmesine neden olmamıştı. Dışarıdan bakıldığında yıkıcı bir hastalığı gayet iyi idare ediyor gibi görünüyordu.

Thea fırsatı varken alt üniteye de uğramıştı. Babasının odasına adımını atar atmaz, bilincinin hâlâ kapalı olduğunu ve ona tepki vermeyeceğini anlamıştı. Topuk ya da kuyruk sokumu gibi kritik bölgelerdeki baskıyı azaltmak için yastıkların yardımıyla babasını kırk beş derece yana yatırmışlardı. Bunun haricindeki bütün baskı bölgeleri de özenle koruma altına alınmıştı.

Thea, bazen cilttеki bir çatlağın bile damar tıkanıklığı ya da kalp krizi gibi ani ölümlere yol açabildiği kritik bölgeleri gözden geçirdi. Mükemmeldi. Hepsi de kusursuz görünüyordu. Ne bir kızarıklık, ne bir çatlak ne de solgunluk vardı. Amy Musgrave verdiği hizmetle dünya çapında ün yapmış bir kurumun yöneticisi olmasının dışında, her şeyden önce çok iyi bir hemşireydi. Ekibinde yer alan yüzlerce hemşirenin her biri, ideal hasta bakımı için gerekli bütün ayrıntıların önemini çok iyi kavramış gibi görünüyordu.

"Bir sorun var mı Marlene?" diye sordu Thea, ajanstan gönderilen özel hemşireye.

"Hep aynı," diye karşılık verdi kadın. "Temizleyip masaj da yaptım. Ama hâlâ kıpırdamıyor."

Thea hemşireye bir süre izin verip babasını muayene etti. Ona umut verecek bir nörolojik belirti bulmak istiyordu. Gözbebekleri tam ortada duruyor, ışığa neredeyse hiç tepki vermiyordu. Oysaki locked-in gibi ağır bir rahatsızlığı olmasına rağmen, biraz yavaş da olsa önceden ona tepki verebilmişti. Şimdiyse hiç hareket yoktu. Thea gözünü kıpırdatması için babasına birkaç kez yalvardı ama hiç tepki yoktu.

Dolayısıyla, hastanın durumundaki istikrarlı değişim beklentilerinin şimdilik göz ardı edilmesi ve soru sormadan sadece gözlemde bulunulması gerekiyordu. Bu, şu anda önünde yatmakta olan adamın tıp dünyasının içinde geçirdiği yıllar boyunca uyguladığı klinik teknikti ve çoğunlukla onun yüzünden kendi tekniği de olmuştu.

Bu, travmanın doğal seyri miydi? Beyinde şişmeye gün-

lerdir rastlanmamış olmasına rağmen ortaya birden mi çıkmıştı? İlaçlarından birine tepki veriyor olabilir miydi? Birilerinin ona süksinilkolin ya da Pankuronyum gibi felç edici bir ilaç veriyor olması mümkün müydü? Bütün bu soruların arasında en rahatsız edici ve bir bakıma en muhtemel olanı bu sonuncuydu.

Thea özel hemşireyi çağırdı.

"İstediğim gibi ziyaretçi listesi tuttun mu?"

"Liste burada Thea."

Bir defiere yazdığı listeyi çıkarıp ona uzattı. Şimdiye kadar on iki kişi gelmişti. Nörolog, ikizler, Mary Halalar ve Thea'mn muhteşem üçlü dediği grup, yani Amy Musgrave, Sharon Karsten (iki kez) ve Scott Hartnett (üç kez). Listedeki alışılmadık tek isim Hayley Long'du ve onu da tekerlekli sandalyeyle alt üniteye getirmişler, saat üçten dörde on kalaya kadar burada kalmıştı. Listede Hayley'in adını görmek Thea için sürpriz olmamıştı. Gece sohbetleri sırasında ne kadar ilgili bir insan olduğunu gayet iyi görmüştü.

"Ziyaretçiler geldiğinde gözünü dört aç Marlene. Kimsenin ona ilaç vermediğinden emin olmak zorundayım."

"İlaç mı?"

"Bunu söyleyemem... aslında söyleyebilirim ama söylemek istemiyorum. Marlene sen her zaman dikkatli ol, sıra dışı bir şey olursa beni hemen cebimden ara."

Thea hemşire odasına da uğrayıp nöroloğun raporunu okudu. Bir değişiklik gözlemlenmemişti ama yarın ultrason ve MR çekilecekti. Raporda ayrıca ortopedist, Petros'un par-

çalanan leğen kemiğinin sorun çıkarmayacağını düşünürse, rehabilitasyon ünitesine nakledilmesinin de düşünülebileceği yazıyordu.

Bu tavsiye Thea'nın canını sıkmıştı ama er ya da geç bir rehabilitasyon tesisine veya bakımevine gitmesi kaçınılmazdı... tabii hayatta kalırsa.

Sonrasında babasının bazı hastalarının dosyalarını gözden geçirmiş, bazılarına viziteye gitmiş, günün sonunda iyice bitkin düşmüştü. Ama bütün gün Dan Cotton'u aklından çıkaramamıştı. O özel biriydi. Yakışıklı mıydı? Evet. Komik miydi? Evet. Oğluna düşkün müydü? Kesinlikle. Ama dönüp dolaşıp hep o sözcüğe geliyordu: *Özel.*

Adamın ruhunu saran ve muhtemelen ömrü boyunca da kurtulamayacağı derin hüzün Thea'da yardım etme isteği doğuruyordu. Yürek burkan, trajik hayat hikâyesini dinlerken ona vurulmakta olduğunu hissetmişti. O geceki sevişmelerinin muhteşem olması ise damganın üzerindeki mühür olmuştu.

Thea, Beaumont'un lobisine girdiğinde Julian Fang çoktan gelmiş, onu bekliyordu. Siyah, bol pantolonu, uzun kollu beyaz gömleği ve itinayla bağlanmış lacivert kravatıyla her zamanki gibi sade ve iddiasız bir görüntüsü vardı. Adamın boyu 1.70 kadardı ve insana endişe verecek kadar zayıftı. Ama üzerinde öyle bir sükûnet havası hâkimdi ki, Thea gibi pek çok insan onun yanındayken, bütün sorunlarını unutup huzur buluyordu.

Thea iki yıl süren stajyerlik dönemi boyunca, izinli ol-

duğu bütün hafta sonlarını ve çoğu akşamları Fang'ın yanında çalışarak geçirmişti. Dahiliye uzmanlığını tamamladığı sıralarda ciddi ciddi Doğu tıbbına geçiş yapmayı düşünüyordu. Ama nihayetinde babasının ısrarlarına dayanamayıp dahiliyeci kalmayı seçmişti. Hayatında yapacağı seçimlerle ilgili olarak babasıyla bir sonraki karşılaşmalarında Thea yüreğinin sesini dinleyip Sınır Tanımayan Doktorlar'a katılmış, ama ne akupunktura olan merakını kaybetmiş ne de Üstat Fang'la irtibatını kesmişti.

"Üstat Fang, geldiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi Thea, adamın ihtiyar elini ellerinin arasına alırken.

"Thea, seni bir daha görmek büyük zevk," diye karşılık verdi adam. Belirgin aksanına rağmen grameri kusursuzdu.

"Bahsettiğim kadınla tanışmak sizin de hoşunuza gidecek. O, eşsiz bir insan."

"Gerçi hiç gerek yoktu ama yine de okulumuza yapmış olduğu cömert bağıştan dolayı kendisine müteşekkiriz."

"Hasta muayeneleri sırasında nasıl teşhisler koyabildiğinizi ona da anlattım. O da gelip onu görmeyi kabul etmenize karşılık minnetini bir şekilde göstermek istedi. İnanın, yaptığı bu bağış onun için önemli bir miktar değil."

Thea güvenlik görevlisinin yanından geçerken başıyla selam verdi. Hemen sağındaki üstat da aynı şekilde başını sallayıp gülümsedi. Yürürken dik durabilmek için epey bir çaba harcadığı belli oluyordu. Thea, Fang'ın on çocuğu olduğuna dair dedikoduyu duymuştu ama bunu ona sorup teyit etmek hiçbir zaman aklına gelmemişti.

"Pekâlâ," diye söze girdi Fang, Sperelakis Enstitüsü'ne giden geniş koridorda yürürlerken, "demek Bayan Long kanser hastası."

"Pankreas kanseri. Geçenlerde MR'ını da gördüm. Hastalık iyice ilerlemiş gibi."

"Ama tedavi görüyor, değil mi?"

"Deneme aşamasındaki yeni bir ilacın uygulandığı bir protokole dahil olmuş. Anladığım kadarıyla bu ilaç bazı hastalarda epey etkili olurken, bazılarında ölümcül olabiliyor."

"Onu benim tedavi etmemi istemiyorsun, değil mi?"

Thea, Lydia Thibideau'nun sözlerini hatırladı. Kadın, başka herhangi bir tedavinin uygulandığını öğrenecek olursa Hayley'i programdan derhal men edeceğini üstüne basa basa söylemişti. Ama bir yanda da tedavi edilemez denen nice hastalığı tedavi eden Üstat Fang'ın vakaları vardı.

"Ona da bakacağız," dedi sonunda.

Hayley ziyaretçisi için kalkıp hazırlanmış, temiz pijamalarının üzerine beyaz bir bornoz geçirmişti. Başta bir kütüphane gibi görünen odası yavaş yavaş işyerine benzemeye başlamıştı. Ama şimdi, ta en başından Thea'nın dikkatini çeken kitap koleksiyonuna yeni parçalar eklenmiş, kütüphane kısmı daha da genişleyip çeşitlenmişti. Cep telefonuyla konuşmakta olan Hayley birazdan işinin biteceğini işaret etti.

"Ona bizim için ne kadar harika bir iş çıkardığını söyle," diyordu telefonda. "Bebeğini doğurduktan sonra anneliğe alışması için istediği kadar izin alabilir. Altı aysa altı ay. İlk üç ay tam maaş, sonraki üç ay evden çalışabilirse yarım ma-

aş. Şimdi kapatmam gerekiyor. Ciao Tommy."

Thea doktorluk mesleği açısından, Asperger'in neden olduğu en büyük zaaflarından birinin yabancılaşma olduğunu çok iyi biliyordu. Hastalara karşı bu analitik ve eleştirel yaklaşımı bazıları tarafından empati eksikliği olarak görülürdü. Oysaki şu anda hissettikleri ve duyguları çok gerçekti. Şu anda, Hayley Long'un odasına her girişinde duyumsadığı kalp ağrısını yaşıyordu. Onun yüreğini burkan, böyle bir kadının bu kadar hasta olduğunu bilmekti. *Hayır; hasta değil*, diyordu Thea'nın zihni, *kadın ölüyor.*

Takdim, tanışma faslından sonra karşılıklı minnet duyguları da ifade edilmiş, sıra akupunktur dünyasının efsanesiyle iş dünyasının efsanesinin oturup konuşmasına gelmişti.

"Dr. Thea kanserinizin ne aşamada olduğunu değerlendirmemi istedi," dedi Fang. "Bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Biz akupunkturcuların nasıl teşhis yaptığımızla ilgili bildiğiniz bir şey varsa duymak isterim."

"Galiba hiçbir şey bilmiyorum," dedi Hayley.

"Pekâlâ. Aksanım yüzünden beni anlamakta güçlük çekerseniz söyleyin ki daha yavaş konuşayım."

"Teşekkür ederim."

Hayley'in Thea'ya attığı bakışta, daha şimdiden etkilenmiş olduğunu belirten bir ifade vardı. Üstat Fang'ın, Thea'nın da içinde bulunduğu küçük gruba verdiği akupunktura giriş dersinin üzerinden uzun yıllar geçmişti. Acaba bu büyüleyici konuşmayı dinleme fırsatını ondan başka kaç kişi bulmuştu?

"Bedenlerimizin içinde akan bir güç vardır," diye başladı söze Fang, "bizim *Qi* dediğimiz, *Q* ve *i* şeklinde yazılıp *ki* şeklinde okunan bir yaşam gücüdür bu. *Qi* baskılandığında, dengesini yitirdiğinde ya da engellendiğinde zihinsel, fiziksel ve duygusal hastalık halleri ortaya çıkar. İğnelerimizi de *Qi*'nin akışının önündeki engelleri kaldırmak ve yeniden yönlendirmek için kullanırız. Bir tedavi planı oluşturmak için, Batı tıbbında olduğu gibi biz de fiziksel muayeneye başvururuz. Bu fiziksel muayenenin en önemli kısımlarından biri dildir. Bir başkası da bilekteki nabzın değerlendirilmesidir."

"Buradan mı bakıyorsunuz?" diye sordu Hayley, tam da doğruyu noktayı göstererek.

"Kesinlikle," diye devam etti Fang, "ama biz tek bir nabız değil de, her bir bilekten üç tane yüzeysel üç tane derin olmak üzere toplam on iki nabız ölçeriz. Her nabzın değişik bir anlamı vardır ve bunların bizde yarattığı hisse dayanarak yavaş, gömülü, değişken, yüzeysel, kaygan gibi tabirler kullanırız."

"Beni tedavi edecek misiniz?"

Fang kafasını çevirip baktığında Thea başını iki yana salladı.

"Buna daha sonra karar vereceğiz Hayley," dedi Thea. "Şimdilik sadece hastalığının ve tedavinin nasıl ilerlediğini anlamaya çalışacağız."

"O halde hazırım Profesör Fang."

Fang ellerini yıkamaya gittiğinde, "Sorun var mı?" diye

sordu Thea.

"Sevimli biri."

"Öyledir."

"Arkadaşın Dan'le işler yolunda mı?"

"Bugün ortalıkta yoktu ama evet, her şey yolunda."

Hayley muzipçe gülümsedi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bunu hak ediyorsun."

"O çok... özel biri."

"Belli oluyor. Bu arada Sean Flowers'ı çağırdım, şu sıra ortalığı kolaçan etmekle meşgul. Hâlâ varım diyorsan, yarın gece seni Dr. Thibideau'nun odasına sokmaya hazır."

"Ben de hazırım," dedi Thea kararlı bir şekilde.

"Bu kadar istekli olmanı beklemiyordum."

"Pekâlâ," dedi Fang geri döndüğünde, "bakalım neler bulacağız."

Muayene Thea'nın geçmişte tanık olduklarına kıyasla uzun sürmüştü. Ama üstat, Hayley'in gözlerine, diline, karnına ve bileklerinden on iki nabzına kadar uzun uzun bakmış, kısacası onu baştan aşağı muayene etmişti. İşi bittiğinde bir an duraksamış, sonra Thea'ya sonuçları ne zaman öğrenmek istediğini sormuştu.

Thea, Hayley'in bakışlarından onay aldıktan sonra, "Hepimiz bunu bir an önce öğrenmek istiyoruz," demişti. "Sizi endişeli görüyorum, Üstat ve bu beni de üzüyor."

"Pankreas kanseri demiştiniz, değil mi?"

"Evet öyle. Pankreasın başından karaciğere uzanan beş santimetrelik bir kitle var."

"Ayrıca karındaki lenf düğümlerine de sıçramış durumda," diye ekledi Hayley.

Fang önce alnını, sonra çenesini ovuşturdu.

"O halde," dedi nihayet, "size iyi haberlerim var. Hem de gayet iyi haberler."

"Harika," dedi Hayley. "Tedavi, kanseri daraltıyor mu yani?"

"Daha da iyisini yapıyor," diye cevap verdi Fang. "Anladığım kadarıyla kanser kalmamış."

"Kalmamış derken?"

"Kalmamış işte. Muayenem sırasında vücudunuzda kansere rastlamadım. Hatta başka hiçbir türlü hastalık yok. Vücudunuzdaki *Qi* oldukça güçlü ve sağlıklı."

Herhangi bir kanser tedavisinin Hayley'in vücudundaki tümörü bu kadar kısa bir süre içinde tedavi etmiş olması mümkün değildi.

Thea üstadına şaşkın bir şekilde baktı.

"Emin misiniz?" diye sordu nihayet.

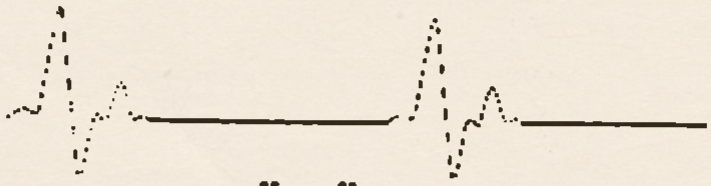

28. BÖLÜM

"Buradayım, Doktor!"

Adamın, sağındaki karanlıktan gelen bu hırıltılı fısıltısını duyduğunda Thea'nın korkudan az daha kalbi duracaktı.

"Sean?"

Onu hâlâ göremiyordu.

"Sağınızdayım, binanın köşesindeyim."

Thea gözleri karanlığa alışana kadar bekledikten sonra adama doğru harekete geçti. Aldığı talimat üzerine, adam gibi o da siyahlar giyinmişti. Ayrıca başına siyah bir kep takıp burnuna kadar indirmiş, ellerine de siyah eldivenler geçirmişti. Sean'ın otuzlu yaşlarda olduğunu tahmin ediyordu ama adamın dar yüzünde siyah boya olduğu için bu, tahminden öteye gidemiyordu. Birkaç saniye içinde Thea'nın yüzünü de siyaha boyamıştı.

Hayley onu bu sanayi casusluğu hakkında epey bir bilgilendirmişti. Anlattığına göre, üretim, teknoloji ve sanayi

işlerinde olanlar rakiplerine ayak uyduramazlarsa rekabetin ayakları altında çiğnenip mahvolmaya mahkûmdular. Bunun için girişilen karanlık işlerin bu kadar kolaylıkla kabullenilmesi Thea'yı rahatsız ediyordu, ama kadına duyduğu hayranlığın bütün bunları unutturduğunun da farkındaydı.

"Siyah yüz boyası, siyah giysiler," dedi Thea. "Bu iş ciddi."

Hayley bunu Flowers'ın raporlarına dayanarak söylemişti zaten.

"Sean bütün hastane kampusünü ve Cannon Binası'nı elinden geldiğince incelemiş," demişti ona. "Bina krokilerini, ısıtma şebekesini, tünel sistemini, hatta kanalizasyon haritalarını bulmuş. Bugün bir ara, randevu alma bahanesiyle Dr. Thibideau'nun muayenehanesine girmeye bile çalışmış. Her yerde güvenlikle ilgili sıkıntılar olduğunu söylüyor, ama seni içeri sokmanın bir yolunu bulduğuna inanıyor."

"Harika. Ben de hazırım. Hayley, Üstat Fang'ın muayenesinin sonuçları beni çok heyecanlandırdı. Ama bir yandan da kafamı karıştırdı."

"Adam ciddiydi, değil mi? Kendinden çok emin göründüğünün farkındayım ama ben de boş hayallere kapılmak istemiyorum."

"Ne diyebilirim ki? Farklı bir dil konuşması ve farklı âdetleri olan bir toplumdan geliyor olması bir yana, uyguladığı teşhis ve tedavi yöntemleri de çoğu Batılıya tuhaf ve alışılmadık gelecek şeyler."

"Ama sen ona güvenecek kadar onu iyi tanıyor olmalı-

sın."

"Evet, yaptıklarına inanmama yetecek kadar çok olaya şahit oldum, ama son derece başarılı bir Batılı doktor tarafından büyütüldüğümü ve fizyoloji, anatomi gibi bilimsel metotları Batılılar tarafından öğrendiğimi inkâr da edemem. Okulda *Qi* üzerine hiçbir eğitim almadık. Akupunktur noktalarını ya da bilekten nabız alma yöntemlerini öğretmediler bize."

"Kolay olmamıştır, eminim. Benim gibi gariban, küçük bir çiftlik kızı için bu *Qi*'ler falan ağır konular."

"Biliyorum. İnan bana, biz Batılı doktorlar, buna kaç kez tanık olursak olalım, zihin-beden bağlantısının gücüne bulaşmaktan her zaman kaçınırız. Bir hastalığı yenmekte olduğuna inandığımız insanlar öleceklerini söylerler ve hemen o gece gerçekten ölürler. Otopsiden de hiçbir şey çıkmaz. Yaşamalarına imkânsız gözüyle bakılan bazı hastalar ise günlerini sevdikleriyle birlikte ve hep dua ederek geçirirler ve bir bakmışsın iyileşmişler. Böyle örnekleri görmeyenimiz yoktur."

"Yerimde olsan sen ne yapardın?"

"Her ne yapıyorsam ona devam ederdim. Üstat Fang'ın bulgularını doğrulamamızı sağlayacak bazı testler var. Bunları bir an önce yapmamız gerekiyor."

"Harika."

"Ben çok hasta olduğumu öğrenmiş olsaydım hem Doğu hem de Batı tıbbından yararlanmak isterdim. Batılı doktorlar, hastalık mekanizması konusunda ne kadar ilerlediğimizle ve artık ne kadar çok şey bildiğimizle böbürlenip du-

rırlar ama inan bana, bu konuda anlamadıklarımız anladıklarımızdan hâlâ daha çok. Şu senin Sean Flowers'ın planına uyacağım, çünkü Jack Kalishar'la ilgili öğrenmek istediğim şeyler var. Babamın, başına gelen şeylerle o adam arasında nasıl bir bağlantı kurduğunu bilmem gerekiyor. Bir yandan da, senin kanserinin durumuyla ve Dr. Thibideau'nun deney grubundaki diğer hastalarla ilgili olarak elimden geldiğince çok şey öğrenmek istiyorum."

"Başının derde girebileceğinin farkındasın, değil mi?"

"Biliyorum."

"Sean'a, gözünü senin üzerinden ayırmamasını sıkı sıkı tembih ettim, ama elimden başka bir şey gelmez."

"Anlıyorum."

"Bir şey daha var. Sean bana dedi ki, şu güvenlik görevlisi arkadaşından yardım alabilirseniz işiniz çok daha kolay olurmuş."

"Olmaz Hayley." Thea kararlıydı. "Onu bu işe bulaştırmaktansa bu işi toptan iptal ederim daha iyi. Kararını kesindir. Zaten adamın başına gelmeyen kalmadı. Benim yüzümden işini kaybederse buna dayanamaz. Ya Flowers'la o muayenehaneye girmenin bir yolunu buluruz ya da hiç yapmayız, olur biter."

"Doğru söylüyorsun. Ben yüzde yüz arkandayım."

"Harika."

"O halde sana soracağım son bir soru kaldı."

"Neymiş?"

"Yüksekten korkar mısın?"

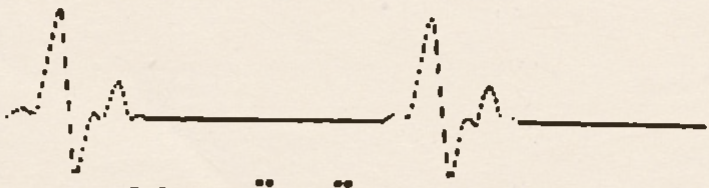

29. BÖLÜM

Gece hava kapalıydı ve bulutların üzerinde yeniay yükselmekteydi. Thea ve Sean Flowers devasa Beaumont Kliniği kampusünün güneydoğu köşesindeki Gazi Anma Binası'na sırtlarını vermiş bekliyorlardı. Bu bina aslen öğrenciler, hastane personeli ve misafir üyeler için bir lojman niteliği taşıyordu. Klinikteki stajyerlik döneminde ve bazı özel rotasyonlar sırasında Thea'nın da burada kalmışlığı vardı.

Flowers, Thea'nın başta tahmin ettiğinden daha yaşlıydı, fazla konuşkan değildi ve sürekli etrafı kolaçan eden haliyle bir kedi gibi tedirgin görünüyordu. Saat on biri geçtiği için binalar arası yürüme yollarında neredeyse kimsecikler yoktu. Thea iyice gerilmiş, içindeki endişe gittikçe büyümeye başlamıştı. Hayley'in ona, yüksekten korkup korkmadığını neden sorduğunu anlayamamış, ama fazla da üstelememişti. Oysaki biraz daha ısrar etseydi söyleyeceği birkaç şey vardı elbette.

Thea, "Biraz korkuyorum galiba," demişti ama bu tam olarak doğru sayılmazdı. Küçükken bir kerecsinde telesiyejde korkudan bayılacak gibi olmuş, dönme dolaba ilk binişinde de midesi bulanmıştı. Zaten sonradan bu ikisine de bir daha binmemişti. Yakın zamanda ise bir balkonun korkuluğundan aşağı bakarken başı dönmüştü ama bunu da herkese oluyordur nasıl olsa diyerek geçiştirmişti.

"Al bunu," dedi Flowers, kendininkinin aynısı siyah, kalın bezden bir askeri sırt çantasını Thea'ya uzatırken. "Gerekirse kemerden ayarlayabilirsin. Ağır mı?"

Sırt çantası gerçekten de epey bir ağırdı.

"Ben Afrika'nın balta girmemiş ormanlarında çalışıyorum," dedi Thea. "Öyle görünmüyor olabilirim ama güçlüyümdür... dayanıklıyımdır da."

"Bunu duyduğuma sevindim. İkisine de ihtiyacın olacak çünkü."

Thea adama bakıp ciddi mi yoksa dalga mı geçiyor diye anlamaya çalıştı ama bu haliyle, yalnızca gözlerinin beyazı görünürken bunu çıkarmak çok zordu.

"İçinde ne var bunun?" diye sordu Thea.

"Fazla bir şey yok. Biraz ip, sağlam bir çakı, bir defter, birkaç kalem, benimkiyle aynı frekansa ayarlanmış bir telsiz, laboratuvarda kalıp her şeyi okuyamayacağın için bu işe uygun bir fotoğraf makinesi, en iyisinden bir tane gece görüş gözlüğü, cep feneri, daha büyükçe bir fener. Yukarıda ışığı açamayabiliriz."

Yukarıda.

Thea iyice meraklanmıştı.

"Sean," dedi nihayet, "Hayley senin içeri girmenin bir yolunu bulduğunu söyledikten sonra bana yüksekten korkup korkmadığımı sordu. Bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Sana söylemedi mi?"

"Aslında ben sormadım desem daha doğru olur. Bunu yapmaya can attığım için bu ayrıntının üzerinde fazla durmamış olabilirim."

"Girmek istediğin oda Cannon Binası'nın beşinci katında."

"Biliyorum, gitmiştim oraya."

"O halde saat on birden sonra asansörlerin giriş kartı olmadan o katta durmadığını da biliyorsundur. Bunu çözmenin yollarından biri, asansörü dördüncü katta durdurmak, acil çıkış tünelinden yukarı çıkmak ve beşinci katın kapısını zorla açmak. Ama bunu yapabileceğini sanmıyorum. Zaten kapının önünde de bayağı bir güvenlik oluyor."

"Peki sen neye karar verdin?"

"Binanın dışından çıkıp pencereden girmeye."

"Pencereden mi? Ben o odaları bilirim. Orada pencereler açılmıyor ki."

"Bu da başka bir sorundu," dedi Flowers. "O yüzden dışarıdan gideceğiz diyorum ya."

"Ama dışarısı sırf cam."

Thea adamın yüzünde ilk defa hafif de olsa bir gülümseme görmüştü.

"Cam her zaman önemli bir meseledir." Flowers saatine

göz attı. "Başlayalım hadi. "Binadan hiç ayrılmıyorsun ve ben diyene kadar da ortaya çıkmıyorsun. İtfaiye kepçelerini bilir misin?"

"Ağaçları budarken kullandıkları şeyler mi?"

"Elektrik direkleri için de kullanırlar. O işte."

"Biliyormuşum o zaman."

"O zaman birkaç dakika sonra öyle bir şeye binmenin nasıl bir duygu olduğunu da öğreneceksin. Buna dayanabilecek misin?"

Thea'nın aklına birdenbire Loon Dağı'na ilk kez –ve de son kez– telesiyejle çıktığı gün gelmişti.

"Dayanabilirim," dedi sonunda. "Peki ama cam ne olacak?"

"O da benim işim," diye karşılık verdi Flowers, sırt çantasını işaret ederek.

Bununla birlikte Thea'nın kalan bin sorusu da cevapsız kalmıştı. Cannon Binası'yla yeni binalardan birinin arasındaki yürüyüş yoluna çıktılar. Thea stajyerken bu bina yoktu; demek ki inşaatı bu iki yıl içinde bitmişti. Karşılarına çıkan tünelin girişine, üstünde KAPALI yazan bir tabela asılmıştı.

Flowers işaret parmağını dudaklarına götürdükten sonra etrafı iyice kolaçan etti. Beton yolda hiç ağaç ya da elektrik kablosu yoktu ama yolun ortasında bir kamyon vardı. Cannon Binası'nın yanma park etmiş, yolun dörtte üçünü kapatan bir itfaiye kepçesiydi bu. Thea yukarı doğru beş kat sayarken karnına ağrı girdiğini hissetti. Flowers'ın kulağına eğilerek:

"Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Kampusün diğer tarafındaki ağaçları buduyorlardı, oradan getirdim," dedi o da fısıldayarak. "Bu dünyada ne yaptığını biliyormuş gibi görünürsen kimse seni durdurup ne yapıyorsun diye sormaz. O işi yapan asıl adamı hariç tabii. Böyle bir şey olursa da olur, şanssızlık der geçersin. İşte ben de ekip paydos edene kadar bekledim, sonra gittim kamyonu düz kontakla çalıştırdım, 'kapalı' tabelalarını da arkaya atıp buraya getirdim. Bu kadar basit işte."

Thea bir an, Dan'in üşenmeyip o sıradan görünümlü kat görevlisinin kimliğine bakmak isteyişini düşündü; oysaki o anda üzerinde durmayıp boşverebilirdi de. Eskiden müthiş bir polis olmalıydı.

"Hiç bunlardan birini kullandın mı?" diye sordu Thea.

"Sadece birkaç düğme ve vites. O kadarını da hallederim artık."

Thea tekrar küçük kepçe sepetine ve yukarı baktı; ister istemez içi ürpermişti.

"Ben ciddiyim," dedi sonra.

"Tamam, tamam, denemişliğim var."

"Ee?"

"Korkma. Kepçeyi hareket ettirmek için kamyonun da çalışıyor olması lazım. O da biraz gürültü yapar ama bu saatte laboratuvarda kimsenin olduğunu sanmıyorum. Olsa bile onlar da kamyondan işkillenmeyeceklerdir."

"Böyle şeyler yapmak hoşuna gidiyor mu?"

"Her şey yolunda giderse, evet. Hatta bazen terslik ol-

ması da hoşuma gidebiliyor. Ben zoru seviyorum galiba. Neyse, hazır mısın?"

Flowers, Thea'ya sepete çıkmasını işaret ettikten sonra kamyonun kumanda kabinine girip motoru çalıştırdı. Thea kalbi küt küt atarken kamyonun üzerine çıkıp sepetin içine girdi. Çok geçmeden Flowers da yanındaki yerini almıştı.

"Taşıma ağırlığı var mıdır acaba?" diye sordu Thea, bastıran ikinci bir korku dalgasıyla mücadeleye giriştiğinde.

"Çok zorlamayacağımıza eminim. Ama başka bir sorun var. Vincin kolu tamamen uzandığında bile sepet beşinci kata erişemiyor."

Thea'nın içindeki dalgalar şimdi iyice fokurdamaya başlamıştı.

"Bu biraz sorun olmayacak mı?"

"Tek sorunun bu olsun. Cidden bak, endişelenmene gerek yok. Hele bir pencereyi halledeyim, gerisi kolay. Sepetin ucunda ayağa kalksan bile yeter. Kolay olacaktır."

"Zoru seviyorum dememiş miydin?" diye sordu Thea.

Motorun gürültüsü iki binanın arasında yankılanırken Flowers bir levyeyi ileri iterek vinci hareket ettirdi. Sepet sarsılarak katları çıkarken Thea, Loon Dağı'ndaki o telesiyeje yeniden oturmuş kadar olmuştu.

"Aşağı bakma, yeter," dedi Flowers.

"Bakmamaya çalışırım."

Thea kendi sesini duyunca hâlâ konuşabiliyor olmasına şaşırdı.

"İçeride bir dosya dolabı falan vardır herhalde, değil

mi?"

"Evet," diyebildi Thea zorla da olsa. "Tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

"Ben arkandan girerim, dolabı üzerinde iz bırakmadan açarım, sonra kamyona dönüp motoru durdururum. Sen de yapman gerekeni hızlı bir şekilde bitirirsin, bana telsizden seslenirsin, sepeti yukarı çıkarırım o zaman."

"Anlaşıldı."

Sepet tangırdayarak bir kat daha çıkmıştı. Thea üçüncü katın penceresinden baktığında içerideki cam kapları ve diğer laboratuvar cihazlarını görebiliyordu. Sınır Tanımayan Doktorlar'da çalıştığı yıllar içinde başından pek çok tuhaf ve tehlikeli olay geçmişti, ama bu... Bütün cesaretini toplayıp, hayatını ele geçiren hayalete baktı. Siyah boyaya rağmen adamın ne kadar neşeli olduğunu anlayabiliyordu. Levyeye bir kez daha asılmasıyla birlikte dördüncü katı geçip beşinciye doğru çıkmaya başladılar. Nihayet, kepçe son bir kez sarsılarak durdu. Thibideau'nun laboratuvarının devasa pencere camları sepetin tepesinden yarım metre kadar yukarıda kalmıştı.

Aşağıya bakma.

Thea camı nasıl geçeceklerini düşünürken Flowers sırt çantasından disk şeklinde, sağlam görünümlü iki kıskaç çıkardı. Sonra bir maymun gibi çevik hareketlerle sepetin tepesine fırladı, kıskaçları cama taktı, cebinden çıkardığı bir aletle pencere pervazından başlayıp yine pervazda biten geniş bir gökkuşağı şekli çizdi. Sonra camı bütün çizgi boyunca

kesti. Bütün bunlar bir dakika bile sürmemişti. Son olarak, üzeri kumaş kaplı bir malayla cama bir iki kez vurması yeterli olmuş, üzerindeki yarım daire ayrılmıştı.

İnanılmaz, diye düşündü Thea. Flowers bu esnada, ayrılan camın parçasını içeri bırakıp açıklıktan içeri süzülmüştü bile. Hayley'in anlattıklarına bakılırsa bunlar her an her yerde olan şeylerdi. İnsanlar yakalanıyordu, insanlar tutuklanıyordu, insanlar peşinde oldukları şeyi de alıp sırra kadem basıyordu, insanlar sürekli denemeye devam ediyorlardı. *Kesinlikle inanılmaz.*

"Pıst! Çabuk, gel buraya. Aşağı bakma."

Sepet en ufak bir harekette bile sallanıyordu. Thea'nın yine midesi bulanmaya başlamıştı.

Aşağı bakma... Aşağı bakma...

Korkudan alt dudağını ısırmış halde, uzanıp pencereden kalan kısımdan tutunarak kendini sepetin üstüne çekti. Penceredeki boşluktan sırt çantasını içeri attıktan sonra, pervaza tutunup adeta içeri daldı. Flowers'ın da yardımıyla yere inişi muhtemelen hakemlerden tam puan alırdı. Allahtan Flowers yerdeki camı kaldırmıştı da düşüp bir yerlerini kesmemiş ya da kırmamıştı.

Birkaç saniye içinde Lydia Thibideau'nun kilitli kapısının önünde bitmişlerdi bile. Flowers'ın beline taktığı bir alet sayesinde içeri girmeleri de birkaç saniye almıştı. Tabii dosya dolabının kilidi de fazla dayanamamıştı.

"Aradığın bu mu?" diye sordu Flowers, içerideki çekmeceleri göstererek. Her bir çekmecede yüzlerce sarı dosya

olmalıydı.

Thea dosyalardan birini çıkarırken aklına Hayley'in söyledikleri geldi. Bütün bu kâğıt çıktılarına ve röntgen filmlerine bakılırsa karşısındaki Amerikan tıp dünyasının dinozorlarıydı.

Elektronik olmayan tıbbi kayıtlar.

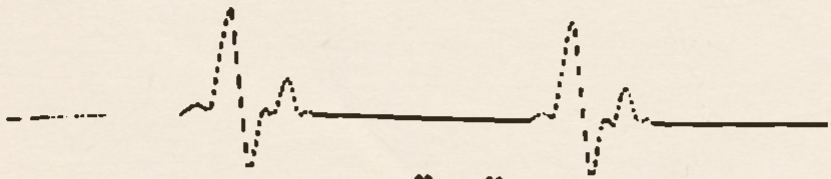

30. BÖLÜM

Thea, Lydia Thibideau'nun muayenehanesindeki zarif Acem halısının üzerinde çömelip bir süre kalbinin atışını dinledi. Yanında iki fener, fotoğraf makinesi, not defteri, telsiz ve aralarında Hayley ile Jack Kalishar'ınkilerin de olduğu yirmi beş kadar hasta dosyası duruyordu.

Thibideau'nun dosya dolabında toplam beş yüz kadar dosya olduğunu tahmin ediyordu. Hepsi de pankreas kanseriydi ve anladığı kadarıyla hepsinin dosyası en fazla altı yıllıktı. Dosyalar tarihe göre değil, alfabetik olarak isme göre dizilmişti. Altı yıldan daha uzun süreli dosyalar muhtemelen başka bir yerde saklanıyordu. Zaten pankreas hastalıklarının ölüm oranları göz önüne alındığında, bunların çok azının hayatta olduğunu söylemek yanlış olmazdı.

Julian Fang'ın sevindirici haberlerinden sonra Thea merak edip çeşitli kanser tiplerinin yaygınlığını ve ölüm oranlarını araştırmıştı. Pankreas kanseriyle ilgili sonuçlar ne

yazık ki hiç de iç açıcı değildi. Geçen yıl bu ülkede 215.000 yeni akciğer kanseri vakası bildirilmiş olup aynı dönem içinde 160.000 kişinin öldüğü tahmin ediliyordu, ki bu da yüzde yetmiş dört gibi bir orana karşılık geliyordu. Kötü bir hastalıktı. Neyse ki daha iyi haberler de vardı. Örneğin geçen sene tiroid kanserinden ölümler (1590), toplam yeni vaka sayısının (37.300) yüzde dördünde kalırken, önceki seneki yüzde altıya göre kaydedilen gelişme umut vericiydi. Sonuç: Tiroid kanserini yenip hayatta kalanların sayısı sürekli artmaktaydı.

Geçen seneki yeni pankreas vakası sayısı ise (37.700) neredeyse tiroid vakalarıyla aynıydı, ama aynı dönemde bildirilen 34.200 ölüm vakası yüzde doksana karşılık geliyordu, ki bu oran önceki sene de yüzde doksan olduğu için bir gelişme olmamış gibi görünüyordu. Her ne kadar kesin bir sonuca varabilmek için daha çok veriye ihtiyaç duyulsa da bu sonuçlar hastalığın tedavisiyle ilgili bir atılım olmadığını gösteriyordu.

Jack Kalishar'da pankreas kanseri vardı. Bu kesindi. Thea'mn Hayley'in vakasından öğrendiği kadarıyla, Kalishar'ın hastalığı altı yıl önceki teşhis zamanından bu yana fazla ilerlememişti. Ama pankreas kanseri hep aynı pankreas kanseriydi ve yüzde doksan yüzde doksandı. Kalishar, Beaumont'un sağlık değerlendirme programına dahil olduğu için her yıl yakından takip edilen sağlıklı, kuvvetli bir adamdı. Onun MR'ını muayenehanedeki ışıklı kutulardan başka bir yerde okuyamayacağı için cesaret edip ayağa kalktı ve ışık-

ları kısa bir süreliğine açtı.

Babası, Kalishar'ın teşhisini rutin kontroller sırasında çekilen MR'lardan birinde yakalamıştı. Sonrasında istenen iğne biyopsisinde de kanserin en yaygın türü olan adenokarsinomaya rastlanmıştı. Adamı Thibideau'ya yönlendiren de yine Petros olmuştu. Thibideau da Kalishar'ı o zamanlar yeni bir ilaç olan SU890'ın değerlendirildiği tedavi programına almıştı. Bu çalışmayla ilgili fazla bir belge yoktu; olanlar da Kalishar'ın, tedavinin deneysel yapısından haberdar olup riskleri bildiğini kabul ettiğine dair imzaladığı izin belgeleriydi. Kalan evrak ya bir depoda saklanıyordu ya da internette.

Ne hastalığı gösteren slaytlar ne de başka notlar vardı. Biri hariç. AR-GE Direktörü Scott Hartnett'ten Kalishar'a, üç yıl öncesinden kalma bir teşekkür yazısıydı bu. Genel olarak Beaumont'a, ama aslında Lydia Thibideau Gastroenteroloji Araştırma Merkezi'nin kuruluşu için yaptığı bağıştan dolayı duyulan şükranları bildiren resmi bir yazıydı. Bağışın miktarı belirtilmemişti ama yazının bir kenarına, bir kadının el yazısına benzer bir yazıyla –belki de yazı Thibideau'ya aittir, diye düşündü Thea– *200.000.000 dolar* yazılmıştı. İki yüz milyon dolar!

Thea saate göz atınca daha hızlı ve organize olması gerektiğini fark etti. Sean Flowers ona araştırması için sadece bir saat vermişti. Süre uzadıkça yakalanma riski de artıyordu. Hayley'den başlamak üzere bütün hasta kayıtlarını taramak için yarım saat, ilgisini çekip ayırdıklarının fotoğraflarını

çekmek için de yarım saat yeterli olmak zorundaydı. Daha hazırlıklı olması gerektiğini şimdi anlasa da artık çok geçti.

Hayley'in kalın dosyasında, Beaumont'ta çekilen ve normal çıkan bir MR'dan on ay sonra Atlanta'dayken, sebebi bilinmeyen bir karın ağrısı şikayeti üzerine çekilen ve pankreas kanseri tespit edilen MR örnekleri de yer alıyordu. Thea masanın altından dikkatle çıkıp iki filmi ışıklı kutuya yan yana yerleştirdi. Rutin Özel Sağlık Değerlendirmesi programı dahilinde çekilen ilk film normaldi. Üç lenf düğümünde, muhtemelen çok öncesine dayanan bir enfeksiyondan kaynaklanan kalsiyum çöküntülerinin haricinde fazla bir şey yoktu. Bu bulgu o kadar önemsizdi ki, filmi okuyan uzman ya hiç görmemişti ya da raporda belirtmeye gerek duymamıştı. Ama Thea'nın hayatı ayrıntılar üzerine kuruluydu.

Hayley'in yeni filmdeki kanserini incelerken Julian Fang'ın söylediklerini düşündü. Böyle bir kanser nasıl olur da iki hafta bile sürmeyen bir tedavinin ardından iyileşebilirdi? Tam bunları düşünürken gözleri eski filme döndü. Ondaki kalsiyum izleri yeni MR'da yoktu. Geri çekilip bir de uzaktan baktı, sonra yine yaklaştı. İki filmin arasında daha da ufak farklılıklar vardı: Bir tanesinin omurga kanadında, diğerinin kaburga kıkırdağında. İki hasta da aşağı yukarı aynı yaşlarda kadınlardı ama ikisi aynı kadın değildi. Thea buna emin olmuştu.

Hayretler içinde halının üzerine çöktü. Elindeki filmlere Mars'tan gelen uçan dairelermiş gibi bakarken gördüklerine bir anlam vermeye, şimdi ne yapması gerektiğini bulmaya

çalışıyordu. Beş dakika böyle geçti. Nihayet ayağa kalktığında nerede yanlış yaptığını anlamıştı.

Defteri açıp art arda bir sürü sayfaya pankreasın kabaca şekillerini çizdi. Sonra Hayley ve Kalishar'ınkilerin dışındaki bütün kayıtları kaldırdı, dosya dolabının çekmecelerinden rastgele dosyalar çekip MR'larına bakarak tümörlerinin yerlerini tespit etti. Yarım saat içinde yirmi beş hastanın dosyasına bakmış ve hiçbir şey bulamamıştı. Ama yirmi altıncıda şansı yaver gitti.

Hastanın adı Samuel Blackman'di. Bu adam kendi yarattığı bir yazılımı servete dönüştürmüş olan elli dört yaşında bir bilgisayar dâhisiydi. Onun MR'ındaki kanser tipi Lydia Thibideau'nun bir başka hastası olan Warren Grigsby'nin MR'ındakinin aynısıydı. Bu iki adam da Beaumont'un özel sağlık programına dahildi. İkisine de dört yıl arayla pankreas kanseri teşhisi konmuştu. Aralarındaki tek fark, Grigsby' nin hastaneden sağ çıkamamış olmasıydı. Adam, Hayley'in de aldığı SU990 tedavisine başladığının onuncu gününde kalp krizi geçirmiş, acil durum ekibi müdahale edene kadar hayatını kaybetmişti.

Blackman'inki ise bambaşka bir hikâyeydi. Jack Kalishar gibi o da bu amansız hastalığı yenmişti; dosyasında Kalishar gibi onun da bir teşekkür mektubu bulunuyordu. Hartnett'in ona hitaben mektubunda yine bağışın miktarı belirtilmeden sadece "cömert" diye tabir etmekle yetinilmişti ama bu kez mektubun sağında solunda Thibideau'nun miktarla ilgili bir notu da yoktu.

Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Grigsby'nin başına ne gelmişti? Şu an için sorular cevapsız kalmaya mahkûmdu. Ama Thea, yeterince zamanı olup yeterince dosyayı inceleyebilirse, Hayley'in MR'ındaki kanserin aynısına başka bir hastanın dosyasında da rastlayacağına neredeyse emin gibiydi.

En azından şimdilik Julian Fang'ın teşhisinin doğru olduğu anlaşılmıştı. Hayley Long'da kanser yoktu. Ama bu müthiş iyileşme öyküsünün, gördüğü tedaviyle, genleriyle, güçlü bünyesiyle ya da *Qi*'siyle ilgisi yoktu muhtemelen. Bunun tek nedeni, çok büyük ihtimalle, ta en başından hiç kanser olmamış olmasıydı.

Ama bu nasıl olurdu?

Thea tam o anda telsizden gelen sesle yerinden sıçradı.

"Thea, çık oradan, çık!" diye bağırıyordu Flowers. "Buraya geldiler. Senin nerede olduğunu henüz öğrenmemişlerdir. Merdivenleri kullan! Merdivenleri kullan! Tamam!"

Thea laboratuvarı hızla kat edip pencereye koştu ve kafasını fazla dışarı çıkarmamaya dikkat ederek aşağı baktı. Üç tane üniformalı güvenlikçi kamyona doğru yürüyordu. Flowers araçtan inmişti. Adamın bir an bekleyip durum değerlendirmesi yapışını, sonra da güvenlik görevlilerinden kaçmaya başlayışını izledi. Adamlar ona bağırarak bir şeyler söyledikten sonra hemen peşine düştüler ama Flowers hızlı bir depara kalkıp arayı açmıştı bile. Thea'nın bildiği kadarıyla hastane güvenliği silah taşımıyordu.

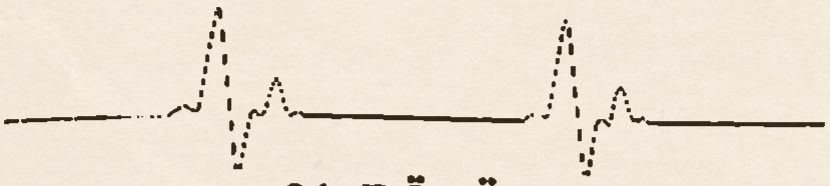

31. BÖLÜM

Thea hiçbir zaman iyi bir koşucu olmadığının farkındaydı. Tıbbi bir acil durum halinde tepki ve karar verme süresi genelde makul seviyelerde, ara sıra da olağanüstü olur, ama hiçbir zaman şimşek hızında olmazdı. Çoğu zaman içinde bulunduğu durumun gerektirdiği hıza ayak uydurabiliyordu ama durum değerlendirmesi için zamanı bol olduğunda kendini daha iyi hissediyordu. Dolayısıyla, aceleciliğin yol açabileceği hatalara nadiren düşerdi.

Şimdiyse, Sean Flowers'ın telsizden yaptığı acil durum çağrısı çok yabancı olduğu bir his yaratmıştı içinde: Panik. Önce hemen yere çöküp eşyalarını sırt çantasına doldurdu. Sonra bütün çizelgeleri toparlayıp röntgenleri gerekli dosyalara elinden geldiğince yerleştirmeye çalıştı. Ardından pek beceremese de dışarıdaki bütün dosyaları dolaptaki alfabetik sırasına göre geri koymaya girişti. İki kez bütün dosyaları elinden düşürdü, hepsi birbirine girdi. Nihayet kalan bütün

dosyaları, nereden aldığına bakmadan çekmecelere tıkıştırdı. Tam dönüyordu ki Thibideau'nun masasından, içi ataş ve bozuk para dolu bir kutuyu yere devirdi. Onları toplayacağım derken kafasını masaya öyle bir çarptı ki bir an durup kanıyor mu diye kontrol etmek zorunda kaldı.

Merdivenlere! Merdivenlere git!

Thea muayenehaneye şöyle bir baktığında pek bir dağınıklık göremedi. Tabii Flowers'ın kestiği camın haricinde. O da içeri birilerinin girdiğine dair kuvvetli bir ipucu olacaktı. Dili damağına yapışmıştı. Kalbi ve düşünceleri yavaşlamayı reddediyordu.

Onu yakalarlarsa ne olacaktı?... Elbette daha işine başlamadan kovulacaktı... Olay duyulursa ona saldıran adamın da hedefi haline gelmeyecek miydi?... Peki ya Petros?... Ondan sonra sıra Petros'a gelmeyecek miydi?...

Hayley!

Thea tam Thibideau'nun muayenehanesinden çıkmak üzereydi ki, en baştan Hayley'in MR'ını yanına almak istediğini hatırladı. Ama şimdi dosyaları düzeltme telaşında onun filmlerini de yerine geri koymuştu. Bir daha bakacak kadar zamanı var mıydı?... Flowers'ı yakalamış olabilirler miydi?... Bir yere izinsiz girmenin cezası neydi?... Hapse atılmaya katlanamazdı. Asla!... Gerekirse ülkeden kaçardı, bir daha da geri dönmezdi... Böyle bir kaçağı Sınır Tanımayan Doktorlar aralarına alır mıydı?... Nasıl da sakin ve basit bir hayatı vardı... Bütün bunlar nasıl olmuştu?

Thea dosya dolabına yaslanıp sakinleşmeye çalıştı.

Hayley'in dosyasını nereye koydum? Nefes al... nefes ver... Sakin ol... Sakin... Hadi! Nasıl yapıldığını biliyorsun işte... Toparlan artık...

Bir iki dakika içinde dikkatini yeniden toplayıp doğru bir karar vermeye çalıştı. Dosyayı alttan ikinci çekmeceye alfabetik sırasına göre koymuştu.

Evet!

Hayley'in dosyasındaki filmleri bulup çıkardı hemen. Her biri on iki santime otuz santim boyutlarındaydı. Filmleri fazla katlamadan rulo haline getirdikten sonra klinik bölgesini laboratuvardan ayıran cam koridora yöneldi. Çok değil, daha geçen gün otururken Dan'le ilgili tatlı hayallere kapıldığı bekleme odasına girdiğinde kapının hemen dışından erkek sesleri duydu.

"Pencerenin kesildiği kat bu muydu?"

"Kim'in dediğine göre burası. Beşinci kat, Dr. Thibideau'nun muayenehanesi ve laboratuvarı."

"Polisi arayacak mıymış?"

"Bence çoktan aramıştır."

Thea tekrar koridorda kalmaya karar verip saklanacak bir yer aramaya koyuldu. Muayene odaları çok küçüktü; konferans odaları ve Thibideau'nun muayenehanesinden de bir şey çıkmazdı. Olsa olsa laboratuvar olurdu. Tezgâhlarla, cam kaplarla ve temel bilimsel araştırmalara yönelik karmaşık elektronik cihazlarla dolu bu geniş alan bütün katın üçte ikisini kaplıyordu. Tezgâhlardan birinin altına saklanıp zamanı gelene kadar bekler, sonra da bir koşu, koridoru geçip mer-

divenlere ulaşabilirdi. Hayatı boyunca hızlı bir koşucu olmamıştı ama yakalandığında başına gelebilecekleri düşündükçe adrenalin bütün vücuduna hızla yayılmaya başlamıştı.

Kendini göstermemeye dikkat ederek araştırma merkezine girdi, tezgâhların arasında gezinerek dikkati en az çeken yeri aramaya başladı.

Dikkati en az çeken yer... Thea bu düşüncesine kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu. Seslerin muayenehaneye girdiğini duyunca olduğu yere çöküp, laboratuvarın en uzak ucuna doğru yöneldi. Tezgâhların arasından sıyrılıp bekleme salonuna çıkmanın zamanı da gelecekti.

Sesler şimdi artmıştı. Bir de kadının eklenmesiyle birlikte üç dört kişi olmuşlardı. Thea tek şansının, beklenmeyeni yapmak olduğunun farkındaydı. Bekleme salonuna doğru üç metre kadar süründü. Merdivenlere doğru depara kalkmaktan –ya da en azından şansını denemekten– başka çıkar yol yoktu ve bunu bir an önce yapması gerekiyordu. Ama tabii bulunduğu yerden merdivenlere kadarki mesafenin hiç de kısa olmadığını görebiliyordu.

Sırt çantasına ve elindeki MR'lara gitti gözü. Yanında bunlar varken laboratuvardan çıkmak daha da zor olacaktı. Belki de bunları dolaplardan birine saklamak ve sonradan gelip almak daha iyi bir fikirdi. Yakalanıp tutuklansa bile ikizler iyi bir avukat tutup onu nasıl olsa çıkarırdı. Adam öldürmemişti ya. Sırt çantası ve filmler, birilerinin aklına dolaplara bakmak gelene kadar güvende kalırdı.

Sesler yükselince Thea bu kez laboratuvara en azından

birinin girdiğini anladı. Hemen yanındaki dolabın kapağını, menteşelerin gıcırdamasından korkarak, yavaşça açtı. Hiç ses çıkmamış, kapı da rahatlıkla açılmıştı.Gelen kokuya bakılırsa dolap hiç kullanılmamış gibiydi. Ama daha da ilginci, dolap boştu, bomboştu. Hatta içine baktığında hemen yanındaki alanın da boş olduğunu gördü.

Tezgâhın üzerindeki elektronik cihaz da hiç kullanılmamış gibi duruyordu. Anlaşılan, sadece sırt çantasını değil, dikkatli olursa kendini bile burada saklayabilirdi. Dolabın içi o kadar da geniş değildi aslında. Beş on santim daha uzun ya da biraz kilolu olsa hiç sığamayabilirdi. Ama şimdi her şeye rağmen bunu denemek zorundaydı.

"Biriniz laboratuvardan geçip, içeri girdikleri pencereyi bulun."

Thea'nın hiç zamanı kalmamıştı. Bir beceriksizlik yapıp kapıya takılmaktan korkar halde sırt çantasını dışarıda bırakıp ayaklarını dolaba soktu, sonra da sağına döndü. Dizlerini biraz kıvıracak kadar alan vardı. Bacaklarını uzatmaya çalıştığında ayakları cam kaplara değdi. Çıkan ufacık tıngırtı Thea'ya bu şartlar altında kilise çanı gibi gelmişti.

Göğsü korkuyla sıkışırken dizlerini birkaç santim çekip sırt çantasıyla filmleri aradaki boşluğa yerleştirdi. Sonra uzanıp parmaklarıyla dolabın kapağını yakaladı ve ses çıkarmadan kapattı. Saklanma yeri tam bir karanlığa bürünürken filmlerden birini tamamen içeri çekemediğini fark etti. Filmin dışarı sarkan bir parçası olup olmadığını anlaması veya içeri çekmek için kolunu oynatması imkânsızdı.

Dolabın içinde o kadar biçimsiz duruyordu ki, özellikle sağ dirseği arkasında sıkışıp kalmış, dizleri de birbirinin üstüne acı verecek kadar bastırıyordu ve sırt çantası yüzünden duruşunu değiştirmesi de neredeyse imkânsızdı.

Dışarıda, onun tezgâhının bulunduğu koridorda yavaşça yürüyen ayak sesleri duydu. Birden ayak sesleri dolabın önünde durdu. Sert bir şeyin, muhtemelen bir copun, üstündeki tezgâha bırakıldığını fark etti. Çok geçmeden Hayley'in MR filmi, dolabın kapağının altından çekilmeye başladı.

Kambur sırtını dolabın arka duvarına iyice bastırdı. Hemen sonrasında, dolabın ardına kadar açılmasıyla birlikte içeri floresan ışığı doldu. Güçlü bir fener ışığı gözlerinde patlamadan önce bir anlığına lacivert bir üniforma gördü. Gözleri ışıktan kör olmuş haldeyken güvenlik görevlisi çömelip içeri ve ona baktı.

"Thea?" dedi Dan Cotton. "Senin burada..."

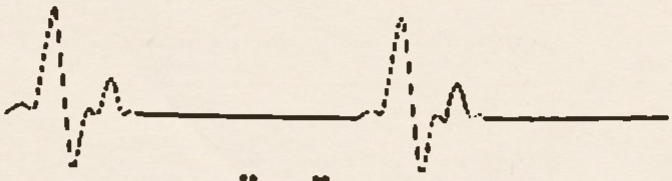

32. BÖLÜM

Laboratuvar güvenlikçiler ve polislerle doluyken Dan'in Thea'yı dolaptan çıkarması mümkün değildi. Etraf sakinleşince geri döneceğine dair söz verdikten sonra dolabın kapağını yavaşça kapadı.

Thea zifiri karanlıkta üç saat bekledi. Kolundaki zonklama önce batıcı bir karıncalanmaya dönüştü, daha sonra kolu tamamen hissizleşti. Bacaklarına iki kez öyle bir kramp girdi ki, uzatmak için kapağı açmak zorunda kaldı. Ama her seferinde yakından sesler geldiğini duyup kramptan doğru düzgün kurtulamadan bacaklarını içeri çekmişti.

Dan'in onu korumak için elinden geleni yapacağına emindi ama kıdem olarak geride olduğu için henüz emir verme konumunda olmadığını da düşünmek gerekiyordu. Şu anda gittikçe artan acıyla savaşmaktan ve zihnini başka şeylerle meşgul etmekten başka şansı yokmuş gibi görünüyordu. Biraz meditasyon yapmaya çalıştı; ama eskiden de bunu çok be-

edemez, zevk alamazdı, şimdi de öyle oldu. Bir süre içinden şarkılar söyledi – Çoğunlukla Kongo'nun yerel şarkılarıydı. Bir süre de Lydia Thibideau'nun muayenehanesinde bulduklarının önemi üzerine kafa yormaya çalıştı.

Tam bunları düşünmekteyken kulağına çok da uzakta olmayan bir yerden Thibideau'nun sesi geldi.

"Camı bu hale nasıl getirmişler Dedektif Putnam?"

"Cam elması ve vantuzlarla. İşini bilen biri için hiçbir zorluğu yok. Ama kimler yaptıysa tam anlamıyla profesyonellermiş ve de çok cesur. Güvenlik görevlisinin eski bir polis olması, fazla mesaiye kalması ve önceki mesaisinde kamyonun nerede olduğunu hatırlaması büyük şans."

"Profesyonel hırsız mı bunlar? Ben... hiçbir şey anlamıyorum."

"Neyin peşinde olabilirler? Aklınıza bir şey geliyor mu?"

"Hâlâ araştırma ve geliştirme aşamasında olan kanser tedavi ilaçlarımız var. Bunları öğrenmek isteyen bir ilaç şirketi olabilir. Bu tedavilerden biri bile genel kullanıma uygun görülürse, lisans sahibine çok paralar kazandırabilir."

"Her yerde sanayi casusları var, özellikle de ilaç alanında. Birileri sizin hasta kayıtlarınızın peşinde olabilir mi?"

"Aklıma hiç böyle bir şey gelmiyor. Zaten ilk bakışta bunu gösteren bir işaret de göremedim. Bilginiz olsun diye söylüyorum, bu mesele çözülene kadar dosyalarımı daha güvenli bir yere taşıtacağım."

Sesler uzaklaşıp kayboldu. Onu ve Flowers'ı yakalayanın büyük ihtimalle Dan olması ne garipti. Belki de planları-

nı en başından ona söyleseydi daha iyi olurdu ama o zaman da onu bu işe bulaştırdığı için vicdan azabı çekerdi. Şimdi, kolları ve bacakları tamamen uyuşmadan önce onu kurtarabilirse Hayley'in filmleri sayesinde istediğini elde edebilecek, sonrasında Dan de böyle bir hırsızlığa dur dediği için kahraman ilan edilecekti. Thea elinden geldiğince bekledi ama sonra daha fazla dayanamayarak dolabın kapısını yine açtı ve bir bacağını azar azar hareket ettirmeye başladı. Kolu için yapabileceği bir şey olmadığını düşünürken, parmaklarını hâlâ hareket ettirebildiğini görüp vücudunu fazla küçümsediğini fark etti.

Sonra karanlığa geri döndü. Laboratuvar yine sessizliğe bürünmüştü. Polis gitmiş miydi? Dan onu buradan nasıl çıkarmayı planlıyordu? Bunun için neleri göze alması gerekiyordu? Onun talimatlarına kulak asmayıp önce beşinci kattan, sonra da bütün binadan kendi başına çıkmaya kalksa ne olurdu?

Wellesley'de yaptıkları sohbetten Dan'in emniyet kuvvetlerine yeniden katılmaya henüz hazır olmadığı, belki de hiçbir zaman hazır olmayacağını çıkarmıştı. Buradaki işi, özellikle de çocuğuna bakması açısından onun için önemliydi. Thea onun işinden olmasına yol açan en ufak bir şey dahi yapacak olsa kendini ömür boyu affedemezdi.

Uzunca bir süre, kendi nefes alıp verişi ve ara sıra istemsiz inlemeleri dışında hiçbir ses duyamadı. Hayley'e ve ona söylemesi gereken şeylere odaklandı. Birileri, bir şekilde üzerinde onun adının yazdığı, Atlanta'daki özel bir radyoloji merkezinde çekilmiş ve ölümcül bir kansere yakalanmış gibi

gösteren bir MR ayarlamıştı. Bu nasıl olabilirdi? Bunun sorumlusu Thibideau olabilir miydi? Bunu belki de işleri canlandırmak için yapıyordu. Kuzey Georgia Görüntüleme Merkezi'ndeki bir doktora ya da başka bir görevliye filmleri değiştirmesi için para verilmiş olabilir miydi? Yoksa etiketleme ve dosyalama sırasında korkunç bir hata mı yapılmıştı?

Bu cevapsız sorular hiç durmaksızın üst üste yığılmaya devam ediyordu.

Bu kadarını beyni kaldırmıyordu artık. Buradan bir an önce çıkması, tıptan anlayan ve insanların kurnazlıklarını iyi bilen birileriyle konuşması gerekiyordu. Ona en iyi yardım edebilecek insan birkaç bina ötede komada yatıyordu. Ama zaten o adamın orada yatıyor olmasının sebebi büyük ihtimalle onun şu anda çözmeye çalıştığı meseleyi biliyor olmasıydı.

Thea aklını yitirecek gibi olduğunu fark ettiğinde gözlerini sıkıca kapatıp Kongo'dan bir ninni mırıldanmaya başladı. Afrika'da geçirdiği yıllar içinde öğrendiği müziklerin arasında en çok bunu seviyordu. Zihni bu ezginin peşine takılıp hastanelerinin yakınındaki o köye kadar gitti. Güzel insanların her sabah yokluğa, hastalığa ve belirsizliğe uyanmalarına rağmen hâlâ gülümseyebildikleri ve şarkı söyleyebildikleri o basit ama hayat dolu köyde buldu kendini.

Aşk yuvasında kıvrılıp yatmış,
Küçük kara güvercinim.
Ay bir büyüdür
Seni beladan koruyan

Göğsümde uyuyakalan...

Şarkıyı mırıldanırken aklına, terapinin ilk günlerinde, şiddetli sinir krizlerinin neredeyse her gün tekrarlandığı zamanlarda öğrendiği bir teknik geldi ve onun sayesinde hızla sakinleşmeye başladı. Önce nefes alıp verişi yavaşladı, sonra da gerilmiş yüz kasları gevşedi. Tam uykuya dalmak üzereyken dolabın kapağı açıldı. Bu kez fener gözlerine değil, otuzlu yaşlarda, asil duruşlu bir adamın yüzüne tutulmuştu. Adamın yüzünde samimi bir endişe okunuyordu. Yüz hatları ve teninin rengi bir yıl kadar önce birlikte çalıştıkları Kongolu bir doktora çok benziyordu. Thea yattığı yerden çıkarabildiği kadarıyla, adamın üzerinde hastane bakım ekibinin gri üniformasını gördü.

"Dr. Sperelakis sizsiniz sanırım," diye fısıldadı adam. Renkli ve kalın bir sesi vardı.

"Doğru tahmin."

"Benim adım Lockwood. Dennis Lockwood. Dan Cotton'un arkadaşıyım ve ben de polisim." Cüzdanını açıp feneri rozetine tuttu. "Sizi buradan çıkarmaya geldim."

"Bence bir sakıncası yok."

"Hareket edebiliyor musunuz?"

Thea ilk denemesinde kollarının ve bacaklarının hemen tepki verebilmesine kendi bile şaşırmıştı.

"Hemen çıkıyorum," dedi. Sırt çantasını ve MR'ları yere bıraktıktan sonra sürünerek dışarı çıktı.

Laboratuvarın tepesindeki ışıklar yanmıyordu ama dışarıdaki sokak lambalarının, boydan boya pencerelerden içeri

giren ışığı içeriyi yeterince aydınlatıyordu.

"Sadece ikimiz varız," dedi Lockwood fısıldayarak, Thea'nın ayağa kalkmasına yardım ederken. "Ama bu daha ne kadar sürer bilemiyorum. Her an birileri gelebilir ya da görebilir, o yüzden pek ortaya çıkmayın. Zaten limuzininizi de getirdim."

Uzanıp arkasında duran tekerlekli çamaşır sepetini çekti. Thea içine gireyim derken beceriksizce üzerinden atlayıp dibindeki battaniyelerin üzerine düştü.

"Dan'le emniyette beraber mi çalışıyordunuz?" diye sordu Thea. "Bu yüzden mi buradasınız?"

"Hayır. O hayatımı kurtarmıştı. *Bu yüzden* buradayım. Kızgın korların üzerinde yuvarlan dese, onu bile yapardım."

"Bunu isteyeceğini sanmam," dedi Thea.

"Ben de," dedi Lockwood, "böyle bir şey isteyeceğini sanmam... Pekâlâ Doktor. Şimdi eğilip battaniyelerin altına saklanın. Dan'le dışarıda buluşacağız."

Thea battaniyelerin altına girdikten sonra bir tanesinin köşesiyle yüzündeki boyayı sildi. Korkunç bir fikrin faciaya dönüşmemesi ve böyle bir beladan kurtuluyor olması tam bir mucizeydi. Aslında en büyük mucize, birilerinin babasını neden öldürmeye çalıştığını ortaya koyacak kadar sağlam ve ciddi delillere ulaşabilmiş olmasıydı. Şimdi tek yapması gereken, bunları en iyi şekilde kullanmanın bir yolunu bulmaktı.

Dennis Lockwood, Thea'yı binadan dışarı kazasız belasız çıkardı. Artık ayağa kalkabileceğini söylediğinde kampüsün güneydoğu ucundaki kuytu bir koruluğa gelmişlerdi.

Dan de onları bekliyordu. Thea'yı görünce sarılıp geniş göğsüne bastırdı.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedi Thea, Lockwood'a.

"Lafı olmaz."

"Bir daha olmaz umarım."

"Efendim?"

"Umarım beni bir daha kurtarmak zorunda kalmazsın."

"Hadi gidelim artık," dedi Dan, Thea'nın söylediklerini arkadaşına izah etme faslını hızla geçerek. "Lock seni arabaya götürecek. Bunca şeyden sonra yakalanırsan çok yazık olur. Polis hâlâ ortalıkta dolaşıyor."

"Sean'ı yakalamışlar mı?"

"Cambaz hırsız arkadaşının adı Sean mı?"

"Anlatması uzun sürer ama evet."

"Şimdilik emniyet kuvvetlerini atlatmış gibi görünüyor. Aslında onu ben de yakalardım da, patron bu şerefe kendisi nail olmak istiyor galiba."

"Enseleme şerefine."

Thea'nın bu yorumuna hepsi birlikte gülümseyerek karşılık verdi.

"Bunu da anlatması uzun sürer," dedi Dan, Lockwood'a. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim dostum."

"Sen ara, ben gelirim. Ödeşmemize daha çok var. İşteki koltuğunu kimseye vermiyoruz, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum Lock. Biliyorum."

Dan'in sesindeki hüzün Thea'nın dikkatinden kaçmamıştı.

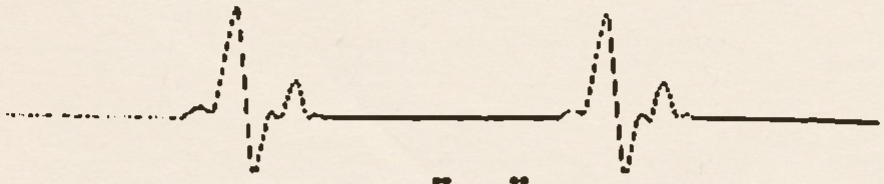

33. BÖLÜM

Thea, sabah gün ışırken Dennis Lockwood'la birlikte Beaumont kampusünün tam karşısındaki Sperelakis Enstitüsü'nün otoparkına gitti. Thea kampusün diğer yanındaki üstü kapalı garajlardan birine değil de buraya park etmeye karar verene kadar epey düşünmüş; sonunda hayatını ona saldıran hayvanın ellerine bırakmamaya ant içmişti.

"Sence Dan doğru mu yaptı?" diye sordu Lockwood'a.

"Doğru mu?"

"O çocuğu vurmak zorunda kaldıktan sonra emniyetten ayrılmasını kastediyorum."

"Ben hiç çocuk öldürmedim; çocuğu bırak, kimseyi öldürmedim, o yüzden bu konuda bir şey söyleyemem."

"Ben öldürdüm."

"Ne yaptım dedin?"

"Bir çocuk öldürdüm. Bazen bizim işte hastalar gerçekten çok hasta olduklarında karar vermek ve bunu çabuk yap-

mak zorunda kalıyorsun. Bazen verdiğimiz kararlar işe yaramıyor. Bazen, zaten kötü olan bir durumu daha berbat bir hale getirebiliyor. Bazen de..."

Sesi sönüp gitti.

"Anlıyorum," dedi Lockwood. "Dan aldığı darbeyi hazmetmeliydi demek istiyorsun sanırım. Ama ben de oradaydım. Zavallı çocukla o kadar uğraşmışlar ki sonunda kafayı oynatmıştı. Sonradan öğrendiğimize göre çocukcağız kendi halinde, düzgün bir öğrenciymiş. Zaten bu yüzden ona musallat olmuşlar, onu tekrar tekrar dövmüşler. Bunu ona yapan çeteden bazıları onunla aynı okula bile gitmiyordu. Bazıları da ondan birkaç yaş büyüktü."

"Bu çok çirkin ve hazin bir hikâye."

"Dan bağırarak silahını bırakmasını, yoksa ateş edeceğini söyledi. Çocuk bunu duyunca bize doğru döndü. Elindeki silahı bana doğrultmuştu; aramızda beş altı metre kadar mesafe vardı. Gözü dönmüştü. Öyle ki, beni insan olarak görebildiğini sanmıyorum."

"Dan'in başka şansı yokmuş. Doktorluk gibi işte. Elinden geleni yaparsın ve sonuçlarına katlanırsın."

"Öyle de düşünülebilir," dedi adam serinkanlılıkla.

Thea bu söylediklerinin Lockwood'un aklına yatmadığını sezmişti. Oysa ona o kadar mantıklı geliyordu ki. Eksik bir şeyler olduğunu hissetti. Söylemesi gereken başka bir şey vardı sanki.

"Dan'i bu sıkıntıdan kurtarmak için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir şey var mıdır?"

Bunu söyler söylemez Dr. Carpenter canlandı gözünde. Gülümsüyordu ve gururla başını sallıyordu.

Öğreniyorsun Thea. Öğreniyorsun.

Lockwood omuz silkti ama yüzündeki ifadeden, bu derdi paylaştıkları anlaşılıyordu.

"Yanında olman yeter herhalde," dedi. "Yanında ol ve acele etme. Hazır olmadığı kararlar vermesi için zorlama onu."

Thea, Lockwood'a sarılıp teşekkür ettikten sonra, arabanın içine girip kapısını kilitleyene kadar beklemesini rica etti. Sonra arkasındaki otoparktan çıkıp Wellesley'e giden 9. Karayolu'na çıktı. Yolda Dan'in onu, ne zamandır beklediği kadın olarak görüp görmediğini düşündü. Tabii karşısına bir kadının çıkmasını bekleyip beklemediği de ayrı bir konuydu.

Eve geldiğinde saat beşi geçiyordu. Eski garajın ışıkları yanıyordu ama bu, Dimitri'nin ayakta olduğunu göstermezdi. Duş alıp üstünü değiştirdikten sonra, yeni MR'larla ilgili gelişmeyi Hayley'e nasıl söyleyeceğini düşündü ve bu yeni bulguların ne anlama geldiğini sormak üzere Dimitri'ye gitmeye karar verdi. Böyle bir durumda onun vereceği cevap ya tam isabet olur ya da tamamen ıskalardı, ama tartışmasız dehası sayesinde kalıpların dışına çıkıp beklenmeyen çözümler bulması da olasıydı.

Belki onu Niko ve karısının, onun dönüşünün şerefine verdikleri mangal partisine birlikte gitmeye bile ikna edebilirdi. Niko, Mary Halaların da tam kadro orada olacaklarını garanti etmişti. Ayrıca Petros'un bütün çocukları yıllar sonra

ilk defa bir araya geleceklerdi.

Sırt çantasını ve filmleri mutfak tezgâhının üzerine bırakıp, duş almak için yukarı çıktı. Banyodaki aynanın önünde kurulanırken Afrika'dan ayrıldıktan sonra görüntüsünün ne kadar değiştiğini fark etti. Evet, bütün gece uyumamıştı ve de zor anlar geçirmişti ama Afrika'dayken de ölmek üzere olan bir hastasının başında sabahlara kadar beklediği çok olmuştu. Yüzünün solgunluğu ve gözlerinin altında beliren çukurlar, alışkın olduğu ormanın sağlıklı, oksijen bakımından zengin havası ve basit çalışma ortamından ne kadar uzaklaştığını gösteriyordu.

Bunun tek nedeninin stres olduğunu çok iyi biliyordu. Robert Heinlein'ın *Yaban Diyarlardaki Yabancı* kitabında, çocukluğundan beri Marslılar tarafından yetiştirilip sonradan dünyaya dönen Valentine Michael Smith gibi hissediyordu kendini. Kitabı ilk okuduğundan beri hep en sevdiklerinden biri olmuştu. Kendini biraz zorlasa, çoğunu ezbere okuyabileceğine emindi. İşte şimdi bir bakıma Michael Smith gibi olmuştu. Sadece kendi hikâyesinin daha az vahşice bitmesini umabilirdi, o kadar.

Kedi hırsız kostümünü kirlilerin arasına atıp altına bir kanvas pantolon, üzerine kolsuz bir bluz, onun üzerine de liseden kalma, eskimiş bir gömlek geçirdi. Tıpkı Michael Smith'in, dünya atmosferine gösterdiği reaksiyon yüzünden halsizlik hissetmesi gibi, onun vücudu da gözüne eskisinden daha az kaslı görünmüştü.

"Yaparsın sen," dedi. En azından her gün koşuya çıksa

eski haline hemen dönebilirdi. "Yaparsın sen."

Yatak onu çağırıyordu ama o şimdi yatsa hiç kalkmayacağını ve yapması gereken işler olduğunu biliyordu. Duş, temiz kıyafetler ve daha fazla egzersiz yapma kararı olumsuz bir etki yaratmıştı. Yatak odasından dışarı adımını atar atmaz kendini daha enerjik hissetti. Güne hazırdı ve Lydia Thibideau'nun kalesinden kaçırdığı ganimeti paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Bir yandan o tatlı ninniyi yüksek sesle söyleyip bir yandan dans ederek mutfağa indi, çay suyu koydu, sonra da Hayley'in filmlerini alıp pencereye tuttu.

O anda kalbi duracak gibi oldu.

Filmlerden biri, Hayley'in yaklaşık bir yıl önce Beaumont Özel Sağlık Merkezi'nde çekilmiş olan MR'ıydı. Ama diğeri Fitzgibbon adında bir adama aitti ve üç yıl önce çekilmiş olan bu filmden anlaşıldığı kadarıyla oldukça ilerleyip diğer organlara da sıçramış olan bir pankreas kanseri vakasıydı bu. Filmleri ve evrakları toplayıp Thibideau'nun dosya dolabına yerleştireyim derken aceleyle yanlış MR'ı almıştı.

O anda Thea'nın bütün neşesi kaçmış; yerine bütün gün ustaca sakladığı yorgunluk ve ağır bir melankoli gelmişti.

Onca çaba.

Onca acı.

Onca tehlike.

"Allah kahretsin!... Allah kahretsin!... Allah kahretsin!"

Bastıran gözyaşlarına engel olmayıp öne doğru eğildi, yüzünü koluna gömerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Hey, neler oluyor orada? Sevgilinden mi ayrıldın yoksa?"

Üzerinde kot pantolon ve BİR KUNDUZ YE; BİR AĞAÇ KURTAR yazan bir tişört ve çıplak ayakla çıkagelen Dimitri karşısındaki koltuğa kendini bıraktı.

"Hayır," dedi Thea hıçkırıkların arasında. "O çok tatlı biri."

"Havlu, mendil falan ister misin?"

"Hayır. Ağlamamda bir şey yok. O kadar da kötü bir şey değil."

"Bilmem mi? Bir keresinde ben de yapmıştım. Ama annem arabayı ayağımın üstünden çekince ağlamayı kesmiştim. Devam et sen. Bırak akıp gitsinler. Sonra ihtiyar ağabeyine, sana kimlerin ne yaptığını anlatırsın."

Çaydanlık ötmeye başlayınca Thea kendine bir fincan siyah çay alıp demlenmesini bekledi. Bu sırada biraz daha toparlanmıştı da.

"Sen de ister misin?" diye sordu.

"Öööğk! Güneş tepeye çıkmadan çay içilmez kaptan! Öööğk!"

Dimitri onun ne kadar üzgün olduğunu anlamış, elinden geldiğince ve de kendi usulüyle ona yardım etmeye çalışıyordu. Thea onun bu hallerini seviyordu. Onu en son ne zaman böyle gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Bir yandan çayını yudumlarken bir yandan da her şeyi adım adım anlatmaya koyuldu. Hayley Long'la ilk tanışmalarından Julian Fang'ın koyduğu negatif teşhise, otoparkta saldırıya uğradıktan sonra

Sean Flowers'ın Lydia Thibideau'nun muayenehanesine girmesine izin vermesinden hasta dosyalarını yerleştirirken yaptığı feci hataya kadar her şeyi tek tek anlattı.

Babasıyla kurduğu iletişimi ve Jack Kalishar ismini ondan öğrendiği kısmı atlamaya karar verdiği için hikâyede kopukluklar olmuştu. Ağabeyi bunu anlamışsa da belli etmedi. Muhtemelen olaylar onu sarstığı için oturduğu yerde kıpırdanıp durdu, sürekli bacağını salladı ve bütün bunları dinlerken birkaç kâğıt mendili küçük parçalara ayırdı. Thibideau'nun kanser vakalarını şişirmeye çalışmasıyla ilgili olarak akıl yürütmesini istediğinde yorum yapmaya hevesli görünmüyordu. Ama MR'ları göstermeye çalıştığında hevesi yine gelmişti. Filmlerden birini, Edward Fitzgibbon'ınkini Thea'nın elinden kapıp cama doğru tuttu.

"Kanseri şu mu?" diye sordu, tümörün en büyük parçasını işaret ederek.

"Evet."

"Burası karaciğeri, burası da dalağı, değil mi? Eski kırmızı kan hücrelerini yok edip yeni kırmızı kan hücreleri oluşturuyor, böylece iç örtü ağ sistemi sayesinde vücudun bağışıklık direncini kuvvetlendiriyor..."

Thea hiç araya girmeden Dimitri'nin MR'da gördüğü organları tek tek sayışını, her birinin ne işe yaradığını anlatışını dinledi.

"Hey, ağzım açık kaldı," dedi Dimitri'nin dersi bittikten sonra.

"Diğer Sperelakis veletleri gibi tıbba gidemedim. Başka

bir üniversite bile bitiremedim ki. Ben de kendi kendime tıp öğrenmeye karar verdim. Ama i-na-nıl-maz sıkıcıydı." Bu sonuncuyu çizgi film karakterleri gibi söylemişti.

"Olsun, yine de hayran kaldım sana Dimitri. Keşke benim yerime derslere sen girseydin."

"Niko'dan daha iyi yapacağım kesin. Zar zor mezun oldu o."

"Nereden biliyorsun?"

"Eğlencesine Ulusal Tıp Kurulu'nun bilgisayarını hacklemiştim. İstesem Niko'nun çakmasını sağlayabilirdim ama yapmadım."

Thea bunu düşünerek güldü.

"İyi yapmışsın. Bak nasıl da harika bir cerrah oldu."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Asıl ne diyorum biliyor musun? Beni neşelendirdiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman hizmetinizdeyim, Madam.Senin cep telefonun var mıydı?"

"Ben de Petros'unkini kullanıyorum. Şuradaki sırt çantasında olacaktı. Neden sordun?"

"Titreşime almışsın ve deminden beri vızırdayıp duruyor da ondan."

O söylemese dikkat verip bu sesi duyamazdı.

"Sende de ne kulak var?!" Çantayı açıp telefonu çıkardı. "Alo, ben Thea."

"Thea, ben babanın odasından Marlene."

Thea'nın kanı donmuştu.

İşte olmuştu... Bekliyordu bunu... Her şey bitmişti.

"Ne oldu ona?" diyebildi nihayet.

"Ne mi oldu? Ah, bir şey olmadı. Değişen bir şey yok. Kusura bakma Thea. Keşke en başından söyleseydim."

Thea nefesini bıraktı.

"Sorun değil Marlene. Ne var ne yok?"

Dönüp Dimitri'ye baktığında, kendi dünyasında kaybolduğunu, tuzluğun yarısını masaya boşaltıp bıçakla küçük yığınlara bölmekte olduğunu gördü. Sonra da, nöropsikolojik değerlendirme servisindekilerin Dimitri kadar yüksek ham zekâ puanı alanına rastlamadıklarını hatırladı.

"Dr. Sperelakis'in ziyaretçileriyle ilgili garip bir şey olursa beni ara demiştin ya," diyordu hemşire.

"Evet?"

"İşte öyle bir şey oldu. Aslında ben pek bir şey anlamadım ama mesele Dr. Hartnett'le ilgili."

"Dr. Hartnett'le mi?"

Thea bir an, AR-GE direktörünün, Jack Kalishar'ın dosyasındaki teşekkür notunu hatırladı.

"Doktor şimdi çıktı," dedi kadın. "Günde birkaç kez geliyor."

"Bundan haberim var. Hem babamın yakın arkadaşıdır hem de şu anki takip doktoru."

"Ama bu kez Dr. Sperelakis'i muayene etmek istediğini söyleyip beni dışarı çıkardı."

"Neyse," dedi Dimitri, ayağa kalkıp. Thea'nın telefonla konuştuğunu fark etmemiş gibiydi. "Ben *World of Warcraft*

karşılaşmasına geri döneyim bari. Altmış sekizinci seviyeye kadar geldim, daha da giderim. Gezegenin en kötü adamı benim. Görüşürüz kardeşim."

"Görüşürüz... Affedersin Marlene. Demek dışarı çıkmanı istedi."

"Aynen öyle. Ben de çıktım ama ünitenin kapısından ayrılmadım."

"Sonra?"

"Dr. Hartnett'in sırtından fazla bir şey göremedim ama en azından babanıza bir şeyler enjekte ettiğini anlayabildim."

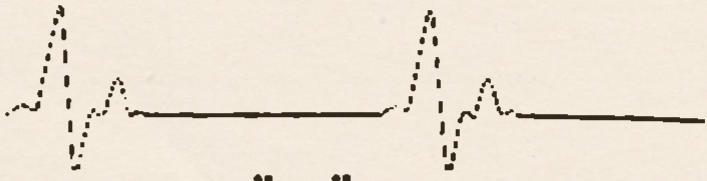

34. BÖLÜM

"Ne oldu Tony, balıklar gözüne fazla mı korkunç göründü?"

Stacy Sims, elleri belinde, her zamanki meydan okuyan tavrıyla Collins Caddesi İskelesi'nde durmuş, kadim dostuna bakıyordu. Tony D'Allessio'dan beş on santim daha uzundu ve esmer Tony'nin aksine Stacy beyaz tenliydi ve saçları açık renkliydi. Saçları arkadan tek bir atkuyruğu yapılmıştı ve on bir yaşındaki bedeninin ilk değişim belirtileri tişörtünün altından fark edilmeye başlamıştı. Yanındaki güneşten kararmış ahşap korkuluğa dayadığı, büyükbabasından kalma eski olta, ucundaki yemle birlikte suya fırlatılmayı bekliyordu.

"Yapıyorum ya işte," dedi Tony. Bir kızın, özellikle de bunun alay konusu olmasından hiç memnun değildi. "Bunu doğum günümde aldılar. Daha alışamadım."

"Ağırlık da kullanabilirsin. Bende birkaç tane var. Yem

gibi olmaz tabii ama en azından vıcık vıcık değiller."

"Yaparım dedim ya. Hem pisi balığı yakalamak için canlı yem lazım."

"Onlar canlı yemden çok, derin suları seviyorlar. Buradan pisi balığı falan yakalayamazsın. Belki levrek olur ama pisi balığı zor."

"Ben de levrek demek istemiştim zaten."

"Ah bir de hatalarını kabul edebilsen, Tony D'Allesio."

"Kim edebiliyor ki?"

Balık tutmak için değil, daha çok dolaşmak ve okyanusu seyretmek için gelinen eski iskelede şimdi ikisinden başka kimse yoktu.

"Levrekler savulun!" diye bağırdı Tony, yem takılı zokayı korkulukların üzerinden denize atarken.

Hemen arkasından Stacy de oltayı attı. Güneş timsaha benzeyen, bembeyaz bir bulutun arkasından çıkıp iskeleyi ışığı ve sıcaklığıyla doldurdu. Tam o anda Tony oltasına asılıp sevinç çığlığı attı.

"Yakaladım!... Çok büyük bir şey bu."

Yeni olta neredeyse yarım daire çizecek kadar eğilmişti. Stacy hemen makarayı çekip kendi oltasını bir kenara bıraktı. "Hadi Tony, hadi!" diye bağırmaya başladı.

Çocuk okulun en iriyarılarından değildi belki ama yeterince güçlüydü ve yaptığı her işte azimliydi. Şimdi de oltanın ucunu karnına bastırıp korkuluklardan geri çekilmeye, var gücüyle çekmeye başlamıştı.

Geliyor!" diye bağırdı, makarayı zor da olsa çevirirken.

"Geliyor!"

Stacy korkuluktan sarkıp aşağı baktı. Dev bir levrek ya da bir köpekbalığı çıkmasını bekliyordu.

Ama çıkan, bir ceset oldu. Üstü başı giyinik, yüzüstü yatmış bir adamın cesedi çıkmıştı. Kolları, çarmıha gerilmiş İsa gibi iki yana açıktı. Şişmiş, grileşmiş yüzünü örten kahverengi yosunun altından mosmor olmuş dili dışarı sarkmıştı. Tony'nin zokası onu ceketinden yakalamıştı. Tony'nin yeni oltasıyla makarası arasındaki ip hâlâ gergindi.

"Tony!" diye bağırdı Stacy.

"Az kaldı!"

"Tony, artık bırakabilirsin!"

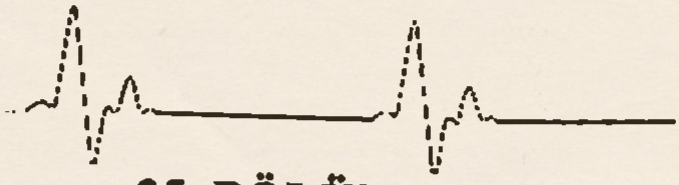

35. BÖLÜM

Panküronyum.

Thea, Beaumont'a yaklaşırken, babasının yakın arkadaşı ve özel doktoru olan Scott Hartnett'in, Petros uyanıp onunla iletişime geçmesin diye uzun süre etkili olan felç edici bir ilaç verdiğinden daha da emindi. *Kaderin cilvesi*, diye düşündü. Zavallı adam, akla gelebilecek en berbat hastalığa –locked-in sendromuna– yakalanmış olması yetmezmiş gibi, kendi özel doktoru bu durumu daha da kötüleştirmek için elinden geleni yapıyordu.

Thea hastaneye gitmek üzere yola çıkmadan önce Dimitri'yi video savaşlarından bir süre uzaklaştırmaya ikna edip bilgisayarlardan birinin başına geçmiş, ilacı araştırmıştı. Ağabeyi, onun yaptığıyla biraz olsun ilgileniyorsa da bunu belli etmemişti. Araştırmasını sadece bir kez, o da düşmanlardan birini yok ettiği için attığı zafer çığlığıyla bölmüştü.

Panküronyum çoğunlukla ameliyathanelerde hastayı so-

lumum tüpü takma operasyonuna hazırlamak için kullanılan kürar benzeri güçlü bir ilaçtı. Etkisini bir iki dakika içinde göstermeye başlıyordu. Etkisi daha hızlı ama daha kısa süren süksinilkolinin türevlerinden biriydi. Pankuronyum'un etki süresi iki üç saat civarındaydı. Tabii opiyatlarla ve barbitüratlarla birlikte uygulandığında bu süre daha da uzayabiliyordu.

Petros Sperelakis'in, doktor kızıyla bilgi alışverişinde bulunmasına engel olmanın belki de en iyi yolu bir doz Pavulon'du. İlacın etkisini geri çevirmek için gerekli olan madde, yani ilacın bir nevi panzehiri, antikolinesteraz olarak bilinen kimyasallardı. Thea'nın bunların içinden, en çok inceleme fırsatı buldukları ise Edrofonyum ve Neostigmin'di. İncelemenin de ötesinde, böcek ısırıklarından ya da sinir gazlarından kaynaklanan bazı zehirlenmelere karşı, hastalarının üzerinde bizzat kullanmışlığı bile vardı.

"Dimitri, benimle hastaneye gelip Babamı ziyaret etmek ister misin?"

"Bittiniz siz! Geberin sülükler, geberin!"

"Dimitri!"

"Orada olduğumu bile anlamayacak ki."

"Bilemezsin."

"Bu yolculuğa değeceğine emin olana kadar bekleyeceğim. Şunu izle şimdi... Arkamdan sinsi sinsi yaklaşan herifi gördün mü? Şu cüce işte... Cüce kamına nişan alıyorum ve... bum! Cırk! Cüce gitti."

"Bu akşam Niko'lardaki mangal partisine ne dersin pe-

ki?"

"Ne mangalı?"

"Dimitri, önceden de söyledim ya. Hem de kaç kez. Niko da söylemiş."

"Beni hiç sayma küçük kardeşim. O ikizler tam çifte bela."

"Nasıl yani?"

"Çok açgözlüler. Zavallı Petros'tan para aldılar."

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki? İkisi de cerrah. Bir sürü paraları vardır."

"Sevgili saftirik ev arkadaşım. Artık video oyunları oynamaya başlasan iyi olur. Gerçek duyguları orada bulabilirsin. İnsanın zaaflarını orada görebilirsin."

Thea kızmaya başlamıştı.

"Dimitri, şu saçmalığı kesip sadede gelebilir misin artık?"

Dimitri masanın üzerindeki kutudan bir tekli gözlük çıkarıp sol gözüne yerleştirdi ve belirgin bir İngiliz aksanıyla konuşmaya başladı.

"Sizi temin ederim ki, Leydim, kardeşlerimizin ikisi de parayı kazanmak kadar kaybetmekte de ziyadesiyle maharetlidir. İkizlerden biri diğerini de sürüklemeden hiçbir yatırımda bulunmamakta! İkisi de yatırımın y'sinden anlamıyor. Elbette babalarının da onlardan aşağı kalır yanları olmadığını söylemek gerekir. Neyse, sonuçta bir arkadaşlarıyla birlikte kurdukları bir internet şirketine yatırım yapması için Aslan'ı da kandırdılar; pazarladıkları ürünün ne olduğunu

bile bilmeyen adam şirkete ciddi paralar aktardı. Tabii ikizciklerin, babalarına söyledikleri kadar kaybetmediğini de eklemek gerekir."

Gözlüğü çıkarıp kutuya geri koyduktan sonra önündeki ekranda ortaya çıkan bir şeyleri vurdu.

"Tamam da bunları sen nereden biliyorsun?"

Dimitri ekrandan gözlerini ayırmadan konuştu.

"Diyelim ki, canım sıkıldığında, hatta sıkılmadığında, bir bakıyorum, kendimi onların e-postalarını hacklerken bulmuşum. Biliyorum, biliyorum. Bir de utanmadan anlatıyorum, değil mi? Sen hiç kafana takma. Ben de bütün hackerlar gibi, bulduğum malzemeleri kendi eğlencemden başka amaçlar için kullanmıyorum. İkizler de bu iş için ideal. Neyse, ben mangala gelmiyorum. Onlar da benimkilere gelmiyor zaten."

Thea daha önce mangal partisi yapıp yapmadığını sormaya bile zahmet etmeden Dimitri'nin yanından ayrıldı.

Hastaneye giderken yolda zihni, Scott Hartnett, Lydia Thibideau ve Hayley'le ilgili yapacağı şeylerle karmakarışık olmuştu. Yapmaya karar verdiği ilk şey Petros'tan kan alıp, Pankuronyum ve onun etkisini uzatmak için kullanılması muhtemel diğer ilaçların varlığını tahlil ettirmek olacaktı.

Panzehir kullanmayı kafasında evirip çevirdikten sonra vazgeçti. Şu aşamada, personel imtiyazlarını daha yeni kazanmışken, böyle sıra dışı bir ilacı verdirecek bir hemşire bulmak tehlikeli olabilirdi. Özellikle de babasının riskli durumu göz önüne alındığı zaman. Bir hastanede güven çabuk sarsılırdı ve yeniden aynı güveni sağlamak çok güç olurdu.

Hartnett'e kafa tutmadan önce, kesin deliller elde edene kadar beklemeye değer miydi? Özel hemşire gördüklerinden emin gibi anlatmıştı her şeyi. Hayır, bu işi daha fazla geciktirmenin anlamı yoktu. Hiçbir şey yapamasa bile, en azından Hartnett'in elini çektirebilirdi. Demek ki önce kan alıp Dan'e eyalet laboratuvarında tahlil ettirmek, Hartnett'i ondan sonra aramak daha mantıklıydı.

Thibideau'ya gelince, sahte MR'ların sırrı çözülene kadar bu arı kovanına çomak sokmamak en doğrusu olacaktı. Thibideau'yla Hartnett'in bir bağlantısı var mıydı acaba? Şimdilik öyle görünüyordu. Peki ya araştırmalar için yapılan bağışlar? O da muhtemel. Yeni ve müthiş kârlı kanser ilaçlarının ruhsat garantisi? Bu, daha da muhtemel. İşini kaybetmekten korkması bir yana; güç, şöhret ve servetin müthiş cazibesine karşı koymak da çok zor olmalıydı. Ayrıca Thibideau, araştırmasına hile karıştıran ilk akademisyen de olmayacaktı. Son görüşmelerinde kadın, Thea'ya mesafeli, hatta biraz da kibirli görünmüştü; ama tıp bilimine saygısızlık edecek biri izlenimi de bırakmamıştı.

Thea'nın doğal, Asperger eğilimi, karşısındakini kesin bir şey olmadan suçlamasına engel olsa da, şimdi bu eğilimin daha fazla esneme payı kalmamıştı.

Arabayı babasının enstitüdeki park yerine bırakırken Hayley'e ne söyleyeceğini düşündü. Bu yeni arkadaşının jilet gibi keskin bir zekâsı ve kuvvetli sezgileri vardı. Gerçeği ondan saklamanın bir manası yok gibi görünüyordu. Peki ama neydi o gerçek? Hastanenin araştırma bölümünün geliştir-

diği deneysel bir ilaç tedavisi görüyordu ama oldukça sağlam delillere bakılırsa vücudunda kanser yoktu ve muhtemelen hiçbir zaman da olmamıştı. Kemoterapiyi bırakması riskli olabilir miydi? Yoksa bırakmayıp devam etmesi mi daha riskliydi?

Yorgunluğun iyice bastırdığını hisseden Thea, tünelleri kullanarak hastanenin altından babasının olduğu üniteye giderken Dan'in nerede olduğunu, ayrıca birkaç yudum çayın dışında midesine en son ne zaman bir şeylerin gittiğini düşündü.

Thea içeri girdiğinde Marlene kasılmaları en aza indirmek için Petros'un ayağına losyonla masaj uyguluyordu. Her kas grubu kullanılmamadan ötürü körelme riskiyle karşı karşıyaydı. Ancak yine de losyona ve fizikoterapiye rağmen el ve ayak bileklerindeki, parmaklardaki güçlü bükücü kasların daha zayıf, gerici kasları çok geride bırakması kaçınılmazdı. Babasının vücudunun çok geçmeden neye benzeyeceğini düşünmek bile canını sıkmaya yetiyordu.

"Nasıl gidiyor Marlene?" diye sordu Thea, hemen ona yardım etmeye girişirken. "Başka ziyaretçi oldu mu?"

"Bir ara Amy geldi," dedi kadın, başhemşireyi kastederek. "Babanız için özel hemşire tutma isteğinize biraz içerlemiş gibiydi. Bütün hemşirelerinin, ister ünitelerde isterse ameliyathanelerde olsun, görevlerini en iyi şekilde yapacaklarına hiç şüphesi yokmuş."

"Onunla ben konuşurum."

"O da bunu talep ediyormuş zaten. Galiba kız kardeşi-

nizle konuşmuş, o da bu özel hemşire meselesinden haberi olmadığını söylemiş."

Bunu ona söylemedim de ondan.

Thea hemen oracıkta, Petros'un sürekli olarak tehlikede olduğunu ve Scott Hartnett'in onunla iletişim kurmasını engellemek için ilaçlar verdiğine inandığını söylememek için kendini zor tuttu. Hiçbiri olmadı, Petros'un locked-in sendromunu anlatması bile başlı başına büyük bir hata olurdu. İnsanlara daha az güvenmeyi ve daha dikkatli olmayı öğrenmek zorundaydı.

"Başka gelen olmadı mı?"

"Bir saat kadar önce şu erkek güzeli güvenlik görevlisi Daniel Cotton uğradı. Bu arada bu, kaydettiğim ikinci ziyareti oluyor. Çok hoş adam. Benim belimde biraz sorun var diye, babanı kaldırmama yardım etti. Görsen, adamcağızı oyuncak bebek gibi tutuyordu. Bu arada, herkes Daniel Cotton'un, hastane doktorlarından biriyle ilişkisi olduğunu konuşup duruyor. Kadın yeni doktormuş da, Güney Afrika'dan yeni gelmiş de falan filan işte."

"Yanlış biliyorlar," dedi Thea. "Ben yeni geldim ama Güney Afrika'dan değil, *orta* Afrika'dan. Ama bak adamın erkek güzeli olduğu kısmına itirazım yok."

"Ah, hemen onun arkasından ikiz kardeşleriniz de geldi, ama onlar fazla kalmadı."

"Varlıklarıyla bir fark yaratamayacaklarına inanıyorlar herhalde," dedi Thea.

"Ben bunca yıl o kadar çok mucizeye tanık oldum ki,"

dedi tecrübeli hemşire. "Onlar hiç görmemişler herhalde."

Belki de görmüşlerdir de şimdi neyle karşı karşıya olduklarının farkında değillerdir, diye düşündü Thea, kendinden beklemediği bir alaycılıkla. İkizlerin babalarından para tırtıkladıklarını duymak onu fazlasıyla rahatsız etmişti. Öyle ki, Dimitri'nin onların e-postalarına girmiş olması bile bunun yanında önemsiz kalıyordu. Petros'un muayenesini bitirirken, *şimdi Dan'in kollarında olabilsem, yüzümü göğsüne bastırabilsem,* diye düşündü.

Sonra da bu isteğini yüksek sesle söyleyip söylemediğini anlamak için hemşireye baktı.

"Babamla biraz yalnız kalabilir miyim?"

Hemşire onaylar anlamda gülümseyip odadan birkaç şeyi toplayarak çıktı.

"Baba, benim, Thea," dedi sonra, kulağına eğilip gür bir sesle. Sonra da gözlerinden kâğıt bantları çıkardı. "Hareket edebiliyor musun? Beni duyduğuna dair bir işaret verebilir misin?"

Hiç hareket yoktu. Thea gözbebeklerine bakıp, narkotik ilaçların yaptığı gibi bir küçülme var mı diye inceledi. Varsa bile üzerinde durulmayacak kadar küçüktü.

"Baba, gayret et. Gözünü kıpırdatmaya çalış lütfen. Sen gözünü yukarı doğru kaldır, ben anlarım."

"Neyi anlıyorsun?"

Thea irkilip hızla arkasına, sesin geldiği yere döndü. Scott Hartnett bir metre kadar ötede, her zamanki medeni ve kendine güvenen tavırlarıyla durmuş, tatlı tatlı gülümsüyor-

du. Thea onun da arkasında, açık kapının dibinde duran Marlene'nin, adamın içeri girmesine izin verdiği için özür diler anlamda omuz silktiğini gördü.

"Babamın beni duyup duymadığını anlamak istiyorum," diye karşılık verdi Thea, hızla toparlanarak.

Hartnett yatağın başına gelip eski dostuna baktı.

"Hâlâ uyanık ve kendinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adamda bir hal vardı. Belki de bir çeşit kendini beğenmişlikti bu ve Thea onu yıllar öncesinden tanıyor olmasına rağmen bu tavırlarından hiç bu kadar rahatsız olduğunu hatırlamıyordu.

"Hem uyanık hem de iletişim kurabiliyor," dedi Thea, biraz da hırçınca. "Daha önce de yaptı."

"Nasıl yani?"

Thea'nın iç hesaplaşması sadece birkaç saniye sürmüştü. Artık bazı sorularına cevap almasının zamanı gelmişti. Hartnett'in omzunun arkasından, onlarla ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışan Marlene'yi görünce gidip kapıyı kapattı.

"Şöyle ki," diye söze girdi sonra, "birilerinin babama, bazı kaslarını kullanmasına engel olmak için Pankuronyum gibi bir felç edici ve narkotik karışımı verdiğinden şüpheleniyorum."

"Peki ama neden?"

Yine aynı kendi beğenmiş tavırlar.

Thea patlamak üzere olduğunu hissetti. Bu öfke krizle-

rine belki de buraya geldiğinden beri, Afrika'da geçirdiği onca yılın toplamından daha çok kapılmıştı.

"Asıl soru *neden* değil *kim*," dedi hışımla. "Ve ben bu kişinin de sen olduğuna inanıyorum."

"Şimdi anladım," dedi Hartnett. Bu suçlamaya şiddetle karşı çıkmayışı Thea'yı çok şaşırtmıştı. "Biliyor musun, Marlene beni Petros'a karışım iğnesini verirken görünce acaba ne düşünmüştür diye merak ediyordum."

"Ne karışımı?"

Hartnett elini önlüğünün cebine atıp beş cc'lik bir şırınga çıkardı ve Thea'ya uzattı.

"İçinde bir vitamin kombinasyonuyla birlikte bir dizi pıhtılaşma önleyici var."

"Ne vitamini? Ne pıhtılaşması?"

"Geçen yıl Moskova Koagülasyon Enstitüsü'nde Dr. Boris Adamov'un verdiği üç haftalık bir seminerde öğrenmiştim. Plavix, Persantin, Fondaparinux..."

"Biliyorum, biliyorum, heparine bağlanan bir çeşit pentasakkarit o."

"Bravo Thea. Bu arada, sık kullanılan bir ilaç değildir. Neyse, her bir bileşenin dozu çok düşük ama Adamov bu sayede, yatalak yaşlı hastalarda kanın pıhtılaşmasını önlemek açısından çok başarılı sonuçlar elde etmiş. Bunun içeriğini çıkarmalarını isteyip bizim eczacılara yük olmak istemediğim için direkt Dr. Adamov'dan getirtiyorum, sonra da iğneyi kendim yapıyorum. Benden şüphelenmene gerçekten çok üzüldüm Thea. Babanla ben uzun yıllardır birlikteyiz. Ama

tabii eve dönüp de böyle bir şeyle karşılaşmanın seni ne kadar gerdiğini tahmin edebiliyorum."

Bunları söylerken yatakta hareketsiz yatan akıl hocasını işaret etmişti.

Thea birden kendini sönmüş gibi hissetti.

"Bu bende kalabilir mi?" diyebildi nihayet. Aklına, söyleyecek başka bir söz gelmemişti.

"Elbette ama neden olduğunu sorabilir miyim?"

"İçindekileri tahlil ettirmek istiyorum da."

"Sen nasıl istersen Doktor," dedi Hartnett. Sesinde gücenmişlikten eser yoktu.

"Nasıl istediğime sonra karar vereceğim artık," diye karşılık verdi Thea.

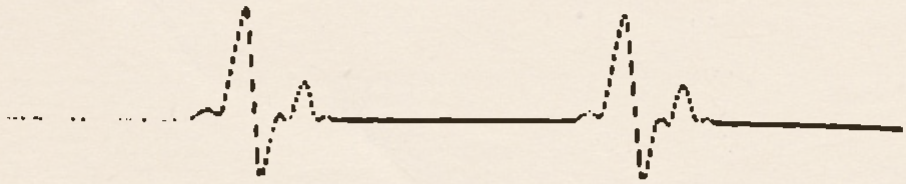

36. BÖLÜM

"Hayatın karmaşaları, bize güç vermek ve öğrenmemizi sağlamak için vardır.

Dr. Carpenter'ın eski seanslardan birinden hatırladığı bu sözler kafeteryada tek başına otururken Thea'nın kafasında yankılanmaya başlamıştı. Carpenter tatilde olduğu için randevuları bir sonraki haftaya kalmıştı. Ama şimdi daha fazla beklemeyip terapistini aramayı, eve erken dönmeye karar verip vermediğini öğrenmeyi düşündü.

Mantarlı omlet, portakal suyu ve ısıtılmış simit siparişi verirken düşüncesi bile hoşuna gitmişti ama şimdi önünde dururlarken o kadar da iyi bir fikir olmadığını anlamıştı. Bir lokma bile yiyebileceğini sanmıyordu. Son on iki saat içinde, onun için zaten yeterince zor ve kafa karıştırıcı olan meseleleri iyice eline yüzüne bulaştırmıştı.

Lydia Thibideau'nun muayenehanesine girişleri tam bir fiyasko olmuş, oradan kurtulması için Dan'i tehlikeye atmış,

Scott Hartnett'i haksız yere hastasına ve yakın arkadaşına zarar vermekle suçlamış, bu sırada babasının locked-in sendromu olduğunu bir kez daha ağzından kaçırmış ve Dimitri'nin ikizleri nasıl gizlice takip ettiğini duymak zorunda kalmıştı. Şimdi de Hayley'le yüzleşmesi gerekiyordu. Ona kanser olmayabileceğini, ama öte yandan belki de bir zamanlar kanser olmuş olabileceğini ve bu kanserden belki de görmekte olduğu kemoterapi sayesinde kurtulmuş olabileceğini nasıl anlatacağını bilemiyordu.

Nasıl ki Hartnett'in Petros'a yaptığı iğneler hakkında yanıldıysa, Thibideau ve MR'lar hakkında da yanılmış olabileceğini kabul etmesi gerekiyordu. Flowers'la birlikte peşine düştükleri dosyalar resmi kayıtlar olmadığı için kadın bunları istediği her şekilde kullanıyor olabilirdi. Gerçek resmi kayıtlar elektronik ortamda, Thor'un aşılması zor, karmaşık giriş kodları sayesinde güvenle korunuyordu.

Thea babasının harf harf kodladığı tek kelimelik mesajı düşünmeye başlayınca kahvaltıyı iyice unuttu. *Kalishar.* Şu an için şüphe duymadığı tek bir şey vardı; o da kafayı oynatmak üzere olduğuydu.

Belki de Thibideau'nun dosyaları hakkında düşünürken atladığı bir şey vardı. Hartnett'in davranışına verdiği tepkide olduğu gibi bunu da yanlış yorumlamış olamaz mıydı? Portakal suyundan birkaç yudum almaya çalıştı ama sonra vazgeçip tepsiyi bir kenara itti. Hartnett'le yüzleşmeden çok önce yapmış olması gereken şeye bir an önce başlaması gerekiyordu. Bildiği somut gerçeklere aykırı düşmeyecek yeni

mantıklı açıklamalar bulmadan yoluna devam edemezdi.

Belki de Thibideau'nun sözünü etmediği bir çeşit karşılaştırmalı deney prosedürü uygulanıyordu. Belki de dosyalardaki MR'lar, hastaların kendilerine has durumlarıyla ilgisiz bir şekilde eşleştirilmiş ve gruplandırılmıştı.

Thea o kadar övündüğü zekâsını kullanmış olsaydı, bir sonuç buldum diye atlayacağına alternatif açıklamalar üretmeye çalışır, böylece hemşire Marlene'nin söylediklerinden yola çıkarak işleri eline yüzüne bulaştırmamış olurdu.

Dan'e ihtiyacı vardı. Ona her şeyi anlatmaya, acele sonuçlara varmasına engel olmasına, Asperger'ini dizginlemesine, hatta onunla sevişmeye bile ihtiyacı vardı.

Tam o anda telefonu ceketinin cebinde titredi. Telefonda Dan'in ismini ve numarasını görmek hoş bir sürpriz olmuştu.

"Büyük bir soygun için ekip toplamaya çalışıyorum da," dedi Dan, "Umut Elması'nı çalıp yerine paskalya yumurtası koyacağız."

"Çok komik."

"Hey, canın sıkkın sanki. Oysa ben havalara uçarsın diye düşünmüştüm."

"Neden mutluluktan havalara uçmak diyorlar biliyor musun?"

"Yoo, ama sen biliyorsundur herhalde."

"Biliyorum elbette. Ama boş ver, haklısın, canım sıkkın."

Thea, Thibideau'nun muayenehanesinden kurtulduktan sonra evde ve hastanede yaşadığı her şeyi tek tek anlattı. Dan de sabırla onu dinledi.

"İnan ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Thea'nın hikâyesi bittikten sonra.

"Nasıl yani?"

"Thibideau hakkında yanılıp yanılmadığını bilemiyorum mesela. İşin içinde mucizevi bir ilaç varsa ortada çok para dönüyordur. Belki de işe yaramayan bir ilaç bulmuştur da şimdi sonuçları şişirmeye çalışıyordur."

"İki yüz milyon dolar."

"İki yüz milyon dolar, ne?"

"İşe yaramaz dediğin ilaç Jack Kalishar'ın hayatını kurtarınca hastaneye bağışladığı miktar bu."

Dan hayretler içinde ıslık çaldı.

"Belki de ilaç yüzünden değildir."

"Ya da belki de o ilaç bazılarının hayatını karartmıştır."

"Çok hızlı gidiyorsun, seni takip edemiyorum. Ama şu kadarını söyleyeyim, canım, Hayley'le yaptığın her neyse herkesten çok daha iyi yaptığına eminim. Meseleleri çözmene o yardımcı olabilir ama onda da tercih kendisinin. O değil de, Hartnett'le ilgili olay nedir? Ona inanıyor musun? Hayır, dur, cevap verme. Sen zaten herkese inanıyorsun."

"Aksini görene kadar inanıyorum galiba. Scott'un babama iğne yapma nedeni inandırıcıydı. Yani adam sonuçta Petros'un doktoru."

"Verdiği şırınga hâlâ sende mi?"

"Evet, ama atmayı düşünüyorum. Neden sordun?"

"İster karakter bozukluğu de, istersen genetik bir hata, insanlara senin kadar güvenemiyorum. Şırıngayı laboratu-

varda tahlil ettirmek istiyorum."

"Seni görmek istiyorum, Dan."

"Ben de seni görmek istiyorum yavrucuğum, ama maalesef Josh çok hasta. Ateşi çıktı, boğazı ağrıyor, bir de kötü öksürüyor. Doktorundan randevu aldım, bir iki saate kadar oraya gideceğiz. Yarın akşama kadar annesi de yok. Onu ancak döndüğünde alabilecek. Aslında istersen bugün akşama doğru gelebilirsin."

"Kardeşim Niko benim şerefime bir mangal partisi veriyor."

"Güzelmiş."

Thea, Dimitri'nin ikizlerle ilgili suçlamalarına hiç girmemeye karar vermişti. Dan'in canını yeterince sıkmıştı zaten. Üstüne üstlük Josh da hastaydı.

"Şu Delaware'deki adamdan ses çıktı mı?" diye sordu Thea.

"Gerald Prevoir'den mi? Henüz bir şey yok ama bir arkadaşım takipte. Birkaç yıl önce bir adli tıp konferansında tanıştığım New Yorklu müthiş bir adam."

"Umarım şansımız yaver gider."

"Ben de umarım Hayley'le işler yolunda gider."

"Mononükleoza da baktır."

"Prevoir'inkine mi?"

"Hayır, şaşkın... Şimdi anladım. Aspergerli zavallı bir kızla dalganı geç bakalım."

"Mononükleozda öksürük de oluyor mu ki?"

"Vakaların yüzde yedisinde."

"Sorarım o zaman."

"Referans lazım olur mu?"

"Josh'un doktorunun gözünü korkutmasak daha iyi olur bence."

"Seninle konuşmak bana iyi geldi, Dan Cotton."

"Bana da iyi geldi, Alethea Sperelakis."

"Sean, Georgia'ya geri döndü. Bizim şirketin uçaklarıyla uçmak adamın hoşuna gidiyor."

"Yakalanmamasına sevindim."

"Adamı yakalayamıyorlar ki. Uzmanlık alanı bu. Bu arada, dediğine göre, sen de çok cesurmuşsun."

"Demek ki onu kandırabilmişim. Söyle ona, cambazlık ve hırsızlık kariyerim başladığı gibi sona ermiştir."

"Tamam, ben de bu kadim ve pek makbul profesyonel hırsızlık mesleğinden istifanı kabul ediyorum. Şimdi neler bulduğunu anlat bakalım."

Hayley göz açıp kapatıncaya kadar yine iş kadınına dönüşmüştü. Karanlık gözleri, Thea'nın anlatacağı hiçbir şeyi kaçırmamanın gerginliğiyle vahşice bakmaya başlamıştı. *Saldırmaya hazırlanan bir kobranın gözleri gibi,* diye düşündü Thea.

Zarif elleri *The Economist*'in yeni sayısının üzerinde kıpırtısız, koltuğuna yaslanıp, Thibideau'nun muayenehanesine giriş hikâyesini dinledi. Thea bitirene kadar bekledikten sonra, cevapları tahminden öteye gidemeyecek bir dizi soru

sormaya girişti.

"Ortalık sakinleşene ve Dr. Thibideau'ya endişelerimizi anlatana kadar tedaviye ara versek ne olur?... Bendeki kanserin kemoterapiye karşı, böyle çabucak eriyip gidecek kadar zayıf olması mümkün mü?... Sence Thibideau, önceki SU990 çalışmaları sırasında ölen Grigsby ve diğer hastalarla ilgili ayrıntıları bizimle paylaşır mı? Akupunkturcun *Qi* enerjime bakıp, eskiden kanser olup olmadığımı anlayabilir mi?"

Ama Thea'nın, soracağından emin olduğu o tek bir soruyu sormamıştı. Bunun gibi bir durumla karşılaşacak olsa Thea ne yapardı?

Bir saat geçti, bir saat daha. Thea cevap vermesi güç olan bütün sorulara elinden geldiğince cevap verdikten sonra Hayley, kocası David'i aradı. Thea telefon görüşmesi boyunca iki kez sessizce odadan çıkmasını isteyip istemediğini sordu ama Hayley her seferinde eliyle oturmasını işaret etti. Bu milyarder kadın telefonda her şeyi anlatırken karşı tarafta, başarılı ve saygın bir mimar, yat tasarımcısı olan kocası onu daha sağduyulu ve sabırlı olmaya teşvik ediyordu. İkisinin konuşması sona erdiğinde Thea, kadının kararının ne olacağını anlamıştı.

"Sence de bir sakıncası yoksa dostum," dedi Hayley, "David'le ben, onun deyimiyle, şimdilik yarışı bırakmamaya karar verdik. İlk karısını, vücudunun verdiği onca uyarı işaretine rağmen anevrizmadan kaybettiği için bunu da kaybetmek istemiyor. Doğrusu, benim de henüz hiçbir yere gitmeye niyetim yok."

Thea ayakta duran Hayley'in yanına gidince iki kadın en samimi duygularla birbirlerine sarıldı.

"Benim de seni bir yere göndermeye niyetim yok," dedi Thea.

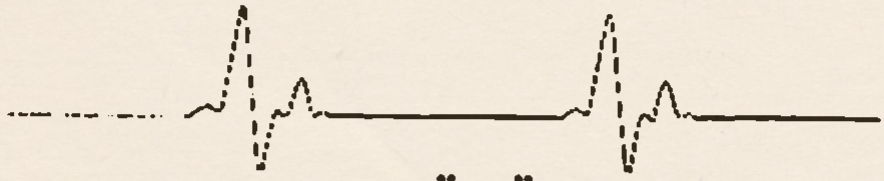

37. BÖLÜM

Thea çocukluğundan başlayıp otuzlu yaşlarına kadar, partilerde ve sosyal ortamlarda kendini iyi hissetmemişti.

Başlangıçta onu rahatsız eden, karmaşa ve gürültü, bir de diğer çocukların onun istediklerini yapmaya karşı ilgisizliği olmuştu. Daha sonra, okul yıllarında ise sorun, sosyal dinamikler ve entrikalar, onun dışında herkesin bir şekilde birbirleriyle bağlantı kurabiliyor olmasıydı. Üniversiteye gittiğinde, bireysel ve grup terapileri sayesinde, içine düştüğü durumlarda akıl yürütmeyi ve meselelere daha mantıklı, sağduyulu ve makul tepkiler vermeyi öğrenmişti. Böylece çevresinde arkadaşlar belirmeye, kimileri de kalıcı olmaya başladı. Erkekler de onunla ilgilenmeye başlamıştı. En önemlisi de, kendini ve Asperger sendromunun çeşitli özelliklerini kabullenmesi, bir insan olarak yavaş yavaş değişiminin bilincine varması olmuştu.

Ama partilerde hâlâ biraz gergin olurdu.

Niko ve ailesi, Newton'un sakin ve zengin bir muhitinde, bazılarının deyişiyle Doktor Köyü'nde oturuyordu. Arka bahçelerinde, bu akşam olduğu gibi seksen doksan kişi ağırlayabiliyorlardı. Konuklar Japon fenerlerinin altında geziniyor, yemeklerden, bahçenin güzelliğinden konuşuyorlardı. Hem anne hem de baba tarafından Yunanlı olan nefes kesici güzellikteki karısı, evlendikten sonra hemşireliği bırakmış, kendini dadılara, hizmetçilere ve böyle bir yeri çekip çevirmek için gerekli elemanların idaresine adamıştı. Thea, zeki, yetenekli ve dünya güzeli üç tane de çocukları olan bu karı kocayı neredeyse hiç bir arada görmemişti.

Göründüğü kadarıyla konukların arasında tıp dünyasından olanlar da vardı, olmayanlar da, ama Thea akrabaların haricindekilerin çoğunu ya çok az hatırlıyordu ya da hiç tanımıyordu. Bu, eve dönüş partisine katılanların asıl amacının bu olmadığını seziyordu.

"Bakın kim gelmiş."

Selene üzerindeki beyaz pantolon takımıyla çok zarif görünüyordu. Sol elindeki şampanya kadehi ve sağ elindeki ıstakoz salatalı sandviç de görüntüyü tamamlıyordu.

"Merhaba Selene. Parti güzelmiş."

"Niko'yla Marie mangal partilerinde bir numaradır."

"Herkes çok iyi vakit geçiriyor gibi."

Boş konuşmalar. Thea'nın, bütün bunların ne anlama geldiğiyle ilgili en ufak bir fikrinin bile olmadığı zamanlar olmuştu. Şimdiyse ne kadar ustalıkla kullanabildiğini görüp içten içe gülüyordu.

"Bugün Petros'u gördün mü?"

Selene boş konuşma faslını bitirmeye karar vermişti demek.

"İki kez."

"Yine göz kırptı mı?"

Thea önce bunun altında yatan başka türlü bir anlam var mı diye düşünse de sonra hemen vazgeçti.

"Sen nereden duydun bunu?" diye sordu.

"Bilmeyen yok ki Thea. Ama şu kadarını söyleyeyim, ben de dahil pek çok insan buna inanmıyor."

"Fark etmez."

"Sen ülkeyi öylece terk ettiğinde adamın neler yaşadığını bilen biri olarak, dünyayla iletişim kurmak için seni seçmiş olmasına inanmam biraz zor."

"Belki ben yanlış anlamışımdır."

Thea konuşacak başka birilerini bulmak umuduyla etrafına bakındı. Selene'nin şimdiki küçük düşürücü tavrı, Dimitri'nin onun hakkında anlattıklarıyla birleşince Thea için katlanması zor bir hal almıştı.

"Bilirsin Thea," diye devam etti Selene, "bu ailenin üyeleri birbirlerinden sır saklamamakla övünür. Petros'la ilgili söylemek istediğin bir şey varsa duymak isteriz."

"Mesela?"

"Mesela gerçekten uyanık ve kendinde mi, o arabanın sürücüsünün ona kasıtlı olarak çarpıp çarpmadığını anlatmanın bir yolunu buldu mu?"

Thea hastanede onunla ilgili ne kadar çok konuşulduğu-

nu düşündükçe midesi bulanır gibi oluyordu. Dedikodular önce o ve Dan'le ilgiliydi, şimdi de bu çıkmıştı.

"Sen böyle olabileceğine inanıyor musun?" diye sordu.

"Ben polisin kapsamlı bir araştırmanın sonucunda söyledikleri şeye inanıyorum."

"Selene, babamdan bir şey öğrenecek olursam ilk sana söylerim, tamam mı?"

"Aslında ölmesine izin vermen gerekiyor."

"Ne?"

"Her şey düşündüğün kadar basit değil ki. Vadesi doluyor işte. Sen rahat bıraksaydın huzur içinde ölüp gidecekti adamcağız."

Thea bir alev topunun ensesinden bütün vücuduna yayılmaya başladığını hissetti.

"Hayır Selene," dedi, "buna izin veremezdim."

Thea yanından geçmekte olan bir garsonu durdurup tepsisinden salatalıklı bilmemneli bir kanepe aldıktan sonra adamın peşine takılıp Selene'den uzaklaştı. Bahçenin öbür ucuna geçtiğinde dönüp baktı. Selene ikiziyle kafa kafaya vermiş, gizli gizli ama hararetle bir şeyi tartışıyordu. Hatta bu konuşma sırasında Selene birkaç kez eliyle onu işaret bile etmişti.

Yarım saat tek başına ayakta dikildi. Sadece bir kez Mary Halalardan biri ya da bir kuzen yanına gelmiş, onunla kısaca konuşmuşlardı. Caz triosu çalmaya yeni başlamış, henüz tatlı servisine geçilmemişti ama Thea artık eve dönmeyi düşünmeye başlamıştı. Partiye gelenlerin hiçbiri arkadaşı değildi.

Aralarında okul yıllarından kalma bir ahbabı bile yoktu. Şimdi yanında Dimitri olsa çok eğlenirlerdi; ama onun da sağı solu belli olmazdı, birisine ters bir şey söyleyip bütün tatlarını kaçırabilirdi. Zaten Niko'nun onu davet ettiğinden de şüpheliydi. O bile kendini buralı değilmiş gibi hissediyorsa, Dimitri'nin bu ortamda uzaylılardan farkı kalmazdı herhalde.

Thea tam büfeye uğramaya karar vermişti ki Amy Musgrave'in kararlı adımlarla ona doğru gelmekte olduğunu gördü. Bu ufak tefek ama kalıplı, ellili yaşlarındaki efsane başhemşire, bir doktorla evliydi ve çocukları vardı. Ama Thea bu akşam psikiyatrist kocayı etrafta gördüğünü hiç sanmıyordu. Marlene'nin, Amy'nin bu özel hemşire meselesindeki rahatsızlığıyla ilgili anlattıklarını hatırlayıp alarma geçti. Çok geçmeden bunda ne kadar haklı olduğunu anlamıştı.

"Ee Thea, hoş geldin partini nasıl buldun?"

"Burası çok güzel. Çok da huzurlu."

"Evet, huzurlu. Niko'yla Marie bu işi çok iyi biliyor."

"Bak Amy, babam için neden özel hemşire tuttuğumu açıklamak istiyorum."

"Gerek yok," diye karşılık verdi kadın soğuk bir şekilde.

"Kardeşim Dimitri kazanın aslında bir vurkaç olduğunu düşünüyor. Kasıtlı yapıldığını söylüyor."

"Söyleyeceklerim için kusura bakma ama Dimitri'yle birkaç kez karşılaştım. Bana kalırsa... nasıl söylesem, bende çok da güvenilir bir izlenim bırakmadı."

"Ama çok zekidir. Hakkını yemeyelim."

"Aslında, hazır konusu da açılmışken, bu zekâsını in-

sanlarla dalga geçmek için kullanıyor sanki."

"Olabilir. Ama çok defa haklı çıktığını görmüşümdür."

"Öyle olsun."

"Ünitenin çıkışında güvenlik görevlisine saldıran sahte kat görevlisini unuttunuz mu?"

"Unutmadım tabii ki."

"Ben onun hastaneye babamı susturmak için gönderildiğine inanıyorum."

"Amaçları ne peki?"

"Dimitri'ye sorarsan, Petros bilinmesi istenmeyen bir şey öğrenmiş."

"Ne hakkında?"

Musgrave birden dikkat kesilmişti.

"Bilmiyorum."

"Ama sen de Dimitri'yle aynı fikirdesin."

"Doğru. İşte babamın yirmi dört saat gözetim altında tutulmasını da bu yüzden istedim. Yoksa iyi bakılmadığını düşündüğümden değil. Odasına girip çıkan ziyaretçilerden gözümüzü ayırmayalım, içeri dost olarak girmeyenlere karşı tetikte olalım diye."

Musgrave iç geçirip misafirlere göz gezdirdi.

"Thea, birilerinin sana söylemesi gerekiyor artık," dedi nihayet.

"Neyi söylemesi gerekiyor?"

"Babanın geçirdiği kazanın çok büyük ihtimalle, gerçekten de bir kaza olduğunu. Ama öyle değilse bile, birileri ona gerçekten zarar vermeye çalıştıysa bile, bu pek çok insa-

nı şaşırtmayacak bir şey olurdu."

... pek çok insanı şaşırtmayacak bir şey olurdu.

Thea kalakalmıştı. Böyle saygı duyduğu bir kadının ağzından çıkan sözlere anlam vermekte zorlanıyordu. Babasının her zaman sadık bir destekçisi olduğuna inandığı bu kadından duydukları akıl alır gibi değildi.

"Anlayamıyorum," diyebildi nihayet.

Caz triosuna şimdi bir de şarkıcı bir kadın katılmıştı. Bu kısa boylu, kalıplı kadın güçlü sesiyle, onu terk eden bir adamın arkasından feryat ediyordu. Thea, Musgrave'le ufacık bir göz temasından bile kaçınmak için şarkıcının vücuduna sımsıkı yapışan elbisenin yaldızlarına ve oradan yansıyan fenerlerin ışıklarına gözlerini dikmişti.

"Biliyor musun," dedi Musgrave, "Ulusal Hastaneler Birliği ülkedeki bütün hemşire servisleriyle savaş halinde. Herkes hemşirelik prosedürlerine minimum standartlar getirmeyi tartışıyor."

"Hiç haberim yok..."

"Hemşire birlikleri de bu standartların uygulanması için canla başla mücadele ediyorlar ama ortada o kadar büyük bir pasta var ki. Sigorta şirketlerinin parası, özel sağlık parası, hastanelerin paraları. Ve öyle görünüyor ki kaybeden biz olacağız. Şu anda bizim çapımızdaki hastanelerin arasında bu standartlara uyan bir tek Beaumont kaldı."

"İyi ya."

"Bizim için iyi tabii ama diğer hastaneler ve hastalar için de savaşmak gerekiyor. Yeterli hemşire sayısıyla hasta-

nedeki ölümler arasında birebir bağlantı olduğu, ispatlanmış bir gerçektir."

"Benim kaçırdığım bir şeyler var galiba. Bütün bunların Petros Sperelakis'le ne ilgisi var, anlayamadım."

"Baban, hemşirelik servisimiz sayesinde ödül üstüne ödül kazanılmasını sağlayan hastanemizin bağış toplama felsefesine savaş açmıştı. İşler babanın istediği gibi olsaydı Beaumont hemşire yönetimindeki liderliğini çok geçmeden kaybederdi."

"Amy, kusura bakma ama ben babamı biraz olsun tanıyorsam, bu dediğini yapacak biri olduğuna inanamam."

"Sen bilirsin."

"Bağış toplama felsefesi derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

Scott Hartnett'in Jack Kalishar'a yazdığı teşekkür yazısının arkasındaki rakamlar birden gözünde canlanmıştı.

İki yüz milyon dolar.

"İsmi ve ünü yüzünden babana departman şefliği verilmişti ve aslında hastaneye epey bir gelir de sağlamıştı. Ama bu gelir, Beaumont gibi anıtsal bir kurumu çekip çevirmek için gerekli miktarın yanından bile geçmiyor. Anlayacağın Thea, hastanemizi her zaman zirvede tutmak için gerekli parayı toplayanlar, karşılarında hep onu buluyorlardı. Petros'un bazen sırf gücünü göstermek için olmayacak şeyler yaptığına inananlar bile var."

Thea nihayet gözlerini şarkıcıdan alıp Musgrave'e dikmeyi başarmıştı.

"Scott Hartnett de o insanlardan biri mi?" diye sordu.

"Şimdilik yeterince konuştum. Babanın işini devralmaya karar verdiğini duydum. Umarım bizimki gibi hastanelerin hayat kurtarmaya devam etmek için nelere katlandıklarını iyi anlarsın."

"Babamın Beaumont'taki kaynak yaratma işlerine köstek olduğunu düşünenlerin arasında Scott da var mı diye sormuştum."

"Bunu söylemek belki bana düşmez ama yine de babanın, düşündüğün tarzda bir efsane olmadığını bilmeni istiyorum. Sen de şimdiden kendine düşmanlar edinmeye başlamışsın. Hem de çok güçlü düşmanlar bunlar."

Başhemşire bir karşılık gelmesini beklemeden, topuklarının üzerinde dönüp gitti.

Musgrave'in sözleri ve altında yatan vahim gerçekle şaşkına dönen Thea, kadın evin köşesini dönüp gözden kaybolana kadar onu izledi. Sonra hem kendi kusurları hem de babasınınkiler hakkında gereğinden fazla şey duyduğuna ve onu onurlandırmak için gelen yeterince misafirle konuştuğuna karar verdi. Tatlı olmasa da olurdu;burayı terk ediyordu.

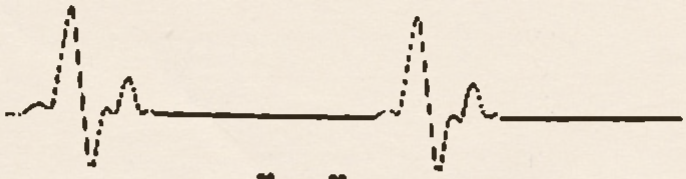

38. BÖLÜM

Hayley yirmili yaşlarından kanser teşhisi konulduğu bugüne kadar rüya gördüğünü pek bilmezdi. Şimdiyse hemen hemen her uykusunda –kısacık şekerlemelerde bile– kendini gerçek ve canlı, ürkütücü senaryoların içinde buluyordu. Bütün kâbuslarının ortak havası çaresizlik ve kapana kısılmışlıktı. Bazen canlı canlı tabuta kapatılıyor, bazen kavrulan toprağın üzerinde güneşin merhametine bırakılıyor, bazen kapısı penceresi olmayan bir yerde görünmeyen bir takipçiden kaçıyordu. En sık gördüğü kâbuslardan birindeyse fareler ya da böcekler tarafından canlı canlı yeniyordu. Bütün bu rüyalardan her seferinde soğuk terler dökerek, nefes nefese uyanıyordu.

Bütün rüyalarında üzerinde aynı kıyafet oluyordu: Sarı bir elbise ve onunla aynı renkte bir kemer. Karıncalar, fareler ya da daha tuhaf böcekler çıplak bacaklarına tırmanıp içini kemirmeye başlıyor, önce etini sonra kaslarını yiyor, bütün

canlı dokuyu kemiklere kadar yiyip bitirmeden de bırakmıyorlardı.

Görüntüler o kadar gerçekti ki bunun kemoterapiden ya da vücudundaki kanser hücrelerinin ölümünden kaynaklandığını düşünmeden edemiyordu. Rüyalarını Lydia Thibideau'ya da anlatmış ama kadın şaşırmış bir halde "bilmem" diye omuz silkmekten öteye gitmemişti.

Hayley'in dünyası, asker olan annesi Belle'nin etrafında dönmüştü. En son kâbusları da Belle'nin, Hayley dokuz yaşındayken geçirdiği trafik kazasıyla başlıyordu. Ve tabii bu korkunç rüyalar kaçınılmaz olarak askerler, patlamalar ve ölümle dolu oluyordu. Yine asker olan babası, annesiyle hiç evlenmemiş olmasına rağmen, kazadan sonra Hayley'in yetiştirilmesini üstlenmiş, onu en iyi şekilde büyütmek için elinden geleni yapmıştı.

Ülkenin ve tabii dünyanın dört bir yanındaki askeri üslerin lojmanlarında geçen ilk yıllarında Hayley tam bir erkek gibiydi. Dirençli, inatçı ve azimli bir yapısı vardı. İlk yüz dolarını on yaşındayken, boş şişe ve konserve kutuları satarak kazanmıştı. Beş yıl önce ise, sahip olduğu Wildwood Enterprises Şirketi, Harmon Electronics'i uzun ve zorlu bir mücadelenin sonunda ele geçirdiğinde net varlığı üç milyarı geçmiş, böylece ülkenin en zengin kadınları arasında sağlam bir yer edinmişti.

O yine de kendini daha çok aydınlanmanın verdiği sağlamlığıyla değerlendirir, başkaları tarafından da en çok aktif ve geniş ölçekli hayırseverliğiyle tanınırdı.

Ama şimdi ne kadar parası ve aydınlanmış sağlamlığı olursa olsun kanser hücrelerinin içini yiyip bitirmesine, kâbusların ruhuna saldırmasına engel olamıyordu. Bu kemoterapiden kurtulursa, bundan başkalarının da faydalanmasını sağlayacağına dair kendine söz verdi. Kanser tedavisini bireysel ve küresel anlamda kendine amaç edinecek, para kazanmaya da bu yüzden devam edecekti. Ama önce hayatta kalması gerekiyordu.

"Bayan Hayley Long?"

Kat görevlisi onu uyandırdığında Hayley okuma koltuğunda uyuya kalmıştı. Bu sefer gördüğü rüya her zamankinden daha çarpıcıydı. Toprağın derinliklerine gömülmüş, ahşap bir tabutun içindeydi. İçeride sırtüstü yatıyordu ve burnunun üst kapağa değmesine sadece birkaç santim vardı. Kapağı itip yumruklarken boğulacak gibi oluyor, umutsuzca dışarı çıkmaya çabalıyordu. Bu sırada çatlakların arasından giren kumların gözlerine ve ağzına dolmasına da engel olamıyordu.

"Evet benim," diye karşılık verdi.

Yüzünü ve koltuk altlarını hiç yanından ayırmadığı bir el havlusuyla sildi.

Uzun boylu ve zayıf kat görevlisinin yüzünde ameliyat maskesi vardı ve kapıda tekerlekli sandalyeyle bekliyordu.

"Önce göğüs röntgeni, sonra da MR," dedi adam, elindeki talimatları okuyarak.

"Röntgen randevum olduğunu bilmiyordum. Vakit epey geç oldu."

"Ben de bilmiyorum. Beni gönderdiler, ben de geldim."

"Peki en azından yüzünü göremez miyim?"

"Ah affedersiniz, fena üşütmüşüm de. Aslında evden çıkmamam gerekirdi ama başka kimseyi bulamamışlar."

Adam maskesini indirerek ince, bronzlaşmış yüzünü gösterdi. Çoğu insan bu yüzü yakışıklı bulabilirdi ama bu Hayley'in umurunda değildi. O şimdi MR çekileceği için heyecanlanmış, Thea'nın onkoloğa Bay Fang'ın bulgularından bahsettiğini düşünüp meraklanmıştı. Battaniyesini de alıp koltuktan tekerlekli sandalyeye geçerken bir an durup kat görevlisinin kimliğini inceledi.

"Pekâlâ Bay Elliot Smolensky," dedi sonra, "maskenizi takın, gidelim."

Kat görevlisi konuşkan ve neşeli bir adamdı. Birkaç hafta sonra Beaumont'taki stajı bitecek, Emmanuel Üniversitesi'ndeki hastabakıcılık eğitiminin ikinci yılına devam edecekti. Kurtarma dalgıçlığından hastabakıcılığa geçişi bile ayrı hikâyeydi. Asansöre girerlerken Hayley bunun büyük talihsizlik olduğunu söyledi. Endüstriyel dalgıçlara her zaman ihtiyacı vardı da hastabakıcılara o kadar da lüzum olmuyordu.

"Çok naziksiniz," dedi Gerald Prevoir.

Bu, Hayley'in adamdan duyduğu son sözler oldu.

Adam hemen sonrasında asansörü durdurup bir eliyle Hayley'in ağzını kapatmış, diğer eliyle de ense köküne bir iğne batırmıştı. Sonra da şırıngayı sonuna kadar boşaltıp ilacın etki etmesi için 30 saniye beklemişti.

Asansörün kapısı ana koridora açıldığında Hayley bilinçsiz bir şekilde tekerlekli sandalyede yığılmıştı. Prevoir kadının başını dik tutmaya çalışarak yan koridorlardan birine döndü. Ortalık çok kalabalık değildi, herkes kendi işiyle ilgileniyordu.

Prevoir, Hayley'i kaşla göz arasında çamaşır arabasının dibine yerleştirip üzerini çarşaflarla örtmüştü bile. Ondan sonra arabayı bir servis girişinden çıkarıp Hayley'in baygın bedenini, aşağıda bekleyen bir kamyonetin arkasına yerleştirdi.

Hayley yavaş yavaş kendine gelirken, gözlerinin arkasında şimşekler çaktıran şiddetli bir baş ağrısının başladığını fark etmişti. Penceresiz, küçücük bir odadaydı. Zemin suntadan, duvarlarsa mukavvadandı. Duvara yerleştirilmiş, en fazla kırk vatlık çıplak bir ampul bütün odayı aydınlatmaya yetiyordu. Tavandaki ızgaralardan içeri, bir çeşit kompresörden geldiği anlaşılan hafif bir esinti yayılıyordu. Bir duvarda küçük bir buzdolabı ve bir mikrodalga fırın, bir diğer duvardaki raftaysa, çoğunluğu roman olan yirmiye yakın kitap sıralanıyordu. Bütün bunların yanında 20 litrelik içme suyu, mikrodalgada hazırlanmaya hazır soğuk yiyecekler ve üç çift pijama vardı.

Duvardaki bilgisayar çıktısında YALNIZLIK KALENE HOŞ GELDİN yazıyordu. UZUN BİR MİSAFİRLİĞE HAZIR OL.

Hayley, zihni, içinde bulunduğu durumu kabullenmeyi reddederken, üstüne küf kokulu bir döşek atılmış metal kar-

yolanın ucuna oturdu. Önce rutubetli, çıplak duvarlara ve yere göz gezdirdi, sonra da var gücüyle haykırmaya başladı.

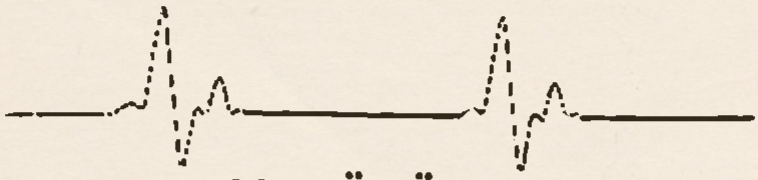

39. BÖLÜM

Thea, Niko'yla Marie'nin partisinden ayrılmanın kendisi için en doğru karar olduğuna emindi ama sıvışmak, en azından bir yalan uydurmadan kaçmak o kadar da kolay olmayacağa benziyordu. Kardeşinin etrafına doluşmuş misafir kümesine yaklaşırken, çoğunlukla hastaneyle ilgili acil durumları içeren bahaneler listesini de teker teker elden geçirdi. Ama nihayet, yalanın hiçbir türlüsünün doğru seçenek olmayacağına karar verdi. Gerçeğin dışında hiçbir şeyin içini rahatlatmayacağı belli olmuştu.

"Hey sen!" diye seslendi Niko uzaktan, "Buraya gel de birkaç insanla tanış."

Bunu duyan tam yedi misafir, Niko'yu bir kenara bırakıp, kocaman kocaman gülümseyerek, el ve kollarını açarak Thea'ya doğru hamle yaptılar. Hepsi de ya babasının, ya Selene'nin ya da Niko'yla Marie'nin bir şeyiydi. Thea bu saldırı karşısında kendini güçsüz ve boğuluyormuş gibi hissetse

de bir şekilde gruptaki her elle tokalaşmayı başardı. Şimdiye kadar hiç kendinden geçmemişti; en azından hatırladığı kadarıyla durum böyleydi. Ama şimdi, Selene ve Musgrave'le ilgili can sıkıcı gelişmelerin üzerine bir de Niko'nun ahbaplarının saldırısı eklenince, belki de o zaman bu zamandır diye düşünmeden edemedi.

"Niko, seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu zor da olsa.

"Ayıp ettin kardeşim. Buralar size emanet, millet. Barmen sıkıntıdan patlamak üzere, baksanıza. Hadi oraya gidin de adamın canı sıkılmasın... Her şey yolunda mı, Thea?"

"Aslına bakarsan..." En inandırıcısı bu diye seçtiği başım ağrıyor yalanına sığınmaktan vazgeçip durdu. "Benim pilim bitti. Eve gitmem gerekiyor."

"İyi de bu senin partin. Mary Hala'yla karşılaştın mı? Seni görmek için ta Springfield'dan kalkıp gelmiş."

"Görmediğim Mary Hala kaldığını sanmıyorum. Bu gecelik bu kadar kalabalık ve biftek yeter. Ama parti harikaydı Niko. Gerçekten."

Niko üzülmüş gibi görünmeye çalışsa da Thea bunu beceremediğini anlamıştı. Tam o anda çimlerin karşı tarafında Lydia Thibideau'yu gördü. Sharon Karsten'le hararetli hararetli bir şeyler konuşuyordu. Petros'un; Jack Kalishar, Hayley Long ve muhtemelen diğer pek çok hastayla ilgilensin diye getirttiği uzman Lydia ve Petros'un metresi ve muhtemelen vârislerinden biri olan Sharon bir aradaydı. Thea keşke yakınlarında olsaydım da ne konuştuklarını duysaydım, diye

düşündü.

"... Thea, gitmeden önce sana bir şey soracağım," dedi Niko.

"Evet?"

"Selene de ben de bir süredir bize karşı biraz soğuk davrandığını görüyoruz. Bunun nedeni Petros'la ilgili tavrımız mı?"

"Soğuk davrandığımın farkında bile değilim, inan. Öyle yapıyorsam da özür dilerim. Petros'la ilgili neler hissettiğimi siz biliyorsunuz; ben de sizin ne düşündüğünüzü biliyorum. Şimdilik hepsi bu."

"Evet," dedi Niko, "hepsi bu gerçekten... Şey, madem gitmen gerekiyor, git bakalım. Marie yukarıda çocukları yatırıyor. Daha fazla kalamadığın için ne kadar üzüldüğünü söylerim. Sana yiyecek bir şeyler ayarlayayım mı?"

"Hayır, hayır. Gerek yok."

"Yoksa son zamanlarda Dimitri'yle çok sık mı konuşuyorsunuz? Nedeni bu mu?"

"Ben iyiyim Niko. Size karşı uzak durduğumu düşünmenize üzüldüm ama ben iyiyim... gerçekten. Kaldı ki, Dimitri'nin söylediği her şeye hemen inanmam. Muhtemelen siz de böyle yapıyorsunuzdur."

"Dikkatli olmanda fayda var Thea. Ağabeyimizin o küçük evinde başkalarının başına bela açmaktan başka yaptığı bir şey yok. Ve de bunda epey başarılı."

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Thea.

Oradan bir an önce kurtulmaya öncekinden daha heves-

liydi şimdi. Ama eve, Wellesley'e gitmeye niyeti yoktu. Şu anda ne ikizleri ne de Dimitri'yi görmek istiyordu. Petros'a son bir kez bakıp, sonrasında Hayley'le biraz konuşmak için hâlâ vakit vardı. Beaumont'ta korkunç şeyler oluyordu. Buna emindi artık. Ama asıl sorun, babasının yardımı olmadan işin içinden çıkamayacak olmasıydı. Fazla bir müttefiki kalmamış gibi görünüyordu.

Thea efendisinden müsaade isteyen bir hizmetkâr gibi birkaç adım geri geri gittikten sonra dönüp arabasına yöneldi. Eve dönüşünden beri yaşadığı onca sevimsiz olayın arasında belki de en kötüsü bu partiydi. Kendini, bir girdaba kapılmış, çaresizce dibe doğru çekilir gibi hissetmeye başlamıştı.

Lydia Thibideau'nun muayenehanesine yaptığı girişimden elle tutulur bir şey çıkmamıştı. Hartnett'ten umut yoktu. Musgrave ve Selene, artı bir sürü kişi daha ona gıcık olmaya, hatta enikonu kızmaya başlamıştı. Başarısızlıklarıyla başa çıkmasında sorun yoktu; ama babasının bu hale gelmesine sebep olanların üzerindeki baskıyı artırmak için yapılabilecek bir şeyler olmalıydı. Ama bir yandan da bunu, babasını daha fazla tehlikeye atmadan yapmak zorundaydı.

"Thea, bekle!"

Tam arabasını park ettiği yere doğru giderken Scott Hartnett arkasından seslenmişti.

"Ah, merhaba Scott."

Kardeşinin misafirleriyle konuşmaktan yeterince sıkılmış olduğu için, bir an Scott'u da görmezden gelip arabaya kaçmayı düşünse de, vazgeçip döndü ve ona doğru bir adım

attı. Beyaz takım elbisesi, gömleği ve ceketinin cebindeki kırmızı mendiliyle gayet şık ve zarif duran Hartnett biraz da sendeleyerek ona doğru geldi. İyice yaklaştığında gözlerinin de parladığını fark etti.

"Ben... hastanemizin kardeşliğine resmen hoş geldin demek istedim... kardeşlik mi dedim ben... şey, anlarsın ya... hem bugün olanlardan sonra... aramızda soğukluk kalsın istemedim."

"Teşekkür ederim Scott. Ben, şey... kulübün bir üyesi olmaktan kesinlikle onur duyuyorum. Hatta, bana uygulanan kısıtlamalara rağmen."

"Evet, şey... Sharon her şeyi anlattı. O meseleyle de ilgileneceğiz."

Öne doğru bir adım daha attığında hafifçe sendeledi ve yanındaki siyah bir BMW'den destek almak zorunda kaldı.

"Sevinirim," dedi Thea.

"Ben... ee... benimle ilgili düşüncelerinden çok rahatsız oldum aslında... yani babana zarar vereceğimi düşünmeni kastediyorum. O benim... dostumdu... yani hâlâ dostum."

Doğru düzgün konuşmakta zorluk çeken biriyle sohbet etmek Thea'yı rahatsız etmişti. Adamın gözleri kan çanağına dönmüştü ve yakından bakıldığında, hava karanlık olmasına rağmen ne kadar yorgun ve yıpranmış olduğu anlaşılabiliyordu.

"Galiba," dedi Thea, "olanlardan sonra neden bu kadar endişelendiğimi anlıyorsun en azından."

"O konuda benim de endişelerim var, evet... Bu yüzden

sana göstermek için bunu getirdim. Moskova'daki sempozyumda Boris Adamov'la birlikte verdiğimiz dersin içeriği."

Pantolonunun sağ cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı, kırışmış olmasına aldırmadan kâğıdı açıp Thea'ya uzattı. Sempozyum Rusya'da düzenlenmiş olmasına rağmen program İngilizceydi. Konuşmalardan biri, "Trombosit Tıbbında Yeni Gelişmeler" Hartnett tarafından sunulmuştu. "Travma Sonrası Hastalarda Düşük Dozlu Pıhtılaşma Önleyicilerin Kullanımı" gibi diğer birkaçı ise Boris Adamov tarafından sunulmuştu.

"Bu çok ilginç Scott," dedi Thea, kâğıdı geri uzatırken. "Ama bunu buraya getirmene gerek yokmuş. Ben sana zaten inanmıştım. Öyle ki, bana verdiğin şırıngayı, içindekileri analiz ettirmeye gerek duymadan kullanmaya bile karar vermiştim."

Hartnett, dudakları gülümsermiş gibi geriye çekilmiş halde, başını sallayarak eğitim programını yeniden cebine tıkıştırdı.

"Dediğim gibi, baban benim için çok önemli," dedi üstüne basa basa. "Şırıngayı analiz ettirmeyip bana güvendiğine sevindim. Ama analiz ettirsen de sorun değil."

"Ben de böyle düşünmene sevindim."

"Nasıl... nasıl yani?"

"Şey, eskiden Boston emniyetinde çalışmış, eyalet laboratuvarlarında tanıdıkları olan bir arkadaşım var. Babama verdiğin ilacın aynen dediğin gibi olduğuna ben inansam da, bu arkadaşım seni benim kadar tanımadığı için aynı şekilde

rahat olamıyor. Bana verdiğin şırıngayı yarın ona teslim edeceğim, o da analiz ettirecek. Böylece kafamızda soru işaretleri de kalmamış olacak, değil mi?"

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

"Haklısınız Doktor," dedi Hartnett sonunda. "Şu meseleyi bir an önce geçmişe gömelim artık."

"Senin de böyle düşüneceğini biliyordum. Bak Scott, ben çok geç olmadan gidip babama bir göz atmak istiyorum; senin de mideye indirmen gereken bir pasta var. Yarın görüşürüz artık, olur mu?"

"Tabii," dedi Hartnett, gözleri kısılmış, yüzünün kasları gerilmiş bir halde. "Yarın."

Petros yavaş yavaş karanlıktan çıktı. Gözlerinin kapalı olduğunu ve açamayacağını da biliyordu, ama tepesindeki ışık gözkapaklarından süzülerek gözlerine ulaşabiliyordu. Bir süredir halüsinasyonlar görüyordu –canlı, çoğunlukla hoş hayaller– ama bütün bunların neden olduğunu ya da ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Ama en azından, bu halüsinasyonlar sırasında hiç acı hissetmediği kesindi. Hemşireler ona bir şey, güçlü bir narkotik veriyor olmalıydılar.

Artık anlamıştı. Bu, locked-in sendromuydu. Herhangi bir gelişme ya da iyileşme ihtimalinin çok düşük olduğunu da biliyordu. Ama yapılan çalışmalara, konunun uzmanlarına göre az da olsa ihtimal vardı. Büyük oğlunun umurunda olmadığını biliyordu. Yıllardır gurur kaynağı olan ikizlerinse,

bencilce nedenlerden dolayı, onun ölmesini istediklerini de biliyordu.

Tanrı biliyor ya, her şeyi gerektiği gibi yaptım. Onları en iyi okullara gönderdim, tıbba girmelerine önayak oldum, zor zamanlarında Niko'ya yardım ettim. Tamam, dahiliyeci olmaktansa cerrah olmayı, birer düşünür olmaktansa tamirci olmayı tercih etmiş olabilirler. Ama onları çoktan affettim bile. Hatta bunu etrafımdaki herkese de söyledim. Neden şimdi beni umursamıyorlar peki?

Yanlış ne yaptım ben?

Canım Kouklitsa'm, *sevgili Thea'm. O yardım etmek istiyor Benimle iletişim kurmak istiyor. Keşke o balta girmemiş ormana hiç gitmemiş olsaydı, ama neyse, artık döndü. O kadar zeki ki. O kadar iyi bir doktor ki. Birlikte, Hartnett'in çevirdiği halları ortaya çıkaracağız. Birlikte her şeyi çözeceğiz.*

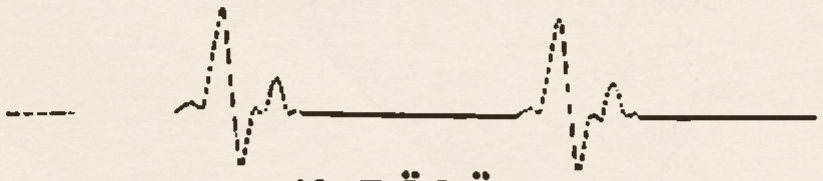

40. BÖLÜM

Thea elektronik kartını kullanıp Petros Sperelakis Teşhis Enstitüsü'nün otoparkına arabasını bıraktığında saat on biri geçiyordu. Böyle güzel bir binanın, böyle meşhur bir tıp merkezinin çehresinde babasının ismini görmek tam anlamıyla can sıkıcı ve yorucu bir akşamın ardından onda küçük de olsa bir doping etkisi yaratmıştı. İkizlerin öfkeli sözleri, Scott Hartnett'in alkolün de tetiklediği endişesi ve Amy Musgrave'in, kendini savunmaktan aciz bir adamla ilgili iddiaları Thea'ya yetmiş de artmıştı bile.

Keşke Lydia Thibideau'nun muayenehanesinden, üzerinde Hayley'in isminin yazılı olduğu iki farklı filmle çıkabilseydi. Böylece, Dan'in de yardımıyla bu delilleri polise sunabilir, bir soruşturma açılmasını sağlayabilirdi. Belki de bir avukata başvurmayı düşünmeliydi. Belki de Thibideau'ya karşı bazı suçlamalarda bulunulabilir, hatta bir mahkeme emri çıkartılarak Samuel Blackman ve merhum Warren Grigs-

by'nin MR'larının karşılaştırılması sağlanabilirdi. Peki ama ne işe yarayacaktı bu? Her zaman mantıklı bir açıklama öne sürülebilir; davanın sonuçlanması aylar, hatta yıllar alabilirdi.

O vurkaç kazanın arkasında Thibideau olabilir miydi? Klinik araştırmalarda usulsüzlük yapmış olması Petros'un hayatına mal olmuş olabilir miydi?

Thea yine kartıyla, neredeyse kimsenin kalmadığı lobiye geçmiş, oradan da tüneli kullanarak alt ünitenin olduğu binaya yollanmıştı. Pırıl pırıl parlayan koridorlar, çamaşır arabaları, kocaman poposunu ahenkle sallayarak dolaşan bir kat görevlisi kadın dışında boştu. Thea'nın aklına eski stajyerlik zamanları gelmişti. Bu, onun için son derece faydalı bir dönem olmuştu. Böylece başkalarının ona layık bulduğu hayatı geçip kendisi için en doğrusunun ne olduğunu keşfetme yolunda önemli adımlar atmıştı.

Şimdiyse en doğrusu, Niko'nun partisini unutup babasıyla biraz vakit geçirmek olacaktı. Ondan sonra, vakit çok geç olmazsa Hayley'i ziyaret eder, birlikte çay içerlerdi. *Birileri biliyordu*, diye düşündü. Aslan'ın başına neler geldiğini ve bunların nedenini bilen birileri vardı. Adamcağızın hayatını daha fazla tehlikeye atmamaya özen göstererek bir şeyler yapması gerekiyordu.

Alt ünitenin hemşireleri Thea'yı böyle bir saatte orada gördüklerine hiç şaşırmamışlardı. Hatta biri, onu hastaneyi geceleri ziyaret eden bir hayalete benzetmişti. Yeni mezun, genç bir hemşire olan Tiffany, üniteye gelen giden olmadığı

için iyice gevşemişti. Thea geldiğinde Petros'un bacaklarına masaj yapıyordu.

"Bir şey var mı?" diye sordu Thea, hemşirenin işini devralırken.

"Pek sayılmaz. Biraz önce, gözlerinin etrafını temizlerken gözkapağı seğirdi gibi geldi bana. Ama sonra bir daha yapmadı."

Thea bir an hemşirenin bu sözlerine şiddetli bir tepki verecek gibi olsa da, heyecanını bastırıp sakince karşılık verdi.

"Önemli bir şeyse nasıl olsa bir daha olur."

Tiffany'yi molaya gönderdikten sonra eline bulaşan losyonu temizledi, ardından bir yandan babasıyla konuşurken bir yandan da hızlı bir muayeneye girişti.

"Öyle dur bakalım... Cildin iyi görünüyor... Hemşireler iyi iş çıkarıyorlar demek ki... Niko bu akşam bir mangal partisi verdi, bir sürü insan vardı... Hepsi de seni sordu... Yemekler nefisti... Çocuklar iyi dileklerini iletiler."

Eklemleri, özellikle de el ve ayak bilekleri biraz sertleşmiş gibiydi, ki bu pek de iyiye işaret değildi.

Kusma refleksi:Yok.

Aşırılıklara verilen tepki: Yok.

Karın: Yumuşak.

Kardiyovasküler sistem: Dengeli.

Akciğerler: Mütemadiyen hırlama ve bronşlarda sıvı birikmesine dair diğer belirtiler var. İyi bir bulgu değil ama şaşırtıcı hiç değil.

Thea babasının bronşlarının daha sık temizlenmesi gerektiğiyle ilgili bir not aldı. Uyanık olsa bu işlem onun için pek hoş olmazdı elbette, ama yine de elzem, hayat kurtaran bir prosedür olduğu için uygulanması gerekiyordu. Hem zaten, Tiffany'nin söylediklerini göz ardı edecek olursa, babası artık uyanık da değildi. Herhangi bir tepki gelmesini beklemeden, gözkapaklarındaki kâğıt bantları çıkartıp gözlerine damla damlattı.

"Baba, bana bir işaret ver. Beni duyabildiğine dair bir işaret. Hadi Baba. Seni seviyorum. Beni duyabildiğini göster lütfen."

Tam o anda, Petros'un sol gözbebeği, eziyet gibi gelen bir yavaşlıkla yukarı doğru hareket etti, sonra da eski yerine indi.

"Evet!" diye fısıldadı Thea, yumruğunu sıkıp havada savurarak. "Geri döndün!"

Bir süre bu gelişmeye neyin sebep olabileceğini ve Petros'un iletişim kurmak için daha fazla neler yapabileceğini düşündü. Yukarı doğru bakmak, gözbebeğini bir milimetre olsun hareket ettirmek bile çok büyük gayret gerektiriyor gibiydi. Locked-in kurbanı Bauby'ye kıyasla babasının işi daha güç olmalıydı.

Tiffany ve ondan önceki özel hemşirenin notlarına bakılırsa, en son saat üç ile üç buçuk arasında Sharon Karsten gelmiş, ondan sonra da uğrayan olmamıştı. Hartnett ise en son saat iki buçukta gelmişti. Belki de Thea'nın akşamki partiye katılacağı için hastaneye geri dönmeyeceğini düşünerek

her zamanki sakinleştiricinin ya da uzun süre etkili kas gevşetici Panküronyum'un dozunu değiştirmişti.

Hata etmişti.

"Seni fazla yormadan iletişim kurmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Beni anlıyorsan yukarı bak... Harika!"

Bu çok hafif bir kıpırtıydı belki, ama mesaj gayet açıktı. Thea bir miktar daha damla damlattı. Bu gece Petros'un sınırlarını zorlamaya kararlıydı. Bundan sonra ne yapacağına karar vermek zorundaydı. Hem babası hem de Dimitri kazanın bir cinayet girişimi olduğuna inanıyorken, üstelik otoparktaki adamın tehdidini hâlâ ensesinde hissediyorken mümkün olduğunca çabuk bir şekilde bilgi edinmesi gerekiyordu.

"Baba, bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum," dedi. Solunum cihazının mekanik hareketleri yüzünden inip kalkan göğsü ve bu kabuğun altında güçlü ve düzenli bir şekilde atan bir kalpten haber veren göstergelerin haricinde hareketsiz halde yatıyordu adam. "Sana bazı sorular soracağım. Yapman gereken tek şey, cevabın evetse yukarı bakmak. Değilse hiç hareket etme, ben de daha fazla üstelemeyeyim. Beni anlıyor musun?... Lütfen, anlıyor musun?"

Küçük bir hareket.

"Ah, Tanrı'ya şükür... Pekàlâ. Jack Kalishar'ın hiçbir zaman pankreas kanserine yakalanmadığını keşfetmiştin. Bana onun adını da bu yüzden verdin."

Petros'un sol gözü bir kez daha, zorla da olsa kıpırdadı.

"Harika."

Thea cam kapının ardında Tiffany'yi gördü. Kız bir ih-

tiyacınız var mı diye sordu ama Thea eliyle gidebileceğini işaret etti.

"Hadi bir kez daha deneyelim. Bütün bunların arkasında Lydia Thibideau mu var?... Hadi Baba. O mu var?... O zaman bunu *hayır* kabul ediyorum."

O kadın nasıl olur da bu işe bulaşmamış olabilir? diye düşündü Thea. *Nasıl olur da bütün bunlardan haberdar olamaz?*

"Beaumont'ta bu şekilde, aslında hiç var olmayan hastalıkları tedavi edilen çok hasta oldu mu?"

Yine olumlu bir cevap.

"Pankreas kanserinin dışında başka hastalıklar da var mı?"

Yine hafif bir hareket.

"İşte bu. Çok güzel. Devam et baba. Lütfen devam et. Scott Hartnett bu işin içinde, öyle değil mi?... Evet! Biliyordum. Demek ki hastaları ve onların doktorlarını, ortada ciddi bir hastalık var diye kandıran oymuş. Hastalar tedavi olup iyileşiyor, sonra da minnettarlıklarını göstermek için Beaumont'a yüklü bağışlar yapıyorlar. Bu doğru, değil mi?"

Petros'un bu seferki göz hareketi belli belirsizdi. Canla başla gayret etmişti ama şimdi sanki tükenmek üzereydi.

Peki ama nasıl? diye haykırıyordu Thea'nın zihni. *Hartnett böyle bir sahtekârlığı nasıl yapar?*

"Bir soru daha. Sadece tek bir soru. Seni bu hale getirenin kim olduğunu biliyor musun?"

Hareket yok.

"Baba, bu hayır mı demek? Cevabın hayırsa gözünü kırpırdat."

Yine hareket yok. Soruya cevap verip vermediği belli olmasa da bir şey açıktı ki Aslan'ın en azından şimdilik enerjisi tükenmişti.

"Harikaydın Baba. Müthiş bir iş çıkardın." Thea adamı alnından öptü. "*S'agapo Mpampa,*" dedi sonra. "Seni çok seviyorum."

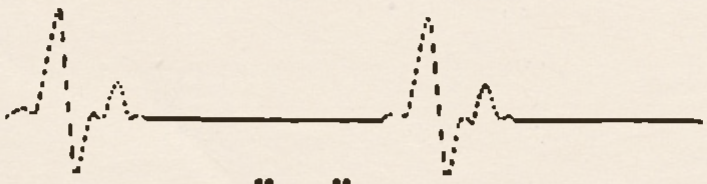

41. BÖLÜM

Bir mesele hallolmuştu ama geride çözülmeyi bekleyen daha çok sorun vardı.

Thea alt üniteden gece yarısını geçe çıktığında hem üzgündü hem de üzerinde günün ağırlığını hissetmeye başlamıştı. Başarılı bir dahiliyeci ve geçmişi uzun yıllara dayanan bir aile dostu olan Scott Hartnett'in, Beaumont'un devasa sistemine yüzlerce milyon dolar akıtan tıp sahtekârlığının bir parçası olduğuna hiç şüphe kalmamıştı. Hastanenin neredeyse bütün binalarına, o binaların pek çok katına, yine o katlardaki pek çok odaya ve teçhizata, bazılarındaki mobilyalar da dahil pek çok şeye birilerinin ismi verilmişti.

Demek her şey o pirinç plaketler için, diye düşündü Thea, kendi kendine gülümseyerek.

Hiç olmayan bir hastalık yaratıp, sonra da onu iyileştirmek.

İnanılmaz.

Hayley'in odasına giden tünelden geçerken kaç hastanın bu işe bulaştırıldığını düşündü. Hayley Long'un onlardan biri olduğu kesindi. O ve Jack Kalishar belki de hastanenin en zengin hastalarıydılar. Başka kaç kişi vardı? Kaç türlü hastalık vardı?

Bir de onca doktor vardı.

Beaumont'ta geniş çaplı bir tıp sahtekârlığının yapıldığı düşünüldüğünde insan, Hartnett'in dışında kaç doktor daha olduğunu düşünmeden edemiyordu. Özel doktorlar, onkologlar ve diğer uzmanlar neye bulaştıklarının farkındalar mıydı? Çoğunluğunun bunu bilmiyor olması gerekirdi. Ayrıca bu tezgâh uzun süre önce kurulmuş olsaydı Petros gibi birilerinin çoktan ortaya çıkıp ötmüş olması gerekmez miydi?

Babasının ismini taşıyan binanın bodrum katından asansöre binerken, ister istemez babasının da bunun bir parçası olup olmadığını düşündü. Onun gibi prensipli bir adamın, ömrünün sonuna dek harcayıp da bitiremeyecek kadar parası ve dünya çapında bir şöhreti olan birinin, hastaneye bağış yağdırmak ve duvarları pirinç plaketlerle doldurmak için her şeyini tehlikeye atabileceğine inanmak çok zordu. Yoksa başından beri var olduğu bu işten yeterse yeter diyerek ayrılmaya mı kalkmıştı? Öyle olsa bile bunu ona söyler miydi?

"Baban, ana hastanenin ve diğer bütün şubelerinin hemşirelik hizmetleri dolayısıyla ödül üstüne ödül almasını sağlayan bağış toplama politikasına karşı savaş açmıştı."

Bunlar Musgrave'in kendi sözleriydi. Ayrıca bunları kendinden gayet emin ve tutkulu bir şekilde söylemişti. Thea'nın

önce Hayley'le, daha sonra da Dan'le oturup konuşması, onların da fikrini alması gerekiyordu. Şu noktada en çok ihtiyaç duyduğu şey müttefiklerdi – daha çok müttefik ve taze fikir. Bir şey çok açıktı: Şu an itibariyle Petros hem Hartnett'in hem de o hale gelmesine neden olan kişinin merhametine kalmıştı.

Hayley odasında yoktu.

Kitapları da, kıyafetleri de yerindeydi.Yatağının başındaki masada bir yığın kâğıt ve yarısı dolu bir sürahi vardı. Anlaşılan, ara sıra yaptığı gibi, hastaneyi gezmeye çıkmıştı. Belki de Petros'u görmeye gitmişti. Thea'nın, Thibideau'nun dolabındaki MR'larla ilgili anlattıkları kadıncağızı endişelendirmiş olmalıydı. Bu durumda, biraz olsun kafasını dağıtmak için yürüyüşe çıkmış olması çok mantıklıydı.

Thea içinde belli belirsiz bir huzursuzlukla Hayley'in okuma koltuğuna oturup, bir iş yaşamı dergisini karıştırdı. Beş dakika içinde huzursuzluğu iyice artmış, onuncu dakikadan sonra da soluğu hemşire odasında almıştı. PS-4 olarak bilinen katın gece nöbetinde dört hemşire görevliydi ama Hayley'in çıktığını gören olmamıştı. Kurallar gereği, odasından çıkan her hastanın bunu bildirmesi gerektiğini bilen Thea giriş çıkış defterine baktı ama Hayley'in adını göremedi.

"*Kesin bir şey oldu,*" diye düşündü sonunda, dostunun nereye gitmiş olabileceği üzerine kafa yormadan önce.

Sorumlu hemşire hemen şefi çağırdı.

"İsmini anons ettirin," diye ısrar etti Thea. "Hastanenin

her yerine haber salın."

"Yapamayız," dedi nöbet şefi. "Bir hastanın ismini anons ettirmek kesinlikle yasak."

Güvenliği aradı.

O noktada Thea her ne kadar endişeli olsa da Hayley'in başına bir şey gelmiş olabileceğine ihtimal vermiyordu. Arkadaşının, MR'larla ilgili konuşmalarından sonra fikrini değiştirmiş olduğuna ve Beaumont'tan bir an önce ayrılmak için bütün imkânlarını seferber ettiğine inanıyordu.

Thea'nın zihninde ister istemez bazı hatıralar canlanmıştı. Şehrin öbür yakasındaki zorlu şehir hastanelerinden birinde stajyerlik yaptığı dönemde, öfkeli bir avukat her zaman eksik personelle çalışmak zorunda olan bir kadın hastalıkları ünitesine hışımla dalmıştı. Adam aslında hastaneye, ağır bir demans ve onun yanında pek çok sağlık problemi nedeniyle yatırılmış olan annesini ziyaret etmeye gelmişti. Ama hastaneye bir mil kadar kala arabasını kenara çekmek zorunda kalmıştı.Çünkü sokağın karşısında, üstünde sırtı tamamen açık hastane üniformasından başka bir şey olmadan sallana sallana yürüyen annesini görmüştü. Adam annesini apar topar arabaya bindirip hastaneye geri getirmiş, hatta odasına kadar çıkarıp yatırmıştı, ama sorup soruşturduğunda o kattaki kimsenin annesinin gittiğinden haberi olmadığını öğrenmişti.

Tabii bu tam bir skandal olmuştu.

Bir hastanın kimsenin haberi olmadan ortadan kaybolması Beaumont'ta en son yaşanacak şeylerden biriydi belki.

ama hem hastane devasa boyutlardaydı hem de pek çok özel muayene/ameliyat odalarının kendi özgürlükleri ve özerklikleri vardı. Hangi hastalara güvenilip hangilerine güvenilemeyeceğine karar vermek Amy Musgrave'in hemşirelerine kalmıştı. Hayley'in endişe edilecekler listesinde yer almadığıysa kesindi.

Şimdi saat biri çeyrek geçiyordu ama hemşireler ve güvenlikçiler, araştırmalarından elleri boş dönmüştü. Thea'nın ısrarlarına dayanamayıp ekibe bütün kat görevlilerini, hemşireleri ve hastabakıcıları da katmışlar, hep birlikte, olur da aldığı bir ilacın etkisiyle kendinden geçmiş olabilir diye, umumi erkekler ve kadınlar tuvaletine bile bakmışlardı.

"Georgia'ya geri dönmüştür," dedi Thea şefe, son olumsuz haberler de geldikten sonra. "Kocasını aramamız lazım."

"Bu kadar geç bir saatte uçak bulmuş olabilir mi?"

"Onun *kendi* uçağı var. Hatta limuzini bile var. Ya da *kendi* helikopteri. Son kez görülmesinden sonraki zamanda helikopter trafiği yaşandı mı?"

"Bildiğim kadarıyla olmadı. Tamam da, neden odadaki her şeyini öylece bırakıp gitsin ki?"

"Kadın multimilyarder. Canı ne isterse onu yapar. Bana kocasının numarasını verebilir misiniz?"

"Affedersiniz ama..."

"Anladım. Anladım. Yönetmeliğe aykırı. Yüksek kurul, hastalarını bunlardan korumaya çalıştıklarını anlasa böyle kurallar koymazlardı herhalde. Kocasını ben arayamıyorsam bari siz arayın."

Hemşire fazlasıyla endişeli görünüyordu.

"Önce Amy'yi arasam daha iyi olacak bence. Hastane avukatlarının da haberdar edilmesi gerekebilir."

Thea homurdanmaktan fazlasını yapamayacağının farkındaydı. "Hadi o zaman, bir an önce arayın da gelsin."

Oysaki Atlanta'yla yapılacak tek bir telefon görüşmesi bu meseleyi çözmek için yeterli olurdu.

Ama öyle olmamıştı; o telefon görüşmesi nihayet yapıldığında mesele daha da karmaşık bir hal almıştı. Hayley'in kocası akşam onunla iki kez görüşmüştü: Biri Thea da yanındayken, diğeri de bundan bir saat kadar sonra. Başta Hayley'le birlikte düşünmüş, kemoterapiye devam etmeye karar vermişlerdi. Ama sonra Hayley fikrini değiştirmiş, yeni bir MR çekilene kadar tedaviye ara vermek istediğini söylemişti. Niyeti filmde kanserden herhangi bir ize rastlanmazsa, tedaviye devam edip etmeme aşamasında Atlanta'daki bir onkoloğa danışmaktı. Karısının şimdi nerede olduğuyla ilgili en ufak bir fikri olmaması ise meselenin ciddiyetini daha da artırıyordu.

Telefon görüşmesini yapan Musgrave'in etekleri tutuşmuşa benziyordu. Thea'yı öyle ya da böyle görmezden gelerek, arama çalışmalarını sanki onlar başlatmış gibi, öncelikle *kendi* hemşirelerini sorguya çekti. Sonra ikinci bir aramanın başlatılmasına karar verdi. Ama bu seferki daha kapsamlı olacak, gerekirse kurallar ihlal edilip bütün hastanede anons bile yapılacaktı. Bütün bunlara daha fazla dayanamayan Thea, hemşire odasında toplanan kalabalığın arasından Musgrave'e işaret edip dışarı çağırdı.

"Polisi ara Amy," diye buyurdu öfkeyle fısıldayarak. "Hayley ya asla bulunamayacağı bir yerde saklanıyor ya da kaçırılmış."

"Neden saklansın ki?" diye sordu Musgrave.

"Bu hastanede olup biten her şeyden haberin vardır senin. Öyle ki, bu sorunun cevabını senden almayı umuyordum."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum."

Hayır, anlıyordu.

İnsanların yüz ifadelerini ve ses tonlarını okumada kendini epey beceriksiz bulan Thea bile başhemşirenin yüzündeki korku ve kararsızlığı görebiliyordu. Bir an için kadından *Bunu nasıl öğrendin?* gibi bir soru gelmesini bekledi. Ama öyle olmadı; Musgrave arkasını dönüp hemşire odasına yöneldi.

"Polisi ara," dedi güvenlik amirine. "Ben Dr. Karsten'e haber veririm. Sonra da Dr. Thibideau'yu arayacağım. Belki de Bayan Long'un, her şey yolunda giderken tedaviyi neden bırakmaya karar verdiğini o biliyordur."

İyi hamleydi Amy, diye düşündü Thea. Yüreği aksini söylese de, Hayley'in saklanmayı tercih ettiğine inanmak istiyordu.

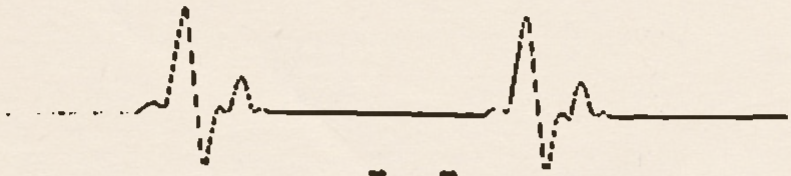

42. BÖLÜM

Thea polise, babasının durumuyla ya da ona önceki gece verdiği bilgiyle ilgili hiçbir şey anlatmadı. Şimdilik böyle bir şey yapmasına gerek yoktu. Özellikle de, uyandığının ve başkalarıyla bir şekilde iletişim kurabildiğinin duyulması, göze alamayacağı kadar büyük bir risk olurdu. Bu durumda ne yapması gerektiğini ve kimlere güvenebileceğini bilse bilse Dan bilirdi.

Bir tek o bilirdi.

Onunla oturup konuştuktan sonra, bu bilginin, Hayley'in bulunmasında polise yardımcı olabileceğine ve Petros'un zaten içinde bulunduğu tehlikenin daha da artmasının ödenmesi gereken bir bedel olduğuna inanırsa bir dedektif tutarlardı. Mesela, Dan'in arkadaşı Lockwood'u görevlendirir ve ona her şeyi anlatırlardı.

Lydia Thibideau'nun aklından geçenleri okumak her zamanki gibi imkânsızdı. Hayley'in özellikle de her şey yolun-

da giderken kemoterapiyi bırakmaya karar vermesi onu gerçekten endişelendirmiş gibiydi. Ama konuşmalarına bakılırsa, tecrübeli bir doktor olarak, hastalarından her türlü tepkiyi görmeye alışkındı ve şimdi de bir mucize gerçekleşebilirdi.

Thea ufak da olsa bir rahatsızlık ya da suçluluk duygusunun izini görebilmek için kadını dikkatle dinledi, ama belki de Asperger daha fazla derine inmesine izin vermiyordu. Ancak, Thibideau işin içinde olsun ya da olmasın, Beaumont'ta haince ve potansiyel olarak son derece tehlikeli bir şeyler oluyordu.

Hartnett'in bu sahtekârlıkta bir rolü olduğuna zaten emindi. Şimdiyse Musgrave'in de bulaşmış olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Ama şu an için, asıl mesele Hayley'in kayboluşuydu. Bunun, ta işin en başında Beaumont'a yatmasına neden olan MR'la bir ilgisi olabilir miydi? *Pek mümkün değil,* diye düşündü Thea. Muhtemelen sadece bir para meselesiydi. Hayley bir servet değerindeydi. Onu Beaumont'ta özel güvenlik önlemi almadan tutmuş olmaları başından beri büyük bir hataydı. Aynı şekilde Hayley'in kendi özel güvenlik elemanlarını getirmemiş olması da hataydı. Burada kediler ülkesine bırakılmış bir fare kadar savunmasızdı. Biraz imkânı olan biri bile onu rahatlıkla kaçırabilirdi.

Thea aslında kaçırılmalara, istenen fidyelere fazlasıyla alışkındı. Afrika'da adam kaçırmak ulusal spor gibi bir şeydi. Sonları vahşet ve ölümle bitmese eğlenceli bir uğraş olarak görmek de mümkündü.

Gözleri yorgunluktan yanmaya başlamış, düşünceleri Hayley'le ilgili endişelere kilitlenmiş halde otoparktan çıkıp, pek de acele etmeden Wellesley'in yolunu tuttu.

Yola çıktıktan az sonra bir pikap kamyonet belirli bir mesafeyi koruyarak peşine takıldı. İriyarı, güçlü bir aletti. Arkasına kocaman bir kasa, iki kapı da eklenerek dört kapılıya çevrilmiş, siyah renkli bir Dodge Ram'di bu. Izgaranın önüne, ağır iş aletlerini bağlamak için kamyonetin genişliğinde, ahşap çerçeveli çelik bir aparat eklenmişti. Sürücünün yüzündeyse, aşağı kadar indirilmiş, siyah bir kar maskesi vardı.

Thea şehrin arka sokaklarından dolaşarak 9. Karayolu'na ulaştı. Sonra Petros'un geleneksel Yunan müziği albümlerinden birini takıp arkasına yaslandı; fazla trafiğin olmadığı, sabahın bu erken saatinde yoluna rahatça devam etti. Şimdi, Hayley'le ilgili endişelerinin yanı sıra Birleşik Devletler'e geldiğinden beri yaşadığı sıkıntıları da düşünmeye başlamıştı.

Çalıştığı Sınır Tanımayan Doktorlar hastanesinde kendini bir kez olsun dışlanmış ya da yabancı biri gibi hissetmemişti. Oysa şimdi, kendi memleketinde, eskiden olduğu gibi hâlâ ucubenin tekiydi. Neresinden bakılırsa bakılsın ortalamanın epey bir dışına sapmış, serinkanlı insanların dünyasında kendine bir yer bulamamıştı. Yine de bu birkaç hafta içinde, Hayley gibi gerçek bir dost bulmuş; ayrıca sıkı, beyaz iç çamaşırları giyen ve onu daha önce hiçbir erkeğin öpmediği gibi öpen bir de sevgilisi olmuştu.

Hiç fena değil.

Şimdiyse babasına yardım ediyor, onu belki de ölümden beter bir hale sokan katilden intikamını alması için elinden geleni yapıyordu. Artık sabırlı olması gerekiyordu; yüreğine ve zihnine kulak vererek, güvendikleri insanların tavsiyelerini de dikkate alarak doğru kararlar vermesi, bunları sabırla uygulaması gerekiyordu. Tuttuğu yoldan vazgeçmeden her gün azar azar ilerlerse sonunda hedefine ulaşabilirdi. Kafası ne kadar karışık olursa olsun en azından buna inanması şarttı.

Babasının en sevdiği müziklere kaptırmış, Newton'un Chestnut Hill muhitine doğru ilerlerken aynadan sarkan nazarlığı *mati*'yi tutup avucunun içinde ovaladı. Sonra üç kez istavroz çıkarıp havaya tükürdü. Bunu kendinden çok Mary Halalara yakıştırıyor olsa da yapmıştı. Hayley'in güvende ve incinmemiş olması için canıgönülden dua etti. Bütün bunlar ne kadar anlamsız görünürse görünsün, şu an için yapabileceği başka bir şey yok gibiydi.

Alışveriş merkezinin önünde trafik sıkışmıştı. Bir tabelada İLERİDE YOL ÇALIŞMASI VAR yazıyordu. Tam da 9. Karayolu'na yakışan şey. Pek çok yolu birbirine bağlayan bu otobanda, genelde gece yarısı başlanıp sabah bitirilen bir çalışma her zaman oluyordu. Yol, yokuş yukarı çıkarken Thea ileriye baktı. İki şeridi de dolduran stop lambalarının sonu görünmüyordu. Etraflaysa ne bir tabela vardı ne de trafiği yönlendiren bir polis... sadece arabalar.

Aslında çalan güzel müzik ve kafasında düşünceler ol-

duğu sürece eve ne kadar zamanda gittiğinin bir önemi yoktu, ama trafik de ilerleyecek gibi durmuyordu. Bir hışımla yan yola çıkıp sola döndü. Yolu hatırlamasa da Needham'a gittiğini tahmin ediyordu. Şayet yön duygusu onu yanıltmıyorsa, bir sonraki sapaktan sağa dönüp tekrar batıya doğru devam edebilirdi. Etrafta hiç araba olmaması şaşırtıcıydı; demek ki bu alternatif yolu kimse seçmemişti. Thea bunları düşünürken bir şey arkadan ona çarptı. Soldan gelen bu darbeyle kontrolü kaybetmiş, direksiyon ellerinden kayıp sağa kırılmıştı. İçgüdüsel olarak frenlere asılıp dikiz aynasına baktı. Onu yoldan çıkarmaya çalışan kamyonet adeta bütün aynayı kaplıyordu. Ancak kamyonetin ön camı o kadar yüksekteydi ki, Thea sadece tekerlekleri görebiliyordu. Kazara mı olmuştu? Kasıtlı bir saldırı mıydı? Yoksa öylesine, eğlencesine yapılmış bir şey miydi? İster istemez, sabahın köründe aniden ortaya çıkıp babasına çarptıktan sonra kaçan arabayı düşündü.

Thea'nın iyi bir şoför olduğu söylenemezdi elbette. Diğer atletik becerileri gibi, el göz koordinasyonu da ortalamanın oldukça altındaydı. Öyle ki, yaşı on sekizi epey geçene kadar beklemiş, araba sürmenin tehlikeleri ve bunlardan nasıl kaçınılması gerektiğiyle ilgili bulabildiği her kitabı okumuş; sonunda, o da ancak ikinci denemesinde sınavı geçebilmişti. Kongo'dayken, hastane dışı saha ziyaretlerine Toyota'lardan ya da Land Rover'lardan biriyle gitmeleri gerektiğinde direksiyonun başına geçmeye nadiren gönüllü olmuş; zaten ancak düşük hızlarda rahat edebildiğini gördükten sonra kimse

de bunu bir daha yapmasını istememişti. Şimdiyse böyle bir durumda nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemiyordu.

Arkadaki kamyonet gazı basıp onu sağ taraftaki alçak refüje indirmeye zorluyordu. Thea sağına baktığında çayırlığın biraz ilerisinde, Volvo'nun farlarının aydınlattığı dev ağacı gördü. Hemen direksiyona sarılıp var gücüyle sola kırdı. İkisinin arasında bir anlık bir boşluk oluşsa da kamyonet vakit kaybetmeden bir daha bindirdi.

Bu kaza falan değildi. Kamyonetin sürücüsü ya fena halde sarhoştu ya da Thea'yı ortadan kaldırmaya ant içmişti.

Böyle giderse o ağaca çarpmaktan kurtulamayacaktı. Bu arada o ağacın bir akçaağaç olduğunu fark etmiş olması da çok tuhaftı.

Thea kollarının kopacak gibi yorulmasına aldırmadan direksiyonu sola bastırmaya devam ederken, öncekı yağmurdan sırılsıklam olmuş çayırlıkta patinaj çeke çeke ilerlemeye devam ediyordu. Direksiyonu kırıp akçaağaca çarpmaktan son anda kurtuldu. Ancak hemen sonrasında, sağ ön taraftan gelen bir darbe farı, çamurluğu ve aynayı indirip, ön camın sağdan üçte birlik bir kısmını çatlattı. Tam o anda hem sürücü hem de yolcu hava yastıkları açıldı. Ve ardından yastıklar hızla söndü.

Thea gayriihtiyari hava yastıklarının hemen değil, saniyenin yirmi beşte biri kadar bir süre içinde açıldığını fark etmişti. Ehliyet sınavına hazırlanırken cihazın çalışma prensibi ve ilgili kimyasal tepkimeler hakkında bir şeyler okumuştu. Sonrasında ilk arabasını –turuncu renkli bir Volkswagen Be-

etle– alırken de bu bilgilere göz atmıştı. Hava yastıkları, sürücü tarafında direksiyonun ortasından, yolcu tarafındaysa torpidonun hemen üstündeki bölmesinden fırlayarak açılırken; potasyum nitrit ve silisyum dioksit, sodyum azit tanecikleriyle bir araya gelerek yastığı şişirmek için gerekli olan azot gazını oluşturuyor, ayrıca tepkime sırasında ortaya çıkan bir ara kimyasal olan zehirli sodyum nitriti nötralize etmek için adi cam parçacıkları kullanılıyordu.

Hava yastıkları söndükten sonra arabanın içini bir toz bulutu kapladı. Thea bunun, yastıkların esnek olmasını sağlamak için kullanılan talk pudrası olduğunu biliyordu. Talk dağılana kadar ne önünü ne de arkasını görebilecekti, ama bu sırada arabanın çayırlık boyunca ittirildiğinin farkındaydı. Yolcu tarafındaki hava yastığı, tasarımı gereği, ön cama doğru açılmış, zaten çatlayan camı çerçevesinden dışarı doğru iyice itmişti. Bu esnada kamyonet, motorundan korkunç homurtular çıkarak bindirmesine devam ediyordu.

Thea çarpma sırasında korunmak için kollarını ve ellerini direksiyonun altına saklamıştı. Ama şimdi, onu koruyabilecek başka hava yastığı kalmadığını bildiğinden ve her an bir ağaca daha çarpmaktan korkarak elleriyle yüzünü kapamış, parmaklarının arasından önüne bakıyordu. Talk bulutu yeterince dağıldıktan sonra biraz ilerisinde ve yaklaşık iki metre altında duran suyu gördü. Ağaçların arasındaki bir açıklıktan hızla, bir çeşit gölete doğru gidiyordu.

Hemen sonrasında Volvo havalandı. Bir süre yere paralel giderek ağaçların arasından uçtuktan sonra havada ters

döndü. Bütün bunlar Thea'ya ağır çekimde oluyormuş gibi gelmişti.

Göletin karanlık yüzeyine indiğinde arabanın tekerlekleri ve kasası havaya bakıyordu. Thea bu şiddetli düşüş sırasında hızla ileri fırlayarak alnını direksiyona çarpmıştı.

Bir süre, bilinci varla yok arası, düşüncelerini toparlayamaz halde kaldı. Etrafındaki yoğun, dipsiz karanlığı ve gözlerinin arkasındaki korkunç zonklamayı neden sonra fark etti. Yavaş yavaş kendine geldi. Bütün ışıklar ve elektrik aksamı bozulmuştu. Araba ters dönerek karanlık bir gölete gömülmekteydi ve anbean içeriye dolan su şimdi Thea'nın boynuna kadar yükselmiş, gözlerine doğru çıkmaktaydı. Onu oturduğu yerde tutan tek şey emniyet kemeriydi. İçeride hâlâ hava vardı.

Sonra, Volvo batmaya başladı.

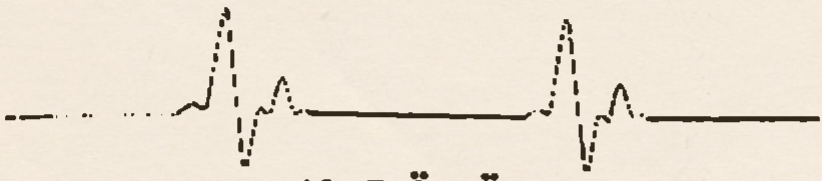

43. BÖLÜM

Bilinci yerine geldiğinde Thea'nın ilk düşüncesi, ölecek olduğu değil, bir çıkış yolu bulacağı ihtimaliydi. İçini bir mengene gibi sıkmaya başlayan paniğe karşı, doktorluğu boyunca içine düştüğü acil durumlarda yaptığı gibi mücadele etti; ayrıntılara odaklanıp, prensiplere ve mantığa kulak verdi. Bir ölüm kalım meselesiyle karşı karşıya olan bir doktor için prosedür ne kadar önemliyse şimdi de o kadar önemliydi. Doktorlar arasında sonu gelmeyen, yanlış nedenle de olsa doğru olanı yapmak mı daha iyidir yoksa tersi mi, şeklindeki tartışmada Thea her zaman içgüdülerinden çok prosedüre bağlı kalmayı tercih etmişti... tabii tercih şansı olduğu zamanlarda.

Kafasını iyice toparladığında, bir an önce harekete geçmesi gerektiğini bilmesine rağmen, bunu ona kimin yaptığını düşünmeden edemiyordu. Adam (sürücünün erkek olduğuna inanıyordu) onun bu saatte hastanede olacağını nere-

den biliyordu? Nihayet, yolunu tıkayan devasa bir kayayı kenara iter gibi bu düşünceleri bir kenara kaldırıp, içinde bulunduğu duruma odaklandı.

En azından kötü yaralanmamıştı, vücudu esnek ve nispeten güçlüydü, ayrıca kafası çalışıyordu. Mangal partisi için özellikle uygun gördüğü bol elbisesi ve ince hırkası hareket kabiliyetini engellcyecek gibi durmuyordu. Bir tek, üzerindeki süveterden bir an önce kurtulması gerekiyordu. Ancak dezavantajları daha çok gibiydi. Araba şimdi tamamen batmış, tavanı suyun dibine yerleşmiş, hafifçe sağa doğru yatmıştı; etrafı zifiri karanlıktı; ayrıca, alnına aldığı darbeden dolayı düşünceleri her zamanki gibi çevik olamayabilirdi. Arabanın dibe inmesinin sadece birkaç saniye sürmesinden Thea derinliğin iki metre civarında olduğunu tahmin ediyordu.

Yapabilirdi.

Atacağı ilk adım gayet basitti: Emniyet kemerinden kurtul ve kapıyı açmaya çalış. Hep yaptığı gibi ellerini indirip kemeri açmaya yöneldi.

Hayır, öbür taraftan!... Öbür taraftan!

Kendine güveni bir nebze sarsılmıştı.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı, sonra da gölün yükselen suları gözlerine girmesin diye kapatıp yukarıdaki ayaklarına doğru uzandı. Emniyet kemeri zorluk çıkarmadan açılınca yolcu koltuğunun olduğu tarafa geçti. Buradaki alan beklediğinden daha dardı. Toplanan su en az on beş santimetre yükselmişti ve içeri hızla dolmaya devam ediyordu. Birden

aklına ön camın ağaca çarptığında çatladığı, sonra da hava yastığının şiddetle açılması sırasında bir köşesinin çerçeveden kopup ayrıldığı geldi. Demek ki bu kadar su oradan geliyordu.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir dakika boyunca sürücü tarafındaki kapının kolunu aradı. Nihayet bulduğunda var gücüyle kola asıldı ama işe yaramamıştı. Yeterince güçlü değildi. Yana geçip ayaklarıyla bir kez daha denedi, ama olmuyordu.

Cesaretinden kalan ufacık kırıntılar da artık yok olmuştu. Araba bu şekilde, sağa doğru on beş yirmi derece yatmışken o taraftaki kapıların açılması mümkün görünmüyordu.

Bu sırada kafası birkaç kez suya batmış; ağzı, burnu gölün ılık sularıyla dolmuştu.

Gözlerini sıkıca kapatıp yavaşlamaya, her şeyi bir kez daha düşünmeye çalıştı. Arka koltuğa geçmek için gerekli zamanı ve enerjiyi doğru kullanmak zorunda olduğunun farkındaydı. Göğsü sıkışmaya, ciğerleri daha çok hava için yalvarmaya başlamıştı. İster istemez daha sık ve kısa nefesler aldığını fark etti. Ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın, korku ve şüphe zihnine üşüşmeye başlamış, sağduyu yerini yavaş yavaş paniğe bırakmıştı. Ne kadar zamanı kalmıştı? Su ne hızla içeriye doluyordu? Aldığı her nefesle birlikte, arabanın içini daha çok karbondioksitle dolduruyordu. Ne kadar havası kalmıştı? Bu şekilde ölmek nasıl bir şeydi acaba? Su ciğerlerine dolmadan önce bilincini kaybedecek miydi?

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, elini ayağını birbirine dolayan karanlık vardı bir de. Yukarı ya da aşağı, ileri ya da geri, sağa ya da sola; hepsi birbirine karışmıştı. Tepesinden içeri boşalan su sürekli ağzına doluyor, sonrasında uzun öksürük nöbetlerine kapılıyordu. Daha çok karbondioksit... daha az hava.

Orayı denememeye karar vermiş olmasına rağmen eli yine yolcu tarafındaki kapının koluna gitti; ama sonra yine vazgeçti. Camlar. Camlardan başka şansı yok gibiydi. Öndekiler mi yoksa yandakiler mi? Gücünü en iyi hangi camlarda kullanabilirdi? Suyun altındayken arabanın camlarını ancak çok güçlü birinin –aynen böyle yazmışlardı, *çok güçlü biri*– tekmeleyerek çıkarabileceğini okumuştu bir keresinde. Bir alet lazımdı. Torpido gözünde camı kırmak için bir alet olmalıydı. Acaba Petros bunu akıl etmiş miydi?

Tanrım, burada ölüp gideceğim!

Babasının böyle bir şeyi düşünmüş olabileceğine inanmasa da eğilip önce koltukların arasındaki bölmeyi sonra da torpido gözünü karıştırdı. Hiçbir şey yoktu. Arabanın içi şimdi üçte birine kadar dolmuştu. Hareket edecek yeri kalmamıştı. Hem de hiç.

Zamanı da hızla tükeniyordu.

Kapıyı bir kez daha denedikten sonra sıkıca tutunup iki ayağıyla ön camı tekmeledi.

... ancak çok güçlü biri...

Ne demek istiyorsunuz?... Ne yapayım ben şimdi? Burada oturup ölmeyi mi bekleyeyim yani? Ölmek istemiyorum.

İçerisi şimdi yarı yarıya dolmuş, arka koltuklar ve baş koyma yerleri suyun altında kalmıştı. Thea ancak yolcu koltuğunun tarafında bir köşeye büzülüp nefes alabiliyordu. Ayağında topuksuz ayakkabılar vardı. *Bunun bir şeye faydası olmalı,* diye düşündü, etrafını saran karanlığın ortasında öfke nöbetine kapılmış küçük bir çocuk gibi debelenirken.

İnanamıyorum... Böyle boğularak öleceğime inanamıyorum...

Derin bir nefes alıp başını suyun altına soktuktan sonra ön camı var gücüyle, tekrar tekrar tekmeledi ama işe yaramamıştı. Pes edip yeniden yukarı çıktığında nefes nefese kalmış, içerideki azıcık havayı tüketmeye devam etmişti.

... Dan Cotton, seni seviyorum... Gel bana yardım et... Önce öp beni, sonra da erkek gücünle şu camdan kurtar beni... Buradan çıkmam gerekiyor... Yoksa boğulup gideceğim...

Bunları düşünürken ön camın yerinden oynadığını fark etti. Tekmelerinin sayesinde camın sağ alt köşesi, yani ağacın ve hava yastığının çerçevesinden kurtardığı köşe yerinden oynamıştı.

Zaman tükeniyordu.

Thea olabildiğince derin bir nefes aldı. Sonra, suyun ağzına burnuna dolmasına aldırmadan koltuğa doğru eğildi, koltuğun arkasından destek alarak kalan bütün gücüyle camı itmeye başladı. Camla çerçevesi arasındaki boşluk iyice açılmıştı. Ama bu sırada içeri su da dolmuş, kalan hava boşluğunu da doldurmuştu. Bir tek darbe. Daha fazlasını yapamazdı.

Son bir darbenin ardından nefes almak zorunda kalacaktı. Son bir darbenin ardından boğularak ölecekti. Aradaki açıklık yeterince geniş olsa bile ciğerlerinde dışarı sıyrılacak kadar hava ya da güç kalmamıştı. Muhtemelen camla çerçevesinin arasında sıkışıp kalacaktı.

Dayan!

Nefesini tut ve bir kez daha dene!

İt! Bir kez daha bütün gücünle it!

Özür dilerim Dan... Özür dilerim... Gerçekten denedim...

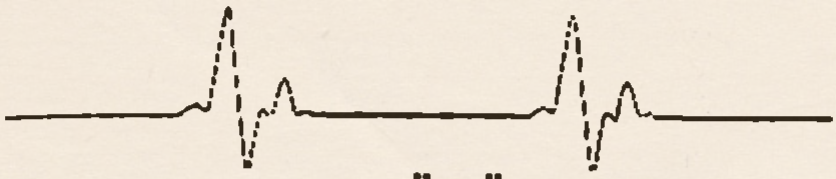

44. BÖLÜM

İçine düştüğü hiçlik hissini delen ilk şey ıslak toprak kokusu olmuştu. Thea çamurlu zeminin üzerinde yüzüstü yatıyordu; başını da bir ağacın köküne dayamıştı. Nefes alıp verdikçe göğsü hırıldıyordu ama öksürecek gücü kendinde bulamıyordu. Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordu.

Birkaç dakika orada öylece yatıp nefes almaya çalışırken, hayatının sonuna geldiğini düşündüğü anları zihninde yeniden canlandırmaya çalıştı; ama boşuna! Nihayet cılız da olsa öksürmeyi başardı. Ağzından ve genzinden gölün suyu gelmişti. Bir dakika sonra yeniden öksürdü.

Gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı. Saldırıya uğradığından bu yana hava biraz aydınlanmıştı. *Saat dört olmalı,* diye düşündü, *belki biraz daha ileri.* Gözlerinin arkasındaki zonklama yeniden başlamıştı, kalbinin her atışıyla birlikte bir acı patlamasına dönüşüyordu. Kolları yanıyordu; bacakları ve dizleri de öyle. Hafıza bankasında çakan küçük bir

şimşek, bir anlığına da olsa, Volvo'dan çıkmaya çalışırkenki halini zihninde aydınlattı. Başı önde, camın sağ alt köşesindeki açıklıktan çıkarken çaresizce çırpınışı gözünün önüne geldi.

Kaç kez arada sıkışıp kalmış ya da kıyafeti camın köşesine takılmıştı. Kaç kez çabalayıp kendini kurtarmıştı. Nefes almak zorunda kaldığı da olmuştu. Ciğerleri suyla dolsa bile adrenalin ve korkunun da etkisiyle denemeye devam etmişti. Köşedeki metal ve cam parçalarına takılan eti yara bere içinde kalmıştı. *Olsun,* diye düşündü. O yaraların hepsi iyileşecekti. Evet, fena hırpalanmıştı ama ölmemişti işte.

Duydun mu beni, her kimsen? Ölmedim ben!

Yavaşça başını kaldırdı. Arabayı ağaca çarptığı çimenlik alanın köşesinde, küçük bir korunun başında yatıyordu. O ağaca çarpmasaydı, ön cam çatlamasaydı şimdi hayatta olamazdı. Sol tarafına baktığında, ağaçların arasındaki bir açıklıkta, ıslak çimenlerin ortasında Volvo'nun tekerlek izlerini; onların arkasında da Volvo'dan çok daha güçlü olan pikap kamyonetin açtığı derin çukurları gördü. Olanları hatırlayınca ürperdi.

Kollarından destek alarak kalktı. Hırkasının sol kolu paramparça olmuştu ve dirseğindeki genişçe bir yaradan kan damlıyordu. Elbisesinin, sol baldırının üzerine gelen kısmı da yırtılmış; göl suyu, çamur ve kandan oluşan bir bulamaca dönüşmüştü. Ama neyse ki bir yeri kırılmamıştı ve bu yaralar hareket etmesine engel olacak gibi görünmüyordu.

Ağaçların arasından gölü, günün ilk ışıklarıyla aydınla-

nan durgun yüzeyini, bu güzel günün tadını çıkarmak için gelecek âşıkları bekleyen kıyısını görebiliyordu. Ama ortalıkta Volvo'dan eser yoktu.

Thea yumruk yaptığı sol elini açtığında, sıkmaktan bembeyaz olmuş avucunun ortasında babasının *mati*'si, nazarlığı ortaya çıktı.

Uzaklardan, akan trafiğin sesleri geliyordu. 9. Karayolu şehre gitmekte olan arabalardan birini durdurabilir, en azından cep telefonlarını kullanarak bir taksi çağırabilir, Dimitri'yi arayabilir, daha da iyisi, buradan çok uzakta oturmayan Dan'i arayıp gelmesini isteyebilirdi. Ama polisi arayamazdı... en azından şimdilik. Polis demek sonu gelmeyen sorular demekti; bir de muhtemelen acil servisi ziyaret etmek demekti. Ve şu anda bunlar istediği son şeylerdi.

Sabahın ilk saatlerinin taze havasıyla birlikte zihni de berraklaşmış, Niko'nun evinin önünde yaşanan sahne taşların iyice yerine oturmasını sağlamıştı. Kamyoneti süren adam onun hastanede olduğunu nereden biliyordu? Biliyordu, çünkü bunu ona kendisi söylemişti.

Onu öldürmeye çalışan, ya bizzat Scott Hartnett'in kendisi ya da onun adına çalışan başka bir adam olmalıydı. İşte şimdi delillere ihtiyacı vardı; işe, Hartnett'ten aldığı ve çöpe atmaktan son anda vazgeçtiği şırıngayla başlayacaktı.

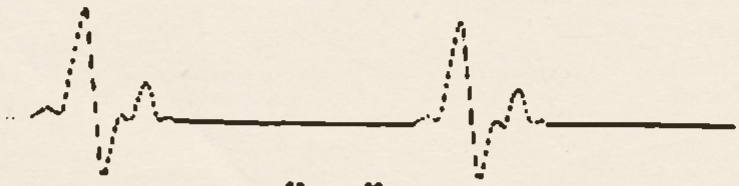

45. BÖLÜM

"Ayy!"

"Bunu senin değil de benim demem gerekmez mi? Yaralı olan benim de."

"İyi de, sen bunu demeyecek kadar dayanıklı olduğun için senin yerine ben söylüyorum."

"Tamam, ayy o zaman."

"Şimdi oldu işte."

Thea duş alıp kurulandıktan sonra, çıplak vücudunun üzerine Dan'in bornozunu geçirip Dan'in geniş yatağına uzandı. Yaraları canını yakıyordu ama çok derin değillerdi. Kanamayı kolaylıkla durdurduklarına göre dikişe de gerek yoktu demek ki. Odanın bir köşesinde, bir paçavra haline gelmiş parti elbisesi, yırtık pırtık hırkası, sırılsıklam olmuş iç çamaşırları ve büyük ihtimalle Volvo'nun ön camını tekmeleyerek yerinden oynatmasını sağlayarak hayatını kurtaran topuksuz düz ayakkabıları bir yığın halinde duruyordu.

Yakındaki bir göle batan bir arabadan yeni kurtulmuş biri gibi görünmesine rağmen, ya da bilakis öyle göründüğü için, muhtemelen sabah toplantısına yetişmeye çalışan bir iş kadını onu görünce durmuş, cep telefonunu kullanmasına izin vermişti. Thea, kocasının polis olduğunu ve yol kenarında durup onun gelmesini bekleyebileceğini söylemesine rağmen iyi kalpli kadın arabanın içinde beklemesi için ısrar etmiş, bununla da kalmayıp, onu bir battaniyeye sararak rahat etmesi için elinden geleni yapmıştı.

Dan ise 24 saat açık olan eczanelerden birine uğrayıp yeterince bandaj ve antibiyotikli krem aldıktan sonra Thea'yı West Roxbury'deki, bakımlı bir dubleks villanın ikinci katındaki evine götürmüştü. Aynı zamanda ev sahibi de olan, alt kattaki yetmişlik komşusu bu bekâr babayı ve oğlunu kendi evlatları gibi görüyor olmalıydı. Dan, Thea'nın telefonundan sonra yaşlı kadını uyandırıp Josh'u ona emanet etmişti. Sonra da eski karısı Valerie'yi arayıp, sabah Josh'u almasını istemişti.

Thea yaşadığı onca sarsıntıya ve yaralarına rağmen Dan'in eşyalarının arasında kendini güvende hissediyordu. Adamın nezaketi, erkeksiliği ve neşesi, kendi kokusuyla birlikte bu mütevazı dairenin her yerine sinmiş gibiydi. Öyle ki, Thea bütün dertlerini unutup bu evde onunla birlikte yaşamanın nasıl bir şey olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

"Böyle bir badireyi atlatabildiğine hâlâ inanamıyorum," dedi Dan, Thea'nın sol dizindeki büyük yaraya antibiyotikli kremden sürüp bandajladıktan sonra.

"Neyse ki bunu nasıl başardığımı ben de hatırlamıyorum." dedi Thea, Dan'in çalışmasını izlerken.

"Ama bundan Dr. Hartnett'in sorumlu olduğundan eminsin, değil mi? Nedenini bilmem ama bana pek de kamyonla üzerinden geçebilecek bir tipmiş gibi gelmedi. Daha çok Scooter'ıyla çarpıp kaçacak türde birine benziyor."

"Niko'nun partisinden çıkıp hastaneye gideceğimi bilen tek kişi oydu. Ayrıca, babamın bu işte onun da parmağı olduğunu söylediğini unutma. Gidip nerede oturduğunu bulmamız lazım. Bakalım siyah bir pikabı var mı, yok mu."

"Adresini hastanedeki kayıtlardan temin edebilirim. Hatta arabalarının plaka ve ruhsat numaralarını bile bulabiliriz. Gerekirse benim teşkilattaki arkadaşlar bu konuda yardımcı olurlar."

"Dikkatli ol ama, olur mu? Başını belaya sokacak bir şey yapma sakın. Önce telefon rehberinden de bakabiliriz. Ama sonra Wellesley'e gidip şıringayı almamız gerekiyor."

"Onu da eyalet laboratuvarındaki arkadaşıma analiz ettiririz."

"İçinden felç edici ve kuvvetli bir sakinleştirici çıkacağından eminim. Gör bak."

"Arabasız ne yapacaksın peki?"

"Bir tane kiralarım."

"Ama onun için ruhsatın olması lazım."

"Dimitri'ye bir sorayım. O böyle işlerde beceriklidir. Bir keresinde, gerekirse İçişleri Bakanlığı vizesi bile ayarlayabileceğini söylemişti."

"Benim bundan haberim olmasın da..."

"Olmaz, merak etme sen."

Dan önünde diz çöküp uzun uzun, tatlı tatlı öptü Thea'yı.

"Bir nevi suni teneffüs say bunu," diye fısıldadı daha sonra.

"O zaman bir daha yap. Ciğerlerimde hâlâ birkaç damla göl suyu kalmış olabilir."

Dan, ikinci öpücüğü yavaşça bitirdikten sonra "Bir metal kafesin içinde 400 kiloluk bir gorille ölümüne dövüşmekten yeni gelmiş gibi duran, güzel bir kadınla hiç öpüşmemiştim daha önce."

"Her şeyin bir ilki vardır. Biliyor musun, Hartnett'in bunda parmağı olmama ihtimalini de düşündüm."

"Sonuç?"

"Sonuçta, belki de beni sürekli takip eden ve uygun zamanı kollayan başka birileri..."

Saldırı sırasında yaşadığı korkuyu yeniden hissedince sözü yarıda kalmıştı.

"Birilerinin seni sürekli takip ediyor olması bana da mantıksız gelmiyor, ama kim bunlar?"

Thea omuz silkip kafasını salladı.

"Bilmiyorum. Belki de yoğun bakım ünitesinde babamın odasına girmeye çalışan adamdır. Ya da otoparkta bana saldıran şu adam... hani sana da... sahi adamın adı neydi?"

"Prevoir. Gerald. Rahat ol; adamın adını söyleyebilirsin. Bana ne yaptığını da söyleyebilirsin. O adam elime düşecek.

gör bak. Sana söz, o adamı elime geçireceğim. Anlaştığım şu Manhattanlı özel dedektifi hatırlıyor musun? Onda bir gelişme olup olmadığını merak ettim şimdi. New York'taki sekreterinin konuşmasını senin de dinlemeni istiyorum. Çizgi film kahramanları gibi. Biz Bostonlular, New Yorkluları hep böyle abartılı tipler olarak görürüz. Mendez –adamın adı Mendez bu arada– o da çizgi film karakterleri gibi. Ama tam bir profesyonel, çok da gözüpek bir tip. Hadi arayalım şunu. Telefonun sesini dışarı vereceğim."

Thea telefonda çizgi film karakterlerini dinlemektense öpüşmeye devam etmeyi yeğleyeceğini söylemeye kalmadan, Dan camın dibindeki sehpanın üzerinden numarayı okuyup çevirmişti bile. Sekreter kadın aynen Dan'in anlattığı gibiydi.

"Downtown Dedektiflik Ajansı. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, ben Dan Cotton, Boston'dan arıyorum. Geçenlerde bir iş için Bay Mendez'le anlaşmıştık da, beni gelişmelerden haberdar edebilir mi diye merak etmiştim."

Uzun ve huzursuz bir sessizlik oldu.

"Kim arıyor demiştiniz?"

"Cotton. Dan Cotton. Albert'le eski arkadaşız."

"Bay Cotton, maalesef size kötü bir haberim var... Bay Mendez öldü. Onu bir rıhtımda karaya vurmuş halde bulmuşlar. Rıhtımın yeri..."

"... Delaware."

Dan bunu kadınla aynı zamanda söylemişti.

Thea yaralarının sızlamasına aldırmadan yattığı yerden doğruldu ve bornozunun önünü iyice kapatarak oturdu.

"Onun başına gelenlerden polisin haberi var mı?" diye sordu Dan, kadına.

"Bildiğim kadarıyla yok. Ama kız arkadaşı... adı Rochelle'dir bu arada... kendisini tanır mısınız?"

"Hayır."

"Ah, neyse, Rochelle'in anlattığına göre Bay Mendez'i fena halde dövmüşler ve anlaşılan, iki parmağını da... kesmişler."

Dan kadına numarasını verip herhangi bir gelişme olursa onu arayacağına dair söz aldıktan sonra, "Tanrım ne korkunç!" dedi Thea.

Ahizeyi yerine bıraktığında Dan'in yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Prevoir onun peşinde olduğumu biliyor," dedi sonunda. "İki parmak, kim olduğumu ve nerede oturduğumu bildiğini gösteriyor. Valerie'yi arayıp Josh'u hemen yanına almasını isteyeceğim. Sonra da Dennis Lockwood'u arayıp olan biteni anlatacağım. Bugün izin günü değildir umarım."

"İyi fikir. Sence bu Prevoir, Hartnett için çalışıyor olabilir mi?"

"Sence?"

"Bence hemen gidip şu şıringayı almamız, sonra da Hartnett'in siyah bir pikabı olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor."

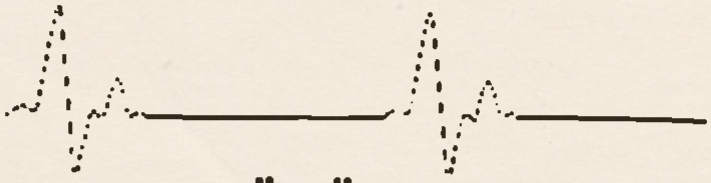

46. BÖLÜM

Şırınga yerinde yoktu.

Thea buzdolabının içindekileri mutfak masasının üzerine yığdıktan sonra karşısına geçip bir an durdu. Scott Hartnett'le, babasının yatağının başında geçen konuşmalarından sonra eve dönmüş, şırıngayı plastik bir poşete koyup alt rafın en arkasına saklamıştı. Ama şimdi yerinde yeller esiyordu.

"Partide Hartnett'e şırıngayı ne yaptığını söylemiş miydin?" diye sordu Dan.

"Şey... hatırlamıyorum. Evet. Galiba söyledim. O da babama uygulamak istediği pıhtılaşma önleyici karışımdan bahsetmişti. Madem yalan söylüyordu, neden böyle bir şeye kalkıştı ki?"

"Şimdilik bu soruya takılmayalım. Gölün kıyısında bekleyip de senin çıkmadığını görünce buraya gelmiş olmalı. Ya da o kamyoneti her kim kullanıyorduysa Hartnett'i arayıp senin artık tarih olduğunu söylemiş de olabilir. Benim merak

ettiğim, içeri nasıl girdiği."

"Sen nasıl girmiştin içeri, hatırlasana. Bazen kapıyı kilitlemeyi unuttuğum da oluyor."

"Bunu ona da söylemiş miydin peki?"

"Hayır." Gülümsedi Thea. "Yani söylememişimdir herhalde. Zaten kapılar kilitli olsa bile camı kırıp girmiş de olabilir."

"Sen nesin biliyor musun Sayın Doktor Thea?"

"Ne? Neymişim?"

Sesinde beklenmedik bir gerginlik vardı. Dan şimdiye kadar ona hiç böyle şeyler söylememişti.

"Sen... bir numarasın. Busun işte."

Kollarını Thea'nın boynuna dolayıp kendine çektikten sonra buzdolabının kapısını ayağıyla iterek kapattı.

"Biraz da saftiriğim, değil mi? Hadi çekinme söyle; öyleyim işte."

"Kimseye güvenmeyen, paranoyağın teki olacağına böyle saftirik olmanı tercih ederim. Bir dakika... sen adamın sarhoş olduğunu söylememiş miydin? Bütün bu ayrıntıları nasıl oldu da hatırlayabildi?"

"Dan, çember daralmaya başladı artık. Şu pikap meselesi yetmezmiş gibi senin dedektif de gitti. Hayley'in ortadan kayboluşunu saymıyorum bile."

"Bunlar benim de hoşuma gitmiyor. En kötüsü de Mendez'in öldürülmesi oldu. Peşinde olduğunu bilmediğim sürece Prevoir'den korkmama gerek yoktu. Tamam, Mendez'in ayakları yere pek basmıyordu belki ama o kadar da kolay

lokma değildi. En azından kendini böyle ele verecek bir tipe benzemiyordu."

"Bence şimdi çıkıp Hartnett'in evine bir uğradıktan sonra Petros'u görmeye gidelim. Polise de sonra gidebiliriz. Hartnett ve bu işin içinde başka kimler varsa, babamı bir tehdit olarak gördükleri çok açık. Hemşireyle birlikte beklemesi için bir güvenlik elemanı tutmamız gerekebilir. Hatta Hartnett'in babama yaklaşmasını engellemek için bir mahkeme emri bile çıkarmak zorunda kalabiliriz."

"Sen ne dersen o olur."

"Önce ehliyet almak istiyorum."

"Önce üzerini değiştirsen daha iyi olacak. Josh'un eşofmanlarıyla popon müthiş görünüyor ama hastanedekilerin bu kadar açık görüşlü olacaklarını sanmam. Merdivenleri kendi başına çıkabilecek misin?"

"Çıkarım. Ormanda geçirdiğim yıllar boyunca başıma bundan çok daha beterleri de geldi."

"Öyle olsun, Doktor Rambo. Beni etkilemeyi başardın. Benim saat üçte işbaşı yapmam gerekiyor. Erken çıkarsak yetişebilirim. Bak, bir araba kiralayana kadar benimkini kullanabilirsin. Bu senin mi?"

Tezgâhın üzerinde duran cep telefonunu kaldırıp gösterdi.

"Benim. Niko'yla Marie'nin partisine giderken yanıma aldığımı sanıyordum ama almamışım demek ki."

"Yüzme bilmediğine göre, hayatı kurtulmuş zavallının. Bunu koyabileceğin bir el çantan var mı? Arada konuşma-

mız gerekebilir."

"Bir tane bulurum herhalde."

"İhtiyacın varsa biraz nakit para da verebilirim. Ama polislerle konuştuktan sonra olan bitenden babanın sigorta şirketini de haberdar etmen gerekiyor. Keşke kredi kartın olsaydı. Onsuz nasıl araba kiralayacaksın?"

"Dimitri o işi de halleder."

Dan homurdandı.

"Neyse ki emniyet teşkilatında değilim artık," dedi sonra.

Dimitri beş dakika bile sürmeden üzerinde Thea'nın fotoğrafı da olan bir Massachusetts ehliyetinin kopyasını yaptıktan sonra durup gururla eserini inceledi.

"Aslında kusursuz olmadı," dedi sonra, ehliyeti Thea'ya uzatırken. "Ama neyse ki, ehliyetine bakarken, bir yandan da elektrik faturasını nasıl ödeyeceğim diye düşünen o güzel insanlar da kusursuz değiller. Kapsamlı bir taramaya girecek olsa, optik okuyuculardan geçmez ama yakında o işi de çözeceğim. Tabii WOW'un zirvesine doğru yaptığım onurlu harekâtımdan zaman kalırsa. Bu cemaatin üyesi olmayanlar için söyleyeyim, WOW, *World of Warcraft*'ın kısaltması oluyor. Sen de bilgisayar oyunları oynar mısın Dan?"

"Bu dünyayı hiçbir zaman keşfetmemesini umduğum on yaşında bir oğlum var."

"On yaşındaysa, evde internet varsa, okuldaki çocuklar-

la da konuşuyorsa, çoktan keşfetmiştir bence. Oynar ya da oynamaz, o ayrı konu."

"Bunlara bağımlı olmaması için ne yapabilirim peki? Oyundan kopamadığı için hastaneye kaldırılan çocuklar olduğunu duymuştum."

"Sorunun cevabını gerçekten merak ediyor musun?"

"Kesinlikle."

"Hem de benden öğrenmek istiyorsun, öyle mi?"

Dimitri bu istek karşısında gerçekten duygulanmış gibi duruyordu.

"Evet, senden."

Thea ağabeyinin ağzından çıkacakları düşünerek ürpermesine rağmen, cevabı duymaya can atıyordu.

"Bir düşünelim," diye söze girdi Dimitri. "Pekâlâ, sana tavsiyem, öncelikle oğluna WOW oynamasıyla ilgili hiçbir sorun olmadığını söylemen. Ama tek bir şartla; oyunun kontrolden çıktığını hissettiği zaman sana söylemesini sağlaman gerekiyor. Ayrıca, oyun oynamasının sorun olmadığını anlatırken onu sevdiğini söylemeyi de unutma."

Thea ağabeyine bakarken verdiği bu tavsiyeden ne kadar etkilendiğini düşündü. Sperelakis'lerin hiçbiri babalarından böyle sözler duymamıştı. Anneleriyse bu farkı kapatmak için elinden geleni yapmıştı... en azından Thea için. Dimitri bunu Thea'nın bakışlarından anladıysa da renk vermedi.

"Gayet iyi bir tavsiyeye benziyor," dedi Dan. Thea'nın yüzündeki ifadeyi o da fark etmemişti. "Zaten Josh'un bir

şeyle ilgi duymasını istemiyorsan yapmasında sorun olmadığını söylemen yeterli oluyor. Teşekkür ederim."

Övgüye nasıl tepki vereceğini bilmeyen Dimitri hiçbir şey söylemeden onlara sırtını dönüp, savaş baltası ve orak karışımı bir silahla birkaç sanal kafa uçurdu.

"Tamam o zaman," dedi sonra, gözlerini ekrandan ayırmadan, "sana bir saate kadar eli yüzü düzgün bir kredi kartı ayarlarım. Ama kartı çok sık kullanmaman gerekiyor. Sadece araba kiralarken kullanırsın. Sen bu arada şu pikap meselesine ne diyorsun, onu anlat. Biz Sperelakis'ler, birimizin canına kastedildiğinde kendi canımızı düşünecek kadar duyarlıyızdır. Pikaptaki adamla babamın konuşmasını, şey... göz kırpmasını engellemeye çalışan adamın aynı kişiler ve Scott Hartnett olduğuna ne kadar eminiz?"

"Hartnett için çalışan başka bir adam da olabilir," diye ekledi Thea.

"Ama emin değiliz," dedi Dan. "Aslına bakarsan, elimizde hiç somut delil yok. Ama şu an için Hartnett en akla yatkın ihtimal."

"Şu kredi kartını hallettikten sonra trafikten arkadaşlarla konuşup Doktor Scott Hartnett adına kayıtlı ne varmış öğrenirim. Sonra kendi ayaklarıyla gelip düşeceği bir tuzak kurmamız gerekiyor." Dimitri ayaklarını tezgâha dayayıp düşünceli şekilde çenesini ovuşturdu. "Bana biraz zaman verin. Senin cep telefonun vardı, değil mi?"

Thea ve Dan birbirlerine bakıp gülümsedi.

"İşte burada," dedi Thea telefonu göstererek. "Baba-

mınki."

"Seni bir saat içinde arayacağım."

Dimitri sözlerini tamamladığı sırada telefon titremeye başladı. Thea ürküp az daha telefonu yere düşürecekti.

"Özel numara diyor," dedi sonra, telefonu kulağına götürürken. "Ben Thea Sperelakis."

"Thea, ben Scott Hartnett." Sesi gergin ve aceleci geliyordu. "Müsait misin?"

"Hartnett arıyor," diye fısıldadı Thea, Dan'e ve ağabeyine. "Müsaitim," dedi sonra, soğuk bir ses tonuyla. "Ne istiyorsun?"

"Thea, her şeyi açıklayabilirim. Seninle konuşmam ve bir şey göstermem gerekiyor."

"Dinliyorum."

"Bu gece buluşalım. Saat birde MR ünitesinde. İstersen şu güvenlik görevlisi arkadaşını da getir, ama lütfen başka kimse olmasın."

"Bu sabah beni öldürmeye çalışan sen miydin?"

"Saat birde MR ünitesinde. Her şeyi orada açıklayacağım."

"Hartnett?"

Hastanenin AR-GE müdürü telefonu kapatmıştı bile.

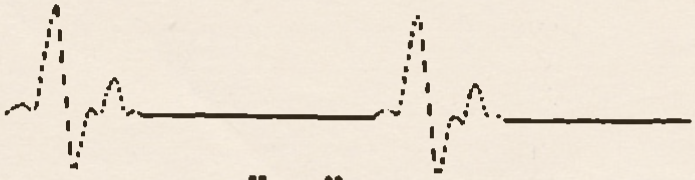

47. BÖLÜM

Thea için günün geri kalanı, Scott Hartnett'le saat birdeki buluşmalarına kadar bitmek bilmeyen dakikalar ve saatlerden ibaret olmuştu. Zamanının önemli bir kısmı, insanlara alnındaki yara izlerini, gözlerinin altındaki morlukları ve topallamasını açıklamaya çalışmakla geçti. Bahane olarak trafik kazasını seçmesi iyi olmuştu. Gerçeğe yakın oluşu işini kolaylaştırmıştı.

Yaptığı araştırmadan, Hayley'le ilgili bir gelişme olmadığı anlaşılıyordu. İşin içine hastanenin avukatları da dahil olup Hayley'in tarafından gelecek yasal hareketlere karşı hazır halde bekliyorlardı. Boston Emniyeti'nden gelen dedektifler, Beaumont'un tahsis ettiği lüks süitlerden birinde hastane personelini sorgulamaya devam ediyorlardı. Thea'yı da ikinci kez görüşmeye çağırdılar, ama Lydia Thibideau ve Scott Hartnett'le ilgili bildiklerini yine anlatmadı. Beaumont Kliniği'ndeki bazı hastaların, aslında elektronik kayıtların

haricinde gerçekte var olmayan hastalıklardan tedavi gördüklerini henüz kimseye söyleyemezdi.

Hartnett'in alt ünitedeki hastasını ziyarete gittiğiyle ilgili hiçbir kayıt yoktu. Bir tek Niko ve Selene gelmişti ve onlar da yirmi dakika kalıp gitmişti. Hemşirenin notlarına bakılırsa ikizler Petros'la iletişim kurmaya çalışmış, hatta bir ara göz kapaklarındaki kâğıt bantları bile çıkarmışlardı. Babalarının ne kadar inatçı olduğunu bilen Thea, ikizlerin, ondan bir tepki almak istiyorlarsa daha önce yatağın başındaki konuşmalarını telafi etmenin bir yolunu bulmaları gerektiğini düşündü.

Thea, Aslan'la konuşmuştu. Ama bu kez iletişimleri soru-cevap şeklinde değil de sohbet şeklinde geçmişti iletişimleri. Adamın tepkilerinin seyrek olmasına, onu anladığına tam olarak emin olamamasına aldırmadan her şeyi anlatmış, Hayley ve Hartnett'le ilgili gelişmelerle ilgili olarak onu bilgilendirmişti. Belki de sorduğu tek soru Amy Musgrave'le ilgili olmuştu. Kadının Hartnett'le beraber işin içinde olup olmayacağını sormuş ama kesin bir cevap alamamıştı.

Bilgi alışverişini sağlamanın daha etkin ve güvenilir bir yöntemi olmalı, diye düşündü Thea çaresiz. Adam son zamanlarda iyice bitkinleşmiş, cevaplar daha da yavaş gelmeye başlamıştı.

Bu zor günün en iyi anları Dan'le yedikleri akşam yemeği olmuştu. Hartnett muhtemelen Thea'nın içini rahatlatmak için, buluşmalarına Dan'i de davet etmişti. Adamın ilişkilerinden haberdar olması biraz düşündürücüydü. Thea has-

tane kulislerine nasıl bir malzeme vermiş olabileceğini düşündüğünde aklına bir tek Dan'den Selene ve Niko'ya da bahsettiği ve kafeteryada birkaç kez birlikte oturmuş oldukları geliyordu. Ama sonra alt ünitenin hemşiresi Marlene'nin söylediklerini hatırladı: Hastane koridorlarında ikisinin adı geçmeye başlamıştı.

Neyse ne. Dan onunla MR ünitesinin girişindeki geniş alanda buluşmalarını teklif etmişti. Böylece ünitenin içinde ya da dışında, Hartnett söyleyeceklerini söylerken Thea'nın yanında olmak istiyordu.

Yemekten sonra, buluşmalarına hâlâ saatler varken Thea MR ünitesine göz gezdirmek için tünelden aşağı indi. Girişin hemen yanındaki büyük, bronz tabela dikkatini çekti. Tabelada Grigsby Manyetik Rezonans Görüntüleme Merkezi yazıyordu. Lydia Thibideau'nun araştırma çalışmaları kapsamında SU990 tedavisi görürken ölen hastası Warren Grigsby'nin anısına kurulmuştu.

Teknisyenlerin biri dışında hepsi paydos etmişti. Otuzlu yaşlarında, hayat dolu, çekici bir kadın olan Stephanie, Thea'nın her türlü sorusuna seve seve cevap vereceğini söylemişti. Sonra da onu koridorda gezdirmiş, kontrol odasının camından devasa elektromıknatısı göstermişti. Bu kocaman, açık uçlu tüpün giriş kısmı kontrol odasına bakıyordu.

"Bu, süperiletken bir mıknatıs," diye anlatmaya başladı Stephanie gururla. "Manyetik gücü üç tesla şiddetinde. Bir denetim sistemi sayesinde gerçek gücünü istenen bölgeye yönlendirebiliyoruz. Tüpün içine yerleştirilen hastanın etrafı,

sıvı azot sayesinde eksi 267 dereceye kadar soğutulan manyetik bobinlerle çevrili oluyor."

Tam olarak 268.8 derece, diye düşündü Thea, kütüphanede yaptığı araştırmadan aklında kalan taze bilgileri hatırlayarak.

"Müthiş bir şey bu," dedi sonra.

"Bir vakum katmanı sayesinde soğuk, tüpün içerisine girmiyor. Devasa bir termos gibi yani. Mıknatısları durdurmak hem verimsiz hem de çok pahalı olduğu için sürekli tam güçte çalıştırıyoruz. Her zaman hazır ve nazır."

"Müthiş," dedi Thea yeniden.

Gerçekten de öyleydi. Thea bunları ilk defa duymuyordu ama önündeki cihaz gerçekten de etkileyici bir şeydi.

"Bu arada aramıza tekrar hoş geldiniz Doktor Sperelakis," dedi teknisyen, kısa turlarını bitirirken. "Her zaman ziyarete bekleriz."

Sonra Thea'yı dışarı çıkarıp kapıyı arkalarından kilitledi.

Thea, Grigsby tabelasının yanında durup, teknisyenin ana tünelde birileriyle konuşmasını izledi. Bir yandan da Hartnett'in buluşmaları için neden özellikle burayı seçtiğini anlamaya çalışıyordu.

Önemi yok, diye karar verdi sonunda. Nasıl olsa Dan de yanında olacaktı. İkisi birlikte, Hartnett'in bazı zor sorulara kesin cevaplar vermesini sağlayacaklardı; geliştirme müdürünün hapsi boylamasını sağlayacak önemli sorulara.

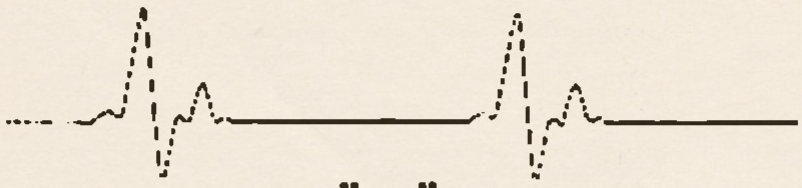

48. BÖLÜM

Saat dokuz buçukta Thea yorgunluğun bastırmasıyla, babasının odasındaki saati kurup deri kanepeye uzandı. Uykuya dalmadan hemen önce, *yakında bütün bunlar bitecek,* diye düşündü.

Yakında bitecek...

Saat on iki buçukta uyanıp, muayene odasının küçük lavabosunda yüzünü yıkadıktan sonra kendini dinlenmiş ama endişeli hissetti. Havluyla yüzünü kuruladıktan sonra fırçayla saçlarını taradı. Ardından odadaki kitaplığa gidip, babasıyla annesinin, altmış yaşındayken, babasının doğum yeri olan Yunan Kefalonia adasına yaptıkları ziyarette çekilmiş bir fotoğrafı eline alıp inceledi. Aralarındaki aşk kadar Petros'un kendine özgü mağrur duruşu da yerindeydi.

O, o zamandı. Ama şimdi...

Thea ne kadar uğraşırsa uğraşsın fotoğraftaki yakışıklı adamın şimdi içinde bulunduğu durumun, gözünün önüne

gelmesine engel olamadı. Makinelere bağlı, en temel vücut fonksiyonları bile hemşireler tarafından yerine getirilen, elleri ayakları yamulup çarpılmasın diye kıskaçlarla tutturulmuş bir adam.

İnsan bilemiyor; diye düşünürken buldu kendini. *Sonunun ne olacağını insan bilemiyor.*

Bu düşünce beraberinde, Newton civarındaki o gölün dibinde tepetaklak yatan Volvo'nun görüntüsünü de zihnine getirmişti.

İnsan bilemiyor.

Thea çantasını alıp tünele inen merdivenlere doğru koşmaya başladı. Hastane her zamanki gece haline dönmüştü. Bir binadan diğerine giden bir avuç insan ve yanından Segway'iyle sessizce geçen bir görevli. MR ünitesinin kapısına geldiğinde saat bire on vardı. Ama ortalıkta ne Dan görünüyordu ne de Hartnett. Beş kala hâlâ tek başınaydı ve endişelenmeye başlamıştı. Dan'i cep telefonundan aradı ama karşısına telesekreter çıktı. Güvenlik birimine sorduğundaysa devriyeye çıktığını söylediler. Saat biri iki geçe iki numarayı da yeniden aradı. Bu kez ikisinde de telesekreter çıkmıştı.

Hartnett tam olarak ne demişti?

Thea'nın hafızası yazılı sözlerde güçlüydü. Nedense ona söylenen şeyleri hatırlamakta çok zayıftı. MR ünitesinde buluşalım mı demişti?... MR'ın önünde mi demişti?... Yoksa MR ünitesinin dışında mı buluşalım demişti? Saati kontrol etti. Dört dakika geçiyordu.

Dan neredeydi?

Thea koridor kapısının cam çerçevesinden içeri baktığında dışarıdaki bekleme odasının ışığının hâlâ açık olduğunu gördü. MR teknisyeni Stephanie'nin ışığı çıkarken kapadığına emindi. Gidip kapıyı itti. Açıktı. İçeride, bekleme odasıyla ünitenin merkezini birbirine bağlayan koridorda göz hizasına kadar çıkan küçük bir cam panel vardı. Camın arkasındaysa sürekli yanıp sönen beyaz bir ışık görülebiliyordu. *Bir çeşit sonda herhalde,* diye düşündü Thea. Bunu daha önce görmüş müydü? Stephanie çıkarken açık mı bırakmıştı?

Biri sekiz geçiyor.

Thea'nın nabzı hızlanmaya başlamıştı. Bekleme odasını geçip küçük cam çerçeveli kapıyı açtı, danışma odasının önünden geçip kumanda odasına yöneldi. Mıknatıs hemen arkadaydı. Koridorun duvarlarını aydınlatan ışık daha hızlı yanıp sönmeye başlamıştı.

"Dan?"

Bunu yüksek sesle söylemiş olmasına rağmen kimsenin cevap vermeyeceğini biliyordu.

"Dan?"

Hastanede bir şey oldu herhalde, diye düşündü. Bir çeşit acil durum. Acil serviste, aşırı alkollü ya da sinir krizi geçiren biri kontrolden çıktığı için onu da yardıma çağırmışlardı belki de. Böyle şeyler hep olurdu. Özellikle de gecenin bu saatinde.

Yerleri halı kaplı koridor, yanıp sönen ışığın haricinde karanlıktı. Thea gözlerini dört açıp ışığın geldiği yere doğru yavaşça yürümeye başladı. Bunun bir sonda ışığı olduğuna

emin olmuştu artık. Görüntüleme odasından geliyordu. Birkaç adım sonra koridorun sonuna gelerek mıknatıs odasının kapısının ve kapının üzerindeki gözlem pencerelerinin önünde durdu.

İçeride gördükleri karşısında hayrete düşüp pencereler den birinin önüne koşturdu.

Devasa süperiletken mıknatıs, yanıp sönen beyaz ışıkta bir uzay gemisi gibi duruyordu. Cihazın güçlü manyetik merkezine bakan büyük silindir ise doğrudan ona dönüktü.

Ve silindirin içinde, kollarının üzerinden çelik zincirlerle, büyük bir manyetik güçle tutturulmuş halde Scott Hartnett yatıyordu.

Hastaları silindirin içine sokup çıkarmaya yarayan sedye kenara çekilmişti. Geliştirme müdürünün gömleği yırtılmıştı. Bacakları ayak bileklerinden bağlanmıştı. Boşta kalan kafasını sağa sola savurup duruyordu. Yanıp sönen, sinir bozucu ışığın aydınlattığı yüzü çarpılmıştı. Thea ışık yanıp söndükçe bunun nedenini anladı. Ağzının üzerine genişçe bir bant yapıştırılmıştı. Başını sağa sola sallamaya devam ederken gözleri de tuhaf şekilde kocaman açılmıştı.

Bu korkunç görüntünün karşısında Thea'nın aklına ilk gelen, duvardaki acil durum düğmesine basıp mıknatısı durdurmak ve Hartnett'i oradan indirmek oldu. Ama teknisyenle konuştuklarını hatırlayınca bir an duraksadı. Düğmeye basmasıyla birlikte aşırı derecede soğutulmuş helyum gazı hızla serbest kalacaktı ve bu gazın binadan dışarı atılması için acil tahliye sisteminin devreye girmesi gerekecekti. Doğru zaman-

lama yapılmazsa sonuçları ani soğuktan donma, oksijensiz kalma ve muhtemelen ölüm olabilirdi. Ama yine de çoğu MR cihazında acil durum düğmesine basıldıktan sonra soğutucu gazların tahliyesi için bir düzenek olurdu. Bu yine de bir kumardı ve ucunda Hartnett'in hayatı vardı.

Hartnett ile kapının arasında, Thea'dan uzakta bir yerde, sırt kısmında MR yazılı, mıknatıs özelliği olmayan plastik bir tekerlekli sandalye duruyordu.

"Scott, beni duyabiliyor musun?" diye seslendi Thea. "Beni duyabiliyor musun?" Görebildiği kadarıyla adamda bir değişiklik olmamıştı. Sanki kafasını hayır anlamında sallayıp duruyordu.

Tamam da neye hayır? diye düşündü Thea.

Güçlü ışık ve gözünün önündeki manzara Thea'nın doğru düşünmesini engelliyordu. Ayrıca başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Hartnett yaralı mıydı? Bunu ona kim yapmıştı? Yardım etse, zincirlerin altından kollarını kurtarabilirler miydi? *Hayır*, diye düşündü sonunda. Zincirler adamın etine gömülmüş, kesiyor olmalıydı. En iyisi, yaratacağı karmaşayı ya da masrafı düşünmeden acil durum düğmesine basmaktı.

"Scott!" diye seslendi yeniden.

Hartnett kendini deliler gibi savurmasının yanında şimdi de ellerini açıp kapamaya başlamıştı.

Thea kumanda odasının, radyo dalgalarının girişim yapmasını engellemek için içinden ince, metalik kabloların geçirildiği penceresinde kendi yansımasını görebiliyordu.

Şimdi tek düşüncesi Hartnett'i oradan kurtarıp kafasın-

daki bütün soruların cevabını bulmaktan ibaretti. Ama bir yandan da Dan'in başına bir şey gelmiş olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Saatini ve küpelerini çıkardı. Hızla, üzerinde başka bir metal eşya olup olmadığını kontrol ettikten sonra duvarda, mıknatısın sağ tarafında duran acil durum düğmesini buldu. Sinir bozucu ışığa rağmen Hartnett onu görebiliyordu. Thea buna emindi. Ve adamın gözleri daha da kocaman açılmıştı.

Üzerinde başka metal eşya olmamasının verdiği rahatlıkla kapıyı açan Thea yerde bir şey gördü. Kapının dibinden tekerlekli sandalyeye kadar uzanan bir çubuk, süpürge sapı gibi bir şey vardı. Kapının açılmasıyla birlikte çubuk, tekerlekli sandalyeyi itmiş, mıknatısa doğru hareket etmesine neden olmuştu. İki metre... bir buçuk metre... gittikçe hızlanıyordu... bir metre...

Thea birden sandalyenin üzerinin boş olmadığını, bir sürü keskin nesneyle dolu olduğunu fark etti. Sandalye denetleme cihazının koruma alanından çıkıp üç teslalık manyetik alana doğru ilerlerken birden her şeyi anladı. Sandalye, üzerindeki bıçaklarla, baltalarla, metalik ve keskin şeylerle birlikte mıknatısa doğru gidiyordu.

Scott Hartnett'in ölümü ani oldu.

Çiviler, neşterler, iğneler, jiletler, çeşitli ebatlarda bıçaklar, örgü şişleri adamın vücudunu delip geçti. Thea devasa elektromıknatısın çektiği bütün bu şeylerin birer birer havada uçuşunu korkutucu bir ayrıntıyla izledi. Baltalardan biri Hartnett'in göğsüne saplanıp kaldı. Boynundaki, kollarındaki ve

yüzündeki kesiklerden fışkıran kan, sondanın yanıp sönen ışığında havada donup kalmış gibi görünüyordu.

Thea hızla mıknatısa doğru koştursa da yapabileceği bir şey kalmamıştı. Onlarca çivi ve iğne Hartnett'in yüzüne saplanmıştı. Bıçaklardan biri adamın boynunu neredeyse yarıya kadar kesmiş, başı sola doğru yatıp sallanmaya başlamıştı. Kesilen şahdamarından fışkıran kan sürekli akarken Thea mıknatısa doğru yaklaşmakta zorlanıyordu.

Gözlem pencerelerinden birinin altına yapıştırılmış olduğunu gördüğü sondanın hâlâ yanıp sönen ışığı manzaraya gerçeküstü bir hava katıyordu. O çelik zincirler, mıknatıs devreden çıkarılana kadar orada duracaktı. Thea artık herhangi bir şey yapmanın nafile olduğunu bilse de makineyi durdurması gerektiğini hissediyordu.

Önündeki bu korkunç manzaradan gözlerini alamayan Thea odanın kapısının yavaşça açıldığını da fark etmemişti. Helyum tahliye sisteminde bir sorun çıkarsa diye kaçmaya hazırlanıp duvardaki acil durum düğmesine doğru bir adım atmıştı ki, aniden arkasında karanlığın içinden çıkan bir el sıkıca ağzını kapattı.

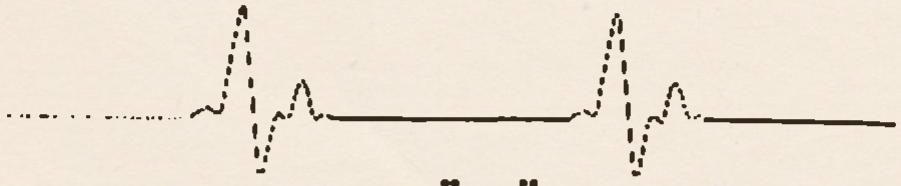

49. BÖLÜM

"Aferin sana Doktor," dedi adam. Thea bu kalın ve hırıltılı sesi, Sperelakis Enstitüsü'nün otoparkından hatırlıyordu. "Senden beklediğimiz de buydu zaten. Sana bulaşmanın cezasını çekti işte. Hadi şimdi gidelim. Arka kapıdan çıkmamız gerekiyor."

Thea adamın uzun boylu olduğunu anlayabiliyordu, ama Dan kadar uzun ve güçlü değildi. Bir ara debelenip elini ısırmaya kalksa da, adam aldırış etmeden onu MR ünitesinden sürükleyerek acil durum çıkışına kadar götürdü. Ünitenin ana girişi, yani Grigsby girişi orta tünelin oldukça uzağında kalmıştı. Acil durum çıkışı hastanenin en bakımsız, karanlık ve eski koridorlarından birine açılıyordu.

Ama Thea tünellerin bu kısmını hatırlıyordu. Zeminden sonraki ilk bodrum katı olan B-1'delerdi hâlâ. Hemen ilerilerinde metal, akordeon kapının arkasındaki taş merdivenlerden B-2 seviyesindeki dar tünellere, oradan da B-3'teki ger-

çek, yeraltı geçitlerine iniliyordu. B-2 katının iki tarafında, çoğunlukla eski alet edevatın saklandığı depolar sıralanıyordu. Ayaklı tepsiler, karyolalar, sedyeler... hepsi de büyük bir felaket anında kullanılmak üzere bekletiliyordu. B-2 koridorunun sonundaki yük asansörü, modern asansörlerin atası sayılan, 1800'lerden kalma, yarı ahşap Otis modellerine benziyordu.

Thea kafasını şiddetle sağa sola savurmaya çabalarken adam elini gevşetti. Adamın Gerald Prevoir olduğuna neredeyse emindi. Yoğun bakım ünitesinde Dan'e saldıran, Dan'in Delaware'deki bir sahil kasabasına kadar izini sürmeyi başardığı Gerald Prevoir. Muhtemelen Dan'in bıçkın özel dedektifi Albert Mendez'i öldüren de bu adamdı.

Prevoir'in üzerinde, Dan'le yoğun bakımın önünde karşılaştıkları kıyafetin aynısından, beyaz hademe önlüğü vardı. Thea'nın görebildiği kadarıyla tek fark, yaka kartıydı. Elliot Smolensky adına çıkarılmış, fotoğraflı kimlik kartı hiç de sahte gibi durmuyordu.

"Bağırmak yok," dedi adam.

Dikkatli ve uyanık olması gerektiğini fark eden Thea derin bir nefes alırken kalp atışlarının da yavaşlamaya başladığını hissetti. Biraz daha serbest kalınca geriye doğru bir adım attı. Prevoir gerçekten uzun boyluydu. Otuzlu yaşlardaydı ve kesinlikle çok formda görünüyordu. Özenle kestirilmiş kapkara saçları, ruhsuz bakan koyu kahverengi gözleri vardı. Sağ elinin küçük parmağındaki birkaç karatlık elmas yüzük dikkat çekiciydi.

"Bunu ona neden yaptın?" diye sordu Thea, arkalarında kalan MR ünitesini işaret ederek.

"Öyle bir zavallıya başka ne yapılır ki? Sigorta sektörü de böyledir. Baktın ki mesuliyet ağır, poliçeyi iptal edersin. İş dünyasının en basit kurallarından biridir. Servete açılan kapının anahtarı. Mesuliyet mi var? İptal et, gitsin. O pikabın direksiyonunda da Hartnett vardı, biliyor musun?"

"Emin olamamıştım."

"Seni MR ünitesine çağırarak iyi bir tuzak kurduğunu düşünüyordu. Ama asıl tuzağı kuran *biz*dik tabii."

"Tebrik ederim de bu *biz* kim oluyor?"

"Bu kadar yaratıcı ve temiz bir işten sonra asıl sorulması gereken soru neden değil, nasıl olmalı."

"Bence fark etmez," dedi Thea. "Ölümü korkunç oldu."

"Ama o arabanın içinde boğulup gitmek de korkunç olmaz mıydı?"

"Bilemem. Olmadığı için bir şey diyemem. Birini öldürdün diye böbürlenmek çok zavallıca bir şey. Afrika'daki gençler de böyleydi."

Prevoir onu duymazdan gelip sözüne devam etti.

"Mıknatıs iki metreden daha uzun mesafede çok zayıf, ama bir buçuk metreden sonra çekişi çok kuvvetleniyor. Hatta çok çok kuvvetleniyor diyelim. Hartnett'i tekerlekli sandalyeye bağlı halde MR odasına getirdiğimde kendinde değildi. Önce bileklerinden iple bağladım makineye, sonra da zincirleri kollarına şöyle bir doladım. Gerisini mıknatıs yaptı. O zincirlerin nasıl yapıştığını görecektin. Makineyi kapat-

mazlarsa sonsuza kadar öyle kalır."

"Dan nerede? Onu da yakaladın değil mi?"

"Aslında çok sağlam adam ama kafası seninle randevusuna takılmıştı herhalde. Yoksa işim daha zor olurdu."

"Onu görmek istiyorum."

"Her şey sırayla, Doktor. Her şey sırayla."

"Hemen dedim!"

"Kapı açıldığında tekerlekli sandalyenin mıknatısa doğru hareket etmesini sağlamak dâhiyane bir fikirdi, sence de öyle değil mi? Bunun için sadece bir süpürge sapı yeterli oldu... tabii seni de unutmamak lazım."

"Böyle dâhiyane bir fikrin senden çıkmadığı çok belli."

Prevoir ani bir öfkeyle Thea'nın elini yakalayıp bileği kırılma noktasına gelene kadar büktü. Thea elinde olmadan, acıyla çığlık attı.

"Doğru konuş!" diye gürledi adam, Thea'nın bileğini son bir kez büktükten sonra serbest bırakırken.

Thea adama ters bir bakış atıp kolunu ovuşturdu. Ve o anda bu adamın onu kesinlikle sağ bırakmayacağını anladı. Dan'in hâlâ hayatta olması için sessizce dua etti. Saat bir olup da Dan ortalıkta görünmeyince MR ünitesine girmesi aptalcaydı. Böyle bir şey olacağını anlamalıydı. Ama Prevoir birkaç adım ötesinde, karanlıkta onu beklerken içeri girmese de değişen bir şey olmazdı.

Prevoir daha önceden açıp kilitliymiş gibi bıraktığı asma kilidi çıkardı. Sonra kapıyı kenara itip arkasından kapattı. Thea'yı bluzundan tuttuğu gibi merdivenlere doğru sürük-

ledi. Asansöre giden otuz metrelik koridorun beton zemini iyice yıpranmış, boyasız tuğla duvarları yıllar içinde bakımsızlıktan dökülmeye başlamıştı. Sağ taraflarında, kapısına beyaz boyayla B yazılmış olan depo tepeleme paslanmış sedyelerle doluydu. Görünüşe bakılırsa, buraya aylardır uğrayan olmamıştı.

"Sonda ışığı da iyi numaraydı ha, ne dersin?" Prevoir yine gevelemeye başlamıştı. "Korkutucu, kafa karıştırıcı, hipnotize edici. Seni de meraklandırdı, değil mi? Aklını başından aldı, değil mi ha?"

Thea böyle bir oyuna geldiği için kendine lanet okuyordu. *Saftirik.* Ne demişti Dan? Onun saftirik olması hoşuna gidiyordu.

Laf!

İçinde bulunduğu duruma yoğunlaşmaya çalıştı. Adam belli ki onun üzerinde hüküm kurmanın, canını yakmanın, hatta onu etkisiz hale getirmenin bir yolunu arıyordu. Ama Thea'nın en büyük kozu, onun bu kendini beğenmişliği olacaktı. Dan onu yoğun bakım ünitesinde elinden son anda kaçırmıştı, öyle değil mi? Adamın sol kolunun altında, kılıfında küçük bir tabancası vardı. Onu bir eline geçirebilse...

Dar koridor soğuk ve nemliydi; havada bariz bir küf kokusu vardı. Asansöre beş metre kala, önceki kadar dolu olmayan bir deponun daha önünden geçtiler. Onun da kapısına beyaz boyayla A yazılmıştı. Thea o anda içeriden Dan'in sesini duydu.

"Hey! Kimse yok mu? Yardım edin. İçerideyim ben."

Thea o anda Prevoir'in elinden kurtulup köhne deponun içine koştu. Dan, sırtı paslı bir metal sedyeye dayanmış, göğsünden ve ayak bileklerinden bezlerle bağlanmış halde yerde oturuyordu. Üstünde bir tek iç çamaşırları kalmıştı ve fena halde dövülmüştü. Özellikle de yüzünden ve göğsünden anlaşılıyordu. Gözleri şişmiş, burun deliklerinden akan kan kurumuştu. Alt dudağı patlamış, göğüs uçları sarkmış ve morarmıştı. Bunun nasıl olduğunu anlaması için sedyenin üzerindeki penseyi görmesi yetmişti Thea'ya.

Thea, Dan'in yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerinin çevresindeki çürükleri öptü.

"Bunu neden yaptın?" diye bağırdı Prevoir'e sonra. "Neden?"

"Bir sürü nedeni var," dedi Prevoir sakin bir şekilde. "Öncelikle arkadaş, benim kim olduğumu iyice bir anlasın istedim."

"Anladım zaten. Geri zekâlının tekisin!" diye bağırdı Dan.

Prevoir eldivenli elleriyle Dan'in yüzüne öyle bir yumruk indirdi ki, kafası şiddetle bir yana çevrilirken ağzından fışkıran kan ve tükürük karışımı birkaç metre öteye kadar gitmişti.

Thea adamın vahşeti karşısında büzülüp kalmıştı. Dan bilincini kaybetse de, çok geçmeden kendine geldi. O anda Thea'nın dikkatini çeken bir şey oldu. Bu kattan B-3'e, hastanenin üç kat aşağısına inen dar merdivenler vardı. Aşağıda ne vardı peki? Bir hapishane mi? Cephanelik mi? İşkence yeri mi? Yoksa define yeri mi? Bunlar hep tahmindi. Merdi-

venler dar ve karanlıktı; ayrıca dik de olmalıydı. Etrafında korkuluk yoktu. Bu katili oradan aşağı bir itebilse,muhtemelen merdivenlerin dibine kadar yuvarlanırdı.

"İkinizden de sıkılmaya başladım. Cevabını istediğim sorular var. Birinizden biri bana cevap vermezse, çok geçmeden acı neymiş öğreneceksiniz. Gördüğünüz gibi, bu işte iyiyim: üstelik bundan zevk de alıyorum."

Thea A Deposu'na şöyle bir göz gezdirdikten sonra, silah olarak kullanabileceği bir tek pense ve Dan'in kemeri olduğuna karar verdi. Biraz ötede Dan'in büyük el feneri ve copu da duruyordu ama oraya kadar ulaşması imkânsızdı.

Sedye olmaz mıydı? Etrafındaki sedyelerden birini kullanarak Prevoir'i merdivenlerden aşağı itemez miydi? Tabii bu, Hartnett'in ölümünün yanında komik kalırdı, ama fark ettirmeden, hem Prevoir'i doğru şekilde karşısına alması hem de paslı sedyelerden birini diğerlerinden ayırması pek mümkün görünmüyordu.

Tek şansı penseydi.

Böyle bir anda, normal bir insan, belki de kısa süre önce bir kitapta okuduklarını hatırlamaya çalışırken Thea'nın zihni, okuduğu onlarca kitabı taramakla meşguldü. Bir fikir, bir plan arıyordu. Çok geçmeden zihninin, Jeff DeLott adında bir karate ustasının yazdığı *Tecavüz* adlı bir kitaba odaklandığını fark etti. Thea bu kitabı yıllar önce katıldığı, kadınlar için savunma sanatları öğreten bir kurs sırasında okumuştu.

Bir insanın en zayıf yerlerinden biri de dizlerinin arka-

sıdır. Bir potansiyel saldırganın arkasına bir şekilde geçmeyi başarırsanız, doğrudan ya da belli bir açıyla olması fark etmez, o bölgeye uygulanacak bir darbe veya atılacak bir tekme, bacağın her iki yanındaki kuadriseps kaslarının gevşemesine ve adamın yere yığılmasına neden olacaktır. Siz de bu esnada ayaktaysanız dönüp, ya da yerdeyseniz ayağa fırlayıp kaçmaya vakit bulabilirsiniz. Yeterince güçlü vurursanız saldırganın yere düşmemesi imkânsızdır. Ama darbe zayıf olursa bu hiçbir işinize yaramaz. Korkusuzca, var gücünüzle ve tam yerine vurmalısınız.

Thea bütün bu sözcükleri ve yan sayfadaki fotoğrafı, zihnine yeni kazınmış gibi, bütün tazeliğiyle görebiliyordu. Eğilip Dan'i bir kez daha öperken penseyi kaşla göz arasında alıp cebine soktu, sonra da Dan'in bağlı olduğu ipleri kontrol etti. Dokunmasıyla birlikte Dan inledi, ama bu arada Thea'ya başını onaylar anlamda sallamış gibi gelmişti.

İçinde yanan intikam ateşiyle Gerald Prevoir'e döndü. İlk aklına gelen, filmlerde gördüğü cilveli, güzel kızlar olmuştu. Rol yapmayı hiçbir zaman becerememiş olsa da, adamı şaşırtıp dikkatini dağıtacak bir şeyler; onu şok edecek, baştan çıkarıcı bir şeyler söylemesi gerektiğinin farkındaydı. Bir filmden bir repliği kullanacak olursa Prevoir uyanabilirdi. Konsantre olup doğaçlama yapmaktan başka şansı yoktu.

"Bay Prevoir, bir dakika bir şey konuşabilir miyiz acaba?" diye sordu cilveli bir genç kız edasıyla. Bu sırada, Dan'

le ilk buluşmalarından önce yatak odasının aynasında yaptığı gibi omuzlarını geriye atıp göğüslerini öne çıkarmayı da ihmal etmemişti.

"Canımı sıkmaya başladınız ama," diye karşılık verdi adam, Thea'nın arkasından merdivenlerin önüne doğru gelirken. "Senden işbirliği bekliyorum. Yoksa o herife yapacaklarım var."

"Yalvarırım! Ona bir şey yapma lütfen. Bak ne diyeceğim. Onun canını bir daha yakmayacağına söz verirsen, ben de istediğin her şeyi sana veririm."

"Ne?"

"Dedim ki, istersen her şeyimle senin olurum. Hem de her şeyimle."

Bunu söylerken baştan aşağı bütün vücudunu göstermişti.

"Sağır değilim, dediğini duydum. Sadece emin olamıyorum. Sizin gibileri iyi bilirim."

"Ben onlar gibi değilim. Bana sahip olabilirsin. İstersen hemen şuracıkta, şu sedyelerden birinin üzerinde bile yapabiliriz. Önce onunla bir konuşayım, sonra sorduğun her şeye cevap vereceğim ve istediğin her şeyi yapacağım."

Bir an Dan'e doğru dönse de hemen arkasına baktığında katilin gözlerinin başka yerde olduğunu gördü.

Korkusuzca... Var gücünle... Tam yerine.

Thea penseyi cebinden çıkardığı gibi hızla merdivenlerden aşağı attı. Pensenin taş basamaklara çarparken çıkardığı tangırtı bütün koridorda yankılandı. Prevoir sesin geldiği

yöne dönmüş, eli içgüdüsel olarak kılıfındaki silaha gitmişti. Thea ise tam o anda, bir karateci gibi uçup adamın dizlerinin arkasına daldı. DeLott'un kitabında vaat edildiği gibi, Prevoir'in bacakları boşalmış, dik merdivenlere doğru yüzüstü devrilerek karanlığın ortasında bir kukla gibi yuvarlanmaya başlamıştı. Aşağıdaki beton zemine kafasını çarparken çıkan ses merdiven boşluğunda yankılandı.

Ardından uzun bir sessizlik oldu.

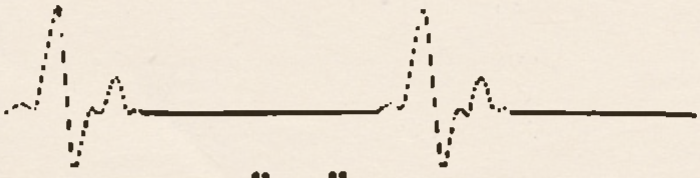

50. BÖLÜM

Thea ayağa fırladığında dövüşmeye de hazırdı, kaçmaya da. Merdiven boşluğu o kadar dar ve dik, basamakların bittiği yer o kadar karanlıktı ki, az önce aşağı yuvarladığı adamı oradan görmesi imkânsızdı. Bir an nefesini tutup etrafını dinledi. Duyduğu tek ses, Dan'in hırıltılı nefes alıp verişiydi. İyi haberleri vermek için heyecanla yanma koştu.

"Hey sen, koca adam, beni duyabiliyor musun? Bitti. Kurtulduk."

Adamı dudaklarından nazikçe öptükten sonra elini eline aldı. Vücudunun aslında ilk başta gördüğünden daha çok hırpalandığını fark etti – özellikle de göğüs uçları. Ama yaraları ölümcül görünmüyordu.

"Dan, bitti artık, hadi seni kaldırayım da gidelim buradan."

Sedyeye bağlı ipleri çözdükten sonra nörolojik bir yaralanma olup olmadığını kontrol etmek için elini Dan'in kafasında gezdirdi.

"Thea..."

Zorlukla çıkan bu sözcüğün ardından yine zorlukla bir gülümseme geldi.

Thea onu yine dudaklarından öptü.

"Ölmemene o kadar sevindim ki," dedi sonra. Uzun zamandır bu kadar heyecanlanmadığını fark etti. "Seninle oynamayı çok özlerdim sonra. Hadi gidelim buradan. Burası çok kötü bir yer. Acil servise giderken her şeyi anlatırım. Tabii istersen önce kafeteryaya uğrayıp dondurma da yiyebiliriz. Şimdi bir dondurma hiç fena olmazdı, değil mi?"

Dan ona bakıp gözlerini kırpıştırdı.

"Prevoir nerede?"

"Ben merdivenlerden itince küçük bir kaza geçirdi."

Dan dişlerini bir gıcırtıyla sıkıp doğrulmaya çalıştı.

"Ben de görmek istiyorum."

Thea önce Dan'in ellerinin kuvvetini denedi, boynunda bir hassasiyet var mı diye kontrol etti; sonra, endişe verici bir şey görmeyince doğrulup oturmasına yardım etti.

"Önce sana bir baktıralım, sonra bir daha geliriz. İnsanlar yaralandıkları zaman salgılanan aşırı adrenalin bazen gerçek sorunların ortaya..."

"Thea, adam arkamdan yaklaştı ve ses çıkarmadan onunla gitmezsem karşısına çıkacak ilk üç kişiyi öldürmekle tehdit etti. Sonra beni buraya getirdi, silahını ağzıma dayayıp üstümü başımı çıkarmamı istedi. O adamın akıbetini görmezsem içim rahat etmeyecek."

"Aşağısı çok karanlık."

"Kemerimde el feneri var. Hadi getir onu, gidelim. Lazım olursa diye copumu da al."

"Yaralarını benim bandajlamama ve öpüp iyileştirmeme izin verecek misin peki?"

"Söz."

Thea ağır el feneriyle, kısa ve kalın copu getirip Dan'in merdivenlere gitmesine yardım etti.

O esnada arkalarında, deponun karanlığında, üst üste dizilmiş sedyelerin dibinde çömelmiş bekleyen adam silahını indirdi. Prevoir ve Dan geldiğinden beri orada durup olan biteni izlemişti.

Dan yardım almadan yürümek için çaba sarf ediyordu.

"O orospu çocuğunun bana bunu yapmasına nasıl izin verdim," dedi.

"Başka seçeneğin yoktu ki. İşin ucunda masum insanların hayatı vardı."

"Yine de..."

Merdivenlerin başına geldiklerinde aşağıdaki karanlıktan hâlâ ses gelmiyordu. Thea ilk kez, Prevoir'in ayağa kalkıp B-3'ün tünellerine saklanmış olabileceğini düşündü. B-2'ye çıkan asma kilitli kapıyı da, MR ünitesinin kapılarını da açmayı başarmıştı. Şimdi aynısını aşağıda, karanlıkta yine yapmış olabilir miydi?

Dan el fenerini yakar yakmaz sorularının cevabını aldılar. Üstündeki beyaz, kat görevlisi önlüğü karanlıkta parlayan Gerald Prevoir, merdivenlerin dibinde hareketsiz yatıyordu. Bir bacağı diğerinin altında kalmış, kolları da Scott Hart-

nett'in son anlarında olduğu gibi iki yana açılmıştı.

Dan'in peşinden aşağı inmeye başlayan Thea, Prevoir'in yatışında bir tuhaflık sezdiğinde basamakların üçte birini geçmişti. Bir üçte birini daha indiklerinde adamın nefes aldığını, merdivenin sonuna geldiğindeyse gözlerinin açık olduğunu fark etti. Dan feneri dosdoğru can düşmanının yüzüne tuttu. Katilin nefes alıp verişi kolay olmasa da düzenliydi. Nefesini her verişinde inliyordu. Ama inip kalkan göğsünün haricinde hiçbir yeri kımıldamıyordu.

Dördüncü boyun omurunda çatlak ya da çıkık, diye düşündü Thea. *Muhtemelen beşincide de.*

O bir şey yapmaya kalkmadan Dan uzanıp Prevoir'in üzerinden tabancasını alarak pantolonunun cebine soktu.

"Belki lazım olur," dedi.

Sonra bir adım geri çekilip Thea'nın yaklaşmasına izin verdi.

"Hareket edebiliyor musun?" diye sordu Thea, adamın yanında diz çökerek.

"Hayır," diye karşılık verdi adam, zayıf ve hırıltılı bir sesle. "Hareket... edemiyorum... Boynum... acıyor."

"Sakın başını çevirmeye kalkma. Omuriliğin zedelenmiş olabilir. Başını kımıldatırsan daha da kötü olur."

"Öldürün beni."

"Ne?"

"Beni... böyle... bırakmayın. Öldürün."

Her nefesi büyük çaba gerektiriyordu.

"Bunu bize yapman için kim tuttu seni?"

"Adını... bilmiyorum... Sadece... bir kez... karşılaştık."

"Bütün bunlarla ne alakan vardı?"

"Hareket... edemiyorum... Acıyor... Nefes... alamıyorum... Öldürün beni... lütfen."

"Bu işe ne kadar bulaştığını anlatırsan düşünürüz."

"Anlaşmalar yapıldı... hastaların... düşmanlarıyla."

Thea bir an adama hayret içinde bakakaldı.

"Anlaşma derken Mafya anlaşmaları gibi bir şey mi? Bazı hastalar kemoterapiden çıkamasın diye ödeme yapanlar mı oluyordu yani?"

"Evet... Lütfen."

"Dan, bu insanlar hasta olmadıkları halde hastaneye yatırıldılar ve bazıları para için öldürüldü. Bahane olarak da deney aşamasındaki kemoterapi tedavileri veya olmayan hastalıkları gösterildi. Ne de olsa hepsinin günleri sayılıydı, öldüklerine kimse şaşırmazdı."

"Ve ölmeyip hayatta kalanlar da Beaumont'a bavul dolusu para bağışı yaptılar."

"Aynen öyle," dedi Thea. "Prevoir, bu anlaşmalardan birinde Hayley Long da var mıydı? Onun da ölmesi gerekiyor muydu?"

"Evet... Hareket... edemiyorum... Öldürün... beni."

"Prevoir, Hayley nerede şimdi? Hayley Long nerede?"

"Bilmiyorum. Onu Van aldı."

"Sence hangisi daha kötü?" diye sordu Dan, Thea'ya. "Onu öldürmek mi, yoksa bu halde bırakmak mı?"

Thea cevap vermedi. O anda adamın hastane kimliğini

incelemekle meşguldü. Kartın üzerindeki çalışan numarası kendi numarasına yakındı ve fotoğraf da sadece birkaç saat önce çekilmiş gibiydi. En son Dan'le yüz yüze geldiklerinde kartta bir sorun vardı herhalde ki, Prevoir bu kez yeni bir kart ayarlamak zorunda kalmıştı. İlk seferinde de bu kartı kullanmış olsaydı Dan'e göstermekten çekinmezdi ve büyük ihtimalle Petros ölmüş olurdu.

"Dan, şu karta baksana," dedi Thea. "Bire bir aynı... tıpkı benim ehliyetim gibi. Aslında, bu hiç hoşuma gitmiyor ama, düşünüyorum da..."

"Bak ne diyeceğim." Yukarıdan gelen, tanıdık bir erkek sesi merdiven boşluğunda yankılandı. "Sen hep fazla zeki oldun, biliyor musun?"

Dimitri elinde büyük bir tabanca, duvara yaslanmış halde onlara bakıyordu. Üstünde kumaş montu, bol pantolonu, boyalı ayakkabıları ve takım gömleğiyle, tatile çıkmış bir üst düzey yönetici gibi şık ve rahat görünüyordu. Thea ağabeyinin, annelerinin cenazesinde bile böyle düzgün şeyler giymediğini düşündü.

"Aslına bakarsan," diye söze girdi Thea, dönüp ağabeyine bakarak, "birkaç kez, bu meseleye senin de bulaşmış olabileceğini düşünmedim değil. Ama her seferinde hayır, dedim. Nedenini biliyor musun?"

"Şu animasyon yüzündendir," dedi Dimitri sakince. "Babamın geçirdiği kazanın gerçekte neden kaza olamayacağını gösterdiğim çizimler. Bu ailede, normalin üzerinde IQ'su olan bir tek sen mi varsın?"

"Hayır, Dimitri, senden daha akıllı olduğumu hiçbir zaman düşünmedim."

"Vurkaç olayının önceden planlanmış olduğunu iddia ederek sizi doğru yöne çektim. Doğru yön derken, dikkati benden uzaklaştırdım demek istiyorum. Polis kaza derken, ben cinayet dedim. Zekice, değil mi?"

"O da kendini zeki sanıyordu," dedi Thea, yerde yatan Prevoir'i göstererek.

"O senin tırnağın olamaz kardeşim. Yani onu kurnazlıkla alt etmeyi başardın. İstediğin her şeyi alabilirsin numarası şahaneydi. O andan itibaren seninle oynaşmanın nasıl olacağından başka bir şey düşünemez hale geldi. Bir taşla iki kuş vururum diye düşünüyordu herhalde. Sonra güm! Tam dizlerin arkasına. Zekice ve güçlü bir hamle. Tam bir Sperelakis hareketi."

"Dimitri," dedi Thea, "ben hep senden yana oldum. Lütfen bize bir şey yapma."

"O konuyu dert etmene gerek yok – en azından şimdilik. Sadece yardımına ihtiyacım var kardeşim. Hem senin hem de şu koca adamın. Bu arada yardımına ihtiyacı olan başka biri daha var, biliyor musun? Şu tatlı, kansersiz dostun Hayley Long'un tabii ki. Dediklerimi yaparsan, kadın yaşar. Yok yapmazsan, ölmek nasıl bir şeymiş anlar. Kanserden değil tabii; açlıktan ve susuzluktan. Ama önce halletmemiz gereken, yarım kalmış bir işimiz var. Küçük dostumun sigortasının olmaması ne kötü."

Dimitri yerinden kımıldamadan tabancasını belinin hi-

zasına kadar kaldırıp, Gerald Prevoir'i yedi metre mesafeden, tek atışla alnından vurdu. Mermi Thea'nın yanağının sadece birkaç santimetre yanından geçmişti.

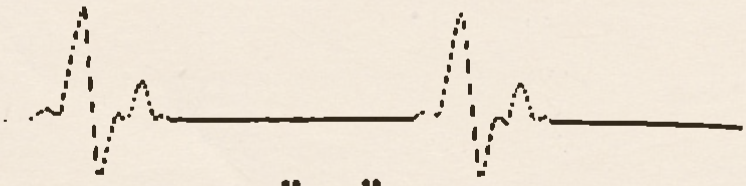

51. BÖLÜM

"Boşuna uğraşıyorsun Dimitri," dedi Dan.

"Kolomb'a da öyle demişlerdi ama bak, adamın ismini nerelere verdiler."

Saat iki buçuk olmuştu ve üçü birlikte 9. Karayolu üzerinden Wellesley'e doğru gidiyorlardı. Az kalsın Thea'ya mezar olacak olan Volvo, şimdi yosun kaplı bir gölün dibinde yatıyordu.

Birlikte Sperelakis Enstitüsü'nün kapısından çıkıp Dan'in arabasına binmişlerdi. Hangi çıkışı kullanırlarsa kullansınlar gözleneceklerini bilmelerine rağmen Dan güvenlik amirini arayıp aniden baş gösteren bir migren ağrısını bahane ederek izin almıştı.

"Sorun değil, gidebilirsin," demişti nöbetçi amir. "Zaten ortalık sakin görünüyor."

Yolda Dimitri fazla konuşmadı. Bir tek Hayley'i Gerald Prevoir'in hastaneden rahatlıkla çıkarıp ellerine teslim etti-

ğini anlattı. Şu andaysa yerin altında bir yerlerde, bir hafta kadar yetecek kadar yiyeceği ve suyu olan bir hücrenin içindeydi. Ayrıca Dimitri kararını verene kadar havalandırma sistemi de çalışacaktı. İçerideki elektrik ise tam olarak on güne ayarlıydı. Bütün bunları Thea ve Dan ona yardım etsin diye güvence olarak kullanıyordu.

"Bana bir şey olursa," diye açıklamaya girişti Dimitri, "Bayan Long da solucanlara yem olur. Bunu gerekirse yaparım, biliyorsun değil mi kardeşim?"

"Dimitri yapma, istediğin yardımsa ben sağlayacağım biliyorsun," diye karşılık verdi Thea.

"Şuna bakın, ne iyi kalpli bir şey. Her şeyin berbat olmasına neden olan kadın söylüyor bunu. Scott Hartnett gibi namuslu bir hırsızın harcanmasına neden olan, Gerald Prevoir gibi kusursuz bir katili ölmek için yalvaracak noktaya getiren kadın. Demek yardım sağlayacaksın. Öyle olsun, sevgili kardeşim. Yeni evime geçene kadar bana her konuda yardım edeceksin o zaman."

"Ne demek bu şimdi?"

"Sırası gelince öğrenirsin tatlı Thea. Sırası gelince."

Sperelakis'lerin malikânesini saran koruluğun etrafında, yıllar önce belediye tarafından koruma altına alınan sık bir ormanlık yer alıyordu. Dimitri, Dan'e bu koruma arazisinin arasından geçen mıcır yola sapmasını talimat verdi. Oradan da yan binanın arkasındaki otoparka çıkan toprak yola geçtiler. Yolculuk sırasında Dan birkaç kez Thea'nın elini tutup pantolonunun cebinde duran, Gerald Prevoir'den aldığı ta-

bancaya götürdü.

Thea onu kullanmak zorunda kalmamaları için dua ediyordu. Her şeyden önce, işin ucunda Hayley'in hayatı olduğu sürece ipler Dimitri'nin elindeydi ve kardeşini iyi tanıyorsa, bu oyunu iyi oynayacağına da şüphe yoktu. Ayrıca, bildiği kadarıyla Dan emniyetten ayrıldığından beri ilk defa silah tutuyordu ve Thea, Dan ateş etmek zorunda kalırsa neler olacağını tahmin edemiyordu.

"Hadi bakalım millet, herkes dışarı," dedi Dimitri, geldiklerinde. "Ayırtmamız gereken biletler, transfer etmemiz gereken paralar, toplamamız gereken bavullar var. Önce üst kata çıkıyoruz. Benim işim bittikten sonra sen de eşyalarını toplayabilirsin sevgili kardeşim. Başıma dert açmazsanız sizi sağ salim Boston'a geri götüreceğime söz veriyorum. Böylece sevgili hanımefendiyi kurtarmaya yetecek kadar zamanınız olacak."

Dimitri dışarıdan bakıldığında her zamanki neşeli ve kaygısız tavırlarını sergiliyor gibiydi ama Thea onun içten içe gergin olduğunu hissedebiliyordu. Öyle de olmalıydı. Planında seyahat etmek vardı, belki yurt dışına çıkması bile gerekebilirdi ve Thea'nın bildiği kadarıyla ağabeyi, değil Massachusetts'in dışına çıkmak, doğru düzgün odasından bile dışarı çıkmamıştı.

Bir yandan da, Beaumont'taki büyük sahtekârlıkla ilgili olarak öğrenmesi gereken noktalar vardı. Ağabeyinin cevaplamasını isteyeceği pek çok soru.

"Dimitri, babama çarpıp kaçan da Gerald Prevoir miy-

di?" diye sordu Thea merdivenleri çıkarlarken.

"Siz ikiniz, şurada uslu uslu oturun bakayım. Hiçbir şeyi ellemek yok."

"O muydu, değil miydi?" diye sordu Thea yeniden.

"Şu erkek arkadaşın bana delinin tekiymişim gibi bakmaya devam ettiği sürece cevap yok."

"Deli misin ki?" diye sordu Dan.

"Bunu merhum elemanım Bay Prevoir'e sormak lazım. Ya da Zürih'teki, Cayman Adaları'ndaki bankacılarıma."

"Ben sorumun cevabını aldım," dedi Dan, kin dolu bir bakışla.

"Yapma Dan. Yeter! Damarına basıp durma."

"Vay vay vay!" dedi Dimitri, bilgisayarlardan birinde para transferi yapmaya devam ederken. "İyi polis, kötü polis numarası demek. Bakın size ne diyeceğim çocuklar. Şu filmlerdeki gibi kötü adamın, sırf megaloman olduğu için ya da ne kadar yaratıcı ve becerikli olduğunu iyi adama kabul ettirmek için bülbül gibi öttüğü bir sahne bekliyorsanız avucunuzu yalarsınız. Ama kardeşler arası dayanışma adına ve de şu iyi polis kötü polis oyununu kesmeniz için söylüyorum: O dediğini yapan, MR ünitesindeki arkadaştı."

"Hartnett mi?"

"Ta kendisi. Şapşal, korkak herifin tekiydi. Daha da kötüsü, fazlasıyla açgözlüydü."

"Ve babam da olan biteni anlamaya başlamıştı."

"Aslında Hartnett'in, Aslan'ın hastalarından uzak durması gerekiyordu ama o inadına oraya yöneldi. Sırf onlardı

daha çok para var diye yaptı bunu. Sonra baban, sevgili kızıyla aynı hatayı yaparak her şeyi Hartnett'e anlattı. Ve beyefendinin ahırından, ki aynı ahırda naçizane kamyonetim ve Ferrari'min de bulunduğunu eklemek zorundayım, şu meşhur pikap yola çıkıverdi. Hartnett böyle sinsi herifin tekiydi işte."

Thea ağabeyinin bu soğukkanlılığı karşısında ürperdi. Birlikte geçirdikleri yıllar boyunca onu hiç bu kadar duygusuz bir halde görmemişti.

"Bütün bunları neden yaptın Dimitri?" diye sordu zorlukla. "Başka kimler var bu işin içinde?"

"Otur oturduğun yerde ve soru sorup durma, yoksa Bayan Long'un ışığını günde on beş dakikaya indiririm. Onu kurtarmaya gittiğinizde karşınızda bir yarasa bulursunuz."

"Dimitri lütfen. Bırak sana yardım edeyim. Her nereye gidiyorsan, bu kolay olmayacaktır. Sana her türlü değişim zor gelecektir. Neden burada bu kadar rahat olduğunu sanıyorsun?"

Dimitri mesajlaşma trafiğini bitirdikten sonra gardırobunun başına geçip Thea'nın, babalarına ait olduğuna inandığı eski bir bavula giysilerini tıkıştırdı. Thea ağabeyinin patlamak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Her şeyi, kimseden herhangi bir bilgi ya da destek almadan tek başına yapıyordu ve gittiği yerin geri dönüşünün olmadığının bilincindeydi. Bunu kabullenmiş olsun ya da olmasın, muhtemelen korku içindeydi.

Ve bu haliyle, pimi yarıya kadar çekilmiş bir el bomba-

sından farksızdı.

"Pekâlâ Hanımefendi, şimdi büyük eve geçip sana da bir çanta ayarlayalım. Fazla bir şey koymana gerek yok. Güney yarımküreye göre şeyler olsun yeter. Nasıl olsa gittiğimiz yerde istediğimiz her şeyi alacak kadar paramız olacak. Hem de çok para. Cotton, kızla birlikte birkaç fotoğraf da gönderirim sana. Yeni mekânımın resimlerini, hizmetkârlarımın uzun listesini falan gönderirim ki şu West Roxbury'deki zavallı evinde bakıp kimin deli olduğunu anlayasın. Merak etme, sadece evini değil çocuğunu, emniyet teşkilatından neden istifa ettiğini falan da biliyorum. Bu uysal ve iyi kalpli çocuklara soru sormama kalmıyor, cevaplar anında geliyor." Bilgisayarlarını gösteriyordu. "Sen kız kardeşime dua et; yoksa merhum elemanım Bay Prevoir, ona her türlü zorluk çıkardığın ve kimliğini teşhir etmeye çalıştığın için senden o kadar nefret ediyordu ki, sana dünyanın kaç bucak olduğunu göstermeye kararlıydı."

Thea, Dan'in kaskatı kesildiğini görünce elinin hemen silahına gitmesinden korktu.

"Hadi ben eve geçeyim artık," dedi, aradaki gerginliğe bir son vermek için. "Fazla sürmez. Zaten toplayacak pek eşyam da yok."

"Biz de geliyoruz," dedi Dimitri, ikisine birden merdivenleri göstererek. "Bütün iplerin benim elimde olduğunu biliyorum ama sen, sevgili kardeşim, maalesef güvenilmeyecek kadar zeki insanlar listesinin tepelerinde yer alıyorsun."

Üçü birlikte karşıdaki büyük eve geçip, merdivenlerin

başındaki Thea'nın odasına çıkarlarken gün ağarmaya, güneş ışıkları gökyüzünde pembe şeritler çizmeye başlamıştı.

Dimitri haklı, diye düşünüyordu Thea. Hayley orada olduğu sürece ipler onun elindeydi, hem de ne kadar ip varsa hepsi. Ama Dimitri konuşmaya can atıyordu. Thea bunu sezebiliyordu. Kız kardeşine anlatmak istediği şeyler olmalıydı. Bu durumda onu elinden geldiğince konuşturmaya çalışmalıydı. Belki bu şekilde Hayley'in nerede olduğuyla ilgili bir ipucu çıkarabilirlerdi. Ancak ve ancak o zaman kendi kozlarını, yani Dan'in cebindeki tabancayı kullanabilirlerdi.

O Kongo'dan getirdiği küçük bavulunu doldururken, Dan ve ağabeyi de dışarıda onu beklediler. İşini bitirip etrafa göz gezdirirken bu odayı bir daha görmeme ihtimalinin ne kadar kuvvetli olduğunu düşündü. Dimitri'nin şu anda ne kadar dengesiz olduğunu bilemediğinden, onları nelerin beklediğini de kestiremiyordu.

"Tamamdır," dedi Thea sonunda. "Ben hazırım. Her şeyi aldım. Gereken her şeyi tabii, fazlasını değil."

"Zekice," dedi Dimitri. "Hem de çok zekice. Aslında ben de yıllardır bu anı bekliyordum. Hayley Long'la ne kadar sıkı fıkı olduğunuzu duyduğumda buradan bir şey çıkabileceğini anlamıştım. Önceden de dediğim gibi, senin her an başıma bela açabileceğini tahmin etmiştim. Şu küçük kafan çok fazla beyinle dolu."

Thea bavulunu Dan'in almasına izin verdi; birlikte dışarı çıktıklarında onları neredeyse kusursuz, pırıl pırıl bir hava karşıladı. Zihni Hayley'in olabileceği yerleri hızla tarar-

ken, Dimitri onları arka bahçedeki şezlonglara yönlendirdi. Sonra kendi de bir sandalye çekip karşılarına oturdu.

"Şimdi, ilgilenmemiz gereken küçük bir mesele var," dedi, Gerald Prevoir'i öldürdüğü silahını çıkarıp eline alırken. "Siz, Bay Cotton, pantolonunuzun sağ cebindeki silahı fark etmedim sanmayın. Madem ki bu saatten sonra ne sizin ne de benim işime yarayacak, kaç saattir sevgiyle okşadığın o tabancayı çıkarıp şu ağacın dibine doğru fırlatmanı rica edeceğim."

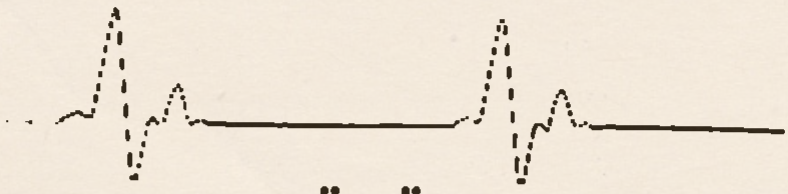

52. BÖLÜM

"Ne zaman yola çıkmamız gerekiyor?" diye sordu Thea.

"Biraz daha zamanımız var."

Thea ağabeyinin konuşmak istediğini bir kez daha hissetti.

Dimitri, silahı kucağında, gözlerini ovuşturdu.

Dan'in yanında, Dimitri'nin tam karşısında oturan Thea, ağabeyinin en son ne zaman deliksiz bir uyku çektiğini merak etti. Belki yorgunluktan, belki de evden ayrılmanın gerginliğinden, ağabeyinin o kendine özgü ukalalığının ve küstahlığının solmaya başladığını görebiliyordu. Dan söylendiği üzere silahını üç metre ötedeki büyük meşe ağacının dibine fırlatmıştı ama Dimitri hâlâ gergin görünüyordu.

"Bak ne diyeceğim," diye söze girdi Dan, "bildiğim kadarıyla, şu adamın Prevoir'in dışında kimseyi öldürmemişsin. Prevoir dersen, o da gidiciydi zaten. Kaldı ki, onu ikimizden biri nefsi müdafaadan vurmuş da olabilir. Emniyette ta-

nıdıklarım var. Bana kalırsa..."

"Yeter! Her şey tamam da, bana salak muamelesi yapmana çok kızıyorum. En kötü günümde bile beynimle seni kıstırıp suyunu çıkarabilirim.Baksana Thea, belki beni ilgilendirmez ama bu heriften çok daha iyilerini de bulabilirsin bence."

"Aslına bakarsan, ben onun müthiş biri olduğunu düşünüyorum." Dan'in elini tutup sevgiyle sıkarken ağabeyinden bir karşı hamle bekliyordu ama o, babalarının en çok sevdiği yerde oturup, ayağıyla yerdeki bir kozalağı dürtmekten fazlasını yapmadı. Bu haliyle babasına ne kadar da benziyordu. "Bütün bunlar nasıl oldu Dimitri?" diye sordu Thea nihayet. "Hartnett'le birlikte bu işe nasıl bulaştınız?"

Soruya cevap verdiğinde Dimitri'nin ses tonunda, eski küstahlığından eser kalmamıştı artık. Öyle ki, Thea onun ağzından hiç bu kadar insanca ve samimi şeyler duyduğunu hatırlamıyordu. Dan'e bilgisayar oyunlarıyla ilgili olarak; oğluna, önce onu sevdiğini söylemesi gerektiğini, ancak ondan sonra bazı kısıtlamalar getirmesi gerektiğini anlattığı zaman hariç tabii. Sanki bir şeyler söylemek istiyordu ama öncelikle ciddiye alındığına emin olmak istiyor gibiydi.

"Aslında benim Hartnett'le alakam yoktu," diye başladı anlatmaya. "Bağlantıyı kuran Hartnett'in kendisi oldu. Thor adını verdikleri şu elektronik tıbbi kayıt sistemine girişikleri sıralarda Hartnett beni tanıdığı için ekibe beni de aldırdı. Bu arada, ekip dediğin de bir sürü lapacıdan ibaretti. Bilinci elemanlardan bazıları, ben olmasam bütün programın çok-

tan göçmüş olacağını söylemiş; o da bunun üzerine benim çalışma saatlerimi artırdı, özel doktorların neler yaptıklarını gösterdi. Benim için iyi bir eğitim oldu bu."

"Arkasından ne geldiğini tahmin edebiliyorum," dedi Thea.

"Bütün o doktorları, bilgisayar ekranlarının başına mıhlanmış, hastalarının gözüne bile bakmaz hallerini görünce aklıma bir fikir geldi."

"Anlat lütfen. Hastalarının gözüne bakmak bir yana, kendi aralarında bile bilgisayarlarıyla iletişim kuruyorlardı, değil mi?"

"Konsültasyonlar, patoloji raporları, cerrahi notlar, laboratuvar sonuçları. Sağlık sistemi ve sigorta şirketlerinin baskısı nedeniyle kimsenin birbiriyle doğru düzgün iletişim kurmaya vakti yoktu ki. Atlı arabasıyla viziteye çıkmış taşra doktorları çok geride kalmıştı yani."

"Tabii sende bu yetenek varken, bir bilgisayar veritabanına yazılan her şey..."

"Bir ressam için boyaları neyse benim için de o veriler oydu. İyi bildin."

"Hartnett tıp kısmını ayarladı, sen de bilişim kısmını."

"Sevgili kardeşim, mesleğini küçümsemek istemem ama bu hiç de zor olmadı. Harrison'ın dahiliye kitaplarını okudum, biraz da araştırma yaptım. Tıp çok rutin bir iş."

"O konuda sana katılıyorum. Ama 180 IQ olmasa böyle der miydin, onu bilemiyorum işte."

"Ah, beni şımartıyorsun. Duydun, değil mi Cotton? 180

dedi. Sahi, seninki kaç?"

"Hiç fikrim yok. Gerektiği kadar yüksek olduğunu düşünmüşümdür her zaman. Ama bak, futbol takımındaki sırt numaramı biliyorum: 89. Sen hiç futbol oynadın mı Dimitri?"

"Canımı sıkmaman konusunda az önce uyardım seni. Sınırım ikidir. Üçüncüde patlarım. Arkadaşın Thea'ya sor, patladığımda ne olduğunu anlatsın."

"Şunun üzerine gitme Dan. Hatırlıyorum da, tepesi attığında ödüm kopardı. Ama benim tepem attığında ödü kopan insanlar da oldu. Dimitri, Prevoir başka hastalar da olduğunu söyledi. Hani şu, ortadan kaldırmanız için size..."

"Hastanede o merdivenlerin başına kadar geldiğimde duymuş ama tam olarak emin olamamıştım. Demek ki gerçekten bunu anlatıyormuş. Pis Gerald. Herhalde sen de ona inanmışsındır."

"İnandım, evet. İnanmamam için bir sebep var mı ki?"

"Şey, yok galiba. Hartnett'le ben. Jack Kalishar gibi insanların hastaneye yaptıkları bağışlardan komisyon alıyorduk, ama önceden söylediğim gibi Hartnett çok açgözlüydü. Tamam, tamam, ben de açgözlüyüm. Hikâyemize açabileceğimiz yeni bir sayfa olduğunu söylediğimde Hartnett bu teklifin üzerine hemen atladı. Prevoir de işe böyle alındı."

Ağabeyinin bu itirafı Thea'nın üzerine derin bir üzüntü çökmesine sebep olmuştu. Hepsi birlikte bu evde büyürken ikizlerle arasında yıllar geçtikçe daha da açılan bir mesafe olmuştu. Okulda hem çekici hem de ikiz oldukları için po-

pülerdiler. Aynı zamanda zeki ve becerikli olmalarıysa bir yandan toplum içindeki ünlerinin yayılmasına, bir yandan da tuhaf kız kardeşlerine karşı tahammülsüzlüklerinin sürekli artmasına neden olmuştu. Evet, başarılılardı ama sıkıcıydılar da. Yeteneklilerdi ama çok da bencillerdi. Onlar her zaman kazanıyordu, ama kazandıkça daha korkunç oluyorlardı.

Oysa Dimitri farklıydı.

Thea kendini bildi bileli, Dimitri tuhaf, sıra dışı, inatçı ve laftan anlamaz biri olmuştu. Ama aynı zamanda mesafesiz ve eğlenceliydi; kendini yüceltmeyi de bilirdi, yerden yere vurmayı da. Ve aralarında on iki yaş olmasına rağmen Dimitri ona her zaman bir şeyler öğretmiş, hayatın her alanıyla ilgili pek çok sırrını onunla paylaşmıştı.

"Bunu neden yaptın Dimitri?" diye sordu Thea, cevabını, belki de ağabeyinden bile daha iyi bilmesine rağmen. "Nasıl yapabilirsin?"

"Can sıkıntısından," diye karşılık verdi Dimitri neşeli bir şekilde. "Eski bir bilmecedir: Bir köpek cinsel organını neden yalar? Cevap:Yapabiliyordur da ondan. İşin heyecanı, kıskançlıklarından ya da intikam hırslarından ya da daha güçlü olmak için ya da safi hırslarından dolayı, düşmanlarından kurtulmak için yüklü miktarda parayı gözden çıkarabilecek denekler bulmaktaydı. O üniversitede bir ay takılmakla yetinmeyip sonuna kadar gitseydim acayip bir psikolog olurdum herhalde. Şunu gururla söylemem gerekir ki, bir araştırma yaptıktan sonra temasa geçtiğim insanların yüzde yüzü anlaşma taleplerimize evet dedi. İki milyon, üç milyon,

beş milyon; tarifemiz gün geçtikçe artıyordu."

"MR'ları değiştirmeyi nasıl başardınız?"

"Küçük operasyonumuz için sabırla çalışmamız gerekmedi dedim mi ben? Hastalarımızı çoğunlukla Beaumont'un özel sağlık programından seçiyorduk. Oradakiler onca ayrıntılı raporla ve tahlille hastalarına büyük bir iyilik yaptıklarını düşünüyorlardı. Ama asıl iyilik yaptıkları bendim tabii. Bilgi. Benim dünyamda bilgi her şeydir. Yapmam gereken tek şey, doktorların elektronik tıbbi kayıtlarını incelemek ve işime yarayacak bir tahlil sonucu gördüğümde yerlerini değiştirmekten ibaretti. Bir doktor, ekranda karşısına çıkan her şeyi kutsal kitap gibi görür. Küçük, şirin bilgisayarcık hiç yalan söyler mi?"

"Peki ya Hayley?" Thea konuyu dikkat çekmeden ona getirmenin yollarını bulduğunda seviniyordu. Hayley hakkında ne kadar çok konuşurlarsa, Dimitri'nin ağzından bir şeyler kaçırma ihtimali de o kadar yüksek olurdu. "Onun tahlilleri Atlanta'da yapılmıştı."

"İster Güney Afrika'da yapılsın, isterse Bora Bora'da. İnternet internettir. Atlanta, Rhoads Terrace Meslek Birliği'nden Doktor Stephen Bibby. Onun sistemine de girdim; çok da kolay oldu. Long Hanımefendi'ye yapılan her türlü tahlili gözden geçirdim; ta ki bizim arşivimizdeki uygun bir tahlille yerini değiştirebileceğim birini bulana kadar. Karın MR'ıyla ilgili gerekli şeyleri öğrenmem bir yılımı aldı. Kırk sekiz yaşında, kadın, yetmiş kilo civarında, daha önce hiç ameliyat olmamış, kırılan kemik yok. Bundan sonra bu verileri elim-

deki geniş film arşiviyle karşılaştırmam yeterli oldu. MR'lar da anatomi kitapları gibiydi. Zamanla onları da gayet iyi okumaya başladım."

"Belli oluyor. Hayley'le değiştirmek için seçtiğin kadının karın lenf düğümlerinin bazılarında kireçlenme vardı. Hayley'deyse böyle bir şey yoktu."

"İyi yakalamışsın. Bir dahakine kaçırmam artık."

"Bunu kimsenin görmemiş olmasına hâlâ inanamıyorum."

"Bizler görmek istediklerimizi görürüz sevgili kız kardeşim. Lydia Thibideau'nun tek derdi, kendi pankreas kanseri imparatorluğunu kurmak. Onun gözü kanserden başka bir şey görmez. Onun için her hasta yeni bir araştırma ödeneği demek."

Thea hayretler içinde başını salladı. Bu, onun tanıdığı acayip, isyankâr, kaygısız ağabeyine hiç benzemiyordu. Bu tam bir keman virtüözüydü, hiçbir atışını kaçırmayan şampiyon bir sporcuydu. Bu, dünyayı değiştirecek güce sahip bir adamdı. Yeter ki...

"Sen gerçek bir üstatsın Dimitri," dedi Dan. "Tüm samimiyetimle söylüyorum, çok etkilendim."

Dan'in sesinde alaycılıktan eser yoktu.

"Sağ ol," diye karşılık verdi Dimitri. "Kendim de etkilendim."

"Dimitri," dedi Thea, "bütün bunları yapmanda can sıkıntısının da etkisi olabilir ama seni buna asıl sürükleyen şeyin ne olduğunu anladım galiba. Bence gerçek amacınla ilgili

söylediklerinde tamamen samimi değilsin."

Sonraki bir dakika boyunca sık New England ormanlarının sabah kuşlarının şakımalarını dinlediler.

"Ondan nefret ediyordum," dedi Dimitri aniden.

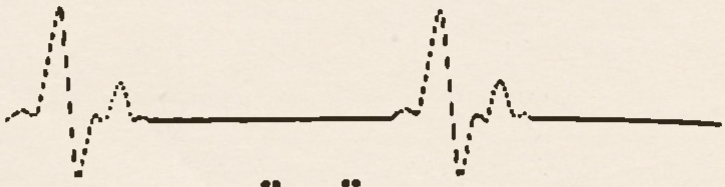

53. BÖLÜM

"Ona olan nefretimi hayal bile edemezsiniz."

Thea, ağabeyine baktığında Petros'un bütün çocukları için hissettiği acıyı karşısında hissetti. Sonra ayağa kalkıp ona doğru birkaç adım attı. Dimitri ise tabancasının namlusunu göstererek onu durdurdu, ayağa kalktı, kollarını iki yana açıp geriye doğru birkaç adım attı.

"Dimitri..."

"Bana acımana, anlayış göstermene, sempati duymana ihtiyacım yok."

"Dimitri, Petros, baba olmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bilhassa da özel ihtiyaçları olan çocuklarına karşı."

"Bana söylediği şeyler. Şiddetle değil, vurarak değil, sadece görmezden gelerek verdiği acı. Benden umudu kesmişti. En başından beri, farklı olduğum için, benden umudu kesmişti."

Thea gözyaşlarına mani olmak istemiyordu.

"Dimitri, o da ne biliyorsa kendi anne babasından öğrenmişti. Kendi nasıl yetiştirildiyse bizi de o şekilde yetiştirdi. Elinden daha fazlası gelmiyordu yani. Annem olmasa çok daha kötü olmaz mıydı?"

"Onunla da kötüydü, en azından benim için. Bir düşünsene, bir de o muayene etsin diye dünyanın dört bir yanından insanlar ayağına kadar geliyordu," diye devam etti Dimitri sözüne. "Adını bir enstitüye bile verdiler. Petros Sperelakis Teşhis Enstitüsü. Belki bende senin gibi Asperger sendromu yoktu, ama kim bilebilir, belki de vardı. Baban bunu öğrenmek için kılını bile kıpırdatmadı."

"Dimitri, o psikiyatrist değil ki, dahiliyeci."

"Senin gibi doktordu işte. Birinde bir sorun olduğunda anlıyordu – teşhise ya da yardıma ihtiyaçları olduğunda anlıyordu. Bir insanın omuzlarının üstünde bir kafa taşıdığını biliyordu en azından."

"Ben... ben çok üzgünüm Dimitri."

"Büyük Doktor, muayene edilmem ya da tedavi olmam için hiçbir şey yapmadı. Ve ben gerçekte ne olduğunu anladığımda artık çok geçti. Ona olan nefretimi hayal bile edemezsiniz. Küçük imparatorluğunu zora sokacak şeyler yapmaktan zevk aldım. Sonra her şey, bir sürü hastanın neden böyle kolaylıkla iyileştiğini sormasıyla başladı. Ben de bu yüzden mecbur kalıp..."

Sözünü yarım bırakıp elindeki silaha baktı.

"Ah hayır, Dimitri!" diye inledi Thea. "Olamaz! Petros'u ezen sendin, Hartnett değil."

"Ve o hale gelince zevkten dört köşe oldum. Tabii sen eve dönene kadar."

Dimitri'nin silahı titremeye başlamıştı. Dudaklarıysa sıkılmaktan bembeyaz olmuştu.

"Ondan nefret etmiyordun," dedi Thea. "Ondan korkuyordun. Hepimiz gibi."

"Bana psikanaliz yapma! Ondan nefret ediyordum. Şimdi de belasını buldu."

"Beni öldürmeye çalışan da sen miydin?"

"Hayır. Hartnett böyle bir şey yapacağını söylemedi bana; söyleseydi ona engel olurdum. Yani engel olurdum muhtemelen. Neyse, hadi yola çıkalım. Uçağı kaçıracağız yoksa."

"Hayır! Ben gelmiyorum."

"Bak işte o biraz zor. Canımı sıkarsan kadın ölür Thea. Anlattığım onca şeyden sonra hâlâ yapmayacağımı mı sanıyorsun? Kaybedecek neyim var ki?"

"O zaman bana gerçeği söyle Dimitri. Hayley için de birileriyle anlaştın, değil mi?"

Dimitri hiç istifini bozmadan omuz silkti.

"Gregory Rose diye bir adamın nereye harcayacağını bilemediği bir sürü parası varmış. Hazır böyleyken o hanımefendiyi de aradan çıkarmaya karar vermiş. Öğrenmek istediğin bu muydu?"

"Bu olduğunu sen de iyi biliyorsun."

"Pekâlâ. Madem öyle, neden kadını tedaviden vazgeçirerek bütün planlarımızı alt üst ettin? Hiç hoş değildi. Tıbbi geçmişine bakacak olursak, ki evde bir yerde dosyası ola-

caktı, penisiline ne kadar alerjisi olduğunu görebiliriz. Bu durumda ben ne yapacaktım? Tabii ki bir sonraki kemoterapi kokteyline, Doğu Yakası'ndaki bütün boğaz enfeksiyonlarını geçirecek kadar penisilin koyacaktım. Sonrası? Bum! Hayal edebiliyor musun? Alerji namına bildiğin her şeyi unutturacak bir manzara. Bütün suç Lydia Thibideau'nun kimyasallarına kalırken bütün para da bana kalacaktı."

"Ah Dimitri. Aslında planında başından beri onu yaşatmak yoktu, değil mi?"

"İster inan ister inanma, ama onun için aldığımız avansı iade edip yaşamasına izin vermeyi planlıyordum. Petros'un dünyasını başına yıkmanın artık fazla bir tadı kalmadı. Ayrıca tatlı Bayan Long'u bulamayacakları için öldüğüne inandırmakta da zorluk çekebilirim."

"Söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum. Dimitri, seni seviyorum. Sen benim ağabeyimsin. Ama çok kötü şeyler yaptın, hem de çok kötü şeyler. Sen iyi değilsin ve bence yardıma ihtiyacın var. Hadi şu silahı indir de Hayley'in nerede olduğunu bana söyle. Onun başına bir şey gelmesin lütfen. O çok iyi biri. Sana yardım edebilecek insanlar var, ilaçlar var. Lütfen."

"O dediğin tarzda bir yardıma ihtiyacım yok benim. Ben gayet iyiyim ve ülkeden de ayrılacağım. Yardıma ihtiyacın var deyip durma. Neyse, arkadaşının yaşamasını istiyorsan benimle gelirsin. Yanlış bir şey yapmadığın sürece Bayan Long'un, o yalnızlık kalesinde yaşamaya devam edeceğine daha önce de söz vermiştim."

Yalnızlık kalesi.

Bu sözcükler Thea'nın zihninde yankılanmaya başlamıştı. Süpermen'in kutuplardaki gizli sarayının ismiydi bu; ama başka bir şey daha vardı... *Başka bir şey daha.*

"Allah kahretsin!" Thea sözcükleri zihninde birleştirirken Dimitri öfkeyle atıldı.

"Buldum Dan!" dedi Thea heyecanla. "Onun nerede olduğunu biliyorum!"

Dimitri küfürler yağdırarak Thea'yı saçlarından yakalayıp eve doğru sürüklemeye başladı.

Thea aynı anda, Dan'in koltuktan fırlayıp ağacın dibine attığı silaha doğru atıldığını gördü.

Kendini bırakıp yere yığılsa da Dimitri bluzunun yakasından tutup onu kapıya doğru sürüklemeye devam etti.

"Ona zarar verme Dan!" diye bağırdı Thea. "Lütfen ona zarar verme!"

Dimitri kardeşinin yakasını bırakmadan dönüp Dan'e doğru iki el ateş etti. Ama ikisini de uzak ara ıskalamış, sadece arkadaki ağaçlardan birkaç kozalak indirmişti.

Dan silahına davrandığında Dimitri, Thea'yı eve sokmuş, büyük kapıyı ayağıyla itip kapatmıştı bile.

"Dimitri lütfen," diye yalvarıyordu Thea. "Artık bir anlamı kalmadı. Hayley'in nerede olduğunu biliyorum. Yalnızlık kalesi meselesini hatırladım. Lütfen sana yardım etmeme izin ver."

"Ayağa kalk!" diye gürledi Dimitri, Thea'yı merdivenlere doğru sürüklerken.

"Hayır!"

Merdivenlerin yarısına geldiklerinde Thea ağabeyinin elinden kurtulup oymalı tırabzanların üzerinden atladı. Dimitri ona bakarken Thea bir an için onu gözünü bile kırpmadan vuracağını düşündü. Gözü dönmüştü, kafası karışmıştı ve tam bir panik halindeydi. Bu, onun çözebileceği türde bir bulmaca değildi. Bu, bozuk bir bilgisayar ya da önceden tahmin edilebilir bir bilgisayar oyunu değildi. Bu senaryonun değişkenleri hızla birbirinden ayrılıyordu ve Thea ağabeyinin esnek olmayan zihninin kırılma noktasına doğru hızla ilerlediğini hissedebiliyordu.

"Dimitri dur!" diye bağırdı, ağabeyi merdivenleri çıkmaya başlayınca.

Tam o anda büyük kapı çarpılarak açıldı, Dan yerde yuvarlanarak içeri daldı, sonra silahını merdivenlere doğru nişan almış halde durdu.

Dimitri iki el ateş ederken mermiler Dan'in yarım metre yanından geçip yere saplandı.

Dan hızla kapının arkasına saklandı. Şimdi korunaklı bir yerdeydi ve Thea atış menzilinden çıkmıştı.

"Silahını indir Dimitri!" diye seslendi Dan. "Sana yardım etmemize izin ver."

"Benimle kalman gerekirdi Thea," dedi Dimitri, yanaklarından yaşlar süzülürken. "Benimle Brezilya'ya gelmen, yeni bir yere alışmama yardım etmen gerekirdi. Sana zaten söyleyecektim. Kadının nerede olduğunu zaten söyleyecektim."

Thea onu ilk kez ağlarken görüyordu. Ayağa kalkıp bir elini ona doğru uzattı. Onun hemen dibinde Dan merdivenlerin başına geçmişti. Tamamen açıktaydı ve silahı Dimitri'nin göğsüne nişan almıştı ama yine de ateş etmedi.

"Dimitri her şey bitti," dedi Thea yumuşak bir şekilde. "Her şey bitti."

"Ama o konuda haklıydın," dedi Dimitri. "Bana gerçekten yardım edebilirdin Thea. O zaman çok zor olmazdı. Benimle gelirdin, alışmama yardım ederdin. Yeni yerler insanı ürkütüyor, bilirsin."

Bunu söyledikten sonra hızla sağa dönüp uyuduğu yere doğru koştu. Hemen sonrasında, Thea merdivenlerin tepesine bile ulaşamadan, bir el silah sesi duyuldu.

Thea çığlık çığlığa ona doğru koştu. Dimitri sırtüstü yatıyordu, başı yana dönmüştü ve tabanca hâlâ ağzındaydı. Kafatasının arkası patlayıp açılmıştı. Kan, başının altındaki yastıkta yayılmaya devam ediyordu. Gözleri huzur bulmuşçasına kapalıydı. Hemen yanında, elinin altında, iyice eskiyip kirlenmiş bir oyuncak hayvan duruyordu. Yelesi ve kuyruğunun ucundaki tüyleri fazla bozulmamış halde, küçük bir oyuncak aslandı bu. Thea kendini bildi bileli bu oyuncak aslanı –ki adı Rex'ti– hep ağabeyiyle özdeşleştirmişti ama o yirmi yıl kadar önce, bu eve taşındığından beri ikisini bir arada görmemişti.

Bir aslan.

Thea ağabeyinin yanında diz çöküp silahı bir kenara itti.

"Ah Dimitri," dedi, gözyaşlarının akmasına engel olma-

dan. "Ah, bebeğim, çok üzgünüm."

Dan, Thea'nın arkasında durup ellerini omuzlarına koydu.

"Beni bilerek vurmadı Thea," dedi Dan. "O aslında çok iyi bir atıcıydı. Hastanede yaptığını sen de gördün. Bana iki atışında da isabet ettirebilirdi. Ama benim onu öldürmemi istedi. Benim bitirmemi istedi."

"Ama sen yapmadın."

"Yapabilirdim ama beni vurmayacağını gözünden anladım. İçten içe hissediyordum da. O bakış Patrick Suggs'ın gözlerinde yoktu Thea. Olsa görürdüm."

Thea ayağa kalkıp yüzünü Dan'in göğsüne gömdü.

"Hayley tam altımızda Dan," dedi sonra. "Hemen aşağıda. Dimitri bu küçük evin bodrumunda, gizli bir kapısı olan bir tünel açtığını söylediğinde sanırım altı yedi yaşlarındaydım. Ayrıca orayı kimsenin bilmediğini, kimsenin bulamayacağını, yeterince kazdıktan sonra Süpermen'inki gibi bir yalnızlık kalesine dönüşeceğini de anlatmıştı. Bodrumun kapısını hep kilitli tutardı. Ne kapıyı, ne tüneli ne de kaleyi gördüm; zaten o da bir daha söz etmedi. Ama o sözler ağzından çıkar çıkmaz hatırlayacağımı ikimiz de gayet iyi biliyorduk."

"Hadi o zaman, gidip çıkaralım onu," dedi Dan. "Onun ölümünü isteyen adamla nasıl başa çıkacağına ve kanserden kurtulduğunu öğrendiğinde mutlu olacağına eminim."

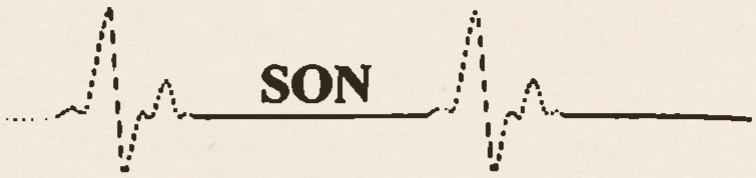

Yazın ilk günü, sabah saat onda, Thea üç yıllık Volvo Sedan'ını zarif, Point of Pines Kronik Bakım Merkezi'nin önüne çekti. Kır çiçeklerinden oluşan buketi arabada bırakıp, geniş ve rahat giriş salonuna girdi. Düğününde Dan'in hediye ettiği kıyafetleri giyecekti: Cambridge'de ithal ürünler satan bir dükkândan alınmış parlak kırmızı ve kahverengi Afrika *kente* eteği ve beyaz, keten bir gömlek. Dan, oğlu Josh' la, küçük törenin düzenleneceği, deniz kenarındaki parka geldiğinde, üzerindeki beyaz smokini, beyaz pantolonu ve kravat yerine taktığı, kehribar boncuklarından oluşan Moritanya kolyesiyle oldukça yakışıklı görünüyordu.

Petros on ay önceki vurkaç vakasından uyandığından beri pek değişmemişti. Sadece sağ gözüne de hareket gelmiş, sol gözüyse biraz daha güçlenmişti, ama onun dışında bir değişiklik olmamıştı. Özel hemşireler ve düzenli fizikoterapi sayesinde fiziksel formu mümkün olduğunca korunmuştu ama ikiz kardeşlerinin, daha fazla bir şey yapılamayacağına olan inancını son zamanlarda Thea da paylaşmaya başlamıştı.

Petros'a, Dimitri'nin ne vurkaç vakasındaki rolünden,

ne de sonrasındaki trajik ölümünden bahsetmişlerdi ve bildikleri kadarıyla Aslan en büyük çocuğunun hâlâ yaşadığını düşünüyor olmalıydı.

Thea babasını alnından öperek selamladıktan sonra her zamanki muayenesine girişti. Nabzı üç gün öncesine kıyasla daha sakindi ama hızı altmıştan yetmiş altıya çıkmıştı. Hemşirenin stetoskobuyla göğsünü dinlediğinde ciğerlerde sıvı olduğuna işaret eden bir şeyler duyar gibi oldu. Artan kalp yetmezliğine bağlı zatürree başlangıcı. Nasıl olsa akşam gelip bir daha bakardı. Stetoskobu geri verip hemşireyi odadan çıkarttı. Sonra da Petros'un onu görebileceği bir yere oturdu.

"Baba, düğün bugün. Anlıyorsan gözünü iki kere kırp... Güzel. Çok heyecanlıyım. Hingham'da okyanusa bakan küçük bir tepede evleniyoruz. Bizi oraya gezmeye götürürdün, hatırladın mı? Orayı da bu yüzden seçtik zaten. Yirmi yirmi beş kişi olacak, o kadar. Bu cumartesi de arkadaşım Hayley –hani hayatının kurtulmasına yardım ettiğin kadın var ya, o– bizi teknesiyle bir hafta tatile gönderiyor. Tekne derken, kaptanı, tayfası, hatta aşçısı bile var. Bana peynirli makarna da yapar mı acaba?

"Buraya gelip Dan'i bulduğum için ne kadar mutlu olduğumu söylemek ve benim için yaptığın her şey adına sana teşekkür etmek istedim. Annem ölünce her şeyin senin için ne kadar zorlaştığını biliyorum. Söylediğim her şeyi anlıyorsan iki kere kırp gözlerini... Güzel. Ah, az daha unutuyor-

dum. Bu mavi eşarp da annemindi. Üzerimdeki tek mavi şey o zaten. Ve bu yüzük de Dan'in annesininmiş. Üzerimdeki en eski şey o. Bu Afrika kıyafeti Dan'in hediyesi. O da üzerimdeki en yeni şey aslında... Neyse, ben artık gideyim. Gözün şu duvardaki saatte olsun. Saat tam iki olduğunda bil ki, kızın evleniyor. *S'agapo Mpampa.* Seni seviyorum baba."

Thea babasını öptükten sonra Volvo'ya döndü. Yolcu koltuğunda, kır çiçeklerinin hemen yanında beyaz, kadife bir el çantası duruyordu. Çantanın içinde de bugün ödünç aldığı tek şey vardı: Yelesi ve kuyruğunun ucundaki tüyleri fazla bozulmamış halde, küçük bir oyuncak aslan.

O gün öğleden sonra saat üçte, Point of Pines'ın 110 numaralı odasında, Petros Sperelakis'in bütün gün ara ara çektiği göğüs ağrısı önce göğüs kemiğinin hemen altında şiddetlenmeye, oradan da çenesine ve sol koluna yayılmaya başladı. Bu sıkışmayı Thea gelmeden bir saat öncesine kadar hissediyordu. Şimdiyse, şiddeti on üzerinden sekize, hatta dokuza kadar çıkmıştı.

Ama önemli değildi.

Ben hazırım, diye düşündü. *Evladım beni sevdiğini söylüyor ve buna hiç şüphem yok. O iyi bir doktor oldu. Hayır, müthiş bir doktor oldu. S'agapo Alethea. Seni seviyorum. Baban seni seviyor.*

Ağrının şiddeti birkaç saniye boyunca ona kadar çıktı. Sonra ağrı da kalmadı.

Hangi gün ve saatte öleceğinizi bilseydiniz, neler yapmak isterdiniz?

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

MICHAEL PALMER

Babam hastaneye getirildiğinde berbat bir haldeydi. Yapılan tetkiklere göre, bütün kaslarını etkisi altına alan bir felç geçiriyordu. Kimseye görünmeden kaçmayı başaran bir sürücü, doktorluk kariyerinde büyük başarı yakalamış bir efsaneyi yerle bir etmişti. Söylemesi gereken önemli şeyler vardı ama bedeni onu yarı yolda bırakmıştı. Benim dışımda ona yardım edebilecek kimse yoktu, çünkü gözleriyle temas kurabilen tek kişi bendim...

Thea da tıpkı babası gibi başarılı bir doktordu. Ona göre bu sıradan bir kaza değildi; etrafındaki doktor ve hemşirelere bakılırsa ortalıkta türlü komplo teorileri dönüyordu: diğer hastalar ve onlara konulan teşhisler, tüm müdahalelere rağmen ölen insanlar... Acaba babasının geçirdiği kaza ile bu olaylar zincirinin bir bağlantısı olabilir miydi? Thea aklındaki soru işaretlerini bir an önce aydınlatması gerektiğinin farkındaydı...

Michael Palmer'ın yeni kitabı ***Ben Ölmeden Önce*** ile insanların hayatları üzerinde oynanan sarsıcı oyunlara tanıklık ederken, bunların gerçekte de yaşanabilme ihtimalini düşündüğünüzde kanı[illegible]luğunu hissedeceksiniz.

MARTI
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI_YAYINLARI

t17